

Грешни Милоје
Драго Жарковић
СИНЕ МОЈ, НЕ ПРИСТАЈ

ЧАЧАК
2011.

С

Copyright by
ГРЕШНИ МИЛОЈЕ

Фотографија на задњој корици
Николај Маљм

**Грешни Милоје
Драго Жарковић**

СИНЕ МОЈ, НЕ ПРИСТАЈ

БАЈИћ
Чачак
2011.

Уредник
Проф. др Љубомир Протић

Рецензент
Предраг Р. Драгић Кијук

Поруџбине
032 224 178
E-mail: cuvajmopredanje@yahoo.com

Библиотека
БРАТОЉУБЉЕ
Књига III

*Где ти је брат?
Пост. 4,9*

До сада изашло:

1. Истина о случају владике Артемија,
Крагујевац, 2010.
 2. Чувар вере је народ (Истина о случају владике
Артемија II), Београд, 2010.
 3. Грешни Милоје – Драго Жарковић:
Сине мој, не пристај, Чачак, 2011.
- У припреми: Истина о случају мр Зорана Чворовића.

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

АТАК НА МИЛОСРЂЕ

Недавно је Црквени суд Епархије жичке покренуо судски процес против г. Милоја Стевановића, предузетника из Чачка због тога што је, у јуну месецу 2010. године, на свом имању у селу Лозници удио монахе избегле из Епархије рашко-призренске. Они су пошли за својим духовним оцем, владиком Артемијем, зато што им привремена администрација Епархије није дала канонски отпуст.

Не улазећи у црвено-канонска питања и недоумице, г. Милоје Стевановић је према одбеглом монаштву поступио хришћански милосрдно. Примео је у свој братски загрљај православне српске монахе, који су оставили све Христа ради, и тиме показао да се држи светоотачког предања о милосрђу (које се огледа и према иновернима а камоли према једновернима).

Не заборавимо: ученици Светог Нила Сорског, једног од највећих руских подвижника, скривали су од државног прогона чак и јеретике (иако се нису слагали с јересју), пружајући пример љубави према ближњем (Георгије Федотов, "Светитељи Старе Русије", Београд, 2005, стр. 160-161). Милоје Стевановић није пружио уточиште јеретцима него својој браћи по крсту и крви, потомцима Светог Саве.

Ми, доле потписани зато верујемо да ће Црквени суд Епархије жичке имати разумевања за хришћански поступак г. Стевановића, и да га неће подврћи никаквим санкцијама. Најзад, иако живимо у времену у коме се умножило безакоње и охладнела љубав многих, надамо се да се безакоње неће наметнути као закон православној Србији, и то закон који суди Љубави.

Остајући одани Христу на путу Светог Саве:

Др Радмила Маринковић
Др Драгиша Бојовић
Гојко Ђого
Душко М. Петровић
Владимир Димитријевић
Др Марко Павловић
Др Мирољуб Јоковић
Др Вера Бојић
Спасоје Јовановић
Зоран Чворовић
Предраг Р. Драгић Кијук
Др Љуба Протић
Др Милан Мићуновић

*У Београду, на дан Св. Саве Другог архиепископа
Српског, 21/08. фебруара 2011.*

ПРОЛОГ

Постоје многе деобе на којима се распламсавају борбе. Из тих борби свићу нове зоре, ничу идеали, кале се и стасавају нека нова поколења... Најтеже борбе су оне унутрашње, што долазе из срца. Из дубине душе. Оне располажу човека. Оне су најболније. Из тих борби се посрће и пада у заветрину угодног, тихог и мирног животарења, обезвољује, посрће у незнађе, крчми се вера за вечеру... или се устаје и јуриша навише ка светлости истине, кроз беспућа, преко литица које прете препрекама, громовима, олујама, страдањима, где се челичи воља, враћа нада, утврђује вера.

У сваком човеку се води борба између добра и зла, између светлости и таме. Као што се за душу сваког човека боре анђео, чувар душе његове, и онај пали анђео који би да свој пад подупре још једном у ад суновраћеном душом.

Странице ове књиге ће показати једну од тих милионских борби у људима и међу људима. Та борба је започела у немирењу са одступањем од онога што нам оци и праоци наши у аманет предадоше а у жељи да потомцима оставимо то Предање.

Писма Грешног Милоја сведоче: како је верни народ у Епархији жичкој устао у одбрану православног богослужења заснованог на Светом Предању и одлукама Светог архијерејског сабора СПЦ; колико је напора уложено у дијалог љубави са онима који су кршили одлуке СА Сабора; каквим су се методама служили новотарци покушавајући да наметну своју самовољу уместо да поштују светосавску саборност; како су прогањани честити људи који су верни Цркви и жељни да у њој влада мир од носиоца ордена Светог Саве до цр-

квених добротвора и вероучитеља; како је прогањано овчарско-кабларско монаштво и свештеници који су поштовали Предање. Својевремено, ову молитвену драму сабрало је и приредило удружење грађана "Законоправило" и она су објављена у књизи Грешног Милоја "Не помичи старе међе" Лио, Горњи Милановац, 2008. године. Књига је доживела два издања и оба су "разграбљена".

У овој збирци писама насловљеној, такође, Соломоновом премудрошћу и аманетом: „Сине мој, ако би те мамили грешници, не пристај“ описан је наставак исте драме. Наиме, текстови пред нама су настали из уверења да се „Ћутањем издаје Бог“.

У овој књизи видећемо и унутрашњу борбу искрено верујућег бића. Док је Грешни Милоје окренут практичним свакодневним проблемима привредника, дотле Драго, духовно сазревајући, сматра да је душепогубно везивање за земаљско, пролазно и пропадљиво. Тако се заподенуо дијалог, „двобој“. Повела се унутрашња борба која је полако прерасла у борбу за веру. Из те борбе никла су бројна писма, вапаји упућени виновницима безакоња у СПЦ. Та борба донела је још једну рану, још једно страдање Грешног Милоја.

I део

ЗАР ЋЕ КАМЕЊЕ ПРОГОВОРТИ, А ТИ ДА ЋУТИШ ?

2007. године Господње почела је да се шири зара-
за новотарија у појединим епархијама СПЦ. Милоје је
бринуо своје привредничке бриге и бранио своје
ћутање врлинама смирења и послушања. Његов
опонент, критичар, нелицимерни противник, његова
савест (Драго) ћутање пред лажима сматра помагањем
лажи, страхујући од сурвавања у сој млаких које ће
избљувати Господ. Тако започиње дијалог. Из тог
дијалога родила се књига „Не помичи старе међе“ и
ова која се налази пред тобом, драги читаоче.

Писмо 1. Драга Жарковића Грешном Милоју

Не могу а да не изразим своје разочарење исходом разговора који су са тобом имали наши пријатељи у вези са неким немилим догађајима у нашој светој Цркви. Знајући те готово четири деценије, знајући да су истина и правда увек били у хијерархији твојих приоритета на првом месту, не могу да верујем да си могао остати незаинтересован за оно што је најважније у нашим животима, а то је да сачувамо веру нашу коју смо од отаца наследили и да је такву неукаљану, непостићену, чисту предамо потомцима нашим.

Знано ми је да ти помажеш светиње наше бројним добротворствима, али то може свака шуша од сувишка свога, зар не? Знано ми је да приређујеш бројне трпезе љубави за светиње наше и за потребите, али то може и свака имућнија бака, зар не? Знано ми је да редовно идеш на Богослужења, али то су чинили и фарицеји, зар не? Знано ми је да си поклонио кућу и имање избеглицама из Хрватске, али слична добротворства су чинила и неки непобожни људи, зар не?

Зар можеш, зар смеш, зар имаш право да останеш равнодушан пред сузама нашег духовног Оца који у овим новотаријама види нови перфидни начин унијаћења? Зар си заборавио Пилипенду и његову задњу кокошку Пиргу, коју продаде, ал не одступи од вере праотаца својих. Зар ти је пречи овоземаљски посао који радиш, овоземаљско благо које сабираш од блага за вечност? Подсетићу те на речи светог Јована Кронштатског: „Господ твој је Љубав; љуби га и у Њему све људе, као децу Његову у Христу. Господ твој је Огањ; не буди хладан срцем, него гори вером и љубављу. Господ твој је Светлост; не ходи у тами и не чини ни-

шта у мраку разума без расуђивања и схватања или без вере. Господ твој је Бог; милости и изобиљног милосрђа; буди ти за ближње извор милости и богатог милосрђа. Ако будеш такав, задобићеш спасење са вечном славом.“

Одговор 1. Грешног Милоја Драгу Жарковићу

Не сумњајући у твоје часне намере, не вређајући се што ми упуту алузије које ме сврставају у ред шуша, баба, фарисеја, непобожних... морам те, ипак упитати: зар ћеш ми одузети право избора? Није ли послушање пут ка спасењу и смирању? Није ли казано трпљењем својим спасавајте душе своје? Није ли казано стрпљен спасен? Зар нема позванијих од мене грешног који треба да подигну свој глас, своје аргументе? Знаш ли колико има калуђера који су се Бога ради и вере ради одrekli света? Знаш ли колико има богослова који су школе изучили и који су позванији од мене да се боре за чистоту вере? Знаш ли колико јереја-духовних пастира има у нашој Светој Цркви који су заклели да страже над светим Предањем. Знаш ли да у нашој Светој Цркви има преко 40 митроносаца? Па зар ја да „попујем“ њима? Зар ја који се бавим организовањем производних процеса, промета и слично треба да се бавим теолошким питањима? Није ли твој захтев постављен преда ме изашао из оквира мојих моћи?

А што се нашег духовног Оца тиче ја безрезервно и неизмерно поштујем његов став, његову борбу за веру, за светоотачко Предање и за душе наше. Ја га подржавам срцем својим молећи се за њега свакодневно. Али не тражи од мене да прегазим напер, будући да не умем да пливам.

Писмо 2.

Најискреније те молим да ми верујеш да моја употреба речи шуша, баба, фарисеј... заиста није имало за циљ да те сврста у тај сој. Боже сачувај. Ја сам само хтео рећи да те довољно дуго познајем и да услед те чињенице смем устврдити да си ти један таланат закопао. Јер, Бог ти је дао дар писања, дар беседништва, дар храбрости, дар смисла за дијалог... Ти си тај таланат сакрио, закопао. Зар не? Откуд ти право да то чиниш? А што се твога избора тиче нећу ти ја одузети то право. Ти то право никада ниси ни имао! Ти си га самовољно присвојио. Зато што је много лакше лећи у заветрину и сачекати да олуја прође. Међутим, можда изласком на ветрометину можемо спасити штету коју олуја безакоња и новотарија собом носи. А савест умиривати тобожњом потребом послушања, личи на, опрости на изразу, лицемерје. Кога ти слушаш? Екуменисте? Ватиканце? Упропаститеље душа наших? Па зар смијеш да погазиш завет богоносних и светих отаца наших: „Никада се нећемо одрећи тебе, вољено Православље“? Хоћемо ли погазити поуку светог Златоуста ко ја каже да бежимо и да се кло нимо о д духо вних старешина који одступају од вере Православне???

Одговор 2.

То, што ме сад гураш у хладовину самовољника, не бих да коментаришем. Уместо коментара подсетићу те на ону причу у којој игуман монаху каже да посади купус наопачке. А монах би послушања ради, смирења ради, беспоговорно имао тако посадити купус. Зар не?

Зар неки моји свештеници (ја имам имовину у више парохија, па су неки свештеници новотарци а неки нису) али зар за мене моји свештеници нису „игумани“ који ми налажу да тако посадим купус? Зар мој архијерејски намесник, такође новотарац, није мој "игуман" коме би ја морао бити покоран? Зар не? А то што ми додаде титулу самовољника разумео сам као шамар. Уместо одговора, ево, окрећем ти и други образ: распали!

Питаш ме: кога слушам? Питање би било правилније: коме се не противим?

Ево коме: мојим свештеницима. Јер су она продужена рука апостолска. Жица која проводи струју. Ако би и смели помислити да је жица зарђала или рђава начисто, то не умањује чињеницу да она, ипак, проводи струју. Зар не? Због те струје ја ћутим. Нећу да судим! Ни да осуђујем! Не противим се свом архијерејском намеснику јер сматрам да он зна шта ради. А ако не зна ја треба да поступим хришћански: да завапим: "Опростите му Оче јер не зна шта ради?"

Писмо 3.

Бојим се да је неспоразум опет посреди нас. А посреди нас би морао бити Христос. Зато те неће извући окретање другог образа. Јер, овде се намећу два озбиљна проблема којима као одговорни људи треба да погледамо у очи.

Прво, ти би да, о човече, послушаш непослушне! Зар нас свети оци не уче да је проклетство ићи за непослушнима? За онима који газе каноне? Зар ћеш ти заиста ићи за онима што каче каноне „мачку о реп“?

Не каза ли св. Теодор Студит "Ми смо православни у сваком погледу и одбацујемо сваку јерес и при-
мамо сваки сабор, било васељенски или помесни, који
је општеприхваћен. Али ми се такође чврсто држимо
свештених и канонских правила које су они донели. Јер
није могуће потпуно учити реч истине ако неко мисли
да има праву веру, а не руководи се божанским кано-
нима."

Не учи ли нас Свето Писмо: "Али ако и ми, или
анђео с неба јави вам јеванђеље друкчије него што вам
јависмо, проклет да буде! Као што прије рекосмо и сад
вам опет велим: ако вам ко јави јеванђеље друкчије
него што примисте проклет да буде! Зар ја сад насто-
јим да људе придобијем или Бога! Или тражим људима
да угађам? Јер када бих ја још људима угађао, не бих
био слуга Христов."

А друго, не шину ли твој свети Никола (крсна
слава дома твога) Арија усред Сабора?! А Ти, зар ни
прстом мрднути нећеш против безаконика?

Не рече ли још свети Теодор Студит: "Заповест је
Господња да не останемо неми у временима кад је вера
у опасности. Кад је у питању вера, нико нема право да
каже није моја ствар или то ме не занима. Камење ће
завикати, а ти да останеш нем и незаинтересован?"

Не рекоше ли источни патријарси о окружној По-
сланици из 1848.: "Код нас ни патријарси ни сабори ни-
кад нису могли да уведу нешто ново, јер је чувар бла-
гочешћа код нас увек било само тело цркве, тј. сам на-
род, који свагда жели да своју веру сачува непромење-
ну и сагласну вери светих отаца".

Не рече ли свети владика Николај: *Народ не тре-
ба да следује својим слепим вођама кад га ови воде пу-
тевима лажним и удаљују од Бога и Божијег закона.*

Твоји свештеници-новотарци и твој архијерејски намесник су непослушни Сабору. Они крше сужебник, каноне, заклетву...

Хоћеш ли за њима у погибао?

Одговор 3.

Признајем да си мудро избегао да ми лично удариш други шамар.

Такође признајем, да си ме вешто потурио под деснице светог Николе, светог Теодора Студита, светог владике Николаја и Апостола и да ме је тај њихов шамар истински податресао.

Али и поред тога ја немам храбрости да попујем мојим поповима, нити ономе што је над попом поп тј. архијерејском намеснику. Ево зашто: они људи су се заклели да ће епископа слушати као Христа. Иако им епископ није написао акт о променама у богослужењу, прича се да им је то инкогнито сугерисао. Они који су били храбрији и јачи у вери су наставили да служе као и до сад. Они слабији су показали слабост. Зар им њихова слабост није довољна казна, осуда, робија, несан... Знају они да су издали своје свете Оце, Патријарха нашег Павла, одлуке Сабора... Знају они да су испали кукавице пред родом и Богом. Зар им то није довољно? Зар и ја да им стајем на муку њихову? Зар ја да им солим рану? Немам снаге за то.

Писмо 4.

Ту сам те чекао. Хоћеш да се и ти, као новотарци, у мишју рупу сакријеш иза митре свога владике. Тако

је најлакше. Сад бих ја теби поставио неколико питања:

1. Да ли су расколе, јереси неслоге у Цркви уносили обични људи попут мене и тебе или углавном они што носе митре?

2. Да ли си погледао у Устав српске православне цркве?

3. Да ли си погледао у одлуке Сабора које говоре о томе да богослужбени поредак има бити у складу са вековним поредком наше цркве?

4. Да ли си погледао архијерејску заклетву где се епископ заклиње да ће се повињавати одлукама Сабора?

5. Да ли си погледао у Сужебник СПЦ?

6. Да ли знаш како се служила света Литургија у нашој светој Цркви од светог Саве до светог Николаја и Аве Јустина?

Некад си као студент пред препуним амфитеатром својих колега и професора међу којима је било више академика, поводом покренутог механизма против једног твог професора од стране Али Шукрије, тада високог функционера Југославије, рекао пред тим препуним амфитеатром: "Драги професори, ја сам на овај факултет дошао са вером и надом да ћу на њему научити да будем бољи човек него што сам био. Сад кад видим у какав сте кукавичлук ви упали, како савијате своју кичму пред директивама власти и харангом средствима информисања ја се стидим што сам дошао међу вас и што сам прихватио да ми ви будете учитељи".

На упозорење професора пред којима си тих дана требао да полажеш испит из политичке економије: "Пазите, колега, шта говорите јер овде има људи који има-

ју више партијског стажа него што ви имате година и људи који су написали више страница књига него што сте ви у свом животу прочитали"... Ти поново устаде и каза: "Нисам знао, драги професоре, да се човештво мери годинама живота и страницама написаних књига. Од мојих ђедова ја сам другачије лекције научио: да се човек везује за реч, а во за рогове; да је у добру лако добро бити, те да се на муци познају јунаци; да не пада снег да покрије брег, него да свака зверка покаже свој траг“.

Кад си био војник не рече ли пред препуним домом ЈНА официра и војника: "Ја сам дошао у ЈНА са жељом да часно служим народу. Сад кад видим како у својим извештајима ви, официри, лажете своје надређене и народ о нашој тобожној борбеној готовости стидим се што сам овде..." Кад те високи официр држаше целу ноћ у ставу мирно претећи ти војним судом ти му каза: "Једва чекам да ме изведете на тај суд да кажем како лажући, цабе једете хлеб са грбаче овог народа". Кад ти запрети оружјем ти му каза: "Само пази, друже капетане, да не промашиш". Па шта. Мало су те мували, рихтали, претили... И то је прошло.

Некад си устао поводом безакоња министра унутрашњих послова Титове Југославије и поводом моралног посрнућа државног врха, у Сава Центру, пред огромним аудиторијумом учинивши притом вербални деликт кад је то било озбиљно кривично дело. Па шта? Оценили су да је твој чин узнемирио јавност. Да то иде на руку непријатељима земље. Остао си без функције. Био си прокажен као губавац. Ал` и то је прошло. Време је показало да си био у праву.

Зар сад, кад си зашао у године, кад имаш седу браду и унучад, зар си сад нашао да се заклањаш за

аторитет митре? Зар сад, на заранку свог живота, да потонеш у море екуменизма?

Аман Бог, човече шта то би с Тобом, Бог с тобом? Митру поштујемо и ти и ја и сви, али човеку који носећи митру чини светогрђе помогнимо да се исправи. Устанимо против греха његовог и безакоња његовог. На спасеније и њему и нама. Зар ниси чуо за храброст оне руске старице која је у исти мах пољубила крст у руци владике обновљенца и истовремено му због његовог безакоња плънула на руку? Та старица је чувала душу. И она је знала да је борба за веру, у ствари борба за душу, за вечни живот.

Послушај св. Владика Николаја: „...Зато ти и говорим, Србине брате: борба за веру то је борба за душу, а борба за душу то је борба за главну имовину своју и за вечни живот. Не говорим ти у име моје, него у име свих предака својих, светих и витешких, који се Бога бојаше, за душу бринуше, и за веру борбу, и борбу, и борбу водише. Па чак и кад битке на светском попришту изгубише, душе своје спасоше и у царство Христово се уселише./.../

Бори се и не клони! Тајанствени сат времена, навијен руком Створитеља, сваки минут избија и откуцава земни рок земнородним. На сваки откуцај анђели изводе из овог живота чете Божје, и пресељавају их у други свет. Кад избије твој минут, ти ћеш морати оставити све и поћи једино са душом својом. Бори се за душу, да би имао с чим поћи у онај свет. А борба за душу, борба је за веру. Јер је речено и потврђено, да само душа са вером има намену и сврху. Душа без вере нема ни намене ни сврхе. Тако је речено и тако потврђено.“

Хоћеш ли се борити за лажни, трули мир или за душу своју, о Србине, о брате, о човече?!?

Хоћеш ли ти чувати достојанство онима који су га својим безакоњем и издајом Светоотачког Предања погазили?

Одговор 4.

Да'л те анђео или ђаво наговори да ми се натовариш на савест? Да ме бациш у несан? Кад би ми се оканио био бих ти неизмерно захвалан.

Човече Божији, зар је мој посао да стражим над поштовањем прописа о богослужбеном поретку, над канонима... Ја имам тешко бреме. Скоро сто радника а тиме и њихове породице... Много више људи који су наши кооперанти и који очекују од мене плату на време. Морам да организујем производне процесе, линије набавке, продају... Имам и ја породичне обавзе. Имам и ја децу, унуке... Е па немој од мене тражити да сад студирам теологију и да попујем поповима. Молим те, да обуставимо ово писаније за које ја више немам снаге. Проучио сам све прописе и одлуке које си навео у прошлом писму. Признајем: ти си у праву. Твоје намере су часне. Али, и пут у пакао је поплочан добрим намерама.

Молим те остави ме на миру. Овим писмом стављам тачку на нашу полемику.

Писмо 5.

Е, па баш зато што имаш децу. Баш зато што имаш унуке! Баш зато си дужан да се бориш за веру отаца твојих и да је такву предаш унуцима својим. Хоћеш ли да се кроз заветрину извучеш из овога живота, а да борбу за веру оставиш унуцима својим? Доста је

сваком дану зла његова. Имају они свој крст који ће носити, али ти понеси твој и то без роптања. Зар ниси увек понављао ону народну мудрост: Све што можеш урадити данас не остављај за сутра.

Чикам те! Чик! Чик да закопаш дати ти таланат!

Ти знаш, ти добро знаш, да си дужан свој таланат да умножиш. Не чикам ти нити ти претим ја. Погледај још једном јеванђељску причу о талантима. Особито обрати пажњу на стих "Зли и лењи слуго..."

Ало, човече, ако је таланат твој, крст твој, понеси га! Да ли ће ти опростити свети Владика Николај ако будеш неутралан? Јер је неутралност издајство Христа. „Јер ко може да помогне истину против лажи а не помогне је тај помаже лаж. И ко може да помогне правду против неправде, а не помогне је, тај помаже неправду. У борби истине и лажи, и правде, неутралност значи помагање зла. Христос је као оштрим мачем поделио људе у две групе рекавши: *ко није са мном против мене је*. Они који нису ни врући ни хладни, дакле, неутрални, Њему су одвратни“.

Твојим ћутањем ти помажеш зло! Чик!!! Чик да помогнеш зло, јер ћеш и сам постати злочинац! Зликовац! Злотвор, јер ћутањем учествујеш у злу! Читавог живота си се трудио да усправно ходаш и залагао се против неслоге и зла. Зар да завршиш као злотвор?

Одговор 5.

Сломио си ме. Да смем, да имам подлогу да ти кажем "Бежи од мене сотоно"... Ех, да смем. То је само смео и могао Господ рећи. Али ово што народ све више и више почиње да говори и осуђује новотарије, видим да ремети мир и слог. Видим да уноси немир. Видим

да не води добру. Ја не могу да учествујем у тим осудама и пресудама. Ја нисам и нећу да будем судија. Господ је судија свима нама.

Оно што после свих твојих насртаја и "атака" на моју савест могу да учиним је мој максимум:

могу евентуално наше свештенике и великодостојнике да обавестим путем писама о томе шта се све у верном народу догађа, јер, ако то не знају могу да у незнању својему доносе погрешне одлуке; могу да се придружим иницијативама да се архијерејском намеснику и свештенству чачанске Цркве упутим смерна молба е да би се богослужбени поредак довео у склад са вековним богослужбеним поретком и у склад са светоотачким Предањем;

могу да у својим писмима кумим и молим наше јереје да не уносе забуну, неслогу и немир у душе наше и у цркве наше;

могу да молим да се избегну непотребни неспоразуми; могу да клечим, ако затреба да би се повратио мир у храмове наше и душе наше; могу нашем Епископу да упутим смерно писмо...

То ћу покушати да чиним по савести и по моћима својим. Више од мене не тражи, тако ти Бог помого.

Напомена:

Иза овог обећања уследила су бројна писма Грешног Милоја Епископима, архијерејским намесницима, монасима, свештеницима, старешинама цркава и манастира... Затим бројни апели, молбе... у чијем састављању је учествовао. Затим је неуморно водио бројне разговоре са архијерејским намесницима, старешинама цркава и манастира, свештеницима и монасима,

одлазио у делегације, молио, клечао, плакао да услише вапаје народа... учествовао у сачињавању и потписивању петиција Сабору (2008. преко 11.000 људи се обратило Сабору, 2010. преко 14.000)

После бројних напора, Богослужбени поредак је враћен у чачанску Цркву у складу са Предањем.

Својим Актом Е.бр. 617. од 26. маја 2008.године владика жички Хризостом покреће поступак против Грешног Милоја.

Писмо 6.

Радује ме сазнање да је у чачанској Цркви васпостављен богослужбени поредак у складу са Предањем и одлукама Сабора. Сазнајем да је 1661 верник учествовао у томе, што још једном потврђује да је народ највернији чувар вере.

Одговор 6.

Снагом својих аргумената уморио сам своју савест и ја сам пошао за њом чинећи оно што је било у мојој моћи. Хвала Богу, богослужбени поредак је успостављен у Чачку, Ариљу, Ужицу... захваљујући вечитом чувару вере наше-народу. Свака битка, мора имати своје жртве и своје ране. Мени је Бог учинио милост да принесем малу жртву овом народном устанућу: против мене је актом епископа жичког господина Хризостома покренут поступак за утврђивање моје одговорности...

Рекох ти својевремено да је и пут у пакао поплочан добрим намерама.

Замисли сад ово: имам шездесет година. Шушка се да ћу добити епитимију. Замисли, одлуче ме од Светог Причешћа, а ја, у међувремену, одем из овоземаљског живота. Неки чак причају да ће да ме изопште из Цркве. Један бивши професор богословије и претендент на митру ми је отворено рекао да Владика може да баци на мене анатему...

Писмо 7.

Верујем да се ти не плашиш, јер се само безбожници плаше. Они се плаше и сенке своје. Не треба ли се Богу покоравати већма него људима. Ти се ниси залагао за чин, за положај, за парохију, за плату, за признање, него за испуњење аманета отаца наших.

Разговарао сам са више умних људи и са неколико црквених великодостојника. Неподељено једногласје је свих да нема дела непослушности од стране свештеника, па самим тим подстрекавање на нешто што не постоји (а за шта те оптужују) је парадокс. Нема основа за епитимију. Један високи црквени великодостојник каже: "Како може неко ко чини безаконје да казни онога што се залаже за поштовање закона? То је немогуће"!

Ово је покушај да преко тебе утерају страх у људе. Али заборавили су они да је тврд орах воћка чудновата.

И још нешто: браћа из *Законоправила* су формирала неколико стручних тимова за твоју одбрану. Они сматрају да разлог за твоје процесуирање није то што пише у акту којим се против тебе покреће поступак, него заправо писма која си упућивао, а која су у народу умножавана и ширена. Зато они од тебе траже сагла-

сност да по хитном поступку објаве твоја писма, како би ствар потпуно изашла на светлост дана.

Одговор 7.

Нека буде воља Божија. А ти, уместо да ми пишеш писма, помјани ме грешног у молитвама својим.

Писмо 8.

Просто је невероватно како се прво издање твоје књиге „Не помичи старе међе“ разграбило. Људи из *Законоправила* сматрају да одмах треба штампати друго допуњено издање у коме ће се обелоданити поступак против тебе, затим поједини сепарати за твоју одбрану коју су они припремили и што је најважније објавити текст бившег епископа Атанасија Јевтића у „Православљу“ поводом догађаја у Душковцима као његово срамно и лажно сведочанство о догађају коме он није присуствовао. Ту је Атанасије Јевтић, најзад, обелоданио своју палост и духовни суноврат. Ту би се објавило и реаговање на тај текст који би требало да буде почетак краја једног помахниталог таласа који је најболестављивост запљуснуо нашу Свету Цркву, а чији барјактар је тужни Атанасије Јевтић. Он је у Жичку Епархију као администратор посејао зло семе раздора, неслога и новотарија. Тако ће истина почети да открива лицемерје и подлу превару која се уноси у нашу Свету Цркву преко појединих митроносаца који су почели да се клањају папи и да за своју жалосну работу примају прстења и напрсне крстове од овог архијеретика. И који су прикривени екуменисти (вукови у јагњећим кожама): а то

значи јеретици! Или свејеретици, што би рекао Ава Јустин.

Одговор 8.

Ја сам „Законпоставио“ написао писмо пре првог издања. И при томе остајем. Све друго што чините, чините по својој савести.

Писмо 9.

Новотарци не одустају од свога безакоња. Атанасије Јевтић злоупотребљава одлуке Сабора говорећи да је Сабор мислио када говори о вековном поретку на оне векове који су били пре настанка СПЦ. Каква лаж! Какво лицемерје! Каква гордост! Бесрамље! Дрскост! А зар ти смеш пристати на њихову лаж? Неће ли те опет стићи беседа светог Владике Николаја: "Ко може да помогне истину против лажи, а не помогне је тај помаже лаж".

Хоћеш ли ти сад ућутати и тиме помоћи лаж?

Хоћеш ли ћутањем издати Бога?

Одговор 9.

Нећу. Нећу стати у колону која помаже лаж својим ћутањем, својом неутралношћу.

Али морам да и ја тебе упитам нешто: Зашто ти не би почео да пишеш? Ево на пример сајт "Борба за веру" је отворен за све добронамернике и доброжелатеље. Кад можеш моју савест да проветраваш својим писмима, зашто не покушаш да још понекога не подстакнеш на размишљање "о неутралнима". Зашто и

сам не изађеш из заветрине у којој пландују неутрални?

Писмо 10.

Имаш право. Ево данас ћу написати своје прво писмо. Послаћу га "Борби за веру". Ако га објаве нећу на њему стати.

Тако ћемо мој драги и Грешни Милоје, ми заједно бити оптужени од моћника овог времена. Они могу шта хоће ал` не могу до кад хоће. И њима и нама је Господ одредио припадајућу педу времена мимо које нећемо моћи да се копрцамо. Те ће једног дана да се збуде она Његошова "Покољења дјела суде што је чије дају свијема“.

Можда ће једног дана упркос томе што ће нас осудити и осрамотити неки наши савременици који су се осилили, наши прауници запазити да смо и ми ко Пилипенда у време оно дали по једно своје пиле, а да не дадосмо веру за вечеру.

Одговор 10.

Не мислим да ћемо учинити подвиг као Пилипенда, јер он даде последњу Пиргу к`о она удовица што даде задње две лепте. Ипак, верујем да ће нам бити указана незаслужена част да су нас пљували они који прогањају Владiku Артемија, благочестиве монахе, свештенике, вероучитеље, и који погазише Светоотачко Предање.

Нека њихова осуда буде наша награда пред прауницима нашим. А Суд Судије Ванвременског и На-

двременског неће мимоићи ни нас ни прогонитеље наше.

Нека би Бог дао да се и ми и они држимо Закона Божијег и светоотачког аманета е да би опростили једни другима, е да би се једни за друге молили.

Писмо 11.

Прочитао сам твоју Молбу Сабору. У прави час и на право место. Само, што ја мислим да ће они и ову молбу „окачити мачку о реп“ као што учинише са Апелом који је потписало скоро 15.000 људи.

Одговор 11.

Са овом молбом турам тачку на моје писаније. Оно што је било у моћи мојој покушао сам да учиним. Оно што превазилази моје моћи препуштам јачима од себе и Сведржитељу нашему.

Био сам пресрећан када је за Патријарха изабран Владика Иринеј Гавриловић. Почине да ме нагриза црв сумње у разлоге мога радовања. Све ми се чини да сам још једном, овако матор, утврдио лекцију Соломонову: *Проклет да је онај који се узда у човека, а од Господа одступа срце његово.*

Писмо 12.

Неће ти ни савест ни време допустити да „туриш тачку“. Опет те чикам. Чик! Видиш ли да спремају распеће једином доследном (м)ученику Аве Јустина. Чак се шушка да ће њихово лицемерје надићи лицемерје и

фарисеја из времена оног кад Господ каза: "Тешко вама лицемери..."

Наиме може се десити да баце прашину у очи народу тако што ће истовремено на истом Сабору за свеца прогласити Аву Јустина Поповића, кога су већ истерали са богословије и истовремено на истом том Сабору распети Њ.П. владика Артемија, јединог верног следбеника Аве Јустина. Наравно они ће праосвећеном владици Артемију учинити услугу. Њему само још фали венац мучеништва, па да се придружи свом духовном оцу. Али ће његову духовну децу прогањати силници попут Иринеја Буловића, Атанасија Јевтића и Амфилохија Радовића. Чик, да помогнеш лаж и превару! Чик да ућутиш! Чик да нечињењем будеш „млак“! Ово тим пре и више кад постаје све очигледније да се иза нашег патријарха Иринеја крије екумениста, или га у тај гад гурају они који су изрежирали његов избор говорећи: *Он ће бити бољи патријарх него што бих ја био*. Мислим да ће његово утапање у свејерес екуменизма ускоро постати врло, врло очигледно.

Одговор 12.

Ево, драги пријатељу, шаљем ти неколико исечка из штампе из којих ћеш ме ближе упознати као контраверзног привредника, православног фундаменталисту, фанатика, најпиторескнијег православца, псевдозилота, новог црноречког игумана... Моћницима овог времена смета и кад доброчинство учиниш, ако то није по њиховом диктату. И још нешто. После ове канонаде текстова, којима је моја маленкост бачена у медијску каљугу, дође ми веома драг човек, пријатељ, знаменити културни посленик, књижевник, новинар,

редитељ. Човек који је, стицајем околности близак Патријаршији. Дошавши био је јако узбуђен и забринут. У једном тренутку рече: „Неизмерно ми је жао. Познајем те годинама и знам твоје намере. Утолико ми је теже што ћеш пострадати.“

Да му скратим муке, рекох му да ме не жали, него да се радује. Јер ја сам на моје имање примио часне и честите људе у невољи. Бескућнике. Ја сам примао и помагао и муслиманима и католицима у невољи, а камоли да не помогнем браћи по крви и по вери. Али, рекох му, ја за разлику од њих, нисам са њима, тим католицима и муслиманима, ишао у џамије нити у катедрале, нити сам њих водио у моје богомоље. Јер вера наша нам заповеда да помогнемо сваком живом створењу. Али нам вера наша, такође, заповеда да у питањима вере компромиса нема. Што би народ рек'о: *Не може и паре и јаре.*

II део
Грешни Милоје
СИНЕ МОЈ, НЕ ПРИСТАЈ

Неки људи којима је милост Господња доделила част и чинове у црквеној хијерархији су, наговорени ђаволом или ђавоиманим људима, угазили у бару безакоња не поштујући светоотачко Предање, прописе цркве о богослужбеном поретку и отказујући послушност Светом Архијерејском Сабору кршећи саборске одлуке, те су тако издали чак и заклетве своје.

Неки други људи, испуњавајући закон Господњи, покараше браћу своју. Но ови их не хтедоше чути. Ни сведоци не помогоше. Они, потом, казаше Цркви: писаше свештеницима, намесницима, епископима, Синоду, Сабору.

Онда су се они први људи из своје баре суновратили у амбис, у провалију безакоња, прогањајући ове друге, говорећи о њима измишљотине, лажи, и користећи своју власт и монопол у часописима као што су „Православље“, „Жички благовесник“, „Крка“... покушали немогуће: да измишљотине и лажи представе као истине.

Они други људи су те неистине демантовали.

Они први људи, злоупотребом своје власти и кршењем земаљских закона, нису дозволили да се деманти објаве.

Онда су они други људи бранећи своје достојанство, своју част и своју веру, морали да почну издавати књиге. Да остане траг у времену. И у поколењима. Е, да би се разазнало ко је вера, а ко је невера. Е, да би се прикратиле ноге лажи.

Тако је почео рат! Лаж је објавила рат истини!

Писац ових редова, коленопреклоно моли острашћене да рат замене миром. Мржњу - љубављу. Неслогу - слогом. Празнословље - молитвом. Безакоње -

саборношћу. Самовољу - послушношћу. Гордост – смирењем. Лаж - истином. Насиље - милосрђем.

Господе, помилуј.

А ја, грешни Милоје, бих притеран питањима унука својих да дадем одговоре на постављена ми питања. Део тих разговора¹ обелодањујем. Е, да би остао траг. Сведочанство. Е, да би у сећању потомака остао наук који нам је у векове оставио Премудри Соломон говорећи: „Сине мој, ако би те кушали грешници, не пристај.“

¹Ови разговори су вођени у јесен 2008.г. Господње, у време оно кад је безакоње ушло у поједине светиње. Кад су поједини јереји газили свето Предање, одлуке Сабора, Служебник... Кад су прогањани пастири добри а унапређивани најамници којима није стало до стада... Кад су смењивани вероучитељи који су трудољубљем својим написали стотине библиографских наслова, а част указивана чанколисцима... кад су поједини архијереји љубили скуте римском папи и од њега примали златно прстење и напрсне крстове, а архијереји који су стајали на бранику вере и отачества проглашавани за конзервативце због чега се тражила њихова лустрација... Кад су прогањани покајници и добротвори, а у прочеља призивани доушници и улизице... Кад су безумни реформисали Литургију, а смерни веровали да Литургија треба да реформише нас...

Разговор први

У смирај празничног дана сеђаше деда на клупици испод старог храста загладан у даљину. Као да ослушкује хук вековних даљина. Као да осећа откуцај дубина. Као да види колоне оних који су прошли овим раскршћем и нестали, тамо негде, у вечности. Превуче шаком избехаралу браду, бацивши поглед према гробљу предака својих, прекрсти се, и у молитви поче шапутати имена њихова. Једно по једно. Од колена до колена ...

-Деко! - прену га из молитве унук. Што си се тако замислио?

- Ој, ој, синко. Ето тако. Деда ко деда. Кад једног дана, да дâ Бог, ти будеш деда, онда ћеш разумети што ми старци често ћутимо замишљени. Сводимо рачуне са собом. Дани нам се измигољише, некако брзо. Па смо ради да сад сагледамо где смо све погрешили. Е да би грешке исправили или искајали.

- Може ли се, деко, свака грешка исправити?

- Може синко. Све док је човек жив, може се спасити. Ти читаш Јеванђеље. Видео си да се разбојник, онај што је распет са десне стране од Господа, спасио у потоњи час. Јер Бог се радује покајнику као пастир добри кад нађе изгубљено јагње.

- А што се, деко, онај чика Тасо не радује, него само грди? Ја се њега много, много плашим. Знаш кад је мене и секу, кад смо били мали, натерао да се причестимо, а ми нисмо пре тога постили? И само се нешто дере. И на народ и на попове.

- Ма добар је он. Боли га врат па је због тога понекад мало нервозан.

- Ма није понекад. Он је страшан. Ја се њега плашим. Он кад прича само нешто грди. Не волим га.

- Немој тако, благо деку. И он је створење Божје. Не смеш да га мрзиш! Јер је казано: љуби ближњег свога.

- А како он мрзи? Он све мрзи.

- Има једна прича, благо деку, која казује о томе како се једна огромна ливада простире од брда до брда. Препуна лепог цвећа. Хиљаде разнобојних миришљавих цветова. Идући том ливадам неки се човек испогани. Ал' та његова поган није умањила лепоту ливаде. Пчеле су и даље летеле радосно, од цвета до цвета, скупљале нектар и носиле у своје кошнице. Само је мушица прескочила сво то прелепо цвеће и слетела на ону поган. Зато се труди, благо деди, да будеш пчела. Да се радујеш лепоти цвећа. Да уживаш и миришеш ту лепоту. Да њоме улепшаваш дан и себи и другима. Христос је свелепота, сведоброта.

- Е, баш је та прича супер.

- Ето видиш! Учимо се од лепоте, од љубави.

- Добро, добро, али он је неправедан.

- Није, није, синко...

- Јесте деко.

- Не смеш то да причаш. Не смеш тако ни да помислиш. То је грехота. Он има чин који мораш да поштујеш. А Бого нам га је послао да га истрпимо. Јер је казано: ко претрпи до краја, онај ће се спасти. А осим тога у једној цркви је написано: "Умиј грехе своје, а не само лице". Значи, треба водити рачуна и о једном и о другом. Владика Николај нас учи да спољна чистоћа доликује човеку. Зато се, благо деку, увек труди да будеш уредан и чист. Ал то је, каже свети Владика, мала чистота. Унутрашња чистота је много, много важнија.

Један суд, каже, може послужити ако је унутра чист, макар споља био гарав и пепељав.

Више је вели у свету учитеља спољашње него унутрашње чистоте. А унутрашња чистота је човекољубље, љубав, доброта, милостивост ... Срце које је испуњено злобом тврђе је од камена а помрачен ум не може осветлити сунце. Зато свети Владика учи: Хранимо, браћо, срце наше љубављу Христовом да би срце наше било сито и радосно.

А ти се труди, благо деди, да будеш чист и споља и унутра. Не дај да те ђаво наговори да љубав замениш мржњом.

- Па добро деко, али како да трпиш ако он лаже? Ако говори све неке измишљотине.

- Кад сам ја био мали, мени је мој деда дао једну поуку. Каже, ко је луд, не буди му друг. Не иди, каже, у друштво неправеднијех. Тако и ти, благо деди. Ако знаш да ће он бити у некој цркви, ти иди у другу где ће ти корисније за душу твоју бити.

- Али он и пише погано. Кад читам оно што он пише о његама се тужно и мучно. Ево на пример какве сам речи прочитао у једном његовом чланку. Он тамо за људе каже: псевдозилоти, секташи, еврослинавци, трабанти, комуњаре, скоројевићи, зилоти, црни магови, пропалице, дилетанти, мутивода, црквенорушитељи, безаконици, бесавесници, антидуховници, шпијуни, штрајкачи, откачени попови... Да ти се слоши.

- Немој да читаш те гадости. Чувај душу своју. Читај душекорисне ствари. Читај шта говоре и пишу свети људи. Од њих се учи љубави и благочешћу.

- Али, деко, он говори одвратно.

- Немој тако, синко. Не заборави милосност и истину да ништа не може умањити лепоту. Нека је

Јасновидац а не мутивода твој путоводитељ. Свак свој пос'о нек ради.

- Али он оптужује и пресуђује. Ево на пример у том истом чланку он каже: медиокритетски менталитети, конвулзивни „духовници“, новопечени „типичари“, смућени и смушени људи окорелих савести, путујући циркузанти, дојучерашњи удбаши који срамоте храм, неупућени и болесни људи, духовни слепци, несрећни народоразбијачи, заведени и незнавени богомољци, језуитски инквизитори, огавне уходе и жбирови, бескрупулозни лажљивци, клеветници и подметачи, фанатици који праве халабуку и брукају цркву, хистерични људи неуротичне ускости, искључивости, незнања и бесловесја, инквизиторски, медиокритетски менталитети ...

- Па шта? Зар нису и за светитеље говорили и горе ствари? Зар нису Господа оптужили још неправедније?

Била нека баба Анка, Бог да јој душу прости. Њу је неправедно грдила њена комшиница. Скоро сваки дан. Најчешће ни за шта. Ал` гласно. То се зове цакање. По ла села чује како о на Анку оптужује. А Анка ћути. Пита је баба Драгиња: очију ти, каже, Анка како мо`ш више да трпиш тај зулум и ту неправду? А, Анка јој каже: пашче лаје, ветар носи, то до мене не доноси. Види, каже, Онај о`зго шта ми радимо и чује шта ми лампарамо и како шакламимо. А казано је да ћеш за сваку реч дати одговор. Па што би се, вели, ја секирала за њено лампарање. И за њено осуђивање. Тако и то. Што би смо се ја и ти бринули што он гази закон Господњи: суди. Не суди он нама, но себи. Памтиш ли, благо деди, ону: не суди, да ти се не суди.

- Па добро, деда, значи ли то да ја треба да ћу-
тим кад неко лаже, кад клевета, кад суди?

- Не треба. Ти лажи треба да супроставиш исти-
ну. И увек треба да сведочиш истину. Али под једним
условом да при томе не бацаш бисере пред свиње. Јер
је казано, да оне могу да те, окренувши се, растргну...

- Па шта ћу ја да радим ако опет налетим на не-
ки часопис или књигу где чика Таса пљује и понижава?

- Баци тај часопис. Остави ту књигу. Не читај је.
Чувај срце своје. Постоје добри духови. То су ангели.
Али постоје и зли духови. Ти знаш да је у једном полу-
делом човеку у Гадари, кога је Господ исцелио, бора-
вило сијасет злих духов. Ти зли духови обмањују мно-
ге људе, те они, јадници, умисле да су они малтене бо-
гови. Зли духови муче људе и у мукама њиховим нала-
зе задовољство. Зато човек у коме се зацари зли дух
мрзи, псује, пљује, лаже... Али тог човека не треба
мрзети. Мрзи грех његов. А за њега, веселника, се Богу
моли да се ослободи и спасе злог духа. Наш живот је
борба у којој смо ми добровољци: или ћемо поћи за
Христом Победиоцем, држећи се Јеванђеља, или за не-
чистим демонима или оним људима који су ђавоимани
и чија је мудрост пред Господом лудост. А морамо чи-
ка Тасу разумети. Он је имао много тешко и тужно де-
тињство. Он сам каже да је порастао у маали.

- Шта је то, деко, маала?

- Па, не знам баш тачно да ти објасним. Код нас
се то каже: у крају, у улици, у селу, у засеоку, у цемату
... Код нас нема маала. Код нас има Циганмала. То је
крај у коме су живели Цигани. Тај део града је имао
своје "законе". Кад не може нешто да ти докаже, он те
пљуне. Кад не може нешто од тебе да добије, он ти
отме. Е сад та његова маала је вероватно нешто слично

нашој Циганмали. Видиш њихове маме (по његовом казивању) изударају онога на кога прво налете, а јок онога ко је стварно крив. Зато, вероватно, њему од детињства стоји такво васпитање: изудара, отме, испљује, ко год му стане на пут. Он није научио од своје маме да разликује ко је крив а ко је прав. Њега су учили да удари, или бар да пљуне, онога на кога прво налети. Так'а ти је његова правда. Оно што понесеш из куће, од својих родитеља, казано је, то те прати цео живот.

- Па, значи, да ја не читам његове књиге?

- Јок. Читај паметније. Ено ти код деде имаш колико год хоћеш књига душекориснијех. Његове сам избацио. Чим сам видео да није сам. И да није с Богом. Јер Бог не мрзи и не ружи децу своју. Чим сам то видео, ја сам престао да се „дружим“ с њим. Не идем на његове трибине. Нећу да се саблажњавам. Не идем на његове службе. Нећу да саучествујем у његовом безакоњу. Избацио сам његове књиге јер сам се сетио ђедове поуке:... не буди му друг.

- Али, деко, он за тебе каже да си удбаш.

- Лаже! Истина је на сасвим супротној страни. У време о коме он говори није ни постојала УДБА него ДБ. Е, ти ДБ-јци су мене саслушавали, прислушкивали, претили, слали подла писма, прогањали... У време оно кад сам се побунио против властодржаца спознавши њихову самовољу и њихов неморал. Сви честити људи, универзитетски професори, генерали, новинари, писци, клирици... били су ко јавно, ко тајно на мојој страни. Против мене су били само улизице и крволоци жедни и жељни власти. И словима: нико више! Погледај многобројне текстове из штампе из тог времена, као и бројне радио и ТВ-е емисије.

- Па што му не напишеш да лаже?

- Па шта да му пишем. Бог зна да он лаже. И многи људи знају да он лаже. Јер казано је: у лажи су кратке ноге. Треба да знаш, благо деди, кад насилник врши насиље над праведником, он ће својој души наудити, док ће ономе над којим врши насиље донети духовну корист. Осим тога он својим поступцима много помаже онима који се боре против њиховог безакоња. Погледај само: од оног дана кад нас је испљувао и о нама испричао неистине, на интернету, у „Православљу“ и „Жичком благовеснику“ написане су стотине и хиљаде страна: Одговор Законоправила; „Дотако сам дно живота“ у пет наставака; књига професора Петровића; књига Влада Димитријевића, десетине текстова на интернет сајтовима... Заборавио је он да су увек противници реда, Предања, постизали обрнути резултат. Кад смо ми, тада малобројни, о Савиндану, ове године, указали бираним речима на њихово безакоње и молили их смерно да се окану тога, они су нас плували и прогонили. Нису хтели да чују тихи шапат наших молби. Зато сада слушају олују и громове који обелодањују њихову бруку и њихово безакоње. Њихова срамота је ушла у библиотеке. У историју. И јаком ће. Јаком иду Мара и сватови. Својим понашањем они су породили „Законоправило“, отпор монаха и свештеника у појединим епархијама, оглашавање већег броја владика против њиховог безакоња, научне скупове о њиховом безакоњу, трибине са стотинама и хиљадама посетилаца... Знаш како је казано: ко нож извади од њега ће и пострадали. Овако, као они, су се понашали световни властодршци. Никог слушати нису хтели. Док се не диже кука и мотика. А онда су отишли, вољом народа, у музеј старина. Али, горди људи не

извлаче наук на туђим грешкама. Вероватно Соломона сматрају застарелим. Конзервативним.

- Он каже да си ти уперавао пиштољ у леђа свештеника.

- Лаже! Лаже, без страха од Бога, и без стида од људи. Кад човек нема у срцу страх Божји он сме све. Па и да изговори такве бестидне лажи, које не приличе ни последњем одљуду.

- Па што му то не кажеш?

- Па од оне бабе Анке сам научио да Бог све види и све чује. Он ће му казати кад дође време. Знаш како каже премудри Соломон: *Сведок лажни неће остати без кара и ко говори лаж погинуће*. Што би му ја било шта рекао. Казано му је у писму и пророцима. Ако њих не слуша неће послушати ни мене грешног, к'о што браћа оног богаташа не би послушала убогог Лазара. Зар њему свети владика Николај не довикује: "Ваистину, помрачен је умом онај ко мисли да може сакрити истину и објавити лаж на место истине ... Може ли неко устати против истине, и остати некажњен? О браћо моја, ништа лажније нема од лажи! ништа неуспешније! ништа дрскије! ништа луђе!".

Питаш се што му не кажем. Зато што сам код светог владике Николаја прочитао ову поуку: "Ако ступиш у борбу са злотвором, можеш бити побеђен. Но Бог не може бити побеђен. Уступи, дакле, своју борбу Победоносном и Непобедивом, па стрпљиво чекај. Научи се од малог детета: кад дете мало буде нападнуто од неког у присуству свог родитеља, оно не враћа нападом него гледа у родитеља и плаче. Оно зна да ће га родитељ заштитити. Како ти да не знаш оно што мало дете зна? Твој небески Родитељ је крај тебе. Зато: не свети се, не враћај зло за зло; него гледај у Родитеља и

плачи. Само тако осигураћеш победу себи у сукобу са злим људима".

То је један разлог зашто му не кажем и кад би хтео да ме чује. А не би ме ни чуо. Не слуша тај никог, осим себе. Кад човек толико дубоко загази у гордост, он само себе чује. А други разлог лежи у оној поуци светог Николаја који каже да је тешко разговарати са безумним, тешко убеђивати озлобљеног. Пре ћеш их убедити својим делима. Једно дело милосрђа, каже, брже ће уразумити безумнога и ублажити озлобљенога него многи разговори. Злоба ти је ко беснило. А оно се најбоље обуздава доброчинством. Јер ако злобног убеђујеш својим гневом – још више ћеш распламсати огањ злобе. Доброчинство ти дође ко вода у ватру. Јер, ако те озлобљен ружи и гони, то те не ружи и не гони човек но ђаво који је у њему. А ђаво те изазива на јалове разговоре. А од доброг дела ђаво бежи, к'о што бежи од крста. Зато ће моја „освета“ за његове лажи бити доброчинство.

- Он каже да сте ви секта.

- Не каже оң, синко. То зли дух из њега говори. Ти ћеш једног дана разумети да су се они људи које он зове сектом борили за Предање светих отаца наших. За ред и поредак. За одлуке Сабора. У давна времена, радили су слично. Читао си „Пилипенду“. Е, Пилипенда је прод'о последњу кокош – Пиргу, ал веру није изд'о. Тако и ми. И ми ћемо за веру нашу да дамо своју Пиргу. Знаш кад је она мајка за сином кога су Турци одводили да од њега направе јаничара викала: Илија! Илија!... не заборави...

Тако и ти сине мој, не заборави веру предака твојих. А они што умују и лудују ће проћи. Ко лањски снег. Њих и њиног лудовања се нико сећати неће. Њих

нико споменути неће. Ни свећу им запалити ако се не покају, и не врате путу оца Јустина и владике Николаја. Видећеш ускоро ће поспадати маске са лица њихових и показаће се да су се упрегли у кола екуменизма. А екуменизам је јерес, па ће они показати своје јеретичко лице.

- Он каже да си ти патријарх.

- Ђаво не оре и не копа. Њему, јаднику, ђаво или ђавоимани људи шапћу да ме што више испљује, искаља, омаловажи. То што он мене назива „патријарх Милоје“ са жељом да ме сатанизује исто је тако јадно и бедно као кад њему кажу „Сатанасије“, што твој деда никад не би урадио.

Тако ти је то. Када су двојица (мојих познаника) хтели да се наругају мојим писмима у књизи насловљеној премудрошћу Соломоновим: "Не помичи старе међе" – онда ће, један од њих, изокола, мо`м добром другу рећи: одавно нема „геометра“ (алудирајући на мене, јер геометар мери међе). А овај му, прозревши његову подлост, каже: заузет је. Отиш`о да утврђује међе између тебе и твог старијег сина (син му, тамо њему, отпао од православља и залутао у секту и у хомосексуалце).

Тако и он називајући ме „патријархом“, да би ме сатанизовао, само је још једном подвукао своју зловну немоћ.

Тако ти је то, сине мој. Ти мораш знати свој циљ. Ако човек хоће да буде Христов војник, имаће борбу са собом, са светом, са ђаволом. Ако буде упоран победиће. Јер ће Бог бити с њим. А ако се преда, благодат Божија ће га напустити.

- Па како можеш то да трпиш?

-Па лако. Ни твој деда, ни ти многобројни благочестиви људи, које он секташима и другим погрдама

назива не чинимо то што чинимо да бисмо добили чин, плату, признање, награду. Нити нам треба његова похвала. Ми то чинимо да бисмо зауставили безакоње. Да би зауставили цепање Цркве. Њено ружење. А то је ружење Христа јер је Црква тело Христово. Ми то чинимо Христа ради. Ако нас при томе наруже и испљују ругачи – благо нама. Ми смо заиста почаствовани тиме што нас руже они који су ухваћени у безакоњу. У покушају да нас преваре и скрену са пута наших светих отаца. У покушају да издају оно што нам је најсветије. У покушају да нас приведу папи, да нас поунијате, покатоличе...

Зар ми немамо право да тражимо да се у светињама нашим Богу служи онако како су то чинили наши свети оци од Светог Саве до светог владике Николаја? И онако како је прописано. И онако како је Сабор одлучио.

Па дабоме, да имамо право. Чик да нам неко то право узме.

Зар ми немамо право да им кажемо: ми нећемо с' вама у безакоње.

Па дабоме, да имамо право. Чик да нас неко нате-ра да за њима у пропаст идемо.

Зар ми немамо право да не идемо за онима који не слушају Сабор, а тиме ни Цркву нашу. Тиме они издају Христа који је глава Цркве. Тиме они показују послушност неку другом господару.

Па дабоме, да имамо право. Зар нас може неко натерати да за слепцем у бездан пропаднемо.

Зар смо ми криви што смо од светих отаца наших научили да је проклетство ићи за безакоником!?!

Па дабоме, да нисмо криви. Ако се они ругају светитељима нашим, зар ћемо ми прихватити њихово светогрђе? Боже сачувај! И не дај Боже!

Не! Не, господо! Ми за вама који плујете одлуке Сабора, свето Предање, Каноне, Служебник... ми за вама ићи нећемо. Нипошто. Ни за живу главу. Јок.

То што нас прогоните, кажњавате, ружите, шаљете на нас полицију, то вам ништа не вреди. Ни по`луле дувана. Ми ћемо ваш чин поштовати онда кад се вратите својој заклетви. Реду и поретку. Вековном Предању. Кад се вратите свом достојанству, које сте сами погазили. До тада, ви сте се самоелиминисали. До тада ви нас примером учите наопако. Станите: ту вас чекамо. Ви казасте да одлука којом сте ви хиротонисани самим вашим понашањем, не важи.

- Деда, може ли један учитељ, на пример, да каже $1+1=2$, а други $1+1=3$?

- Може. Човек све може да учини, али му све није на корист. Онај што право збори и право твори, он је благочестив човек. Он је дете Божје. А овај што криво твори и лажно збори, он је блудни син. Он прода образ за сласти и части. Он прода веру за вечеру. Он изда ко Јуда што издаде Господа.

- Како то, деда, да неки од њих могу да тврде неке ствари супротно вековној пракси?

- Са Господом су, сине мој, ходили дванаест апостола, па га је један од њих издао. Али то није уништило веру нашу. Издајство Јудино је само остале учврстило у вери. А Јуда је добио награду своју: обесио се. И завршио у паклу.

- Како чика Таса сад прича супротно ономе што је раније радио и што је раније говорио? Прочитао сам, и то на корицама једне књиге, да је он лично, главом и

брадом, рекао да нико не сме да се усуди да подигне дрско руку и да нешто реформише у Литургији. И још је рекао да ћемо чупати косу своју кад будемо то реформаторство исправљали. То је он лично рекао пре тридесет година.

- Рек'о па порек'о. Био неки Циганин Мико. Имо он банду. Сад ви то модерно кажете: бенд. После другог светског рата бејаше приредба. Комунистичка. Позвали Мика и његову дружину и рекли им кад дође ред на њих да одсвирају и отпевају једну стару народну песму. Кад Мико дође на ред, почну да свирају и певају: "Девојка је пошла у гору на воду". Настане у сали комешање јер су ту песму волели и певали четници Новице Цогоља из тога краја. Због тога је она била прећутно, али строго, забрањена. Кад се Мико сети шта уради, он истрча на сам крај бине па дода: "Сретио је Тито, па је нешто пито".

У сали аплауз настаде.

То ти се зове циганисање. Неко то каже: циганска посла.

Тако и твој чика Тасо. Њему је важније да добије аплауз. Зато он сирома, свуда прави изгреде. На једној Литургији удари човека у леђа, и саспе му рафал погрдних речи. Пашче с маслом не би појело. Па га после тога, на истој Литургији, рукоположи. На другој Литургији, у једном манастиру усред службе Божије тражи кљешта. Чудом се чуде калуђерице. Донеше. Збуњене. Он вади ексер у олтару, Боже `прости. На трећој се дере на народ и још се хвали како је он ту и ту не викао, него, каже, рикао. Он каже за себе да је рикао. Нит` можеш да му не верујеш кад то каже пред стотинама људи, нит`, ако памети имаш, можеш да му верујеш да човек риче. Још у цркви. На четвртој склања целивајућу

икону. Вековима стајала на сред цркве. Прво што радиш приђеш к' њој. Прекрстиш се и целиваш је. То те учила баба. То те учио попа. То си прочит'о у сваком буквару веронауке. Он, дош'о да их премешта к'о, Боже ме `прости, она луда Наста што је по кући размештала намештај наопачке. На петој вата ђецу те причешћује, к'о што је оно једном тебе и секу причестио. Сметн'о с' ума, у шта се заклео. Прича се да никад нико није видео смирење његово.

Не зна о њ ваљда га у тој његовој маали нису учили, ону причу о цару Тројану.

- Добро, деда, ал' како може тако гадно да прича, бре. Није он прост човек него образован.

- Па може. У тој његовој маали, није било важно ко је у праву, а ко је у криву. Него ко је јачи. Он мисли да може да надјача све. Па и владику Николаја. Његов закон лежи у топузу. Зато му се трагови почињу препознавати.

И још нешто да ти деда каже. Владика Николај нас је научио да је образован човек онај који има образ. Има људи који имају школе, али нису образовани. Ништа човеку не помажу дипломе, титуле, части, положај... Кад образа немаш, ниси образован. Зато је Господ просветио рибаре и сељаке да благовесте Истину. Да благовесте Јеванђеље, насупротив гордељивим књижевницима и фарисејима. Јер гордељивци су највећи непријатељи Божји. И непријатељи деце Божје.

- Како он може да говори супротно од онога што су говорили и чинили његови учитељи?

- Лако. Није, вероватно, био на часу кад се учила лекција: како сијеш, `нако ћеш жњети. Изгледа да је умислио да је најпаметнији. Паметнији и од Соломона који каза: Ко сије безакоње, жњеће муку.

Како он поштује учитеље своје, тако ће бити поштован. Ето, дочекао је, веселничак, да му тепају. Испред имена му турили префикс. Онај што га твој деда никад не би рек'о. То име су му дали његови бивши ђаци и његови бивши служитељи. Зато је и казано: не завиди злијем људима. Зло је болест душе. Зато зломе не завиди, н'о сажаљевај га.

- Не могу да разумем да чика Таса може да каже супротно од онога што Сабор каже, а заклео се да ће се повињавати одлукама Сабора.

- Има људи који умисле да су најпааметнији. Ћаво је најпре био анђео, док није пожелео да буде као Бог. Тако и они. Када би њихову лудост прихватили као мудрост, онда, да би она опстала, требало би да порушимо цркве, Боже ме прости; не би требало поштовати догме васељенских сабора; ваљало би укинути монаштво; епископи и свештенство би требало да побацају свечане одежде; епископи би требало да се жене; богослужбене књиге би ваљда требало спалити; светитеље би ваљало из календара избацити ... Ето куда би нас одвеле те мудрости твог чика Тасе. И његових сатрапа. То су лепо објаснили отац Матеја Матејић, владика Јефрем, владика Никанор, владика Артемије, патријарх Павле, професор Петровић, професор Владе Димитријевић и многи други.

- Па како чика Таса може тако да се понаша кад је он свештено лице?

- Па може синко. Сваком човеку је Бог дао разум. И Закон. И човек бира: поштује или гази закон Господњи. Тако и поп. Видиш сине, свети владика Николај у једној беседи о дужностима пастира духовних, подсећа на посланицу апостола Петра говорећи да је то

устав пастирима стада Христовог у коме су изобличене три погубељне страсти:

1. страст гордости (надгледајте стадо Божије не силом);

2. страст среброљубља (нити за неправедне добитке) и

3. страст властољубља (нити као да владате народом).

Векови су избацили две врсте пастира, каже свети Владика: једне који се руководе својим страстима у старешовању над црквом: гордошћу, среброљубљем и властољубљем; и друге који су се руководили страхом Божијим, усрђем и примером службе.

Од оних првих Црква је страдала, али није пропала (они, јадници, су пропали). Од ових других Црква је расла и напредовала. Оно су вукови, а ово су пастири. Оно су непријатељи људи и Бога, ови су пријатељи људи и Бога.

Зато свети Владика и каже да нико у свету као свештеник не може потврдити истину Јеванђеља (својим добрим животом) нити је одрећи (својим злим животом). Први је, каже, пастир а други вук. Удео првих биће са синовима Божјим, а удео других са зверовима таме.

И тако је Бог дао свакоме од нас да бира својом вољом између добра и зла: да будеш добротвор или злотвор. Тако је и свештеницима дато да бирају да ли ће бити украситељи или упропаститељи наше свете Цркве, и светоотачког Предања. Пази добро: украситељи или упропаститељи!

А ти, благо деку, отвори очи. Деоотворено отвори очи! Иди код украситеља. А бежи од упропаститеља. Бежи докле те очи воде и ноге носе.

Јер, ко је луд не буди му друг.

* * *

Над храстом се окити небо звездама. Унук угледа како једна паде.

- Деко, јеси ли видео, како звезда паде?

- Видех, сине.

- Како то?

- Па ето тако. Можда је она нама предсказала да све може да падне. Богатство. Част. Положај. Да се суноврати. Некада је и твој чика Таса био звезда на небу благочестивих људи. Бар смо га ми тако сматрали. Тада је говорио онако како ти рече да си прочит`о на корици једне књиге. Можда ова звезда што паде малочас, хоће да нам даде неки знак. Шалим се. Ово рекох јер се сетих да твој чика Таса свима онима који се не слажу са његовим произвољностима тепа, говорећи: „духовни слепци који су веру учили по звездама и месечевим менама“.

- Да ли ће, деко, још чика Таса да псује и плује људе?

- Видећемо, синко. Касно је. `Ај`мо на спавање. Доста је сваком дану зла његовог.

- Ако буде плувао и псовао можемо ли опет да разговарамо?

- Можемо, можемо. Али `ајде да се помолимо Богу за твог чика Тасу. За све чика Тасе. Да им Бог даде снаге да се врате светоотачком Предању. Да се врате своје стаду. Да се врате себи. Савести својој. Заклетви својој. Речима својим. Да живимо у слози и љубави. Да ми њих поштујемо, а они нас да благосиљају. Да нас не заведу они који су злом вођени, зло мислили и зло тво-

рили: Србе на Србе. Да нас не заведу они који хоће да упропасте душе наше. Они који хоће да изгазимо заклетве наше и завете наше. Но да љубимо једни друге. Јер тако говори Господ. На тој заповести стоји сав Закон. Сва Божја Творевина...

А твој чика Таси опростимо све. И клевете. И неистине. И осуде. Рецимо из дубине душе своје: праштамо Ти, чика Тасо. И молимо Те: немој нас мрзети! Хоћемо, најискреније, да целивамо Твоју десницу. И да затражимо Твој благослов. Благослови! И опрости! Ми све ово нисмо желели. Били смо натерани. Хтели су да нам саћерају веру у чутуру. Догодило се. Не поновило се. Опет, и опет те молимо: немој нас мрзети. Молимо те, чак и ако у нечем погрешисмо, рашири своје родитељске руке. Пригрили нас. Закољи, макар мршаво, теле. Да једни друге не изгубимо. Но да се нађемо.

Разговор други

Рано суботње јутро. Деда и унук упутише се пешице уз брдо ка манастиру. После Литургије одоше на манастирско гробље. Кад унук виде како деда целива крстолики споменик, шапуће молитву и пали свећу, па упита:

- Деко, ко почива у овом гробу?
- Мој духовни отац. Мој велики учитељ, синко. Отац Сава је многим помогао да упознају Закон Божији. Он је својим беседама од овог манастира направио прави универзитет. Његове су речи падале на срца наша као мелем на рану.
- А деко, треба ли сви монаси и свештеници да буду учитељи?
- Треба, благо деку.
- А што нису?
- Ко ти каже да нису? Јер сви они служе Богу и роду. Само што су и они људи. Као у твојој школи. Неко је добар, а неко још бољи учитељ.
- А има ли, деко, рђавих учитеља?
- Па знаш како, сине, сећаш се кад смо читали ону јеванђељску причу о талантима?
- Знам. Онај један слуга је добио пет, а други три, а трећи један таланат.
- Тако је. А шта је потом било?
- Па, онај прави је зарадио још пет, онај други још три.
- А онај трећи?
- Ниједан.
- И ...
- Па ону двојицу је господар наградио, а оног трећег осудио.

- Тачно тако, благо деку. Бог је тако свима нама, слугама својим, па и монасима и свештеницима, дао дарове. Таланте. Неком више. Неком мање. Оне који су добро умножили таланте Бог ће добро наградити. То је у Његовој власти. Није наше да судимо.

- Али ниси ми одговорио. Може ли свештено лице да буде рђав учитељ?

- Па бивало је рђавијех учитеља. Јуда је био апостол, па је издао Господа. Арије је био свештеник па му је наш свети Никола ударио шамарчину зато што је био рђав учитељ. Бивало је и владика рђавијех. И патријараха. Казано је да су многи звани али нису сви изабрани.

- А, деко, је ли чика Таса рђав учитељ?

- Није, синко, на нама да судимо. Свакоме ће Бог судити кад дође време.

- А што деко онај попа што је, како се оно каже, намештеник ...

- Намесник.

- Да, намесник каже да је чика Таса геније, да он све зна. И да њега треба слушати.

- Не знам што он то каза. Али много умнији од њега - свети владика Николај каже да треба слушати Цркву а не једног човека. Јер је Цркву основао Господ Исус Христос и зато што је Црква градина питомих воћака, држава светих којом руководи Свети Дух Божији. Ако неки појединац устане против државе светих, значи да је он несвети, те га не треба слушати. Мораш знати да је ђаво пре пада у гордост био анђео.

У Јеванђељу је казано: Кад ово знате, благо вама што га извршујете.

Господ, дакле, не каже апостолима благо вама кад ово знате, него благо вама кад ово извршујете.

А владика Николај додаје: није Господ дошао на земљу да прља људе него да их пере.

Богољубиви људи спасавају и перу душе људске, а зли људи које су демони опхрвали клеветају и прљају друге људе.

Можда није намесник наш читао светог владику Николаја, а да јесте, знао би он да кад неко изгуби веру у Бога – у накнаду му се даје глупост.

Има неких чика Тасиних пријатеља који иду и пабирче бедне доказе о Богу и бесмртном животу по другим верама и филозофијама. За такве владика Николај прориче: Од свих глупости нема веће од ове да такви себе називају хришћанима.

А Свети Иринеј нас учи да је боље бити незналица а љубављу се приближити Богу, него многозналица коју ће мржња претворити у непријатеља Божјег.

А Свети Јефимије Велики каже што је со јелу, то је љубав свакој врлини. Чито си химну љубави. Ко љубави нема он је празан прапорац. Његове речи и његово знање немају никакву вредност пред Богом. Нити пред богољубивим људима.

- А шта ће бити са онима који не поштују одлуке Цркве?

- Свети Јован Златоусти каза да је Црква ограда, која нас штити и чува. Ако из ње изађеш зверови ће те ухватити и растргнути.

- Како, деко, чика Таса пише и говори о Богу, а овамо прича неистине

- Срцем а не језиком се купује Царство Божије, каже владика Николај. Ако, каже, у срцу има блага Божјега, тј. вере, љубави, доброте – онда је језик благовесник тога блага. Ако ли тога нема у срцу онда је језик

лажан и дрзак весник. Какво срце – такве речи. Какво срце – онака и дела.

- Па какво је чика Тасино срце?

- Не знам. Али владика Николај нас учи да Господ тражи плод од дрвета што се човек зове. Добар плод је, каже, љубеће срце, а зао плод је самољубиво срце. Све друго што човек има: положај, власт, част, новац, ученост – све је то само лишће на дрвету. Ако плода нема, так'о дрво ће завршити к'о она смоква из Јеванђеља. Биће Богом проклето. И осушиће се.

- Како то, деко, да чика Таса и поједини свештеници не поштују одлуке Сабора, а заклели су се да ће их поштовати?

- Е мој сине, ђаво не оре и не копа, рекосмо. Каже свети Николај да је сатански дух узео маха на све стране. Ђаво наговори човека да не гледа како своје тело да очисти од греха, него како туђе да оскврни. Како своју душу да спаси, него како туђу да оцрни, оклевета, упропасти. Како свој дом да унапреди, него како туђи да поруши...

- Али, деко, ниси ми одговорио на питање.

- Увек је тога било, сине. Ти знаш, читали смо причу о блудном сину. Тако и они. Да ђ Бог да се врате светоотачком Предању, одлукама Сабора, прописима о богослужбеном поретку, па да нестане овог празнословља, непотребних гложења. Но да буде како је и казано, једна света, саборна и апостолска Црква. Они који су погазили саборност да ђ Бог да се врате, као блудни син што се вратио, а да не да Бог да заврше као Јуда Искаротски.

- Опет си изврдао. Ниси ми одговорио.

- Видиш, синко, кад су монаси Авву Исхариона питали: шта смо ми урадили? Он им каза: испуњавали

смо заповести Божје. А шта ће радити они после нас, питаху. А он ће рећи: и они ће радити ово што ми ради-мо, ал` упола мање. А они после њих, запиткују мона-си. А он одговори: они при свршетку времена неће држати монашко вежбање, но ће их постићи такве на-пасти и таква искушења да ће они кроз трпљење бити већи у Царству Божијем од нас. Ето зато, благо деку, не осуђуј јаднике. Но се моли за њих е да би се спасили напасти. И да не буду они баш весници потоњих вре-мена.

Сем тога, учимо се од светитеља како се треба по-нашати према онима који греше: обазриво и болећиво. Тако Свети Поликарп је у свом писму Филибљанима о неком свештенику који се огрешио о цркву написао да се врло жалости због греха тог свештеника – Валента. Каже, нек му Бог ђда се покаје. А ви, вели, будите благоразумни и не сматрајте га за непријатеља, но се постарајте да га исправите као страдајућег и заблуде-лог члана. Тако, каже, поступајући, ви сами себе надзи-ђујете.

- Добро, бре деда, ајде да поступимо тако. Ајде да их не осуђујемо што су погазили одлуке Сабора, прописе, свето Предање. Ал`, они уместо да се пости-де, зато што су ухваћени у безакоњу, они плују и напа-дају оне који су се постарали да их исправе.

- Видиш како, унуче мој, најлепше је, чини ми се то објаснио владика Николај. Али они или нису читали или мисле да су умнији од светог Владике. А свети Владика подсећа да је порука Спаситељева апостолима да се проповеда покајање у име Његово и опраштање грехова. То је, каже, измирење Бога са људима. Каже, Бог од људи тражи покајање, а даје опроштај грехова. Нека се, вели, људи, само покају и имаће све.

А то што они који чине безакоње нападају и руже оне који се томе супростављају није никакво чудо. Свети Владика нас учи да се кроз невоље улази у Царство Божије. Јер, каже, не може овца живети међ вуковима, а да од њих не буде нападнута. Не може свећа пламте-ти усред ветрова, а да не буде повијана. Не може благо-родна воћка расти крај друма а да је не кидају прола-зници. Тако ниједна побожна душа не може остати без гоњења од греха и безакоња. То доказују хиљаде ра-спетих, спаљених, посечених, потопљених ... Зато је и казано - који хоће побожно да живе биће гоњени. Биће у невољама.

Они су, веселници, погазили одлуке Сабора, про-писе, Предање ... умујући својим умом. Умислили су ваљда да су паметнији од васељенских Сабора, од Све-тог Саве и свих наших светитеља до светог Николаја и Јустина. У том свом заносу они покушавају да склоне с пута све оне који најискреније желе да им укажу на са-мовољу и безакоње. При том они не бирају средства. Они тако лепе етикете и одузимају право на покајање свима онима који нису њихови истомишљеници. То је ђавоља замка у коју су они упали. А ђавољи циљ је са-да што више душа упропастити. Што више недужних свештеника који су годинама били верни Предању уву-ћи у безакоње, и што више оних који се против безако-ња боре разгњевити: преко лажних текстова по „Право-слављу“ и другим листовима који су под њиховом вла-шћу, прављењем раздора међу верницима, покушајима инсценирања сукоба верника и полиције и тако то.

- Деда Славко каже како они сада одликују и унапређују оне који су се слизали с њима у безакоњу. Указују им част. А са друге стране, каже, прогоне и

кажњавају праве пастире и благочестиве вернике. Острвили се и никако да се зауставе. Не да им ђаво.

- Е, у ту ђавољу замку ми не смемо упасти. Ми не смемо мрзети њих, него грех њихов. Ми не смемо осуђивати њих, него безакоње њихово. Јер нам је казано да се и за непријатеље своје молимо а камоли за оце и браћу нашу. Даће Бог, сине мој, да нас ова несрећа мимоиђе, да се љубав врати у срца њихова, да љубав истисне мржњу из њих. Ја и ти томе можемо допринети ако се Богу будемо молили да се поврати мир, љубав и слога међу нас.

- Али деда, како је могуће, на пример, да један владика напише свим свештеницима да стриктно поштују одлуку Сабора, а како каже Павлов тата, овамо им шапне да је то само кобајаги?

- Па ја, најпре да ти кажем, не знам да ли им је шапнуо или није. Ја то не могу да верујем. Јер то би било испод достојанства најобичнијег човека, а камоли једног владике. Не верујем да би се један владика толико срозао у брлог лицемерја.

- Па добро деда знаш ли ти на пример, да се у неким градовима као што су Пожега, Краљево, Милановац, Косјерић, као и у неким манастирима попут Студенице, и даље не поштују одлуке Сабора и наредаба Владике, а Владика их не кажњава?

- Можда Владика не зна да они и даље терају по своме. Иначе кад би знао, а ћутао онда би то заиста била велика срамота. И брука. Али, знаш како? Владика је ко матица у једној кошници. Замисли шта би матица радила кад би пчеле које су задужене да доносе полен доносиле прљавштину. А оне које су задужене да доносе воду доносиле отров. Да ли би матица то пчелиње друштво могла да обдржи да буде здраво?

- Не би.
- Па дабоме. Тако ти је и са владиком. Ако они око њега доносе уместо воде живе - отров, а они други уместо полена брлог – онда он не може да одржи кошницу здравом. Но у њој завладају болести. А то су ти неслоге, прогони, сплеткарење, мржња...Е, зато ми треба тој матици да помогнемо а не да је осуђујемо.
- Деда Славко ми је дао ову књижицу која се зове *Одговарања на светој Литургији* Јована Златоуста коју су приредили свештеник Дмитар из Пожеге и свештеник Милић из Ужица. Ево је та књижица. Написана је са благословом епископа жичког Стефана.
- Јесте, јесте, благо деди. То је лепо урађена књижица. Тако су се од постања Српске православне цркве служиле свете Литургије. И на тај начин је народ одговарао, односно певао на Литургијама. А те добре попе су приредиле и одштампале ту књижицу и делиле и продавале народу да би народ знао како се богослужи. Како се Бог слави. Како се Богу пева. Како се Богу моли.
- Али деда Славко каже да ова два свештеника сад не служе овако, како су написали, него на неки на-карадни начин. И још каже, да им је владика то боже рекао, ако народ буде певао онако како су написали, да зову милицију.
- Па ваљда деда Славко, пошто је он рођен у том крају и по знаје тамо људе и приике, то зна. Увек је, сине, бивало људи који су продавали веру за вечеру. Они који нису поштовали аманет својих очева и ђедова су навукли на себе проклетство. Зато се сваки човек труди да испоштује аманет оца или ђеда. А то да је владика рекао поповима да зову милицију, то заиста не могу да верујем. То мора да је неко, опхрван ђаволом

управом, измислио. Јер никад, од постања наше Свете Цркве, духовни родитељи нису подизали пендрек на своја духовна чеда, него су их благосиљали десницом својом, светим крстом, босиоком и освећеном водицом. И духовним поукама усмеравали стопе своје духовне деце, стазама праведнијем.

- Деда Славко каже да они који не држе Предање светих отаца на себе навлаче јад и беду. Они више нису пастири добри, но вукови у јагњећој кожи. Кад их народ, каже, прозре, кад види де су непослушни Сабору, да не поштују Предање и прописе о богослужењу, сматраће их обичним ништацима, одљудима, који су издали себе и свете оце, да би добили звања, чинове, части и овоземаљске сласти.

Због таквих издајница су, каже деда Славко, у неким крајевима издала веру браћа наших праотаца, па су сада тамо џамије уместо цркава, а потомци њихови се не зову Илија но Алија. У другим крајевима су се унијатили, покатоличавали за метар жита. Он каже да су највише српске крви просуле усташе. А усташе су, каже, већином некада припадали српском народу, па су покатоличени милом или силом. А онда су се почели доказивати као верни поданици римског папе.

- Добро, добро, сине. Али не заборави да је у роду нашем увек било честитих и благочестивих људи који су, као наш свети цар Лазар, знали да је земаљско за малена царство, а небеско увек и довека. Увек је било и биће оних који су, к'о Пилипенда, за веру своју дали последње што су имали. И оних који су за веру и отачество давали животе своје. Такви свети људи чине данас небеску Србију. Зато, ништа ти, сине мој, не брини. Јер у сваком житију има кукоља. Проћи ће они, благо деди. Прошли су и силнији и обеснији од

њих. Важно је ти да знаш да не треба да идеш у друштво неваљалијех људи. А неваљали људи су они који не поштују Закон Божји. Они који не поштују ред и поредак. Они којима ништа није свето.

Премудри Соломон каже: Не помичи старе међе које су утврдили оци твоји. То памти, благо деди. И никад се не поводи за тренутним ветрићима. Јер ће они проћи. И јака олуја ће проћи. Иза њих могу остати мањи или већи ожиљци. Понека сломљена грана. Понеко изваљено стабло. Али опет изгреје сунце. И опет се успоставља стари поредак. Јер Бог ће увек бити на страни праведника. А они други ће видети, ко у време оно Савле, да се не могу против бодила праћати. Па ће се вратити на прави пут.

- Али деда Славко каже да су ови новотарци упропаститељи. Он каже, да ће они милицијом да гоне вернике, да ће они да поцепају и поделе нашу цркву... Да они љубе скуте папи и да се улизују оним сатанама што су нас убијали и бомбардовали, а звали се милосрдни анђео.

- Не бој се, сине мој!

- Како, бре деда, кажеш не бој се кад они у „Православљу“ пишу онако страшно о вама. Кад вас туже милицији. Кад хоће да вам суде...

- Има једна беседа светог владике Николаја о првом и последњем Живом. О томе како Исус свом ученику Јовану у визији на острву Патмосу каже: Не бој се! Чег се не бој? Не бој се гоњења цркве. Не бој се мучитеља који муче верне. Не бој се царева који гоне хришћане. Не бој се насилних велможа овога света. Не бој се ничега!

Како, каже, да се не бојим, Господе! Кад су они силни и моћни против нас малобројних?

Не бој се, јер ја сам први и последњи, алфа и омега.

Све те војске наоружане против вас су само пролазни вихор мртваца. Ја сам пре почетка свега и после свршетка свега што је створено. А они су закључани у један педо времена и ван тог педла се не могу пружити.

Не бој се, јер ја бејам мртав и ево сам жив.

Не бој се! Во вјек вјека. Ја сам жив. И ти ћеш бити жив са мном. И сви они који ми остану верни и не убоје се, биће живи са мном. Не бој се, ја сам први и последњи.

Зато, благо деди, не бој се. Право ради и Богу се моли. И не бој се!

- Добро деко, а што они не поштују Предање светих отаца? Деда Славко каже да су они издајнице, човекомрзители, мучитељи...

- Деда Славко је једна добрица. Он просто не трпи неправду и тако нагло реагује. Али ми треба да се трудимо да не судимо. На Синају је у време оно живео Свети Атанасије Синајски. И гле какву нам је поуку он оставио: каже, кад видиш да неко греша, не осуђуј, јер ко зна како ће он довршити свој живот. Јер, каже, онај разбојник што је био распет са Господом на Голготи беше чак човекоубица-па уђе у Царство Небеско. У рај. А Јуда беше апостол Господњи, па оде у пакао. Јер свако ко погреши може да се покаје.

Зато, сине мој, немој да осуђујеш ни чика Тасу, ни тог Оца Дмитра, ни Оца Милића, ни те свештенике у Краљеву, у Милановцу, у Косјерићу, ни монахе у Студеници и којекуда. Знаш да је Исус у мукама на крсту молио: „Опрости им, Оче, јер не знају што раде“.

Зато, благо твоје деди, хајде да се свако јутро и свако вече молимо Богу за све владике наше, за све свештенике наше. Да им Бог да снаге да чувају и сачувају свето Предање. Да чувају и сачувају мир у душама својим и душама нашим. И у храмовима нашим који су трудољубљем подигли наши и њихови ђедови. Да чувају и сачувају љубав у нама и међу нама...

Али увек се држи премудрости оне: "Сине мој, ако би те мамили грешници, не пристај".

Разговор трећи

Дошавши из школе унук, са сузама у очима, донесе деди преображењски број часописа епархије далматинске „Крка“ говорећи:

- Деко, родитељи мога друга су ишли на ходочашће у неке манастире и отуда донели овај часопис. У њему чика Таса много ружно говори о професору Миодрагу Петровићу, о оцу Венијамину, и о теби. Он тамо тврди да је председник „самозваног удружења законикварило – познат као Патријарх Милоје“.

- Помоли се Богу, синко, за твог чика Тасу, јер је њега, веселника, у потоње време толико куси узео под своје, да он о људима и не уме да говори другачије него ружно. Много је тужно то што је потпуно пресахнула љубав у срцу његовом. И оно што је најтужније он се, као што си видео, стално враћа свом псовачком стилу. И човекомрзију. Али, ти се ништа немој због тога секирати, благо деди. Он је и у том часопису оставио траг за далека нека поколења.

Прво, он је мени учинио част, голему (чак незаслужену част) сврставајући ме у ред таквих људи као што су професор Петровић и отац Венијамин. Господин Миодраг Петровић је један диван човек, интелектуалац, преводилац на наш савремени језик ове свете књиге *Законоправило Светога Саве*. Он је ктитор оне лепе цркве у Ратини поред које смо, сећаш се, недавно прошли. Видео си својим очима кад је он говорио на трибини у Чачку да га је слушало скоро хиљаду душа православних са одушевљењем и са радошћу великом. А отац Венијамин Преображењски служи, у манастиру, Богу и роду, пола века. То је велики учитељ, духовни горостас нашијех дана, који молитвама својим, богољуб-

бљем својим, човекољубљем својим, мисионарењем својим... спасава душе људске. Он је, сине, извео на стазу богопознања стотине и хиљаде духовних чеда својих. Међу њима смо и ја и твоја бака. Видео си недељама и празницима на Литургијама и проповедима његовим стотине и стотине верника који се тамо окуплају. Видео си како тамо влада ред. Мир Божји. Љубав. Благодашће. Осећаш како ти срце трепери. Видео си, кад се заврши Литургија, како се људи љубе и поздрављају: „На здравље и на спасење молитва да ти буде, брате“. „Амин. И теби дабогда“. Јеси ли видео те предивне монашке трпезе љубави које су, с љубављу Божјом и с молитвом Богу, припремане? А били смо и тамо где они служе. Тамо си видео полицајце око светиња. Видео си у цркви катршкој, на архангела Гаврила, оног полицајца у цивилу кад је вадио марамицу из џепа па му се кошуља заврзла за пиштољ. А око цркве и по оближњим њивама огроман број полицајаца. Па си видео, о Илиндану, у цркви годовичкој њину службу, коју је обезбеђивало мноштво милиционера. Ту њихову службу кад се окрећу западу и папи, уместо истоку и Источнику, кад је нас, неколико десетина, изашло не хотећи да суделује у њиховом безакоњу. Ето тамо су, у те две цркве, служили, уз помоћ полиције, они што имају дипломе. Ал` оне ништа не вреде, кад су они непослушни Типику богослужења и Сабору. Кад немају љубави. Кад немају страха Божјег у срцима својим. Они се не плаше Бога, н`о се плаше свога безакоња. Знаш како је казано: чега се безбожник боји, оно ће га и снаћи. Зато они зову полицију да их чува од деце своје. Не знају они да свети оци ни на лавове нису подизали батину, а камоли оружане кордоне. Јадници. Кад се њихове Литургије заврше видео си јад. Беду.

Несрећу. Празнословље. Чемер. Видео си да не опште с народом. Е то су ти, благо деди, упропаститељи. Школовани упропаститељи. Они би да упропасте оно што су нам оци наши оставили. Али неће моћи. Не да то Бог. А не дамо ни ми, с Божјом помоћи. Њихове дипломе су се украсиле пендрецима, пиштољима, самовољом, безакоњем. Они ће таквим дипломама и таквим делима себе да сврстају у ону колону одљуда, упропаститеља, гордељиваца, издајица, самовољника... у којој корачају Арије, Несторије и други духовни ласкратијаша, уколико се не покају. Видео си, међутим, о Преображењу кад је оцу Венијамину и његовом манастиру дошло на хиљаде поклоника који су напунили планину својим телима и небеса својим молитвама.

А, друго, твој чика Таса је у том и још неким часописима оставио траг о себи, изговоривши још једну лаж. Чак, двоструку лаж. С једне стране, Законоправило, кога он покушава својим нечасним језиком да испогани, није никакво „самозвано“ већ легално Удружење грађана уписано у регистар државе која се Србијом зове. То Удружење има свој Статут и друга акта као и своје легитимне циљеве. С друге, пак, стране, његова тврдња да је „Патријарх Милоје“ председник тог Удружења је бестидна лаж. Каква брука: матор човек, а лаже.

Осим тога кад он мене назива „Патријарх Милоје“, он тиме подвлачи разлику између нас. А разлика међу нама је вишеструка: он је прогонитељ, а ми смо гоњени; он је неправедни судија, а ми његовим пресудама осуђени; он је силник а ми жртве његовог силецијства; он нам удара шамар својим гадним и прљавим изразима, а ми му окрећемо други образ подсећајући га на то да ко год је друге неправедно плувао своје лице

је попљувао. Разлика је и у томе што ја „Патријарх“ (Боже ’прости) нити могу нити желим бити, а он (Богу хвала) Патријарх неће бити иако то силно и изнад свега жели.

Нека би Бог дао да такве разлике међу нама не буде, но да он истисне мржњу из срца својега и замени је љубављу, да са језика његовог уместо отрова потекне духовни мед, а мени нека би Бог дао да пред њим приклоним смерно главу своју молећи благослов његов.

- Све је то лепо, деко, кад ми овако причамо. Али, замисли ти како је мени кад моји другови о томе говоре. Неки од њих мисле да сте ви неке бунције.

- Ништа се ти не секирај за то, благо твоје деди. Свако дело ће изаћи на видело. Пред Богом и пред људима. Бог ће свима нама бити Судија. Али праведни. Тај Суд неће личити на суд твог чика Тасе. А и пред људима ће време одталожити и одвојити правду од кривде, истину од лажи, к’о што ће се одвојити кукољ од пшенице. Знаш, благо деди, да је казано: заклела се земља рају да се сваке тајне знају. Тако се и твоја мама секирала, кад је била мала, кад су ме ружили и за непријатеља државног проглашавали ондашњи властодршци. Али време је показало истину. Није цаба казано да време гради куле и градове. Време гради, време разграђује.

Кад твој чика Таси и мени истекну овоземаљски дани, ти ћеш онда на миру разлучити шта је шта. Тад ће ти се каз’ти да сви ти људи које они сада руже и називају сектом нису тражили нити желели било шта лично. Ми смо се само борили да очувамо и вама, потомцима нашим, предамо оно што нам је од очева и ђедова наших остало. Препознаћеш да ми од упропа-

ститеља светог Предања ништа, ама баш ништа, нисмо тражили, него смо желели и хтели да спречимо прљање светиња нашијех и да ником не дамо оно што је наше, тј. оно што су нам наши свети оци оставили у наслеђе и у аманет. Каз'ће ти се с'мо да ми њима нисмо бранили да иду својим путем. Него да ми нисмо хтели ићи за њима, јер су непослушни закону. И да нисмо дали да нам заведу и упропасте ђецу нашу својим мудровањем.

- Деда, видео сам у „Жичком Благовеснику“, како о догађају у Душковцима пишу отац Бранко Керкезовић, па архимандрит Јован Радосављевић, па чика Таса. То се уопште не слаже са оним што ми је причао мој кум Милош, што су ми причали деда Славко, бака... који су тамо били. Нити се слаже са оним што сам видео на телевизији.

- О писанију оца Бранка (који ме је, уз остало, и полицији тужио) написао сам одговор. Е да би остао траг о његовој „истини“ за коју је награђен: сад му на грудима виси крст. Што се мене тиче, нек му је на здравље и на спасење и нека га носи на многаја лета. Нећу да се придружим злим језицима који поводом његовог унапређења причају виц да је некада разбојник висио на крсту, а сада обрнуто... Боже 'прости.

А оно што твој чика Таса и бивши професор богословије отац Јован Радосављевић пишу о Душковцима – то је најистинитија и најправеднија аутобиографија њихова. Они су ва вијеки вијеков насликали своје аутопортрете пред Богом и пред родом. Они су сведочили „убедљиво“ о догађају коме (авај!) нису присуствовали. И то своје сведочанство су обелоданили (авај!) пред православном јавношћу. Они, дакле, сведоче о ономе што никад видели нису. Они, дакле, сведоче лажно! Опрости им, Боже! Ти знаш, благо деди, да девета

заповест Божја гласи: „Не сведочи лажно на ближњега својега“. Они су својим сведочењем овековечили истину о себи. О свом чојству. О свом достојанству. О својој правди. О својој побожности. Посебно ће оца Јована, кад дође час, питати његов духовни отац, Владика Николај, о чијем начину служења Литургије и причешћивања народа он зна боље од свих нас, јер је код њега почео свој монашки живот.

Зато, благо деди, њихово сведочанство и њихов суд о нама који смо тамо били и са колена вапили да се заустави безакоње у нашој Светој Цркви и да се поштују одлуке Сабора, није наша брука. Но њихова.

Њихово сведочанство ме подсећа на збитије од пре пола века које се, заиста, догодило твом прадеди Жарку.

Тужи њега суду, у Гучи, један човек коме је он ударио шамар, заводећи, при том, лажне сведоке који устврдише да га је твој прадеда ударио заворњем.

- Деко, ја не знам шта је заворањ.

- Па ја. Не мо`ш ни да знаш. Заворањ је један гвоздени клин, дебљи од мог палца. Дугачак око пола метра. Њиме се причвршћује јарам, који се воловима ставља на врат, за руду од кола која волови вуку.

- Аха. И шта је после било?

- Каже судија Мартић твоме прадеди: Оптужени, да ли је тачно да си ти тога и тога дана ударио овога овде тужиоца, металним предметом тј. заворњем?

- Каже, тачно је, судијо. Ударио га јесам. Али овом шаком, а јок заворњом. Бог ми је, вели, сведок, а ове дандаре што кажу да сам га ударио заворњом, лажу, срам да их бидне од задњице, јел образа немају.

И још нешто, каже, судијо, имам да речем: ошамарио сам га зато што је рекао неистину којом је пробо да укаља мој образ.

И још нешто, вели судијо, имам да кажем: сад, чим изађем из овога суда, јопет ћу му ударити шамарчину, зато што је и вође, у суду, слаг'о.

На то ће судија Мартић: Ниси ти овлашћен да икога удариш. А ако то учиниш одговараћеш по закону.

Судијо, каже твој прадеда, ја се Теби у твој закон не мешам. Ти по њему суди. Ал' у Светом Писму пише да је за безумна чо'ека батина. А зар безуман није онај што сведочи лажно и тако гази онај други закон? Важнији од тог Твог: закон Божији!

У том тренутку, јави се тужилац (онај што је добио шамар) говорећи: Господине судијо, ја сам крив што ме је Жарко шин'о. И треба 'е. Заслужио сам да ме шине. И није ме шино заворњом н'о, заиста, шаком. Него могу ли ја да повучем тужбу?

Може, каже судија, ал' лажно сведочење је кривично дело. И ти и оба сведока би за то могли дебело да одговарате.

Повлачим тужбу, каже тужилац и окрене се ка твом прадеди. А овај га загрли. Изљубе се. Ту пред судијом Мартићем.

До краја живота су се пазили и живели у слози и љубави. К'о да ништа није било. Искрено су опростили један другом. Твој прадеда Жарко њему лаж и увреду части. А овај њему шамар и претњу шамарчином.

Даће Бог Свемилостиви да отац Јован и твој чика Таса пред својом савешћу и пред Богом живим признају да су сведочили лажно. А ми ћемо са радошћу да им се поклонимо и да целивамо деснице њихове. И тако

одагнамо неслогу од нас. И да се сви вратимо у чаир стада Христовог. Свак на своје место. Ми у стадо а они да буду пастири добри који ће срце своје, сву љубав своју дати за духовну храну нашу. Јер пастир добри живот свој даје за овце.

И тако праштајући једни другима да се спасавамо.

И суд Божји сачекамо.

А ти, благо твоме деди, учи се да прашташ. Свакодневно се Богу обраћамо да нам опрости дугове наше, обећавајући да ћемо и ми опраштати дужницима нашим. Зато праштај, рођени мој. Јер праштањем чуваш и спасаваш душу своју. Ал', никад не заборави премудрост ону: *Сине мој, ако би те кушали грешници, не пристај!*

Разговор четврти

Враћајући се са славе на којој су били, унук и деда заподенуше разговор.

- Деда, пре неки дан сам био у твојој радној соби да потражим оне приповетке што си ми предложио да узмем на читање. Тада сам на твом столу видео отворене новине. Почнем ја да читам тамо онај чланак у коме пише о томе како неки млађи епископи траже лустрацију конзервативних епископа који се опиру променама у цркви. Ја, деда, ништа не разумем о чему се ту ради. Прво не разумем шта то значи конзервативан епископ?

- Па видиш сине, јеси ли чуо кад бака и мама у јесен остављају зимницу или слатко да помињу неки конзерванс?

- Јесам.

- Па што они стављају тај конзерванс?

- Па ваљда да би се боље сачувало. Да би се одржало. Да га не би напала буђ. Да се не би покварило.

- Тачно тако. А знаш ли да се поједине намирнице држе у конзервама?

- Знам. На пример, риба, месо, сир и пуно којешта.

- Па дабоме. А зашто се то ставља у конзерве?

- Па да би се боље сачувало.

- Баш тако, благо деди. Ето само ти се казало шта значи реч конзервативан. Она потиче од појма конзервација, одржавање, чување. Бити конзервативан значи бити чуваран.

- Па добро деда, а што је у том чланку представљено да они који су конзервативни нису баш неки?

- Е, па видиш, синко, ђаво превари човека, па га наведе на крив пут. У ћорсокак. Он човеку потури куче под лисиче. К'о кукавица што потури своје јајце. Превари га. И он побрка лончиће. И онда не може да разазна шта је шта. И ко је ко. Када су људи погазили Закон Господњи, и почели да се ругају том Закону, дошле су казне Божије. Сећаш ли се потопа и праведног Ноја? Тако је, благо деди, у време оно, кад сам се ја родио у народу нашем завладало безакоње. А као казна Божија овога пута није дошао потоп, него комунизам. Онда су људи умислили да су препаметни па су Божији Закон заменили својим „мудростима“. Због те „мудрости“ многе ствари се окрећу наопачке. И оне сад дубе на глави. Па ће сад конзервативан бити онај ко се противи напретку. Њиховом напретку. Тако је разбијен систем вредности. Уништена је породица. Уништени су својински односи. Најбољи научници, уметници, домаћини... су проглашени за конзервативне. За назадне. За реакцију. Избачена је веронаука из школа, а побожним људима се ругало као верски затуцаним. Краљ је протеран из своје отаџбине. Требало је да прође више од пола века па да се опасуљимо. Да схватимо да тај „напредак“ води у пропаст. У ћорсокак.

- Па добро, деда, нису ти који називају старе владике конзервативцима – комунисти. И они су свештена лица.

- Јесу, благо деди. Ал' ивер не пада далеко од кладе. Знаш како је казано: „Каква врба, наки клин“. Те и то. Није се цаба наш свети владика Николај молио да се Срби обоже, сложе и умноже. Били смо обезбожени. Били смо несложни. Преварили су нас те смо ишли је-

дни на друге. Срби на Србе. Тако и сад. Видиш свађе на сваком кораку. На жалост, то зло није мимоишло ни Цркву нашу. Па поједине људе, иако носе мантију, напусти благодат и они својом главом почињу да умују. А од својеглавог умовања до лудовања, само је један корак. И онда ћеш чути лудости: конзервативан епископ - у погрдном значењу. **Па ко ће бити конзервативан, ако неће бити епископ**, кумим их Богом јединим? **Ко ће бити чуваран (чувар вредности, чувар Предања) ако неће бити епископ?** Ко ће нам сачувати ово мало соли – а то је вера наша, Предање отаца наших, ако неће епископи? Ако нам **р**асплачу и ово мало соли што држи род наш на окупу – онда нас неће бити.

- Е, сад ми, деда није јасно шта значи то кад неки млађи епископи траже лустрацију ових старијих? Тих што су конзервативни?

- Има једна изрека која каже: „Излупета се и остаде жив“. Прво, да ти деда објасни шта значи сама реч „лустрација“. То ти је најпростије речено посипање пепелом, покајање. Чишћење од грехова. У ширем смислу то је уклањање из друштва оних који су се огрешили о закон. У нашој земљи и још неким бившим комунистичким земљама лустрација је уклањање из јавног живота бивших утицајних комуниста и њихових вођа.

- Па значи ли то да се сад неки млађи епископи боре да се уклоне неки стари који нису напредни?

- Па знаш, како, сине. Ђаво је преко змије преварио Еву, а ова Адама. Ђаво је преко среброљубља преварио Јуду, те овај издаде Христа. Ђаво је преко комуниста упропастио небројене душе људске. Ђаво је преко прелешћених и ђавоиманих људи направио хиљаде секти на Западу и увукао људе у пропаст: да одступе од праве вере, од светоотачког Предања.

Ти знаш да је било и светих људи које је ђаво гурнуо у пропаст. Али су се они духовном снагом својом, покајањем својим, уз Божију помоћ, спасли. Тако и сад. Ђаво је неким „напредним“ епископима шапнуо у уво да су они најпаметнији, најумнији, да могу боље. Ти знаш да је ђаво у пустињи три пута покушавао и Господа да превари, обећавајући Му сва богатства овога света. Па кад је покушао Њега да превари, како онда неће покушати свакога од нас? Па и „напредног“ епископа?

- Па значи ли то, деко, да су они који траже лустрацију конзервативних епископа под влашћу ђавола?

- Видиш сине, има једна мудра изрека изнедрена из народа која каже: *Чега се паметан стиди, оним се будала поноси!* Тако и то. Онај што би помислио да смени „конзервативног владiku“ – требало би да се постиди. Да се покаје. Да се исповеди. Да тражи опроштај и од тог владике и од Бога. Јесте. Тако би требало да памети има. Ал` ако памети нема, ако ђавољом замком на ум падне мрак, ум се помрачи. Онда се мисао претвори у реч. А реч чују сви. Остаје само још један корак да се то претвори у дело и пропаст је готова.

- Баш је лепа та мисао „Чега се паметан стиди, оним се будала поноси“.

- Па дабоме. Све што је озбиљно, то је конзервативно. Гледао си старе фотографије. И старе филмове. Видео си да је венчаница столећима бела. Наши стари су тугујући и жалећи за својим упокојенима носили рупнину црне боје. Венчани прстен је златан... То је конзервативно. Старомодно. То није „напредно“. То није модерно...

-Баш би било ружно то сад избацити.

- Па дабоме. Сада је у тој папиној модерној цивилизацији, Свету тајну брака као озбиљну, Божијим Законом, устројену институцију, почело да замењује модерно, савремено лудило које није ништа друго него ругање Закону Божијем. Они, тамо они, сада својим сулудим законима омогућују склапање брака између два мушкарца. Или између две жене. Зар та мода, тај „савремени тренд“ није лудило, равно ономе у Содому и Гомору. Још горе. Тако су у Содому и Гомору лудовали и пропали. Али нису сви! Није праведни Лот, синовац Аврамов. Сад је за неке конзервативно, назадно, старомодно да тамјаном окадиш сватове. Многи би се томе подсмевали. Уместо тамјана, босиока и рузмарина на неким свадбама се сватовима дели она дрога што се шмрче.

Тако и то, сине мој. Конзервативан епископ је онај епископ који чува нашу веру. Наше исконске вредности. Наше свето Предање. Ред и поредак. Братску и хришћанску љубав. Такав епископ заслужује наше поштовање. А не лустрацију како говоре безумни. Јер ти који тако говоре су рушитељи реда и поретка. Њима ништа није свето. Њима ни Литургија, која је разговор душа наших са Господом, није света. Они би и њу да по свом (мало)умљу осавремене, модернизују, реформишу... А то значи унаказе. Они којима је ђаво унаказио душу, они подижу руку своју на духовне оце своје. Они газе Закон Господњи. Они навлаче гнев Божији на себе. Али и на оне који иду за њима. Зато је и казано: „Не иди за непослушнима“. И још је казано: „Проклетство је ићи за оним који чини безакоње“. Зато се чувај таквих гордељиваца. Не иди за њима, благо деди. Сменили би они владику старог да заузму његово место. Сменили би они и Патријарха нашег. Ал' не да то Бог.

Не да то народ. Они ће само на тај начин показати своје право лице. Ко у време оно лицемери и фарисеји. Недавно сам се срео са једним младим јеромонахом, Германом, који осуђује то што народ противречи појединим епископима, који уводе новотарије у Литургију и који траже смену појединих старих епископа и Патријарха. Каже, ви сте заборавили да је епископ Црква. Реко`, па неће оче, бити баш тако. Свети оци нас уче да је Христос глава Цркве а сви остали њени уди. Па добро, каже, али епископ је слика Христова. Зато га ми беспоговорно морамо слушати као Христа. Наравно, рекох. Али под условом да он правилно управља речју Истине Божије. А то значи да он мора поштовати Устав Цркве који говори да је Сабор највиши орган власти у Цркви и чије су одлуке извршне, те да се сваки епископ заклиње да ће се повињавати одлукама Сабора. Према томе: нико нема право да иде за епископом који је скренуо са пута и опучио се у безакоње, у непослушност.

- И шта би?

- Ништа. К`о она два јарца кад су се срела на брвну: ниједан не попусти.

- Па како се заврши тај ваш разговор?

- Па онако. Тужно. Иако је он млад човек, он заслужује моје поштовање, јер је у свештеничком достојанству. Ја сам њему увек, кад год сам га сретао исказивао своје поштовање које припада чину његовоме. И ја не би требало да му противречим.

- Па јеси ли му противречио?

- Па нисам могао да прећутим, да не би они људи, што беху, ту остали збуњени. Реко`, оче, било би добро (када с верницима разговарате), да заступате ставове наше Свете Цркве, наших светитеља, а не да Ваше ли-

чне ставове подижите на ниво пастирских поука. Јер, тако уносите забуну и смутњу. Тако можете истину довести у опасност.

Каже, шта тиме хоћеш да кажеш?

Реко`, хоћу да кажем да нас светитељи уче супротно од ваших тврдњи. Они нас баш уче да нипошто не смемо ићи за безаконцима. Јер, ко је у безакоњу, он је у греху. Многи светитељи нас подсећају на то. Узмите за пример, реко`, светог Кипријана Картагинског који дословце каже: “Нека народ не вара себе мишљу да може да буде слободан од греховне заразе, општећи са свештеником-грешником и својом сагласношћу доприносећи неправедном и незаконитом епископству својег предстојатеља.”

-А шта он каже на то?

-Он каже: Ја служим у складу са одлукама Сабора у мом манастиру. Једино, вели, кад одем у манастир Успење, служим по новом, јер , каже тако захтева тамошња монахиња.

-А шта му ти кажеш?

-Нисам стигао да му кажем ништа. Претече ме брат Славко говорећи му: „Алал ти служење, оче! Не служиш, каже, то код те монахиње по никаквом новом, него по безаконем. Јер, тад не поштујеш саборску одлуку, Свето Предање, прописе о богослужбеном поретку... А то, вели, радиш јер си лицемер. Јер Ти је вера никак`а. Зато што знаш да је она миљеница владике. Он ју је дов`о, каже, за собом, неће отуд, из Баната. Турпио је горе да нам помути ону светињу, у коју је, има озбиљних трагова, хтео да се сахрани свети владика Николај да га рат није одвео у туђину. Она је, каже, мобилним телефоном растерала свештенике који служе законито и тако поништила поредак чреда које је

утврдио владика, односно његови сарадници. Она, каже, носи по више мобилних телефона, камеру, фото апарат, к'о да је Џејмс Бонд, а не Христова невеста. То Ти је та ваша најомиљенија монахиња... У ствари она је ваша шефица... Она је ваша учитељица. Њу слушате, а јок Сабор и Свете Оце. Како се брукате! Како сте се срозали! Како сте понизили своје свештеничко достојанство!“

Ето ти шта направих. Излете ми, `вако матором, те започех ову расправу. Можда сам требао то некако да избегнем. Зато се сад свако јутро и свако вече молим за овог младог јеромонаха, е да би Бог опростио и њему и мени. И жалим, што је неко бацио ово зло семе међу нас. Ал`, даће Бог да појачаном молитвом и обостраним добромислијем повратимо слогу, мир и љубав.

- Деда, мало пре си рекао да су они који дижу руку на духовне оце преварени од ђавола.

- Па ђаво, сине, то и хоће. Ђаво човека наговори: "Ма што не спаваш још мало, што мораш баш јутрос у цркву". Дабоме. Да те одвоји од Бога. А онда му шапне: "Ма што мораш да постиш, снага на уста улази?" Дабоме. Што те се тиче што је Господ постио. Ти си важнији. Ти не мораш. Па ће: "Што мораш да поштујеш старијег?" Дабоме. То је конзервативно.

Е, мој синко, ти који се боре против конзервативних епископа, ратују против Закона Божијег. Они ратују против Бога.

-Како то мислиш, деко, ратују против Бога?

-Па ево да то мало заједнички анализирамо. Узми календар, благо деди. Ето га испред мењача.

- Ево га.

- Ајде сад, нађи тамо иза децембра, иза молитве Господње и Символа вере, Десет Божијих Заповести.

- Јесте. Ево их.
- Прочитај пету заповест.
- „Поштуј оца свога и матер своју, да ти добро буде и да дуго поживиш на земљи“

- Дабоме, Господ тражи да родитељи буду поштовани од своје деце. Онај који поштује оца и мајку доживеће радост од деце своје. Он ће испунити Закон Божији и призвати очев благослов, јер је казано да благослов оца учвршћује домове деце, а клетва мајчина раскопава темеље.

- Како је то лепо, али и страшно, казано.

- Па дабоме. То исто важи и за духовног оца, за духовну матер. Још је казано: сине, помози оцу своме у старости и не жалости га. Јер, каже, добро учињено оцу неће бити заборављено... И још је казано: који оставља оца свога сличан је псовачу, који гњеви матер своју проклет је од Господа. Свако то зна. Сети се приповестке „Први пут са оцем на јутрење“. Сећаш се кад је Митар пио, прокоцкао имовину... Њему Марица, жена његова, није рекла: „Коцкарчино, бекријо, пропалицо...“ Него каза: „Митре, брате, господару мој, шта си то наумио“. И тако спаси и своју душу, и мужевљевоу душу, и децу своју, и кућу своју. Ето видиш, благо деди. То зна свака хришћанка. Свака мајка српска. Само сумашедши то не знају па дижу руку на оца свога. Или на духовног оца свога. Авај!

Читао си у дединим „Казивањима“ кад је твоја бака грдила твоју маму и твоју тетку кад су оне нешто критиковале мене говорећи: „Слушајте добро, шта ћу да вам кажем. Ово ћу вам рећи сад, за сва времена! Никад више! Да утувите, за цео живот. У Светом писму, знате ви то добро, пише: поштуј оца свога, да ти добро буде, и да будеш благословен. Јесте ли заборавили да

тамо пише: чувај заповести оца свога и привежи их за срце, јер ће те оне водити и чувати и хранити кроз цео живо! Еј, чујете ли ви!?! Имате ли уши!?! Поштујте оца, море! Није тамо казано: поштуј оца који је добар. Нити који је онаки како ти мислиш да треба да буде. Него: поштуј оца! Чу'еш ли, бре! Он је отац, ваш! Он је за вас неприкосновен! Да вас чула нисам, да једну једину прозборите против њега! Он је у праву! Јер је отац! То је очево право! То је родитељско право. То је право од Бога дато! То је Божански поредак! Са тим правом се не самоуправља. То право не можете мењати ви. То право не може мењати улица. Ни школа. Ни држава. Очево је право да говори, а ваше да претворите. Да претворите, моментално! Из истих стопа! Ако хоћете да заслужите благослов родитељски! Ако то не знате, цаба вам ваше оцне и ваше школе! Ако то не знате, узалуд сам проћердала дане и ноћи уз вас. Ништа, онда, нисам урадила... Ако то не знате, ништа не знате!“ Видиш ти то. То зна твоја бака. То зна свака бака. А њих ђаво наговори да то забораве.

-Како је важно да се поштује родитељ.

-Јесте, сине. Има једна прича о томе како је један краљ идући кроз своје краљевство видео једног вредног и задовољног човека који, у зноју лица свога, ради на њиви. Заподене краљ с њиме разговор. У томе разговору сељак каже како ће он од своје зараде користити једну трећину. Другом, вели, трећином отплаћујем дугове, а трећу трећину остављам на штедњу. Зачудивши се краљ, поче да запиткује сељака мало детаљније. А овај му каза: Све што зарадим делим са родитељима својим и са децом својом. Тако, вели, родитељима враћам дуг за оно што су ми чинили у детињству моме, а деци дајем, е да би она мени вратила кад ме изда снага

и кад остарим. Видиш ти то, благо деди? Сељак зна да се поштује родитељ да би био поштован. Свако нормалан то зна.

-Добро, деда, кад кажеш да то свак нормалан зна како онда деда Славко каже да има неких школованих свештеника, јеромонаха и владика који прогањају старце и старице? Траже ту њихову лустрацију и којешта. Он каже да су неке старе монахе и монахиње уцвелили. Многе су, каже, растужили. Многе су у сузе бацили.

-Па знаш како, сине. Нико није ослобођен од могућности да залута. Да га ђаво наговори на зло. Ти си читао у Прологу владике Николаја скраћена житија светитеља. Видео си и да је и неке свете људе ђаво узимао под своје, па су они чинили безакоње. Па сети се само цара Давида. Ал' ти свети људи су успели да победе грех. Да победе ђавола. Да се покају. Да исправе свој живот. И да се тако спасу.

Ето, зато ти немој да се чудиш што деда каже да свако нормалан зна, како се треба према старима односити, а да деда Славко тврди да неки у мантијама то не знају. Јер, мантија не штити од зла сама по себи. И онога што мантију носи ђаво може да превари. И да га наговори на зло дело. Зато ми треба, благо деди, да се молимо, да се они монаси, и свештеници, и владике који прогоне старце и старице покају па да уместо мржње завлада љубав. Уместо свађе слога. Кад у једној кући влада љубав, радост, слога — над том кућом је благослов Господњи. Кад завлада свађа и злоба, Бог дигне руке од те куће. На такву кућу дође проклетство. Тако ти је и у предузећу. И у држави. И у цркви. Свуда. Зато се труди благо деди, где год да си, да будеш мудар. Да градиш слогу. Да шириш љубав. Да миришеш добротом. А не, не дај Боже, да смрдиш на завист, на злобу,

на мржњу. Зато је и казано: „Сине мој, ако би те кушали грешници, не пристај“.

Знаш како је једном приликом наш предобри отац, наш патријарх Павле рекао неком нашем суграђанину: "Мудрост ће вас сачувати да вас вуци не онемогуће, а доброта ће вас сачувати да ви не постанете вуци. Другим речима, људи треба да развијају своје умне способности, слободно што год могу више, али под условом да паралелно развијају и доброту."

Видиш како је то прелепо казао наш патријарх Павле? Зато, благо деди, они који су се узвисили у школама, у положајима, а притом доброту сагубили - они су пали. За њих се треба молити. Јер су заборавили да Господ апостолима није заповедио само да буду мудри као змије него и безазлени као голубови!

- Баш је то лепо рекао патријарх Павле.

- Јесте.

- Благо теби, деко, колико пута си слушао Патријарха кад је проповедао на Литургијама у Благовештењу. Много ми је жао што ме ниси водио сваки дан кад је он тамо боравио.

- Па знаш како, Он је тамо радним данима служио веома рано. Па је мени било жао да вас тако рано будим.

- А деко, је ли истина, што каже деда Славко, да неки зли људи хоће да лустрирају и патријарха Павла?

- Ево нас, стигли смо. Хајде отвори капију.

- Хоћу, деко. А кад ћеш да ми причаш то о нашем патријарху Павлу. Ја његову сличицу држим у мојој соби.

- Причаћу ти други пут. А сличицу чувај. Даће Бог да једног дана видиш икону... Пожури, благо деди, свира неко иза нас. Да се склонимо што пре... Не бој се.

патријарха Павла неће сменити док у српској земљи
буде било правдољубаца. Бранићемо га свим средствима.
Молитвом, песмом, протестима, животима...

III део

Грешни Милоје

КО ТО ЋЕРДА СВЕТОГ САВЕ БЛАГО?

**МИНИСТАРСТВУ УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА,
ЧАЧАК**

Предмет: Одговор на пријаву свештеника Бранка
Керкезовића

Поводом поднеска попа Бранка Керкезовића којим је против мене пред тим органом покренуо поступак, о б а в е ш т а в а м в а с: не желим да се браним из најмање три разлога:

Прво, поп Бранку Керкезовићу сам написао писмо поводом његовог понашања које иначе не приличи православном свештенику у коме, између осталог, стоји:

„Оче Бранко,

Желим овим путем да Ти се обратим из неколико разлога:

1) Ти знаш, Оче, да сам Ти се увек обраћао са љубављу, поштом и поштовањем. Ти знаш да си под мојим кровом увек уживао достојанство које припада Твојему чину и гостопримство које се указује најдражеском госту.

2) Крајем децембра 2007. године Ти покрећеш једну невероватну, веома недостојну Твога звања и чина, хајку против моје маленкости говорећи неистине.

Овде се срећемо са два проблема:

Прво, Твоје ужасне клевете мени доносе незаслужену духовну корист, јер ме гониш да будем још ревноснији у трагању за благочестивим понашањем и у залагању за очување вере отаца наших.

А друго, не долазиш ли Ти, Оче, у судар са истинама:

- не суди да ти се не суди;

- љуби ближњег свог;

- не лажи;

- ко саблазни... боље би му било ...

3) Од Савиндана 2008. године Господње почињеш да ми шаљеш претње. И то чиниш преко особа које су пред Тобом приклониле главе своје тражећи благослов.

И овде се срећемо са три питања:

Прво, заиста заиста Ти кажем, ја се као хришћанин смрти не бојим. Ако би она дошла као последица Твојих претњи, онда би мој венац мучеништва био више Твоја него моја заслуга.

А друго, из историје рода нашега спознао сам да је земаљско за малена царство, а небеско увек и довека.

И треће, оном коме закон лежи у топузу трагови смрде нечовештвом.

4) Него, 'ајд да послушамо Патријарха нашег Павла:

Будимо људи! Погледајмо од куда у Твом срцу мржња, откуда у Твом уму немудрост?

Све ми се чини да је неко посејао зло семе кукоља у срце Твоје, баш као што је неко посејао кукољ на чаир стада Христовог у нашој Епархији (што сам у најбољој намери прословио у своме писму Епископу нашему).

Оче Бранко,

Молим Те, покушај да свој мисаони механизам подвргнеш једном објективном напору и тад ћеш запазити следеће:

Од кад вера православна у Србаља јесте, од Св. Саве до недавно, негован је богослужбени поредак.

По том поретку си и Ти, Оче, ЗАР НЕ!?! Служио целу своју свештеничку каријеру. Тако је до гроба служио и Твој таст, отац Тихомир. Зар не!?! Шта би сад!?! Ко продаде веру за вече-ру!?! Ко окрете к'о креја!?!

Ал' дође одлука Сабора 2007., која обавезује све, па и Тебе, оче.

И сад је ту изгледа одговор на питање: Зашто отац Бранко Керкезовић, постаде непријатељ грешном Милоју објавивши му најпрљавији «рат»?

Ја Теби право на ниске ударце не оспоравам. То је одраз Твога моралног и менталног капацитета. И Ти и ја ћемо за своје поступке добити плату у дан онај. Али је споран основ Твоје мржње и ниских и прљавих удараца.

Јер, ја се само залажем за поштовање реда, а Ти тражиш хаос;

Ја се залажем за поштовање Устава и др. Прописа СПЦ, а Ти чиниш безакоње;

Ја се залажем за поштовање Саборских одлука јер верујем у једну Свету Саборну и Апостолску Цркву, а Ти јој оспораваш Саборност, пљујући на одлуке Сабора својим понашањем;

Оче Бранко,

Овде морам да Ти испричам ово збитије. Бог ми учини милост те обнових гробља мојих предака. Од праоца мога Стевана до унука мојих кољена десет. На споменику Стевановом, који се упокојио 1789 стоје православна обележја.

Од Стевана до мене оци и праоци моји преносили су светотачку веру. Ја сам чврст у науку да је такву, чисту, непоругану, неиспрљану, невину, величанствену, дотурим унуцима мојим.

Ти ћеш бити наш свеишеник и проћи. И намесник ће проћи. Прошли су и обеснији. И ја ћу грешан проћи. Прошли су и други грешници попут мене. Али ће вера наша останути.

Ако у овој тренутној подели, празнословљу, неслози, несрећи коју сте Ти и Твоји истомишљеници унели у храмове наше, у домове наше, у душе наше... Ако, дакле, ви тренутно и «победите» биће то, на Твоју жалост, само за време. Јер, ничија до зоре не догоре.

Ето, ја не бих са Твојим и намесниковим високоумљем да се надмећем о литургијским питањима. Ја вас само преклињем: служите онако како сте служили деценијама. Ви! И како су то радили вековима наши свети оци. И како је Сабор наложио.

И најзад, оче Бранко,

Понизно и нелицемерно целивајући Твоју десницу, молим Те прихвати мој најискренији позив: дођи у дом мој или ме позови на један духовни разговор у коме ћемо као људи погледати истини у очи. Заменимо, часни Оче, мржњу љубављу братском и хришћанском.

С доброжелењем, О Савиндану 2008. године Господње

Грешни Милоје“

Тих дана поп Бранко је напустио новотарије и почео да служи у складу са одлукама Сабора и прописима СПЦ. Јавно ми се извинио пред олтаром вазнесењске цркве у Чачку, што сам са радошћу и благодарношћу прихватио, целивајући му десницу. Али, његова реч је слика његове духовне снаге: слабашна је! Каква му је вера, онаква му је реч. Његово да није да, а не не.

Други разлог је чињеница да су о поп Бранку, о његовом моралу, о његовој вери, о његовој истини ... многи благочестиви људи јавно изнели своја мишљења. Ево једног таквог мишљења:

„... Што се "заведених" и "купљених" као и безгрешне "душе" поп Бранка тиче – то је исувише истрошено оружје минулих времена које више ни примитивци не користе, сем поп Бранко и његов недодирљиви идол;

Какво лицемерје: некадашњи функционер свештеничког удружења (кажу од комуниста потуреног Цркви к'о кукавица што потура јајце) некадашњи непослушник и кажњеник владике Стефана, агитпроповац разних политичких партија до данашњег дана – поп Бранко В. Керкезовић говори о прилагођавању (читати: духовном камелеонству). При томе он и тада и сада без страха од Бога и без стида од људи носи камилавку. Није се, дакле, преумљивао, нити покајавао. Тако је то кад коза кори овцу.

Најзад поп Бранка молимо да се не моли за народно "незнање". Много му је прече и спасоносније да се помоли Богу за своје самоволне колеге да поштују, између осталог, акт епископа жичког г. Хризостома Е.бр 741. који каже да одлуку Сабора „треба стриктно примењивати и ње се држати“.

Кад они буду поштовали ред - ред ће владати у душама и срцима вернога народа. И у храмовима нашим. До тада им помо-

ћи нема. Ни мира. Јер док с ђаволом тикве саде о главу ће им се лупати. Док чине безакоње неће им од користи бити забране, претње... А ни полиција им не може помоћи. Јер полицији није посао да брани било чије безакоње, па ни безакоње у Цркви коју је наш народ наследио од отаца својих. А не од поп Бранка и његовог идола. Тај народ неће то наслеђе бацити под нечије ноге, па ни под ноге попа Бранка који је, у завади са истином, са вером, са моралом, са верним народом, са самим собом. Једина његова љубав је пљување: пљување на светоотачко предање, пљување на одлуке Сабора, пљување на верни народ... Можда и не зна, сиромас, да тиме пљује на лице своје².

О Петровдану, 2008. године Господње

Трећи разлог лежи у чињеници да је упућивање речи поп Бранку исто што и бацање бисера ... Јер до њега не допиру речи ни осведочених богоугодника:

- њему нису вределе речи ни блаженопочившег владике Стефана, па га је Он морао кажњавати;
- њему не вреде ни речи Св. владике Николаја које пророчки одјекују:

²Из извора веома блиских Епархији жичкој се дознаје да поп Бранко није написао, него само потписао текст „Истином на лаж“. Ти извори још казују: „Морали су наћи неког ко нема шта да изгуби“. Поп Бранко В. Керкезовић, заиста, нема шта да изгуби. Ни образ, ни чин. Прво, јер га нема, а друго јер ускоро одлази у пензију. Због тог је, кажу, одабран за једнократну употребу: да обави прљав и сраман посао гажења Закона Господњег – да сведочи лажно. (Извор: Борба за веру: „Алал ти истина попе“).

„...Живот свештеника увек служи примером, било добрим било злим. Добрим животом свештеник потврђује Јеванђеље, а злим одриче га. Нико у свету није у стању ни тако потврдити истину Јеванђеља ни тако одрећи је као свештеник животом својим. Добар свештеник разликује се по дејству своме од злог свештеника не мање него пастир од вука. Зато ће удео добрих свештеника бити са синовима Божјим, а удео злих са зверовима таме ...“

(Охридски пролог, 7. април).

Поп Бранко Керкезовић, очигледно, није одабрао улогу пастира. Рђави је део изабрао. Неимадијаше, веселник, уши да чује! Зато он и његови истомишљеници, у својим вучијим апетитима, на хришћане подижу пендрек уместо крста и Јеванђеља; газе одлуке Сабора уместо да их поштују и спроводе; плују и руже децу Божју уместо да их благосиљају...

Отуда његову хајку на моју маленкост доживљавам као велику част, па ћу се од његовог празнословља и клевета бранити ћутањем.

А ви, поштована господо, који ћете решавати по поднеску поп Бранка, чините онако како то овоземаљски закони од вас траже и како вам савест налаже. Јер је казано: Богу божје, а ћесару ћесарево.³

У Чачку, о Великој Госпојини, 2008. године Господње
Грешни Милоје Стевановић

³Поп Бранко није усамљен у безакоњу своме. Има још проданих душа у мантијама које плују на светоотачко Предање, прописе СПЦ и одлуке Светог Архијерејског Сабора, зарад чинова, положаја, части ... Да би сачували и унапредили своје привилегије

они не бирају средства, укључујући и клеветања, тужакања, батинања верника, веома подсећајући на женетине сумљивог морала за које владика Раде каза да им је ћуд смијешна работа: стотину ће промјенити вјера да учине што им срце жели. Интересантно да су сви они попови који су, у потоње време, против бројних благочестивих људи подносили пријаве, имали жеље које им се (јадницима) остварују. Тако је нпр. поп Бранко добио унапређење. Никакво чудо. И у време оно, Јуда Искаротски је добио награду од 30 сребрењака. Али на њихову жалост, у народу овом је бивало и биће много Пилипенди који ће се одрећи и последње пирге, е да би сачували веру коју нам оци наши у аманет предадоше.

ЈАУК ИЗ ЗЕМЉЕ СРБАЉА
(Писмо свештенику Милићу Драговићу)

Часни Оче,

Стицајем околности, поодавно сам, док сте још били у Пожеги, по добру сазнао за Вас.

Опет, стицајем околности, сада пратим полемику која се између Вас и појединих интернет сајтова и верника води.

За сваког правдољубивог човека је сасвим нормално да се међу људима сучељавају мишљења, размењују аргументи е да би се трагало за најбољим решењима о одређеном проблему.

Међутим, бо јим се да полемика о којој је овде реч, не води ка решењу проблема, него изгледа продубљује непотребно јаз између Вас, са једне, и верника, са друге стране. Сем тога, та полемика ужасно саблажњава многе људе.

Мотивисан чињеницама: да се у тој полемици помињала и моја маленкост;⁴ да сам као ужички ђак своју младост провео међу добрим и мени драгим љу-

⁴ Када су ме световни властодршци пре готово три деценије анатемисали били су сагласни у једном: Милоје је непријатељ. Само су њихова мишљења била подељена тако што сам за једне био империјалистички (амерички) а за друге стаљинистички (руски) агент. Сада ме, након мојега преумљења и покајања, једни називају „патријарх Милоје“ који наговара свештенике на непослушност Епископу, а други издајником који ради за новотарце. У пром случају се показало да су моји неистомишљеници цабе крчили – лепећи ми етикете. Чини ми се да ће време (макар оно дошло и после мог пресељења из ове долине јада и чемера) показати да и ови други цаба крече – лепе етикете. Јер се уздам у милост Господњу и у Његову помоћ да изнесем свој Крст.

дима, па се на известан начин, осећам Ужичанином; да сам, задњих година, упознао многе Ужичане, по нашим светињама, који су бежећи од новотарија долазили у те светиње – одлучио сам да Вам се обратим са најискренијом молбом, да икономије ради (ако не због пречих разлога) повучете потез мудар и одговоран како би то, иначе, приличило Вашој личности, Вашем свештеничком достојанству и Вашем нивоу образовања.

Часни Оче,

Ја Вас преклињем, учините корак добре воље, да би немир заменио мир, а неслогу и трвење - слога и љубав.

Зашто?

Зато што заиста мислим да ни Богу ни човеку, ни Цркви ни народу не користе претешке речи које сте, са становишта Ваших разлога, упутили верницима, односно одређеним сајтовима (у којима су, такође, верници) попут: савремени покрет НОБ-а за веру; деловање УДБ-е пресудно утицало на размишљање ових људи; клицонаше вируса протестантизма; Брзова узбуна; нова НОБ за веру; партизани (у новом аранжману-борци за веру); остаје да се одреди датум запуцавања Србина на Србина, целати који ће преузети улогу Крцуна, Пијаде, Пека...

Са друге, пак, стране ни Богу ни човеку, ни Цркви ни народу не користи чињеница што они (који-ма сте Ви "ударили шамар" својим разложима) нису окренули и други образ него су Вам узвратили истим аршинима говорећи: поп Милић духовна проститутка и лицемер; поп Милић потура кукавичко јаје; поп Милић блуднички са чињеницама; поп Милић пуцао на попа...

Посматрајући непотребно арчење речи које се догађа између Вас и верника, као да за трен угледах при-

чу из детињства о томе како су се на брвну срела она два јарца, а да се ни један од њих није досетио наравоученија да мудријем ваља попустити.

Часни Оче, стицајем околности присуствовао сам пре десетак - дванаест година разговору једног „недоученог монаха“ и његовог духовног чеда. (Обојица су, хвала Богу, живи и здрави и верујем да би ово што ћу рећи посведочили). Тај брат Славко исприча Оцу да тренутно чита пет-шест књига које су све изашле са благословом Цркве, те да је о тим и тим проблемима дошао у дилему, јер овде пише овако, онде онако... На то ће отац Николај: „Много се трудиш. Пази да не заборавиш оно што је потребно! А најпотребније ти је да пажљиво и свакодневно читаш Јеванђеље. И да се трудиш да по Јеванђељу живиш. Важније ти је да нахраниш гладног, напојиш жедног, да љубиш ближњег свога, да се измириш ако си с неким у неслози и завади... него да прочиташ брдо књига“.

Може бити, да ће неко учен моћи да са подсмехом говори о „неодоученим калуђерима“, али ја Вам заиста кажем: нама обичним људима који покушавају да се искобелјају из греховне каљуге ови свети људи представљају истинске луче апостолске. Дариваћу Вам аудио запис који сам после неколико година, од његовог настанка, добио, а овде ћу Вам цитирати његов транскрипт:⁵

⁵Оцу Сави Вазнесенском кад је поболое поклонιο сам за трпезом љубави, пред стотинак људи, штап. Ту беседу Оца Саве и моје обраћање овом „недоученом“, али светом човеку снимила је једна верница. После неколико година, Бог ми је учинио милост да овај аудио запис добијем. Тако је остао траг и сведочанство.

Моје обраћање је источило из мог срца и моје душе без икаквог концепта и без икакве припреме.

-Оче, могу ли да добијем благослов да прозборим једну? (*Ово су моје речи.*)

-Ајде. (*Ово су речи оца Саве*)

-(Онда ја казах): Благочестива браћо и сестре, дозволите ми да у овом свечаном трену уручим један мали, скромни дар од срца пастиру моме и пастиру вашем! Духовнику моме и духовнику вашем! Учитељу моме и учитељу вашем - драгом нашем Оцу Сави Вазнесењском. Отац Саво Вазнесењски нека се послужи овим штапом, да прошета кроз дворе вазнесењске, све до онога часа када ће прекорачити праг царства небескога, пред који је Он одавно већ делима својим стигао. Ја ћу по слабости својој данас овде исказати једну реч која није у власти гордости: завршио сам, како би отац Саво рекао, школетине многе и имао учитеље многе. Међу тим учитељима било је много научника, академика, професора који су написали томове књига. Али желим данас да Вам откријем једну малу тајну, да Вам исповедим једну велику истину. Уз пуно поштовање свих мојих учитеља, највећи од свих јесте отац Саво Вазнесењски. Наука његова којом нас је напајао сваке недеље ишчупана је из корења живота, ишчупана је из дубина јеванђељских и преко беседа његових претакла се у поуке које су улазиле и сливале се у срца наша и у душе наше. Ко је имао уши да чује, ваистину је имао шта чути! Нека би, Господ Милостиви дао да поуке нашег оца Саве жуборе у срцима нашим док дишемо. Нека би, Господ дао да те поуке буду духовно руководство за наше понашање, за наш живот, за наше мисли. Нека би, Бог дао да се поуке оца Сава из срца наших преточе у срца деце наше и у срца унука наших, те тако отац Саво живео са нама и у нама, у векове векова.

Оче Саво, од свег срца примите овај мали дар. Али ово није дар: ово је само једно скромно, мало уздарје за сву доброту, за огромно богатство којим сте даривали мене, као ученика свога, и све ове људе који су долазили код Вас и слушали речи Ваше.

Намеће се, браћо и сестре, једно питање: да ли сте приметили кад отац Саво збори на Дверима олтара, иза њега светлост? И још нешто. Да ли сте приметили кад отац Саво збори у прочељу трпезе ове, светлост иза њега? Да ли сте уочили да се речи његове мешају са том светлошћу? Не! Отац Саво, ваистину, није обичан човек! Отац Саво јесте луча Апостолска! Са усана његових светлела је светлост свету! Светлела је наука Господња!

Хвала ти, оче Саво!

И благослови!

Часни Оче,

Да Господ не каза: Не куни се... ја бих Вам се заклео. Заиста, заиста Вам кажем: ово није било лицемерје! Ово је био мој истински однос према оцу Сави Вазнесењском, том светом „недоученом монаху“! Таквих предивних, а „недоучених монаха“ сам срео, хвала Господу Богу Свемилошћивом, много: отац Јулијан који почива у Градцу, отац Илија који почива у Црној Реци, мати Минодора која почива у Сретењу, мати Екатарина која почива у Јовању, мати Јулијана која почива у Стјенику... Отац Данило Хиландарско-Студеничко-Увачки, отац Георгије Благовештењски, отац Варнава Тројички, отац Сава Студенички, отац Сава Рачански, оци Николај и Атанасије Преображењски, отац Григорије из Јудејске пустиње, отац Јован Вујетиначки, отац Симеон Рукумијски, отац Серафим Годачи-ки, отац Венијамин Преображенски, матере

Февронија, Ираида, Парескева, Антонина, Фотина, Катарина, Анисија, Варвара, Текла, Јелена, Тавита, Ефросинија, Аквилина, Нина, Серафима, Ефимија и многи, многи други монаси и монахиње које ми обични смртници и грешници доживљавамо као ходајуће анђеле за разлику од преучених и надмених који нам сличе, нажалост, палим анђелима.

И зато, кад се Ви ругате „недоученим монасима“ онда ми заиста немилосрдно солите и стављате љуту траву на љуту рану! То ме боли, оче! И зато морам да јавкнем пред Богом и људима: Не, оче Милићу Драговићу! Не чини то кумим Те Богом јединијем!

Ево ускоро почиње пост. Ово писмо приводим крају пред иконама Господа, Мајке Божије и Светог Николаја Мираликијског вапијући: Не дирајте нам монахе наше, тако Вам Бог помог'о! Они су наше велико благо! Они су наши учитељи! Народоучитељи! Они спасавају душе наше! Они су украс Дома Господњег! Њихове молитве држе овај род прељуботворни и грешни! Кад њих помињемо треба да устанемо! Јер су даноноћно на стражи, служећи Богу и роду.

И још Вас преклињем, оче Милићу: не поводите се за преученима! Ево зашто:

Реч прва: Атанасије Јевтић: „...боље би му било (Венијамину Преображењском) да је послушао савет који му је недавно упутио његов некадашњи сабрат из Преображења, потом дугогодишњи Хиландарац и сада две деценије Светосавац – Јерусалимац (у ман. Св. Саве Освећеног), отац Григорије (чији смо савет објавили у изашлој 3. књизи о Литургији, стр. 534.)“

Реч друга: Писмо Атанасију Јевтићу:

Ваше Преосвештенство,

Преголемом, а не заслуженом, Милошћу Господњом, ево ме на ово Бадње вече, у Светоме Граду Богорођења, где се спремам да се, ако Бог да, ноћас, у разасвит Божића, причестим Светим Христовим Тајнама, у Храму витлејемском.

Отуда, у овом трену, са овог Светог места, имам неодступну жељу да Вам, од срца својега, упутим ову посланицу колено-преклоно Вас молећи да је прихватите као најискренију исповест.

Најпре, молим Вас, Преосвећени Владико, опростите мени грешном рабу Божјем Милоју⁶ све што о Вама, у несагласју нашем, рекох или написах.

Сем тога, данас, на овај благодан походих и поклоних се светињама манастира Светог Саве Освећеног. И тамо, у добри час, сretoх старца Григорија (кога сам, иначе, имао част и срећу да упознам о Васкрсу 1997. године Господње, такође на ходочашћу по Светој Земљи, којом приликом ми је, поукама својим, много помогао да се попридигнем из греховне каљуге). На растанку са овим предивним старцем, из његовијех уста изађоше речи ове: „... И поздрави ми Венијамина, много. Он је сто пута бољи од мене. И кажи му да оно што је о нама рекао владика Атанасије Јевтић није истина!...“

Ово Вам сведочим са овога светог места, на овај благодан, у трену кад сам науmio да приступим Светој Чаши, пред Богом живим. Знам ја да је поређење „...“ сто пута бољи...“ плод смирења оца Григорија. И још знам да он није ни бољи ни гори од оца Венијамина: обојица су предивни скупочени бисери на Ђердану који краси нашу Свету, саборну и апостолску Цркву.

Зато ноћас имам насушну потребу да Вам благовестим: слагали су Вас, Преосвећени Владико, они чија срца није загрејало богољубље и човекољубље, они којима завист и гордост не даду да распале (вероватно запретену) ватру љубави у срцима сво-

⁶Истина, јесте Преосвећени, да сам ја много гори и много - много грешнији него што сте Ви о мени рекли. Али: заиста, заиста Вам кажем: оно што сте рекли није истина. Слагали су Вас. Упркос томе: ја Вам праштам свим срцем својим и свом душом својом.

јим – па Вас неистинама наводе да се огрешите о ова два света човека (и не само о њих двојицу) и да тако саблазните и ражалостите и њих и нас – духовна чада њихова и многе благочестиве људе – побожну децу Божију.

Зато се, Преосвећени, ноћас на коленима, са сузама покајања, са искреним уздисајима – молим и вапијем к' Господу Богу нашему, да сатре зло семење у срцима нашијем, е да би у њима процветали мир, слога, љубав и добра воља.

Христос се роди, Преосвећени Владико!

Целивајући Вам Вашу Свету десницу молим Ваш
Благослов.

Грешни Милоје Стевановић

У Витлејему, о Божићу, 2008/2009 године Господње.

Ето, тако изгледа истина преученог. Ако су му све „истине“ овакве, а ја тврдим да су му „истине“ о професору Миодрагу Петровићу, о оцу Венијамину, о оцу Драгану, о оцу Мирољубу, о људима из „Законоправила“, о „патријарху Милоју“, о писцу „секташких књига“ проф. Владимиру Димитријевићу, Жељку Которанину ... још пагубније, па ако те и такве „истине“ улазе и у књиге преучених, камо лепе среће да их нико не прочита. Ако књиге и писанија преучених точе „љубављу“ големом о ближњима обасипајући их „умилним“ речима: „псевдозилоти, секташи, еврослинавци, трабанти, комуњаре, скоројевићи, зилоти, црни магови, пропалице, дилетанти, мутивода, црквенорушитељи, безаконици, бесавесници, антидуховници, шпијуни, штрајкачи, откачени попови“... и „човекољубивим“ епитетима – пресудама: „медиокритетски менталитети, конвулзивни „духовници“, новопечени „типичари“,

смућени и смушени људи окорелих савести, путујући циркузанти, дојучерашњи удбаши који срамоте храм, неупућени и болесни људи, духовни слепци, несрећни народоразбијачи, заведени и незнавени богомољци, језуитски инквизитори, огавне уходе и жбирови, бескрупулозни лажљивци, клеветници и подметачи, фанатици који праве халабуку и брукају цркву, хистерични људи неуротичне ускости, искључивости, незнања и бесловесја, инквизиторски, медиокритетски менталитети...⁷ - није ли, ваистину, далековида реч апостолска која два миленијума одјекује: „Говорећи да су мудри полудеше“!?! Можда преученима не би било на одмет да послушају наук апостола Павла да знање надима а љубав изграђује.

Због тога, сам, часни Оче, одлучио да Вас колено-преклоно преклињем и молим: отклоните непотребан спор мудрошћу својом, као што су то учиниле бројне Ваше колеге у Ужицу, Чачку, Ариљу...

Они су повратили мир у душе духовне деце своје, у храмове своје, у вароши своје, а да при том нису ништа сагубили од своје вредности: нико им није замерио што служе Свете Литургије онако како су раније служили они. И онако како су служили богоносни Оци наши од Светога Саве до светог владике Николаја и аве Јустина. Нико није довео у питање да ли су тиме испоштовали прописе о богослужбеном поретку, одлуке СА Сабора и акте нашег Епископа.

И још Вас проклињем: Иде пост. Хајде да се ми-

⁷Све ово написано (опрости Боже!) у гласилима Цркве Христове: „Православље“, „Крка“, „Жички благовесник“. Господе, зар смо дотле догурали да нам гласила наше мајке Цркве служе као алтернативна медицина за душевну болницу?

рбожимо, часни Оче! Да се измиримо сви са свима Бога ради! Предака нашијех ради! Деце наше ради! Ево оно лоше што о мени говоре или мисле. И још Вас молим учините ми част и дођите у дом мој. Дочекаћу Вас као Христа са децом својом и унуцима својим! Да Вас уверим да није истина оно што се непотребно прича о благочестивим људима земље Србаља! Ради добра роду нашему! И деце наше! Јер, ово како иде, добру не иде!

*Чачак, сиропусне недеље, 2009. године Господње
С доброжељењем,
Грешни Милоје (Стевановић)*

ОЦУ МИЛИЋУ ДРАГОВИЋУ С ЉУБАВЉУ

Ево додирне тачке, часни оче, која нас најзад спаја: Ви казасте да верујете искрено да ће Дух Свети на предстојећем Сабору „помоћи да не будемо више ви и ми, него да сви будемо једно“.

Ето тачке нашег сагласја, на којој престаје деоба на „ми и ви“.

Истина, постоје у Вашем писму ставови са којима се ја не могу сложити (рецимо: Ви казасте да „данас... суд вели, да ако девојка сачува девојаштво до краја средње школе: заостала је... није у тренду...“).

Опростите, драги оче, али тај суд није суд наше свете Цркве, нити је то суд благочестивих калуђера и свештеника. То је суд инцидентно ретких епископа, инцидентно ретких свештеника и монаха, појединих вероучитеља које су изнедрили и устоличили ови инцидентни црнорисци. То није суд србског народа нити суд србских домаћина, нити суд србских мајки. Јок! То је суд оних који говоре и мисле да су мудри.

Али не бих сада о нашим разликама.

Не бих ни о Вашим иновацијама у стилу „новинари дебеа“. Оставимо та плувања једном бившем епископу.

Не бих ни о Вашој моћи свевиђења како су они који се боре за светоотачко предање спали на једног епископа и на двојицу калуђера, нити о Вашој свемоћи да видите да ће нас „кад дође време стани пани и они оставити“.⁸

⁸ Све ми се чини да ово пророчанство почива на оној народној: „Што је баби мило, то јој се и снило“.

Ако се Ваша видовитост оствари па нас⁹, по Вашем пророштву, остави и тај „један епископ“ и тих „двојица калуђера“ дако нас не остави Бог. Јер ми нашу наду и нашу веру не ослањамо на уздање у човека, већ се уздамо у Бога, по науку Јеремијином.

Дакле, не бих о несагласју нашем, него хоћу да Вам, заиста с љубављу заблагодарим, на још једној тачки где се потпуно и безрезервно слажем с Вама. Јер ви казасте: „Несвесно и непотребно се раздвајамо и спремамо темеље богомрском расколу“.

Амин, оче Милићу! Право каза.

Такође се слажем с Вама у томе да: „постоје легално постављени архијереји и јереји“ – те да њих треба да послушамо.

Амин, оче Милићу! Њих да послушамо! Него шта! Уз само један услов, који по више пута наглашавамо у молитвама својим: Да правилно управљају речју истине Божије.

Оче Милићу, ако је Сабор (а јесте!!!) седам пута од 1968. до прошле године одлучио и наложио како се има служити Света Литургија, па упркос томе, неки паметњаковићи раде супротно, да ли они (паметњаковићи) имају морално право да наговарају бабе¹⁰ на послу-

⁹ Прошлом Сабору се обратило преко 11000 верника са захтевом да они који безаконују престану са самовољом и цепањем хитона светосавске СПЦ... И овом Сабору који се примиче, Апелом се обраћа верни народ, бројни српски интелектуалци, удружења грађана...

¹⁰ Ако речју „бабе“ хоће неко да се наруга народу Божијем (што је иначе одлика премудрих) неће му то баш послужити на част а неће се баш ни прославити „на суду покољења“. Ако, пак,

шање. Ако знамо (а знамо!!!) да нас Свети оци уче да је проклетство ићи за непослушним и за безакоником питање је сад: Треба ли слушати свете и богоносне оце наше или оне који газе Предање њихово¹¹.

Најзад, да Вам искрено скренем пажњу на две ситуације:

Прво, пошто сам, пре свог преумљења, и сам био марксиста, Боже ме прости, добро сам упознао једног хохштаплера – Фридриха Енгелса. Он својим неистомисљеницима каза да *са прљавом водом из корита избацују и дете*. Стога је ваљало да сте ставили наводнике кад сте већ цитирали Фридриха Енгелса, да неупућени не помисле да сте марксиста прерушен у мантију српског свештеника, далеко било.

А друго: „Чување међу собом поверења као зенице ока“ је проповедао један други хохштаплер, по имену Јосип, у време оно кад је радио о глави Србаља (кога сам и ја док бежах у безумљу и греху цитирао). Зато би ваљало да Јосипове речи ставите у наводнике, да неупућени не помисле да сте побркали Његошове, своје и Јосипове речи, далеко било, као што Вам се понекада побркају појмови послушности па би по том поимању „бабе“ (читам: србски народ) морале безусловно слушати Вас, а Ви никог, па ни Свете оце, ни СА Сабор, ни прописе о богослужењу, ни...

под „бабама“ подразумевате српске мајке попут Јевросиме, које су рађале и одгајале српске јунаке учећи их: *Боље ти је, сине, сагубити главу него своју огрешишти душу* – онда ето мене грешног поред Вас у још једној тачки сагласја и истомислија.

¹¹Непријатно ми је да Вам противречим, али морам рећи да су Вам упркос јаким речима, разлози неачки до суза. Наш Патријарх, кога би преучени да лустрирају, нас је обрнуто учио: *Да нам речи буду благе а разлози јаки*.

Али ово су заиста ситнице. Крупнице се налазе у ових неколико тачака које нас спајају. Ја имам осећај, часни оче, да смо данас знатно ближи један другом, него недавно кад сте у једном од Ваших високоумних текстова омаловажили „недоучене монахе“, због чега Вам написах писмо под насловом *Јаук из земље Србаља*.

Кад поменух то писмо, сећате ли се да сте ме позвали телефоном? Сећате ли се да сте обећали да ћемо се срести чим прође Васкрс? Нисте одржали реч, часни оче! Мени је знано да држање речи светих и богоносних Отаца наших, није Ваша јача страна. Али Ви не држите ни своју сопствену реч. Зашто?

Ове редове Вам посвећујем, часни оче, с љубављу, убеђен да се она не темељи на лицемерју него на искренности.

Чачак, На Јеремијин дан 2009. године Господње

П. С.

Нека би Бог дао да се испуни Ваша и моја жеља да се не делимо на ми и ви, но да будемо једно. И да не да Бог да се обистине Ваше речи: „Ви дакле, радите свој посао, а ми ћемо наш“. Јер смо посленици на истој њиви! Господњој!

Часни оче, много пре ових полемика ја пред Богом и пред људима признах да сам грешан. Прегрешан. И показах се. И осетих радост покајања. Зато хоћу да завапим молећи Вас: Признајте, бар пред собом, да чините безакоње. И биће Вам лепши дан. И осетићете лепоту сна којим спавају праведници.

Нека би Вам Бог Свемиловичи помогао да се вратите светоотачком Премању којем сте учени, народу из кога сте изнедрени, закону по коме сте служили годинама и са тим у вези приредили с благословом блаженопочившег Епископа Стефана „Одговарања на Литургији Св. Јована Златоустог“.

Нека би Вам Бог помогао да се, дакле, вратите себи, е да би смо били оно што бејасмо: Једно.

**ЈАО МЕНИ ДО БОГА МИЛОГА
ЋЕ ПОГУБИХ ОД СЕБЕ БОЉЕГА**
*(Писмо свештенику Радославу Милинковићу,
Архијерејском намеснику трнавском)*

Господине Милинковићу,

И Ви и ја знамо да сте Ви идејни вођа разних процеса против моје маленкости (пред тужилаштвом, пред МУП-ом, пред црквено-судским властима). Ви сте ми послали претеће писмо у коме ми звецкате државном репресијом и у коме ми упућујете егзистенцијалне претње. Но, и поред свега желим да Вам се обратим најдобронамерније, нелицемерно и одговорно.

Јер, Ваши "шамари" и наше (с)трпљење су једна ствар. Ви у томе можете бити више или мање немилосрдни, а ми мање или више (с)трпљиви. То је ствар Ваших и наших духовних (не)моћи. И ту се можемо надметати, и одмеравати снаге наше вере и наших убеђења.

Али оно у чему не можемо правити компромисе, то је истина. Нема мало или доста истине: постоји или истина, или неистина (лаж)!

Молим Вас да ми допустите да Вас подсетим на неколико истина:

1. Ви сте пре годину и по одбили да разговарате са верним народом;

2. Ви сте немилосрдно одбацили Молбу верног народа којом је тражено да поштујете Светоотачко предање, прописе СПЦ и одлуке Светог Архијерејског Сабора у вези богослужбеног поретка;

3. Ви сте тврдили¹² да је бивши владика Атанасије "генијалац за све сфере живота" и да је он "код нас увео" новине, и да су пре двадесет година "У Новом Саду, у Бачкој, то увели" и да Тихон из Студенице¹³ може "да објасни о томе шта ми радимо", "јер они у Студеници служе исто овако као ми што смо сад" (тада сте Ви служили безаконо са једном групом онда самовољних, од Светоотачког предања и СА Сабора одметнутих свештеника);

4. Тада смо Вас преклињали да верујете да су "чисте намере тих људи (који Вам се обраћају) који желе да спрече несрећу која нам се примиче. Па ми нисмо криви што видимо шта нам се ради: да се наднео облак... Ми хоћемо да склонимо чељад од града и олује која наилази... Учините ми љубав, одвојите пола сата или сат... бићу Вам захвалан до гроба... Спреман сам да клекнем... Само молим да нас саслушате..."¹⁴;

5. Још Вас уверавасмо: "Ми само желимо, Оче, за разлику од неких људи који су непоштени према нашем Епископу, да му предочимо истину шта се дешава у стаду његовоме. Многи јереји и намесници, црквене старешине, из Цркве његове, не говоре му истину. Лажу га. Он не зна какво му је стање међу народом. Ми знамо шта се догађа у народу. Дужни смо да му истину кажемо ради спасења његовог. И нашег. Немамо ми ништа против Епископа. Напротив. Ми њему желимо да помогнемо, да се болест у његовом стаду излечи. То

¹²В. „Не помичи старе међе“, друго допуњено издање, ЛИО, Г. Милановац, стр. 37 и 98.

¹³Исто стр.100

¹⁴Исто, стр. 108. и 109.

је наша жеља. То је наша љубав, оче."¹⁵;

6. Још Вам се клесмо: "Кунем Вам се, да ово није лицемерје. Ево имам сведока преко пута мене... Ја сам човек који није заплакао лако. Ево сад бришем сузе верујте ми, да Вам говорим искрено. Верујте ми. Молим Вас мени за љубав дођите, да чујете шта ми стварно мислимо. Видим да се примиче опасност. По нас и нашу Цркву. По наше пастире. И по нашег Епископа. Које су непотребне. Треба нам само мало мудрости."¹⁶

7. Истина је и ово: Ви нисте услишили наше молбе, наше вапаје, нису Вас гануле наше сузе, наша преклињања... и дошао је епилог: "Неколико дана иза овог разговора у Цркви Вазнесења Господњег, дошло је до даноноћног молитвеног стајања без узимања хране тројице свештеника, којима се придружило неједењем дванаест верника, а отворено подршку враћању богослужбеног поретка својим потписима дао је 1.641 верник. Епископ жички је повукао неколико својих аката, а потом су сви свештеници почели да богослуже у складу са одлукама Сабора, како се то чинило у СПЦ од Светога Саве до недавно."¹⁷

Осим тога преко једанаест хиљада верника се обратило писменим путем Светом Архијерејском Сабору са апелом да се поштује богослужбени поредак.

Сабор је поново потврдио своје пређашње одлуке, а наш Епископ је свима јерејима доставио акт наложивши им да се одлуке Сабора стриктно придржавају (што, на жалост, најбахатији још не чине).

И не само то: нашег духовног родитеља, нашег

¹⁵ Исто, стр.110.

¹⁶ Исто, стр.110.

¹⁷ Исто, стр.110.

Епископа, од нас, захваљујући Вама и Вама слични-
ма, чува полиција. Будибогснама.¹⁸

8. Данас, после годину и по дана знамо да сво ово
збитије није морало да се збуди да сте Ви саслушали
глас стада својега, да сте мудрошћу својом предупре-
дили догађаје...

9. Али ни то није све. Данас, после годину и по,
сазнајемо Ваше ново замешатељство, Ваше ново недо-
бро дело, Ваше ново човекомрзје, Вашу нову немудро-
ст која би, када би се остварила (да не да Бог) стала у
стих оне народне:

"Јао мени до Бога милога,
Ће погубих од себе бољега".

10. Ви би, господине Милинковићу, требало да
знате, а ако не знате питајте верни народ Чачка и око-
лине и он ће Вам касти: Часни отац Драган Никитовић
је пастир добри. Иако сте оца Драгана довели у пози-
цију да избегава, у задње време, да се виђа са људима
добре воље (сем службених потреба), о њему се ових
дана доста прича и пише! Јемчим: Спада у ону групу,
дивних, предивних пастира који својим хришћанским
животом и радом потврђују истину Јеванђеља, за ра-
злику од неких који својим злим животом поричу исти-
ну Јеванђеља - како би рекао Свети Владика Николај.

Зато, господине Милинковићу, вапијем: Кумим
Вас Богом, не чините то бешчашће, не обмањујте Епи-
скопа нашег кога сте неистинама одвојили од нас, ду-
ховних чеда његових, не сипајте више со на живу рану,

¹⁸ А ја сведочим пред Вама и пред Богом живим и јемчим:
нашем Епископу длака са главе неће фалити од верног народа.
Зашто га држите у заблуди, кумим Вас Богом?

јер се бојим да ће непотребно доћи до невоља попут оних о Савиндану прошле године.

Само би се ова невоља могла разликовати од ланске по томе што:

1. Би могла бити већа, јер је народ сад разазнао много штошта, будући да је савиндански снег показао трагове многе.

2. По томе што овога пута кривац не би остао анониман (као лане). Сад би се недвосмислено могло сазнати да сте Ви једини и искључиви виновник овог јада, ове невероватне фарсе, овог нечасног напада на једног часног свештеника, што је изазвало огорчење народа богољубивога.

3. И по томе што би, бојим се, могла да се оствари она: "Ко другоме јаму копа, сам у њу упада!" Јер, не трпи овај народ неправду... у то сте се, ваљда, уверили!

Господине Милинковићу,

Упркос свему, ја Вас молим, одвојте пола сата, или један сат времена, да Вам с љубављу, нелицемерно и крајње одговорно кажемо шта се догађа у верном народу последњих дана, због прогона оца Драгана Никитовића, е да би се избегла непотребна несагласја.

И заменимо мржњу и гордост љубављу и смирењем, јер нам је заиста непотребна још једна афера у нашој Светој Цркви.

Ви имате моћ и оружје свога положаја, хијерархије, власти... Отац Драган то нема. Ни народ то нема. Ал' „Бој не бије свијетло оружје, већ бој бије срце у јунака“.

Хтео бих најдобронамерније да Вам дошапнем:

Прво: отац Драган Никитовић је Христов војник и овај град познаје његово христољубиво срце! Неће Бог, а верујем ни народ Божији, дозволити да он страда неправедно.

Друго: ко се са народом судио, парницу је сагу-био.

И треће: од ината нема горег заната, те да сложна браћа кућу граде, а несложна и стару батаљују.

Преклињем Вас: хајде да градимо, уместо да батаљујемо. Хајде да испунимо Закон: "Ово вам заповедам: да љубите једни друге." (Јеванђеље по Јовану 15.17.)

У Чачку, 30. јуна 2009. године Господње

ПОВОДОМ ВИТОМИРОВОГ УТУКА

Поштовани у Христу брат Витомире,

Веома сам Вам захвалан што сте изразили своје несагласје са мном, јер само искрен критички однос може послужити на корист онеме коме је критика упућена. Насупрот томе, похвала, може бити погибелна (нарочито ако онај коме је упућена не може да је поне-се). Од једног светог старца сам научио лекцију ову: "Боље ме спали, него ме похвали".

То једно. А друго, веома сте ме почаствовали својим витештвом изазивајући ме на "мегдан", е да би се за јуначко упитали здравље, избравши притом, моје најомиљеније "оружје": аргументе! Можемо то "оружје" звати и једноставније: чињенице. Или, још простије: истина!

Ето, дакле Ваш избор "оружја" надам се подразумева моје право да на Ваш ударац одговорим, ако је контраударац непристојно и хришћанину непримерено средство "борбе".

Пођимо редом:

Тачно сте рекли, у првој тачки свог писма: господин Милинковић служи од Савиндана прошле године онако како је прописано. Признајем: ту сте у праву! Потпуно, осим ако се изузме његово понашање ван Чачка: у манастирима Трнава, Успење и сл.

У другој тачки Вашег тврђења сте делимично у праву: он (Ваш омиљени отац Рако) има право да тужи брата свога (да га даде црквеном суду). Али зар и за њега не важи Закон Господњи: да учини она два претходна корака која му Господ заповеда: ако ти згреши брат твој: иди покарај га насамо; ако те не послуша

узми са собом још једнога или двојицу... сведока...¹⁹
Тако говори Господ: Ако ти згреши брат твој! А тек
ако ти не згреши!?!

У трећој тачки сте, такође, делимично у праву
кад говорите о руководиоцу. Али овде није реч о томе.
Надам се да Ви не мислите да је Црква приватна прђија
било кога па ни господина Милинковића. Господину
Милинковићу Црква не припада више него било коме
другом хришћанину. То што је он носилац високог чи-
на и високог положаја не даје му за право да се осили,
нити да се понаша самовољно. Напротив. Звање и по-
ложај га обавезују да светли својим примером остали-
ма, а никако да их жалости или саблажњава.

У четвртој тачки питали сте зашто уносим толико
ватре, зар то нисам могао рећи трезвеније, мудрије, ма-
ло неутралније. Нисам могао, мада ми је жао ако би се
Вама та неутралност свидела. Требало би ми много
времена и много простора да Вам то образложим. Уме-
сто тога позваћу једног нашег (надам се заједничког)
великог учитеља, Светог Владику Николаја, да нам то
питање разјасни. Ево шта Он (Владика Николај) каже:
"Ко може да помогне истину против лажи, а не помо-
гне је, тај помаже лаж. И ко може да помогне правду
против неправде, а не помогне је, тај помаже неправду.
У борби истине и лажи, и правде, неутралност значи
помагање зла. Христос је оштрим мачем поделио људе
у две групе рекавши: *Ко није са мном, против мене је.*
Они који нису ни врући ни хладни, дакле, неутрални,
Њему су одвратни."²⁰

¹⁹ Јеванђеље по Матеју, 18.15 - 17.

²⁰ В. Владика Николај „Знамените беседе“, „Глас Цркве“,
Шабац-Ваљево-Београд, 2006. стр 120-122.

Што се Ваше пете тачке тиче, више бих волео да сте први део изоставили, због оне лекције коју на почетку споменух. А што се Вашег питања, у тој тачки тиче, морам Вас разочарати. Господин Милинковић је, вероватно, човек осионог соја, њему се, изгледа, народ гади и он са народом не воли да разговара. За Вашу информацију, пре него што сам своје писмо упутио преко "Борбе за веру" трудио сам се да се сретнем са господином Милинковићем: Прво, безуспешно покушавајући да успоставим телефонску везу; Друго, послао сам му електронску поруку следеће садржине: "Оче Рако, молим Вас да се што пре видимо ради искреног разговора. Покушао сам да Вам телефонирам, али сте недоступни. Молим Ваш благослов. Грешни Милоје"; И најзад, послао сам му телеграм преко поште, сличне садржине.

Све је било узалуд. Он се поново понаша као о Савиндану минуле године. Он упорно копа јаму између себе и верног народа, надајући се, ваљда, да ће народ у њу упасти. Но, гле чуда, тај народ сличећи на „тврдо орах воћку чудновату“ другачије умује: „Ко другоме јаму копа сам у њу упада.“

У Вашој тачки шест, Ви тврдите да Отац Рако није измислио неправилности везане за свештеника Никитовића, те да сте се добро уверили да његов став почива на темељима чврстих доказа.

Овде, на жалост, морам да Вам упутим тешке речи: сумњам да сте у праву!

Као што сте Ви као доказ обезбедили фотографију, коју поменуште, тако сам и ја морао да чепркам, да би дошао до зрнаца истине. Предлажем Вам, да ова моја скромна зрнца истине ставите на један тас, а Вашу фотографију са свим Вашим темељима „чврстих доказа“

за“ ставите на други тас теразија. Одвагајте и јавните шта мера каже. Само пазите! Казано је: *Каквом мером мериш, онаквом ће ти се мерити.*

Што се изјава сведока на које се позивате тиче, њих ће, надам се, ценити поступајући суд и време. Али ако се на њих већ позивате, добро погледајте те „доказе“. И врапци у Жичкој епархији већ знају да су два протојереја-ставрофора учинили невиђен и незапамћен покушај манипулације и тако се срозали и суновратили у ону „двојицу без душе“ е да би једног обезглавили.

Неки писмени, а побожни људи кажу да та брука неупоредиво надмашује бруку Ћира и Спира. Но, хајде да покријемо голотињу та два протојереја-ставрофора и да их не именујемо јавно. Пресуда времена ће обелоданити њихов чемер, а њихова савест ће их прозвати и одмерити им плату. Али Вас молим, погледајте тим чињеницама у очи пре него што их ставите на теразије. Питајте оне што су Вам потурили фотографију како су, и зашто су покушали да поново преваре Владику потурајући му изманипулисане изјаве. Можда ће Вам се наметнути закључак: пошто су у духовном и сваком другом погледу инфериорни, они имају свој стил опстанка и, чак, напредовања: држати тензију и тако правити привид у очима надређених да и они нешто, тобож, раде.

Што се тиче протеста пред Патријаршијом, и Ваше фотографије с тим у вези, ваљало би да пре него што ту фотографију ставите на теразије, разјасните себи најмање две ствари:

- Ако је то био протест, прво, против кога (или чега) се протествовало?

- И друго, ако је то био антицрквени гест откуд је тај скуп благословило неколико Епископа са терасе Патријаршије, што је цео свет видео преко ТВ?

Осим тога, ваљало би да учеснике „протеста“ приупитате да ли су и против кога или против чега протествовали.

Толико о чињеницама (што би Ви рекли: аргументима), правди, ватри (или неутралности).

А што се тиче свирале, радо бих је за појас зађе-
но, јер имам хиљаде обавеза. Али морам да Вас подсе-
тим на ону причу: "Пуштио бих ја њега, али неће он мене".

И још нешто:

- Зар ће камење, по речи Господњој, проговорити, а ми да ћутимо кад нам прогоне благочестиве свештенике и монахе наше? Да не да Бог!

- Зар да будемо неутрални, те Христу Богу, на-
шему, одвратни? Да не да Бог!

- Зар да будемо неутралне рачунције и плашљивци, те тако навучемо проклетство на себе?²¹ Да не да Бог!

У недељу 4. по Духовима 2009. године Господње

²¹ Владика Николај: "Страх и рачун ствара од људи неутралце. Луд страх и погрешан рачун, као и Вуков. Лудим страхом за себе и своје сроднике и погрешним рачуном они навлаче проклетство Божије и народно и на себе и на децу своју баш исто онако као и неутрални Вук Бранковић".

Напомена: Доносимо у целости Витомиров утук.

УТУК ГРЕШНОМ МИЛОЈУ

Поштована редакцијо,

Редовно пратим Ваше текстове, са којима се у највећем броју случајева слажем, и из којих сам заиста научио доста о нашој вери. Морам признати да сам редовно пратио текстове грешног Милоја и они су ми много помогли да разумем превару и издају коју носе новотарије у богослужбеном поретку. Посебно сам пратио његову збирку текстова "Сине мој, не пристај", а захваљујући Вашем сајту наручио сам, добио и више пута прочитао његову књигу "Не помичи старе међе". До пре неки дан грешни Милоје је уживао моје безгранично поверење. Међутим, када сам прочитао његов текст који сте недавно објавили под насловом: "Јао мени до Бога милога, ће погубих од себе бољега", у коме он „попује“ свештенику Радославу Милинковићу који је протојереј ставрофор, па још и архијерејски намесник, променио сам свој став и хоћу изричито да изразим своје неслагање са г-дином Милојем.

Ево због чега. Пошто он воли да набраја аргументе, покушаћу да га нападем његовим оружјем:

1. Господине Милоје, овога пута нисте „ухватили“ Оца Рака у безакоњу (како Ви то волите да кажете) јер он служи часно и поштено у складу са Предањем и одлукама Сабора још од Савиндана прошле године.

2. То што је он против неког тамо свештеника Драгана Никитовића покренуо поступак пред црквеним властима то је његово легитимно право и Ви немате никаквог основа да се у то његово право мешате.

3. Сваки руководилац има право да направи свој тим и то му нико не може оспорити. Зашто отац Рако не би имао право да прави тим који њему одговара? Можда њему тај свештеник Никитовић не одговара. Зар може, господине Милоје, Вама неко са стране да наметне Ваше сараднике?

4. Зашто господине Милоје уносите толико ватре у том писму као да је смак света, забога. Зар то нисте могли трезвеније, мудрије, мало неутралније рећи?

5. Ја знам, господине Милоје, да сте Ви коректан човек, знам да Вас пословни свет поштује као човека који држи реч, знам

да сте велики добротвор, знам да своје годишње одморе проводите на поклоничким путовањима... Али се чудим зашто са свештеником високог чина и функције какав је отац Рако (кога ја веома ценим и поштујем) чији је брат такође на високом положају (секретар Владике) разговарате преко интернета? Зар нисте нашли за сходно да, чак иако имате неку примедбу у вези на његово понашање према свештенику Никитовићу, да му то кажете као човеку, уместо да се с њим на овакав начин дописујете?

6. И најзад, отац Рако није измислио неправилности везане за свештеника Никитовића. Добро сам се распитао пре него што сам одлучио да напишем ово писмо и поуздано знам да Отац Рако свој став против свештеника Никитовића изграђује на чврстим доказима:

1. То је изјава сведока С. Н.

2. То је изјава сведока Г. П.

3. То је чињеница да је свештеник Никитовић учествовао на протесту пред Патријаршијом у Београду, што је заиста истина: ја сам пре писања овога писма добио из руке једног протојереја ставрофора и фотографију на којој се види свештеник Никитовић пред Патријаршијом.

Те три ствари су сасвим довољан разлог да свештеник Никитовић сноси одговорност? Зар не? И откуда Вама право да се у то мешате?

И те три ствари су сасвим довољан разлог да Вам (употребићу Ваше речи: одговорно и нелицемерно) кажем: претерали сте господине Милоје. За то претеривање не може Вас оправдати Ваша досадашња борба у којој сте били у праву. Опет ћу употребити Вашу омиљену крилатицу: "Засвири па за појас задени".

03. 07. 2009.

С поштовањем Витомир

БОЉЕ МЕ СПАЛИ НЕГО МЕ ПОХВАЛИ

Поштована у Христу сестро Милојка,

Мислим да сам се једном приликом већ позвао на поуку једног Светог старца „Боље ме спали, него ме похвали“. Твоју похвалу не заслужујем ја, већ моји учитељи, па би праведно било да се њима хвала вазнесе.

Хвала најпре припада нашем духовном праоцу Стефану Немањи, који нас је научио да гробови чине народ да они који не знају за гробове сличе вуковима и лисицама; да народ не чини један нараштај, те да су наша гробља најсветији биљези рода нашег и најсветији међаши отачества нашег. Од Стефана Немање сам научио да тражим кости и гробове, и Богу Свемилошћом слава и хвала, тражих их и нађох их. И они су ми истину казали!

Хвала припада Светом Владики Николају Жичком од кога сам сазнао да су гробља чуваоница највећег блага на земљи, чуваоница блага Божијега. Од њега сам научио да је гробље Божија њива у коју је посејано најдрагоценије семе, прах предака нашијех. Њива на којој ће бити најрадоснија жетва у дан онај. И сазнавши то ја сам само пожелео да будем један незнатан, један сићушан слуга који би да напабирчи шачицу класова на тој њиви Господњој.

Хвала припада прецима мојим: мојему оцу Светолику, ђеду Радосаву, прађеду Милоју Првом, а нарочито чукунђеду Сретену Првом који је оставио предивну камену књигу над гробовима мојих праотаца.

Ето, дакле, сестро Милојка, уместо лепих речи које си неправедно мени упутила имам два предлога:

Прво, молим те, прочитај пажљиво ове речи из Завештања Немањина, које се проламају над родом нашим и над гробовима минулих поколења:

„ЗАВЕШТАЊЕ ГРОБОВА И КОСТИЈУ

Гробови, чедо моје, гробови и кости чине народ. Они који не знају за своје гробове и кости никада неће постати народ. Они су сличнији вуковима и лисицама, који не знају за своја гробља.

А гробља су, чедо моје, тиха сеоца у којима још увијек бораве под земљом наши покојници. Гробови су тихе постеље у којима заувјек спавају, у миру непробудном, тијела наших предака.

Народ не чине само они живи на земљи, што по њој ходе и творе, него и сви мртви, сваки на броју који у њој почива. Јер без онога под земљом, чедо моје мило, онога најнезнатијег и безименог, не би било овога на земљи, сада знатног и именитог.

Ни њиву не чини једна љетина, па ни народ не чини један нараштај.

Ливаду не чини један откос, нити може уништити једна косидба. Што је за ливаду један откос, то је за народ једна битка или морија.

Народ ниче у таласима и пада у откосима смрти као трава, али опет прораста све гушће земљу и буја у новим нараштајима.

Запамти, чедо моје, наша гробља су најсвјетлији биљези нашег народа и најсвјетлији граничници наше домовине.

Ако ти нико жив не може казати докле допире твоја земља и твоја баштина, потражи кости и гробове, и мртви ће ти истину казати.“

И друго, молим Те, сестро драга, отиди на гробље отаца и матера својих. Оплеви им гробове и завири у камене белеге. Они ће ти рећи много више него што бих ја могао да ти речем. Из тих знакова спознаћеш да је гроболомље сатанско богогрђе.

Јутрос су, сестро, освануле Задушнице. Запалимо воштанице прецима нашим. Дако би се Твоја и моја молитва (иако смо веома, веома удаљени) сусреле пред Престолом Творца, едаби Он прецима Твојим и мојим опростио сагрешенија њихова и подарио им рајско насеље у Царству Својему.

Нека би тако било, да Бог да!

На Михољске Задушнице 2009. године Господње

Напомена: Доносимо Милојкин текст у целости.

„Борби за веру“:
Поштована редакцијо,
Прочитала сам на вашем сајту текстове: „Лако је квоцати, треба јаја носити“ и „Зауставимо гроболомље“.
Када сам пре тога прочитала текст Грешног Милоја, мислила сам да је његов осврт на гробље обична литерарна разиграност. Међутим, сада када сам на вашем сајту прочитала текст Св. Владике Николаја о гробљима, схватила сам колико је то, у ствари, озбиљно питање (које смо олако пропустили да прође поред нас), и због тога бих хтела да поздравим Грешног Милоја и да му најискреније честитам на његовом труду.
Морам овог пута да будем искрена па да кажем, да када сам на You tube видела како Грешни Милоје љуби руку окорелом и острвљеном новотарцу протођакону Радошу Младеновићу, помислила сам да је он заиста „дупли играч“, како су неки и тврдили. Наиме, за једне је он био виновник народног протеста о Савиндану 2008. г. у Чачку, као и догађаја у Душковцима, док су други тврдили да он ради за новотарце. Сад сам се заиста уверила да он

о правим стварима говори на правим местима, али не у право време. Јер иде и испред времена. Наиме, недавно сам добила аудио запис емисије „Људи испред времена“ (Други програм Радио Београда), аутора Милице Остојић Пушаре, од пре више од четврт века, у којој се готово два сата говори о Милоју и његовом виђењу догађаја који су се (на жалост) после много година заиста и десили. Такође сам добила и аудио запис емисије Првог програма Радио Београда „Аргумент више“ Радета Радовановића (пре скоро пуне три деценије) из које се види Милојева духовна снага.

Његово залагање за чување гробаља залужује нашу пажњу и наше поштовање.

Раба Божија Милојка

САВИНДАНСКИ ДАР ВЛАДИКЕ БАЧКОГ

Његово Преосвештенство Владика бачки Г. Иринеј Буловић нас је ноћас обрадовао својим наступом у емисији „Упитник“ РТС-а, пред наш велики празник „Савиндан“, рекавши да ће здружено и безрезервно подржати новог Патријарха српског. Још нас је затекао својом искреношћу рекавши да ће Г. Иринеј (Гавриловић) бити бољи патријарх него што би он био да је изабран. На питање изненађене водитељке да ли заиста тако мисли, он каза: „К'о да се исповедам!“

Ово је, заиста, био иступ који и приличи достојанству једног епископа. И у том смислу желим да изразим своју захвалност Његовом Преосвештенству.

Једна од сенки која пада на његов бриљантан наступ је нејасност и недореченост у одговору на питање о богослужењу. Говорећи о том питању Владика није прецизно рекао шта мисли о тзв. новотаријама, о безакоњу и самовољи појединаца. Може бити да је краткоћа времена Владику онемогућила да разјасни оно што гледаоцима није јасно, јер су многи својим тумачењима и произвољностима унели смутњу у верни народ. Наиме, Владика није стигао да објасни:

1. Да Устав СПЦ обавезује све епископе да се повињавају његовим одлукама, те да су исте и када се ради о богослужењу пуноважне и извршне (чл. 64 Устава СПЦ. Амин!)

2. Да Устав СПЦ чланом 70. тачка 10 ставља у делокруг СА Синоду да бди да се Свете тајне најтачније врше и одржава благољепије, правилност и једнообразност у вршењу црквеног богослужења. Из овога јасно произилази да богослужбени поредак мора бити једнообразан и јединствен, те да га сви морају поштовати.

3. Да је Сабор седам пута доносио гласне, јасне и недвосмислене одлуке како се има богослужити у СПЦ док изабрана комисија не изврши свој задатак и док њен предлог не прихвати Сабор, имајући у виду праксу осталих Помесних Цркава.

4. Да су служебник и други прописи СПЦ обавезујући за све епископе и свештенике без и једног јединог изузетка.

5. Да епископе обавезује заклетва коју полажу приликом свог хиротонисања, којом приликом обећавају да ће у свему црквеном следити и свагда се повињавати Светом Сабору Архијерејском!

6. Да епископи морају водити рачуна о несаблажњавању повереног им народа увођењем новотарија у богослужење, следујући апостолу Павлу који је рекао: „Не будите на саблазан“. Ово тим пре што нико вековно богослужење у СПЦ није прогласио за безблагодатно. Чему онда новотарије, чему разбијање богослужбеног јединства, чему саблазан у народу?

7. Да је самовољно одступање појединаца од прописа о богослужбеном поретку довело до огромних и непотребних деоба изазвавши големо незадовољство верујућег народа, које треба без одлагања зауставити тако што ће свако иоле добронамеран, ко је подлегао самовољи, ту самовољу подредити саборној вољи наше свете Цркве, ради добра наше Цркве и нашега рода.

Међутим, иако је, вероватно, временска ограниченост Владику онемогућила да се прецизније осврне на ово битно питање, охрабрујуће су његове мудре закључне реченице: „С друге стране то не значи ни да је дозвољена и легитимна нечија самовоља и експериментисање...“. Још је Владика нагласио да се „никако не сме дозволити прелажење једне црте иза које ми

добиамо неки експериментални карактер богослужења.“ (Уверен сам да је Владика под „цртом“ подразумевао прописе и одлуке Сабора, те да тиме ставља до знања свима и свакоме да нико нема право да буде са-брат у саборној Цркви а слободан стрелац у понашању).

Хиљаде узнемираних људи, у задњих неколико година, имаће разлог да се радује ноћас.

Верујући да је ово што је рекао, рекао као да се исповеда, желим да поздравим његову спремност за помоћ Патријарху, за јединство, за братску љубав, за слогу. Нека би Бог дао, да у Бачкој епархији присуствујемо Светим Литургијама које ће се служити у складу са одлукама Сабора, служебником и онако како су то чинили наши Свети Оци, од Светог Саве преко Светог Владике Николаја и аве Јустина до блаженочившег Патријарха нашег Павла.

Овим путем желим да заблагодарим Његовом Преосвештенству на љубави коју је изразио, на нади коју је пробудио својим исказима да наилазе дани слоге, мира, разумевања, благочешћа...

Господ нам је ниспослао благослов свој сабравши нас око ћивота блаженочившег Патријарха нашег Павла, и нека да Бог да се то сабрање одржи око новог поглавара наше свете Цркве Г. Иринеја (Гавриловића).

Слава Богу!

13 / 26. јануар 2010.

ОТВОРЕНО ПИСМО ИГУМАНУ СТУДЕНИЧКОМ

Оче игумане, благослови!

Прошле ноћи, уочи дана Светог Марка Ефеског, сањао сам Твога претходника, блаженопочившег оца Јулијана Студеничког.²²

Не знам да ли ми тај сан најави радост велику коју осетих јутрос угледавши на насловној страни „Православља“ портрет Његове Светости Патријарха српског Г. Иринеја, чијем устоличењу, у Саборној цркви, Божјом милошћу, присуствовасмо и Ти и ја. Ти у олтару, по достојанству чина својега, а ја међу онима који клицаху: Достојан!

Радост се моја увећа кад прочитах први интервју Његове Светости у коме на питање какав је став Цркве о тзв. „Литургијским питањима“ - која су изазвала недоумице и подељеност у српском народу – Његова Светост гласно, јасно, недвосмислено каза:

„Да, то је једно врло важно питање. То питање је, по мени, искрсло потпуно непотребно, мада суштински то нису нека дубока питања, дубоке разлике. Али, с једне стране можда је и добро што је народ реаговао на такав начин, вероватно страхујући од већих разлика и размимоилажења, па је устао да брани поредак који код нас траје готово вековима.

²² Потписник овога писма је Игуману студеничком написао писмо о Васкрсу 2008. године, објављено у књизи „Не помичи старе међе“, ЛИО Горњи Милановац, 2008, Друго издање, стр. 58-87.

Грешка је, по мени, и до једне и до друге стране. Грешка је прво оних који су лансирани те новине, што то није ишло преко Цркве. Требало је да то буде потврђено ауторитетом Сабора, да Сабор донесе своје мишљење и свој став по тим питањима. А грешка других јесте што исувише оштро реагују и стварају нима-ло мање проблеме од оних првих својом реакцијом која је неоправдана, јер се не ради ни о догмама ни о суштини Литургије. Ради се о неким обичајима који јесу обичаји, али не задиру у суштину. Е сад, то је тешко објаснити и свима представити у правом светлу. Ту апсолутно треба стати на одлуци Сабора, док се не донесу нове одлуке по дотичним питањима. Треба да се држимо сви старог обичаја, да се не уносе забуне у народ, јер има прилично забуна и реакција. У Нишу ми недавно једна госпођа, врло честита, каже: „Ја више не улазим у ову цркву, овде су новотарци!” А зашто? Свештеник је (да ли случајно или намерно, не знам) пропустио да навуче завесу на Литургији! Дакле, народ је врло осетљив, и то ми морамо имати у виду.“

Шта нам то, дакле, каза (Теби, мени и свој духовној деци својој) Поглавар Српске Православне Цркве, духовни отац наш, руководитељ наш на путу спасења душа наших, на путу спасења рода нашега?

Каза нам:

1. Да је тзв. „Литургијско питање“ важно питање;
2. Да је оно искрсло непотребно;
3. Да је добро што је народ устао у одбрану поретка који код нас траје вековима;
4. Да је грешка најпрво оних који су лансирани новине;
5. Да литургијски поредак не може да се мења без Сабора;

6. Да је грешка других што исувише оштро реагују;

7. Да апсолутно треба стати на одлуци Сабора;

8. Да треба да се држимо сви старог обичаја, да се не уносе забуне у народ;

9. Да је народ врло осетљив и да то морамо имати у виду.

Ко има уши да чује, нека чује! Амин!

Оче игумане,

Читајући ове премудре поуке и заповеди које нам је упутио Поглавар наше свете Цркве, осетио сам Његов родитељски шамар, чуо сам Његов укор, препознао сам (у тачки 6 ове скромне анализе) тај укор, који је и мени, као једном од неколико десетина хиљада „других“, упућен.

И ево, чувши укор Његов потурам и други образ, спреман да примим и други шамар. Стога одлучих да беспоговорно послушам глас нашег духовног оца: обратих се јавно органима Удружења „Законоправило“, које Удружење се породило и порасло на крилима народног отпора новотаријама, са циљем да помогне народном устанку ради одбране вековног богослужбеног поретка, са

молбом и предлогом

да то Удружење, међу чијим оснивачима је и моја маленкост, замрзне своје активности из најмање три разлога:

Прво, да Богу уздарје вратимо, јер нам је услишио молитве наше, те смо за Патријарха добили Онога за кога смо се молили;

Друго, да покажемо хришћанску смерност, и дужно поштовање према Његовој Светости и

Треће, да дадемо свој допринос да се залече непотребно изазване ране, да се превазиђу неспоразуми и несагласја, е да би се повратио мир, слога и љубав у храмове наше, у душе наше...

Оче игумане,

Преклињем Те, учини и Ти корак добре воље:

- Покажи, часни оче, примером својим свој браћи нашој у Христу да је послушност Цркви нашој – Сабору, прописима, Патријарху, најсветија ствар о којој се не расправља, не гордоумује, не мудрује, него се беспоговорно љубећим срцем извршава.

- Почни, тако Ти Бог помог'о, да богослужиш онако како си то примио од Твог претходника оца Јилијана, а он од Светих Отаца нашијех, од Светога Саве, преко Светог Владике Николаја, Преподобног аве Јустина, онако како нас је учио блаженочивши Патријарх Павле и онако како саветује и заповеда Његова Светост Патријарх српски Г. Иринеј, онако како је служена Света Литургија на устоличењу Његове Светости;

- Упути предлог онима који су се у незнању на Тебе позивали да узаслушају глас Поглавара наше свете Цркве;

- Упути и Ти молбу онима који су Те навели да одступиш од вековног поретка, да се сагласно својој заклетви повинују Сабору и његовим одлукама;

Преклињем Те, оче игумане, врати љубављу својом и послушношћу својом радост међу нас, е да би смо дошли у нашу и Твоју свету лавру, к'о што долазимо, да заједно у слози и братској љубави Господу молитве уносимо.

На дан Светог Марка Ефеског 2010.

Целивајући Ти десницу остајем са најискренијим
доброжељењем и надом у Твоју одговорност.

Напомена: На ово писмо стигла је реакција коју
доносимо у целости.

ВУК ДЛАКУ МЕЊА, АЛИ ЋУД НИКАКО!

Поштована редакцијо,

Редован сам посетилац и поштовалац вашег сајта, на коме
се заиста осветљава истина о духовном стању нашег народа, које
се, хвала Богу, уздиже, али и говори о опасним преварама и по-
кушајима да се поцепа јединство наше свете Цркве.

Саопштење Епархије рашко-призренске под насловом
„Стара - нова прозивања Епископа Артемија“ и чланак који сте
преузели из „Политике“ – „Притисци за смену Артемија“ - навели
су ме да преко вас покушам да пошаљем неколико речи наји-
скренијег упозорења господину Милоју чије текстове објављујете
под ауторским насловом „Грешни Милоје“, а у намери да га по-
дсетим да вук длаку мења, али ћуд никако.

Наиме, господин Милоје је у отвореном писму игуману
студеничком, и у тексту „Савиндански дар Владике бачког“,
изразио своју спремност да личним примером допринесе откла-
њању неслога и забуна које су појединци свесно, и њихови сара-
дници несвесно, унели међу верни народ.

Овим путем бих желео да скренем пажњу на чињеницу да
је Удружење „Законоправило“ било један од тегова који су допри-
нели да претегне онај тас којим ће народ исказати своје неслагање
са безакоњем, и једна кап која је прелила чашу народног незадо-
вољства због самовоље појединаца. Не сме се заборавити да је
преко 1600 верника у чачанској цркви Вазнесења Господњег по-
дигло свој глас против безакоња; да је преко 11000 верника по-
тписало Апел СА Сабору (уочи мајског заседања 2008.) да се са-
чува вековни богослужбени поредак; да је догађај у Душковцима
показао онима који спроводе нечије налоге, супротне одлукама
Сабора, да у српском народу још има соли - да српски народ није
обљутавио, како су умислили они који чине самовољу и да тај на-
род није могуће баш лако превести жедног преко воде.

Као вишедеценијски свештеник знам да је један од челника непоштовања одлука Сабора о богослужбеном поретку лично Иринеј Буловић, па бих хтео да кажем да се господин Милоје вара мислећи да је он случајно, због краткоће времена у ТВ-е емисији, оставио недоречен одговор на питање новинара о богослужбеном поретку. Истини за вољу, тачни су аргументи на које се позива господин Милоје у тачкама 1 – 7, али он не зна да за Иринеја Буловића Устав СПЦ, Службеник, одлуке Сабора, заклетве и др. не значе много. Није он далеко од теорије Атанасија Јевтића да се сви ти прописи могу окачити мачку о реп. У овоме ја видим и заблуду господина Милоја у погледу значења Иринејеве „црте“ преко које се не сме прећи (Еп. Иринеј Буловић је рекао да се „...никако не сме дозволити прелажење једне црте иза које ми добијамо неки експериментални карактер богослужења.“) Није та црта одређена Уставом СПЦ, Службеником и одлукама Сабора, него опет, као и у другоме, самовољом Епископа бачког.

Поред тога, господин Милоје не сме гајити илузију да је Иринеј Буловић (хвалећи Његову Светост) искрен. Гарантујем да он и његови истомишљеници имају тактику да приреде параду по принципу „споља гладан, а унутра јадац“.

То што поново мучки крећу на владика Артемија је само један од доказа да желе да склоне онога који је пред Сабором покренуо питање богоодступништва владике Игњатија браничевског, који је само експонент једне лукаве стратегије којој већ деценијама конце вуче Иринеј Буловић, који се сада, као пришипетља, подвлачи Његовој Светости. Он који је папи на поклоњење одлазио.

Опет и опет кажем: вук длаку мења, али не и ћуд. Дражи је Иринеју Буловићу папа, него његов сабрат Артемије и Поглавар СПЦ! Животно искуство ме је научило да када уклоне владика Артемија неће се задржати на њему. Ко направи први корак направиће и други и трећи и четврти...

Живи били па видели!

Зато, иако из текстова господина Милоја видим да он има унучад, он је за мене по својој наивности још дете, па желим да му преко вашег сајта поручим: синко, они који чине безакоње од Бога се не боје, а од људи не стиде!

Они се боје само двеју ствари:

1. Јавне речи и
2. Народа и народног устанка.

Зар „Законоправило“ није својим конференцијама за штампу обелоданило њихово безакоње, њихову превару и помогло да народ гласно и јасно каже: стоп самовољи, безакоњу и издаји?!

Зар „Законоправило“ није дало значајан допринос да народ масовно устане у одбрану светог Предања?!

Зато сматрам, иако не сумњам у његове искрене намере, да је залагање за замрзавање активности „Законоправила“ преурањено. Јер они који цепају хитон јединства СПЦ су се само привидно притајили. Може бити да ће променити метод у својој прљавој игри, али се умирити неће ако народ ућути.

Зато, уместо замрзавања активности „Законоправила“, предлажем: треба појачати активности да би се безаконцима послала порука: Србија се умирити неће!

Исто тако, не треба гајити илузију да игумана студеничког интересује мир, слога, љубав... Њега, од свега на свету, највише интересује да на Игњатијевом факултету докторира и да постане владика. А кад то постане, имаћемо још једног пиуна у гласачкој машинерији Иринеја Буловића.

ОДГОВОР МИЛУТИНУ

Драги у Христу брате Милутине,

Не пада снег да покрије брег, но да свака зверка покаже свој траг.

Сада је и српским бабама јасно шта је шта, и ко је ко у овој земљи Србаља и у нашој светој Цркви. У суботу 13. фебруара, кад си се Ти, како видех на фотографији неког сајта, мрзнуо пред Патријаршијом, и кад су распели Његово Преосвештенство владику Артемија, ја сам био у Драгачеву на годишњем парастосу мојој стрини Крстини, Бог да јој душу прости.

У том крају је обичај да се после парастоса и узимања панаије попије која за покој душе и да се узме залог са гроба. Ни ја не одбих врућу ракију и сркућућ и је на о њ ој међави по кушах да протумачим текст са оближњег каменог белега, подигнутог пре сто педесетак година. С друге стране тог гроба разговарају две старице. Сељанке. Убрађене у дебеле кариране мараме. Да не верујеш својим ушима.

- Грдан дан данас, сејо.

- Све што је од Бога, слађе је од меда.

- Ма није ми за нас, ми смо вође пред кућом. Но, одоше она нес'на ђеца у Београд. Рађава ођа. Стра' ме да не остану неђе по овом кијамету.

- Нек им је сретан пут. Знају они да тесан пут води у Царство небеско. Оће да виде дал' ће оне неваљаштине да разапну оног косовског мученика.

- Ја, ја. Чујем ја синоћ како се они зговарају. Ћућоре. Ја се начињела у послу око шпорета. 'Бајаги нечу'ем шта они причају. Веле, како нека тројица, што

су шћели да нам бидну поглавари, 'оће да урнишу веселог Артемија.

- Каки црни поглавари, језик пресјекла. Оно јуне што шћадияше да смени Патријарха Павла, па да се закекечи на његово место, не би турила у вр' собре ни кад постављам ручак копачима. А ону двојицу непогледну Свети Дух к'о усмрђо сир, но остадоше у бубњу. Није Бог мачка, сејо моја!

- Па дал' је могуће да ће да смјене оног Божјег човека?

- Е, сејо моја, сила Бога не моли. Само су сметнули с' ума да ни Бог силу не воли. Може им се саденаке. У њи' дошо нож и погача. Могу да раде шта 'оће. Ал' не могу до кад 'оће. Били су па прошли и гори од њиг.

- Ма ћеца кажу, да нису само њи тројица без душе. Помињу и оног са шиљатом капицом, оног што више није ништа, а 'оће да бидне све и всја. Па помињу неког што га, каже, калуђери зову *Дама с камелијама*. Не знам ни шта су ти те *камелије*, ал' они кажу да ти је тај снизио Високе Дечане.

- Шта ћеш, дош'о њин земан. Подурјасио и' ђаво д' огријеше душе сво'е о оног Мучењака, па то ти је. Могу да му накалеме сто јада. Је л' знаш како 'е казано: *Двојица без душе, један без главе, а вође без душе нису само двојица*.

Ето, брат Милутине. И бабе знају оно што неки преучени не знају. А што се Његовог Преосвештенства Владике Артемија тиче, мени је пуно срце кад сам данас путујући из Ваљева на Првом програму радио Београда чуо речи Његове Светости Патријарха српског

Г. Иринеја Гавриловића: Артемије је добар и честит човек. Амин!

И ја делим то мишљење: Владика Артемије је оличење части, достојанства, богољубља, верољубља и човекољубља. То је довољно што се земаљских аршина тиче.

А то што су га властољубиви одлучили распети: благо Њему! Свим Његовим трудовима и жртвама биће придодат још један венац: „Блажени сте кад вас срамоте и прогоне и лажући говоре против вас свакојаке рђаве речи, због мене. Радујте се и веселите се, јер је велика плата ваша на небесима, јер су тако прогонили и пророке пре вас“ (Мт. 5, 11, 12).

Радујмо се, брате Милутине, блаженству у које гурају Његово Преосвештенство Владику Артемија. И са тугом се помолимо за прогонитеље његове, јер је претежак воденички точак који су себи везали о врат пре него потону у море гордоумља и човекомрзија, саблазнивши многе.

А *Дама с камелијама* би ваљало да утуви дрво на које је обесио духовног оца, да једног дана, кад дође време, може својој духовној деци касти: „Немојте ме овде вешати, ту обесих мог оца“.

Од једног старог монаха синоћ, после вечерња, чух: *Теодосије ће исповраћати и млеко што је од мајке подојио за ово што учини духовном оцу.*

А други старац додаде: *Ако је и од Синода, много је!*

А трећи вели: *Решили су, изгледа, да покушају да нашег Патријарха гурну у амбис. Зашто да не? Кад већ они нису на Његовом месту.*

А четврти додаде: да се збуде, к'о што народ каза: *Три лоша убише Милоша!*

А пети вели: *Три лоша и један дозлабога рђав!*

И тако, да се вратимо јавној речи Патријарха нашега, јер је казано да нам „да“ буде „да“: Његово Преосвештенство Владика Артемије је добар и честит човек! Тако говори Патријарх српски.

А да самољубиви, гордоумиви, властољубиви и они који се Бога не боје и људи не стиде могу Владики Артемију, к'о што рече она баба, да нађу сто јада, са становишта њихове памети, ваистину могу. Наћи ће му кривицу у томе:

- Што није благословио потпредседнику једне државе која нам је рушила куће, фабрике, мостове... и убијала нашу невину децу - да нам скрнави светиње наше;

- Што је тим својим гестом дао шансу Блудном сину да дочека раширених руку једног од виновника „милосрдног анђела“ у покушају да снизи Високе Дечане и тако покаже свету да ми нисмо окорели и загрижени дивљаци који држе до части, образа и достојанства, већ да и ми свој образ и достојанство можемо да бацимо под ноге моћног Новог светског поретка;

- Што није прихватио милостињу оних који су нам порушили олтаре свете па би сад да буду добротворитељи, да нам кравим парама граде наше богомоље;

- Што није поплитио свој плуг, него је разорао најдубљу духовну бразду, много дубљу од свих оних који га прогоне у збиру, па је тако монашки постриг у његовом јату примило много црноризаца, те тако допринео да наше светиње не запусте или да не постану музеји и галерије, што ће се ускоро десити у атарима његових прогонитеља;

- Што се испречио на пут богоодступнику Игњатију – упропаститељу наших младих богослова;

- Што чува Свето Предање и поштује прописе о богослужењу;

- Што не новотари и што не пузи пред моћницима овоземаљскога царства нити љуби скуте архијеретику папи;

- Што се не разуме у модерне економске процесе, не уме да прави и продаје вино са манастирском етикетом, и не уме да продаје веру за вечеру, за разлику од његових прогонитеља.

И зато, брат Милутине, што рече она баба „Бог није мачка“. С Њим нема играња. У Њега се уздајмо. Његов закон поштујмо: на њихову мржњу, клевете и освете одговарајмо љубављу, достојанством и истином. Јер се истина, иако спора, не може сакрити к'о што се не може сакрити *град што на гори стоји*.

Нека свети пост донесе мир и радост душама нашим, а искушење које су нам уочи поста и Сретења приредили је одшкринуло врата правде: сад ће, ваистину, и потоња баба из најзабаченијег села знати ко, коме и зашто (служи).

Помолимо се, у овом посту, и за издајнике наше, е да би им Господ дао снаге за покајање.

Увече, Сретења Господњег 2010.

Напомена: доносимо Милутиново писмо у целости.

„Борби за веру“:

Поштована редакцијо, молим вас да објавите ово писмо које упућујем брату Милоју.

Ово је писмо брату Милоју написано на дан Сретења Господњег, на почетку Чисте недеље Васкршњег поста, у недељи у којој треба да ћутимо и да се Богу молимо.

Видиш ли ти, брате Милоје, да ништа без борбе не може. А ти мени све како то не може, како је то велики грех, како то ми верни народ не смемо да радимо. Па видиш ли ти да ови наши епископи не могу очима да се гледају, и да они једни са другима не могу ни да разговарају, па видиш ли ти да они примењују све могуће системе мафије и криминала, који су иначе кажњиви и овде на земљи а и на небу. Па реци поштено, је ли нормално да једном епископу суде у Патријаршији, а да браћа његова епископи Атанасије и Теодосије за то време обијају његове одаје у Грачаници, преврћу архиву и узимају шта је њима потребно да тим папирима оправдају дела своја. Ја, брате Милоје, немам намеру да се са тобом свађам и да се, не дај Боже, ти наљутиш на мене. Не ја то нећу, и зато немој погрешно да схватиш како ја теби сад контрирам, али схвати, човече, околности и догађаји који се одвијају ту пред нашим очима терају ме да ти ово напишем.

Унапред се надам да ће ово писмо утицати на твоје даљње понашање и битисање, али на један потпуно нов начин. Па видиш ли ти да је настало опште безакоње у СПЦ. Зашто не казне безакоњу склоне епископе, зашто не избаце богоодступника Игњатија... Зашта служе одлуке Сабора СПЦ? Зашто не ради Црквени суд СПЦ? Зашто се већ једном не уводи ред у молитвени и Литургијски поредак. Ја не стајем ни на чију страну, али имам сећање да је Артемије прошле године хтео да уведе у ред Теодосија, његовог викарног епископа, кога је он учио и био му духовник. Епископ без народа мора нешто да ради. Па видиш ли докле је дошло. Синод је поништио одлуку Артемијеву и сад ради ко што хоће. Ја немам друго сазнање осим онога што чујем и очима видим. Помиње ли ко Теодосија и његове марифетлуке. Знаш ли онога самовољног намесника из Душковаца што је тукао верни народ у храму. Кажу болестан је човек, те није му добро, те не може да прекостане, а видео си како баца људе по цркви, мој брате Милоје. Е сад ти мени реци каква је разлика између народа и црномантијаша који само глуме како Бога воле, а народ не могу да гледају очима. Да ли је неко тога човека казнио, тога намесника који млати народ пред очима свих присутних у цркви и пред епископом.

Сећаш ли се шта ја теби рекох? А ти све: немој брате, Бог све види, он ће то све решити. Ајде, велим, можда сам брзоплет, можда су ови људи више трпељиви, ћутим и ја. Виде ли ти како игуман из Придворице лаже, пред свима нама врло надмено не

узбуђујући се ни мало. Он се не сети ни једног тренутка Бога који је рекао Мојсију на гори “Не лажи”, а онај ко лаже он све друго ради како не ваља. Јеси ли видео, обучен је у мантију, носи камилавку на глави, има браду, а на грудима напрсни крст, а много лаже. Шта то говори мој брате Милоје. Е то је оно што ремети читаву хармонију Божијег домостроја на Земљи. Испод мантије налази се човек као ти и ја, па ако у њему љубави нема то је један обичан човек који је видео неко избављење у мантији, коју су некада давно носили људи који су Бога волели више од родитеља или деце своје. Ти људи су чуда чинили и за живота, а понеки и сада милошћу Божијом и даровима Божијим.

Синоћни дневник је објавио и сликом показао читавој јавности шта је истина. То ме је брате Милоје навело да ти напишем ово писмо, не да ликујем, не да нешто мудрујем, него и теби и свима другима да кажем да се тај дан примиче. Да ли видиш, брате мој, да је туча невиђена, и да у њима нити има Бога нити има молитве. Виде ли ти како лете камилавке, како падају калуђери, како рогоња риче. Шта ради пензионер? Ако ми верујеш тужан сам што све ово видим, а тужан сам и што сам немоћан и што сам преварен. Бог нека ми опрости што овако мислим, али веруј ми, брате мој, ништа ми друго не долази у ову главу моју осим тога да ако и они овако знају да се бију, ни ми више не можемо њихову самовољу трпети.

Црквена историја је пуна примера бестијалности и страдања људи, ма ко да су они били. Нажалост све апостоле Христове су безбожници побили, осим Јована Богослова.

Ово мало цркве што је остало све ће то глумци у мантијама растурити, јер од свих љубави које они проповедају, највећа им је љубав према новцу, стицању и удобном животу. Ово је невиђена ствар до сада, да епископи живе као у бајкама, у хотелима са 6 звездица...

Не треба им трпати више у џепове, кад нису спремни да поднесу толики прилив, видиш ли ти да они само купују које какве агенције, локалне тв станице, станове, земљу, лимузине. Што они не граде цркве? Не, то ће народ. Храмове, парохијске домове, порте црквене, све то ће народ направити. Они само кеш узимају, а ако преостане може и у материјалу. Видиш ли ти да су се они размахали по целој свету, само лете човече по светим земљама, и понеким светским морима и туристичким дестинацијама, јер то

чудо не да им мира, та несрећа која сав свет покреће и на крају га уништава. Производ свих ових негативности и простаклука је само због новца. Да ли је могуће да се људи у мантијама тако понашају. Видиш ли да је могуће. Ово не може да се заустави. Видиш ли ти, човече, докле је ово дошло. Колико узимају народу за венчање, колико за крштење или за опело. Ја мислим, ако се мало дода за пут до Палестине, да је јефтиније крштење у реци Јордану него било где у жичкој епархији. Да ли је теби човече јасно, о чему се овде ради и куда све ово иде. Мислим да је време да народ почне да размишља својом главом. Ако се ово стање не реши и црква не очисти од разних врачева, среброљубаца и славољубаца, нама једино остаје шума, и ако Бог да неког честитог и Богобојажљивог оца цркве Христове, која ће остати до свршетка свијета.

Желим ти свако добро од Бога, да испостиш пост до краја у духу наших светих отаца, да се причестиш светим тајнама Христовим, и да ти Бог да снаге да пишеш о свему што се коси са светим Евангелијем Господа нашега Исуса Христа коме нека је слава и хвала у све векове векова. Амин!

Милутин Миливојевић, село Расна код Пожеге

РЕАГОВАЊЕ НА РЕАГОВАЊЕ

Драга у Христу браћо,

Ваше писмо садржи две ствари. Прво, бројне осу-де појединих епископа (Иринеја Буловића, Атанасија Јевтића, Григорија Дурића, Теодосија Шибалића). И друго, осуду моје маленкости због тога што се заложих да удвостручимо молитве за прогонитеље Њ.П.Владике Артемија.

Најпре о овом другом. Мера нашег понашања треба да буде наука Господња. Јеванђеље. А Јеванђеље није довољно читати. Потребан је и други корак: живе-ти по Јеванђељу.

Није ли отац из Приче о блудном сину наш обра-зац како да се понашамо према ономе ко залута у бе-страгију, у бешчашће, у незнађе, у јад и чемер, у безду-шје...?

Није ли нас Јеванђеље поучило да не осуђујемо човека, но грех његов? И ја осуђујем нечасно и беза-конито развлашћивање Њ. П. Владике Артемија, али не могу и не смем да осудим виновнике тог безакоња. Јер, по чему би се ми онда разликовали од њих? Заглибили бисмо се у њихово благо. Суновратили бисмо се испод части, испод достојанства, испод хришћанске љубави. Болеснику је потребан лек. Зар не? То нас Господ учи. Молитва је много потребнија грешнику, него праве-днику. Дакле, ако смо спознали нечије безакоње, нечи-ју нечовечност, нечији грех... дужни смо да осудимо грех, али и да се молимо за његовог починитеља. Јер, Господ и дође да спасе грешнике. Каква нам је плата ако се молимо за пријатеље своје, за истомишљенике своје?

А што се оног другог тиче, тј. ваших тврдњи у облику постављених питања, оне (те тврдње) заслужују озбиљну анализу и траже мудријег и кадријег аналитичара од моје маленкости. Али не смемо се срозати у брлог мушице. Морамо се издигнути изнад тог брлога и подићи се горе до грања и до цвећа. Морамо видети лепоту цвећа, осетити мирис цвећа и узети нектар од тог цвећа, а не само зујати око смрада и поганити се тим смрадом. Паде ми на памет једна Змајева песмица, коју радо читамо унуцима, а која каже:

Један мален дечко
Није ништ уживо,
Све је схвати тужно,
Све је схвати криво.

Тај је дечко имо
Веселога друга
Кога није лако
Обарала туга.

Мучила га често
И та мисо црна:
Зашт ниједна ружа
Да није без трна?

А зашто га није?
Верујте ми, зато
Јер је свашта лепше,
Веселије схвати.

Па и он сад рече:
"Радујмо се, друже,
Што се и на трну
Могу наћи руже! "

Дакле, под претпоставком да су ваше тврдње апсолутно тачне и да су чврсто ослоњене на необориве доказе, ја бих покушао да сагледам и другу страну медале: наличје, ако је оно што ви устврдисте, лице. Јер, сматрам да је то дужан пут до истине, да бисмо испунили поуку блаженопочившег Патријарха нашег Павла: „Да нам речи буду благе, а разлози јаки“. И да би-

смо испунили завет љубави: „Иако имам дар пророчаштва и знам све тајне и све знање, и ако имам сву веру да и горе премештам, а љубави немам, ништа сам“ (1. Кор.13,2).

Да то укратко појасним на два примера.

Пример први: ви сте у већем броју питања осудили владику Иринеја Буловића. Претпоставимо, сад, да су ваше квалификације истините. Али, то није ипак цела истина. Исти тај човек је учинио и неке лепе ствари. Зар његове речи *да ће Г. Иринеј Гавриловић бити бољи патријарх него што би он био да је изабран* – зар те речи нису лепе и достојанствене?

Или, његове речи: „С друге стране то не значи да је дозвољена нечија самовоља и експериментисање... никако се не сме дозволити прелажење једне црте иза које ми добијамо неки експериментални карактер богослужења“ („Упитник“ РТС-а од 25. 1. 2010). Нису ли ово речи које жељно ишчекујемо да чујемо од сваког нашег епископа? Поготово, ових задњих година, када су нам самовоља и експериментисање појединаца из редова црквене јерархије унели немир и нанели много штете и Цркви нашој и душама нашијем.

Пример други: ви сте за неке ствари осудили бившег владику Атанасија Јевтића. Претпоставимо да су и те ваше тврдње тачне. Ипак, пуна истина говори и неке лепе ствари о том човеку. Зар његове речи:

„Осазнајмо најпре сами шта је то Литургија, а не игнорантски да се усуђујемо да дигнемо дрску руку да нешто реформишемо у Литургији. Сви евентуални успеси добијени од тих реформи, биће само кратко-трајни, ефемерни „блицеви“, а онда ћемо убрзо чупати косу своју шта смо урадили и како тек треба испра-

вљати грешке тог реформаторства“ (јеромонах Атанасије, Теолошки погледи бр. 3, 1980, стр. 95.)

Зар те његове речи нису поучне, такорећи пророчке, зар оне нису мелем за наше рањене душе које се непотребно исцрпљиваху у овим непотребним борбама које су наметнули самовољни новотарци? И то, за чудо, новотарци који се најчешће позиваху на бившег владика Атанасија Јевтића.

Или, кад осуђујемо његов упад у Грачаницу, и грубо отимање власти од Владике Артемија, треба да имамо у виду најмање две ствари:

1. Он је добио задатак да ради то што ради. Можда је то и против његове воље. На ту помисао ме наводи он сам рекавши на сахрани блаженопочившег владике Стефана да је владика Стефан био болестан, а он (владика Атанасије) сакат, и да је потребно да епархија добије достојног епископа. Зар смемо да не покажемо разумевање и љубав за сакатог човека? Зар не треба да га сажаљевамо и да се молимо за њега?

2. При осуђивању његовог понашања у Грачаници ви се руководисте његовим силецијством, немилосрђем, бахатошћу, његовим осуђивањем, кажњавањем, разваљивањем просторија и утамничењем Њ. П. Владике Артемија. Ја не оспоравам ваше тврдње. Али њима желим да додам и ову истину која је изашла из уста истог тог човека и која ублажава слику коју сте о њему приказали. Наиме, исти тај администратор Атанасије, баш недавно у Грачаници, каза: „Добри, радни, вредни и честити владика Артемије“.

Исто тако, исти тај администратор каза: „Али, браћо и сестре, немојмо бити нељуди и несрби и нехришћани и неправославни. Има оних који за злодела Шиптара овде на Косову оптужују овог јадног муче-

ника владика (Артемија –прим.Г.М.), а он се бори да спасава свој народ и Цркву. Они који су требали да спасавају свој народ овде, оставили су вас и препустили непријатељу, и сада само клеветају, као сваки злоделатељ што на другог клевета, као Шиптари зли, што нападају друге, а своја зла скривају и настављају да их раде.

Има овде у Грачаници таквих људи, на жалост, који се спремају да владици неко зло ураде, и протерају га... Такви су лажови и лицемери, и то им кажем ја, из моје Херцеговине...” (в. „Беседе и речи“, Еп. Атанасије, стр. 549).

Видите да је, може бити, тзв. администратор Атанасије Јевтић дошао да заштити свога брата у Христу, свога сабрата са којим је порастао у истој духовној колеџи, примајући исту духовну храну од истог духовног оца, авве Јустина. Да бисмо знали да ли је он из тих часних побуда дошао на Косово, или је дошао као лупеж и лицемер, морали бисмо с њим укрстити аргументе. Ако би га осудили, а не дали му право да изнесе своје аргументе, по чему бисмо се разликовали од пресуде која је бездушно изречена у овом задњем „Упитнику“ РТС-а, којом је осуђен Њ.П.Владика Артемије и још неки људи, без елементарног права да се чује њихова реч и њихова одбрана и којом је до ништавила срозан углед Сабора, кад се и пре његовог заседања саопштава његова будућа одлука?

Ја признајем да је у овом потоњем „Упитнику“ обрукано достојанство, и почињен велики грех и учињена стравична саблазан. Са тим чином се ни ја не мирим и осуђујем га из петних жила! То је заиста недопустиво и испод људског достојанства. То је заиста горе од судова које су људима изрицали безбожници. Али ја

се искрено молим Богу да даде снаге неправедним судијама да се покају, да се извине Владици Артемију и другим људима којима су пресудили без суђења, да се извине Сабору, који су до суза потценили прејудицирајући његову одлуку, и да се извине и нама обичним смртницима који смо се језиво, ужасно саблазнили тим судом.

Зато опет кажем: помолимо се двоструко, помолимо се стоструко за ове људе, јер је њима најтеже. Доста им је њихова мука, њихова зло, њихова одговорност пред савешћу, да бисмо им и ми товарили терет наше осуде. Јер, немојте мислити да је њихово срце камено. Није њима свеједно кад виде после свог (вољног или невољног чина) сузе монахиња, уздахе монаха, гнев народа, ликовање ђавола и непријатеља. Њиховом немиру и њиховом несну не морамо додавати терет нашег осуђивања. Олакшајмо, драга браћо, молитвом својом њихова претешка бремена која им је време натоварило на плећа. Јер, Господ наш се борио за спасење и ђавоиманих, и сакатих, и среброљубивих, и слепих... Зар не?

25. фебруар/10. март 2010. године Господње

ОДГОВОР БРАТУ ЈАНКУ

Драги у Христу брат Јанко,

Ти ме у Твоме писму критикујеш што сам у тексту „Савиндански дар владике бачког“ похвалио иступање тога владике у емисији „Упитник“ РТС-а, тврдећи да је његов други наступ у истој тој емисији од 1. марта 2010. показао његово право лице и моју наивност. И још кажеш да Твом здравом разуму није документо како неко ко носи мантију може да буде толики лицемер који унапред зна да Сабор неће ослободити Његово Преосвештенство Владика Артемија. Па зар се и последњи безбожник не би стидео да осуди човека унапред, пре него што чује одбрану оптуженог, питаш. Још ме питаш каква је разлика између процеса које су полтрони Станета Доланца водили против мене, у време оно, прогласивши ме за непријатеља државе и процеса који, како кажеш, полтрони Иринеја Буловића воде против Њ. П. Епископа Артемија.

Твоје писмо и Твоју критику сам примио, заиста, с љубављу. На Твоја предугачка питања ћу покушати да одговорим што краће и нелицемерно.

Прво, ја сам се ваистину обрадовао похвалама које је епископ бачки упутио на рачун Његове Светости Патријарха српског Г. Иринеја Гавриловића. Такође сам се искрено обрадовао његовом исказу да није дозвољена ничија самовоља и експериментисање у богослужбеном поретку, верујући да је за нас хришћане светиња јеванђељски наука, да је реч – реч, тј. да је „да“ – „да“, а „не“ – „не“. Убеђен сам да епископ бачки, после своје јавне речи, богослужи у складу са одлукама Сабора, Службеника, Типика... Ако то не би била исти-

на онда бих се ја Теби извинио. Јер ја сам, заиста, поверовао епископу, не сматрајући да је Твој став да се њему не сме веровати меродаван. Па, брате мој, коме ћу поверовати ако нећу епископу који је под заклетвом?

Друго, Ти кажеш да је тај други наступ епископа бачког у „Упитнику“ показао Његово право лице и моју наивност. Што се моје наивности тиче, признајем Твој суд, као свој грех, и на ту пресуду нећу улагати жалбу. А што се било чијег лица тиче, ту Ти не могу помоћи. Ја сам од мог ђеда научио да највеће богатство које можеш стећи можеш шаком да покријеш. То је образ, говораше мој ђед Радосав. Али само је мој образ у мојој власти. Ја о туђем образу нити могу, нити желим да се старам. Образ владике Иринеја Буловића је његово богатство или његова беда. У оба случаја то је његова, а не моја ствар.

Треће, Ти каза да је епископ бачки унапред осудио Њ.П. Владiku Артемија. Ту морам да Ти речем две ствари: прво: Њ.П. Владика Артемије је човек кога високо ценим и поштујем као пастира доброг, који је заорао дубоку и плодноснu духовну бразду коју Његови прогонитељи неће моћи ни досећи нити затрпати. Верујем, заиста, да је суд било кога о овом богољубивом човеку прах и пепео. Паучина, коју ће одувати поветарац времена. И не само то – верујем да је суд Његових прогонитеља највећа плата коју Он може да прими у овој долини неправде, лицемерја и бестрагије. И друго: Твоја тврдња да је епископ бачки унапред осудио Њ.П. Владiku Артемија је само мала епизода која потврђује правило: не суди да ти се не суди! Судити унапред, без права окривљеног на одбрану себи могу допустити само они који у Бога не верују. Само они који се Бога не боје и људи не стиде. Само они који пристају да добро-

вољно себи окаче воденички точак и с њиме се баце у море пропасти. За такве смо дужни, брат Јанко, молити се Богу двапут више него за Њ.П. Владику Артемија.

Четврто, то што ме питаш каква је разлика између суда Доланцових полтрона мојој маленкости (у време оно) и овога суда Њ.П. Владици Артемију, морам рећи да је питање веома, веома тешко. Паде ми напамет прича старца Милисава из драгачевског села Милатовићи, који беше веома мудар човек, Бог да му душу прости. Исприча он мени, у време оно, кад су ме растрзали коњма на репове, како су за време Другог светског рата два добра друга отишли на две супротстављене стране. Једнога време и вођи одведоше у четнике, а оног другог у партизане. Кад се заврши рат, они су обојица били убеђени да су били на правој страни. Кад су се једног дана сами обрели у планини где имадијаху по њиву: један са једне, а други са друге стране потока, одлуче да се обрачунају и да један другом отворено излију све што им је на срцу. Па ће онај што је „победник“ из свег гласа, са свом снагом и мржњом сасути свом бившем другу целу истину и укор говорећи: „**Ф А Ш И С Т О!**“ А онај „поражени“, с друге стране потока, још жешће, још гласније узвикну: „**К О М У Н И С Т О!**“.

То су били њихови аргументи. То је била њихова правда. Њихова истина. Њихов суд. Њихова пресуда. У тим њиховим речима кипела је њихова мржња, њихова гордост, њихов понос, њихов живот, њихово чојство, њихово јунаштво, њихова немоћ.

Али је низ поток одјекивао ехо њихових судова: **...И С Т О, ...И С Т О.**

Тако је старац Милисав мени објаснио судове човечије, а судови човечији се, нажалост, своде на онај ехо из потока (исто, исто).

Е, тих судова се не бојмо, брат Јанко. Бојмо се једног другог Суда. Јер, само је тај Суд праведан.

Зато Те молим, врати се посту: не дај да ти било ко, макар да је и епископ, поремети мир. И сети се поуке оне: ми чекамо Христа, а не боље време. Свако време има свог Доланца или свог Иринеја. И сви Доланци и сви Иринеји ће проћи. И ми ћемо проћи. И небо и земља ће проћи, само речи Сотворитеља нашег неће проћи. А те речи опомињу: Не суди! Љуби ближњег свога! Јер, шта ће ти цео свет да задобијеш, ако души својој наудиш!...

Ако неки нови Доланци отерају Њ.П. Владика Артемија са трона (макар и да самог ђавола туре на његово место), учиниће му, нехотице, услугу: отераће га право у Рај. У загрљај његовог духовног оца. Ко зна, можда ће га Свети авва Јустин загрлити и кроз сузе радоснице потепати му "Авељу мој", тешећи га подсећањем на непролазно питање Господње: Каине, где ти је брат?

Уочи Крстопоклоне недеље 2010. године Господње

Напомена: На овај текст стигло је реаговање које доносимо у целости.

УКОР ГРЕШНОМ МИЛОЈУ

Поштована редакцијо,

С обзиром да имамо утисак да немате више некадашњу „оштрину“ у одбрани вере (а ово наше писмо је прилично оштро), и с обзиром да у њему износимо критику на рачун вашег сарадника Г. Милоја, нисмо сигурни да ћете наше писмо објавити. Али, ако сте заиста борци за веру, како се иначе у јавности декларишете, сматрамо да ћете то и делом показати. Нарочито стога

што вам уз ово писмо прилажемо једанаест потписа оних који иза њега стоје.

Истине ради морамо рећи да смо са великим задовољством прочитали текстове господина Милоја које сте објавили. И оне који су књижевно надахнути (из „Казивања“), и оне из серијала „Сине мој, не пристај“. Његова књига „Не помичи старе међе“ нам је много помогла да разазнамо безакоња у СПЦ. Посебно смо били одушевљени његовим текстом из књиге „Ко продаје веру за вечеру“, где је објављено и писмо Атанасију Јевтићу из кога се види да је тај умировљени епископ склон неистинама. Онај исти Атанасије који је, како видесмо из предавања Косаре Гавриловић, уцењен и који је пристао на издају. Издао је своја младалачка убеђења, почео да уводи новотарије. Одлучио се на „братоубиство“, па приликом уклањања владике Артемија са трона није бирао средства, понашајући се силеџијски, немилосрдно, бахато... Притом прогања, кажњава, осуђује, разваљује... Утамничио је свог духовног брата, понашајући се као они лупежи и лицемери из Јеванђеља.

Међутим, не можемо да прећутимо своје разочарење одговором г. Милоја г. Јанку у коме покушава да одбрани неодбрањиво, тј. у коме покушава да одбрани епископа Иринеја Буловића, тог виновника великог и највећег зла и срамоте у СПЦ.

Овим путем желимо да се успротивимо његовом односу према епископу Иринеју Буловићу.

Зар није познато да је епископ Иринеј Буловић први почео да незаконује и гази вишевековни поредак у СПЦ?

Зар није познато да је то човек који је љубио скуте највећем јеретику – римском папи?

Зар није познато да је он ставио потпис на Равенски документ, покушавши тиме да изда наш православни род и да га подведе том блудном сину – папи под старатељство?

Зар није познато да је он саслуживао са католицима и тако безочно погазио свете каноне Православне Цркве?

Зар није познато да се владика Артемије обратио Сабору поставивши девет конкретних питања у вези Равене, и зар није сасвим јасно да је дошао час освете Иринеја Буловића овом светом човеку?

Зар није познато да је Игњатије духовно недоношче Иринеја Буловића, против чијег неправославног учења је владика Арте-

мије упутио неколико десетина страница Сабору да би се тој не-срећи и том богоодступништву стало на пут? И зар није јасно да сада Иринеј Буловић прогоном владике Артемија хоће да заштити то своје духовно недоношче и ту духовну пустош коју оно уноси у нашу свету Цркву?

Зар није познато да је Иринеј Буловић издејствовао (и у медијима оправдавао) бесрамну одлуку Синода о развлашћењу владике Артемија која је супротна Уставу СПЦ и супротна здравом разуму?

Зар није познато да је друго духовно недоношче Иринеја Буловића Теодосије погазио заповест свога архијереја, уприличи-вши чак и метод батинања у светим Дечанима, и који је једини кривац за сукоб монаха у Грачаници, зато што су Црноречки мо-наси дошли у Грачаницу код свог духовног оца Артемија, где су иначе долазили, а да су им на пут пред вратима манастира стали Теодосијеви јаничари? (с којим правом су Теодосије и Атанасије позвали монахе из Дечана да стану на капије Грачанице и да за-бране улаз духовној деци њиховом духовном оцу?)

Зар је Грачаница Атанасијева и Теодосијева очевина?

Зар није јасно да је Иринеј Буловић режирао да се дечански монаси нађу у Грачаници у тренутку кад попут кабадахија Атана-сије и Теодосије разваљују и отимају оно што им не припада?

Зар није јасно да је држање Патријарха Павла у заточени-штву Иринејево масло?

Зар није јасно да су Иринеј Буловић, Амфилохије и Гри-горије покушали да отму трон живог Патријарха (Павла)?

Зар није јасно да је тзв. Григоријево писмо у коме се већ изриче пресуда да владика Артемије седамнаест година води расколничку политику, није лукава припрема Иринаја Буловића за утамничење и развлашћење владике Артемија?

Зар није јасно да послушници Иринеја Буловића на силу упадају у епархију владике Артемија и тамо позивају и доводе не-зване госте, нарочито у Дечане?

Зар није јасно да је Иринеј Буловић својим (не) делима произвео велику штету, срамоту и саблазан у СПЦ?

Поштована редакцијо,

ово што рекосмо је само делић од онога што учини епископ Иринеј Буловић уз помоћ умировљеног епископа Атанасија и то знају и врапци у овој земљи.

Како је и вама и нама познато Г. Милоје сигурно зна ово што наведосмо, зато му отворено замерамо што предлаже да се за ове бездушнике треба молити „двапут више него за владикау Артемија“. Ако је и од њега, превише је. Јер он био морао знати да је Господ рекао: „Није добро узети хлеб од деце и бацати псима“ (Мт. 15, 26). Због тога узимамо себи за право да поручимо господину Милоју:

Није добро губити време молећи се за бездушнике, него се треба молити за многострадалног владикау Артемија.

8. 3. 2010.

Следи једанаест потписа

КАД МЕ ПИТАШ, ПРАВО ДА ТИ КАЖЕМ

Драги у Христу брат Верољубе,

Шаљеш ми копију „Отвореног писма групе сарадника *„Борбе за веру“* Администратору Атанасију“. Још ми шаљеш „Посланицу верног народа онима који су вођи слепима“.

Још ми, у писму кажеш, да ако ћемо бившег епископа Атанасија и епископа бачког Иринеја мерити по човештву – видећемо да им оно лежи у топузу и да од трагова њихових морамо бежати, јер заударају грдно.

Још кажеш, ако ћемо их мерити по јунаштву, видели смо да им оно лежи у неканонским, неуставним, силецијским одлукама, које су своје ослонце потражиле у неким полугама земаљске моћи укључујући и звекет оружја КФОР-а.

И још кажеш, ако ћемо их мерити по доброти срца њихових, да они доброте у срцима немају, већ да је тамо само остало човекомрзије, властољубље и самољубље.

Још кажеш, ако ћемо их мерити по снази њихове духовне деце, да су њихова духовна деца малобројна и да су она, што милом што силом, утерана у тор блудних синова.

Још кажеш, ако ћемо их мерити по будности њиховог стајања на бранику вере Светих Отаца наших, да су они своја стражарска места напустили умисливши да су они надрасли духовне висине наших богоносних отаца, пришљамчивши се под скуте „намесника Сина Божијег“ – папи.

Још кажеш, ако ћемо их мерити аршинима скромности људске, да ћемо морати заплакати кад их историја најури са зачеља које су самозвано приграбили.

Још кажеш, ако ћемо их мерити по њиховом човекољубљу, да ћемо морати заплакати пред чињеницом да извршише братоубиство Артемија, распињући га, а истовремено лицемерно говорећи: „Добри, радни, вредни и честити владика Артемије“.

И на крају ме питаш да ли и после свега тврдоглаво остајем на становишту да се за ове безаконике, Иринеја Буловића и Атанасија Јевтића, треба молити стоструко више, него за владика Артемија, укоревајући ме мојим писмом од 10. марта т.г.

Брате Верољубе, како стоји у оној народној: *Кад ме питаш, право да ти кажем*: треба, брате Верољубе. Њима молитва треба к'о умирућем од жеђи чаша воде. Јер ми се не молимо за безакоње њихово, како раније казах, већ за душе њихове. Ми не желимо да они наставе да срљају у безакоње, нити да се суноврате у ону двојицу без душе, да би владика Артемија оставили без главе, него да сачувају душе своје, да не би једног дана зајаукали (не дај Боже!): *Јао мени до Бога милога, ће погубих од себе бољега*.

Знам ја, брат Верољубе, да је неправда голема учињена богољубу, човекољубу, србољубу и верољубу Њ. П. Артемију. Знам ја, поуздано, да је огромна већина монаха, свештеника и верног народа уз владика Артемија. Знам ја да Његова духовна деца чине готово четвртину монаштва сербскога. Знам ја да је Сотворитељ наш с Њим, а не с Његовим прогонитељима. Знам ја да ће се по Васкрсу потписивати петиција Патријарху и Сабору нашем. Надам се да Патријарх наш и већина богомудрих епископа наших неће извршити ди-

ктат којим је до суза омаловажен Сабор, у емисији „Упитник“ РТС-а, тако што је унапред казано каква ће саборска одлука бити, к'о да тамо, Боже ме прости, седе чобани са којима је он овце чувао, а не митроносци. Надам се да мудрошћу Патријарха и благочестивих владика неће доћи до пролома гнева народнога који је посејан у њиву народну, уочи Сретења, пред почетак Васкршњег Поста. Јер, верујем да они знају да је свако ко се с народом судио парницу сагубио. Знају они да ко сеје ветар, жање олују. Знају они да се Србљи окупиле да у вечност испрате блаженопочившег Патријарха нашега Павла. Знају они да ће се Србљи окупити да бране праведника од оних који крчме веру за вечеру.

Упркос томе ипак тврдим да је молитва наша, наша јеванђељска обавеза, јер нас Господ учи: *„Љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе и молити се Богу за оне који вас гоне; да budete синови Оца својега који је на небесима... (Мт. 5,44-45).*

Јер најтеже је њима. Они су пред Васкршњи пост починили злочин и овога Васкрсенија Господњега у њиховим срцима неће бити радости, неће бити љубави, неће бити среће... Овога Васкрсенија Господњега њихове савести ће притискати терет јудинских мука. Они су у невољи голомој. А невољнику ваља помоћи. И зато, помолимо се за њих. Е да би и они били синови Оца нашег Који је на небесима, а не синови погинули. Е да би се откравио лед у срцима њиховим, како би могли снаге да рашире братске руке и скину с вешала неправедно распетог Артемија, едаби по том братољубивом чину и они могли, једнога дана, изговорити: Христос Воскресе, радости моја!

Христос воскрес, брат Верољубе!

ПОВОДОМ ТЕКСТА „ИНФОРМБИРО“ ВЛАДИКЕ БАЧКОГ

У тексту „Информбиро владике Иринеја Буловића“ се полемише са ставовима Информативне службе. Ја се у ставове Информативне службе не бих упуштао. То су већ учинили многи, па и аутор наведеног текста, али бих поставио два принципијелна питања:

Прво, да ли Информативна служба (ма ко иза ње стајао) сматра монаштво и верни народ, у земљи Србаља, слободним људима, који имају право на здрав разум и на своје мишљење?

И друго, да ли монаштво и верни народ, у земљи Србаља, имају легитимно право да се обрате своме Патријарху, и својим владикама, који саборно творе највишу црквенозаконодавну власт у пословима вере, богослужења, црквеног поретка и унутрашњег уређења Цркве, као и врховну судску власт?

Био бих захвалан онима који чине Информативну службу, ако би нам помогли да у љубави, без етикетирања и осуда, разјаснимо ову дилему, имајући у виду чињеницу да се монаси и верни народ својим Апелом не обраћају било коме (нити папи, нити некој сатанској организацији, нити некој војној сили, нити ма којој световној институцији), него се обраћају Поглавару наше свете Цркве и нашим архипастирима.

Подсетио бих све добронамерне људе да је иза нас остао стравично опомињући период световне организације друштва у коме се оспоравало право на сопствено мишљење; период у коме су „одабрани“ имали „тапију“ на истину; период у коме су одабрани својом недодирљивошћу гурнули народ у јад и чемер, па су

они на том згаришту изградили своје земаљско царство, не сетивши се да је оно за малена.

Ако би мени неко поставио ова питања, ја бих, по својој немоћи и неукости, рек'о: нека Патријарх наш и епископи наши чују вапај и глас јагњади Божје, па нека кажу: *Децо наша духовна, овде сте у праву. А овде сте у криву. Овде сте се сагубили и ми вам пружамо, ево, родитељску руку, да вас изведемо на стазу светосавску, светоотачку, којом су ходили наши благочестиви преци и наши Свети Оци, е да би и ви била благочестива и сложна деца Божија, па вас у том циљу, као духовни вођи ваши, благосиљамо на многаја љета!*

Нека би тако било, да Бог да!

Нека би се уместо осуда и прекора међу нас повратили мир, слога и љубав, и нека би Господ ниспослао благослов свој на пастире наше и на стадо њихово.

ОДГОВОР МИЛУТИНУ

Дигла се кука и мотика, мој брат Милутине!
Досегла је, аман, до небеса! То виде који очију имају!
И чују који ушију имају!

Како не видети, и не чути, хиљаде текстова, еми-
сија, сајтова, чланака, књига, саопштења...

Како не чути апел који у потоње време Сабору
упутише хиљаде и хиљаде верника, па и ове које сад
потписују христољубиве душе широм земље српске.

Како не видети сузе монахиња и не чути уздахе
монаха и њихове вапаје. Цела Србија ври.

Само глумима не вреди дошаптавати. Само ћора-
вима не вреди намигивати.

Раније смо имали у држави, а сада, на жалост, и у
нашој светој Цркви један круг људи који су приграби-
ли право на истину, који су се отуђили од стада уми-
сливши да су недодирљиви, који својим понашањем и
самовољом цепају хитон јединства светосавске Цркве
наше, и осиливши се помислили да је дошао њихов зе-
ман, да баце зло семе раздора у њиву Господњу, пона-
вљајући, безброј пута учињену, историјску бруку: *Divi-
de et impera!* (Завади, па владај!) - бруку која је увек пу-
цала по грбачи народа.

Нека би Бог дао да разум надвлада нарасли гнев,
који никад, нигде и ником добра није донео.

Помолимо се, драги Милутине, за пријатеље на-
ше да надвладају нарасли гнев, и за непријатеље наше
да одагнају самољубље, е да бисмо сви здружено (са па-
стирима нашим) изашли радосно на мобу у њиву Го-
сподњу. Еда не би неки пети октобар освануо пред
српском Патријаршијом, да не да Бог!

8/21. 4. 2010. г. Господње

Напомена: Милутиново писмо доносимо у
целости.

Нема, мој брате Милоје, од твојих вапаја много вајде. Информативна служба и њен шеф су огуглали на вапаје народа. И не само они.

Ти си после устоличења Патријарха Иринеја, и после његовог првог интервјуа, упутио најдобронамернији вапај игуману студеничком Тихону. Личним примером си показао послушност нашем Патријарху и преклињао Тихона да и он учини дужно поштовање према заповеди Поглавара СПЦ. И шта је резултат? Тихон је отишао у Приштину да новотари (да настави своје безаконовање) са бившим епископом Атанасијем Јевтићем. Дакле, понео се исто онако као што се безобзирно и нехришћански понео Тимотеј у Придворици, о чему је „Борба за веру“ писала.

Ја ти опет кажем, брате Милоје, док се не дигне кука и мотика неће се појединци дозвати памети.

Милутин Миливојевић из Расне

МОЛБА САБОРУ²³

Ваша Светости, Ваша Преосвештенства,

Неки од вас и од верног народа ограђени самовољом својом, унесоше немир и смутњу у нашу Свету Цркву, стављајући поклопац на кипући лонац, не дозвољавајући да до вас допре вапај ваших духовних чед, међу којима је и велики број монаха, свештеника, интелектуалаца...

Последњих неколико година вам се, по сличним питањима (чување вековног богослужбеног поретка и сл.), обраћаше огроман број верника, монаха, свештеника, српских интелектуалаца... потписујући апеле, молбе, писма, пишући на хиљаде текстова, многим написаним књигама...

Ваша Светости, Ваша Преосвештенства,

Ваша духовна деца плачу пред вама, духовним родитељима својим. Никад, од кад је света и века, родитељи нису остали равнодушни на плач, јецаје и уздицаје уцвељене деце своје.

Немојте ни ви, кумим вас Богом!

²³ Другог дана саборског заседања 2010. г. Господње, након сазања да је „Полиција спречила монахе да предају Петицију Патријаршији“. 16.4.2010. РТС је објавио вест следеће садржине: „Представници монаштва, свештенства и верног народа из целе Србије, онемогућени су данас да на портирници српске патријаршије предају отворено писмо са 14.643 потписа, којима се тражи враћање владике рашко-призренског Артемија на епископски трон. Предавање петиције онемогућили су припадници полиције који су, према сопственом казивању то учинили на захтев Сабора СПЦ“.

Немојте дозволити да поједини самовољници, не-саборношћу и надсаборношћу својом, од наше свете цркве направе „пећину разбојничку“. Јер, они који нису хтели слушати тихи шапат – чули су урнебесну галаму, они који нису хтели слушати песму – чули су громогласну олују, они који нису хтели прихватити вапијућу испружену руку народа својега - остали су, најпотље, усамљени и посрамљени.

Многопоштовани архипастири наши,

Чак и да су ове хиљаде верника, монаха, свештеника, интелектуалаца српских... изгубљени, зар не би требало, по примеру Господа нашега Исуса Христа, ићи по изгубљену јагњад и натоваривши их на плећа своја донети у тор, с радошћу големом?

Зато вас, из петних жила запињући, МОЛИМ И ПРЕКЛИЊЕМ послушајте глас словесног стада својега од Бога вам повереног!!!

Нека би Бог дао, да под омофоре своје саберете распуђено стадо своје.

Целивајући Ваше свете деснице, с доброжељењем,

Грешни Милоје (Стевановић)

IV део

Грешни Милоје

КО ТО СЛУЖИ БОГУ И МАМОНУ?

НЕ МОГУ СЕ СЛУЖИТИ ДВА ГОСПОДАРА

- Одговор свештенику Милићу Драговићу -

Господине Драговићу,

Прочитавши Ваш текст „Слике наших дана“ нису ме изненадиле контрадикторности и недоследности у њему, јер сам раније ту Вашу склоност упознао.

Разлог мог обраћања су ове Ваше речи: „Гледај у многе путеве, али бирај прави пут. Слушај многе речи, али научи да препознаш која је истинита... Или патријарх Иринеј или патријарх Милоје...“

Предлажем да истини, за коју се, тобож, залажете, погледамо у очи. И то право. Да не трепнемо.

1. Речи „патријарх Милоје“ нису Ваш изум, па би био ред да их ставите под наводнике и именујете њихов извор. Да сте то учинили, сви би видели да су оне потекле из једног „дозлабога“ отровног извора – из плуваонице бившег епископа Атанасија Јевтића, написане у манастиру Тврдош у Недељу свих Светих 2008. и објављене на сајту Новинар.де, а потом прештампаване у „Православљу“, „Жичком благовеснику“, „Крки“...

На те речи моја маленкост 26. новембра 2008. године каза:

„...А, друго, твој чика Таса је у том (часопис „Крка“ – прим. „Борба за веру“) и још неким часописима оставио траг о себи, изговоривши још једну лаж. Чак, двоструку лаж. С једне стране, Законоправило, кога он покушава својим нечасним језиком да испогани, није никакво „самозвано“ већ легално Удружење грађана уписано у регистар државе која се Србијом зове. С друге, пак, стране, његова тврдња да је „Патријарх

Милоје“ председник тог Удружења је бестидна лаж. Каква брука: матор човек, а лаже.

Осим тога кад он мене назива „Патријарх Милоје“, он тиме подвлачи разлику између нас. А разлика међу нама је вишеструка: он је прогонитељ а ми смо гоњени; он је неправедни судија а ми његовим пресудама осуђени; он је силник а ми жртве његовог силециства; он нам удара шамар својим гадним и прљавим изразима, а ми му окрећемо други образ подсећајући га на то да ко год је друге неправедно плјувао своје лице је попљувао. Разлика је и у томе што ја „Патријарх“ (Боже 'прости) нити могу нити желим бити, а он (Богу хвала) Патријарх неће бити иако то силно и изнад свега жели.

Нека би Бог дао да такве разлике међу нама не буде, но да он истисне мржњу из срца својега и замени је љубављу, да са језика његовог уместо отрова потекне духовни мед, а мени нека би Бог дао да пред њим приклоним смерно главу своју молећи благослов његов.“

Дакле, не позајмљујте неовлашћено туђе умотворине, јер су то наши стари називали крађом.

2. Ако сте имитирајући свог идола извршили задатак говорећи: „Распни га, распни“, зашто Ви „са прљавом водом из корита избацујете дете“ (Ваша омиљена мисао, коју сте својевремено, такође, неовлашћено преотели од Фридриха Енгелса), па не чусте речи које Вам упутих:

„И зато, кад се Ви ругате 'недоученим монасима', онда ми заиста немилосрдно солите и стављате љуту траву на љуту рану! То ме боли, оче! И зато морам да јаукнем пред Богом и људима: не, оче Милићу Драговићу! Не чини то, кумим те Богом Јединијем!

Ево ускоро почиње пост. Ово писмо приводим крају пред иконама Господа, Мајке Божије и Светог Николаја Мирликијског вапијући: не дирајте нам монахе наше, тако Вам Бог помог'о! Они су наше велико благо! Они су наши учитељи! Народоучитељи! Они спасавају душе наше! Они су украс дома Господњег! Њихове молитве држе овај род прељуботворни и грешни! Кад њих помињемо треба да устанемо! Јер су даноноћно на стражи, служећи Богу и роду...²⁴

Због тога сам, часни оче, одлучио да Вас коленопреклоно преклињем и молим: отклоните непотребан спор мудрошћу својом, као што су то учиниле бројне Ваше колеге у Ужицу, Чачку, Ариљу...

Они су повратили мир у душе духовне деце своје, а да притом ништа нису сагубили од своје вредности: нико им није замерио што служе Свете Литургије онако како су раније служили они. И онако како су служили богоносни оци наши, од Светога Саве до Светога Владике Николаја и аве Јустина...

Часни оче, ја Вас преклињем учините корак добре воље, е да би немир заменио мир, а неслогу и трвeње слога и љубав...

Још Вас преклињем: иде пост. Хајде да се мирбожимо, часни оче! Да се измиримо сви са свима Бога ради! Предака нашијех ради! Деце наше ради!...

Нека би Бог дао да се испуни Ваша и моја жеља да се не делимо на ви и ми, но да будемо једно. И да не

²⁴ А Ви, опет, острашћено јуришате на владике Артемија и Никанора, на оце: Симеона, Венијамина и Николаја, на мати Јелену. Дакле, на оне којима заиста нисте достојни ремење на обући завезати. Јер они спасавају душе наше, док Ви покушавате те душе у погибао ниспослати.

да Бог да се обистине Ваше речи: '*Ви, дакле, радите свој посао, а ми ћемо наши*'. Јер смо посленици на истој њиви Господњој!“ (види: *Ко продаје веру за вечеру, Борба за веру, 2009, стр. 135-142*).

3. То што моје речи, као једног од преко 11000 верника који се обратише Сабору те 2008. са презрењем одбаците, могу да разумем, јер се тако понашају над подређенима сви који се осиле, ал' не разумем зашто сте игнорисали речи блаженопочившег патријарха нашег Павла, који Вас кроз *Нека литургијска питања* учаше како да служите, и који Вас упозори да „чинити супротно значило би дизати своје мишљење изнад Цркве и Светих Отаца... и значило би да су Црква и њени свештенослужитељи све до сада били у заблуди“ (*Патријарх србски Павле, Нека литургијска питања, Крагујевац, мај л. Г. 2007, стр. 43*).

4. Такође, не разумем зашто нисте извршили заповест епископа жичког г. Хризостома, који је доставивши Вам одлуку Сабора, наложио: „У исто време, подсећамо вас да ову одлуку треба стриктно примењивати и ње се држати“ (Е. бр. 741/20. јун 2008.)

5. Чини се да је основна порука Ваших, горе наведених речи: *Не слушајте гласове који долазе из народа Божијег, а један од гласова који том народу припадају је „патријарх Милоје“, него послушајте глас патријарха Иринеја*. Слава Богу! И сам сам се залагао да се глас и заповед патријарха Иринеја с љубављу слуша и извршава, јер тај глас управо и извире из недара народа. Да ово није лицемерје нека за сведочанство послужи моје отворено писмо Игуману студеничком, у коме сам, поводом првог интервјуа тек устоличеног Патријарха написао:

„Шта нам то, дакле, каза (Теби, мени и свој духо-

вној деци својој) Поглавар Српске Православне Цркве...?

Каза нам:

1. Да је тзв. „Литургијско питање“ важно питање;
2. Да је оно искрсло непотребно;
3. Да је добро што је народ устао у одбрану поретка који код нас траје вековима;
4. Да је грешка најпрво оних који су лансирали новине;
5. Да литургијски поредак не може да се мења без Сабора;
6. Да је грешка других што исувише оштро реагују;
7. Да апсолутно треба стати на одлуци Сабора;
8. Да треба да се држимо сви старог обичаја, да се не уносе забуне у народ;
9. Да је народ врло осетљив и да то морамо имати у виду...

...Оче игумане,

Преколинем Те, учини и Ти корак добре воље:

- Покажи, часни оче, примером својим свој браћи нашој у Христу да је послушност Цркви нашој – Сабору, прописима, Патријарху, најсветија ствар о којој се не расправља, не гордоумује, не мудрује, него се беспоговорно љубећим срцем извршава.

- Почни, тако Ти Бог помог'о, да богослужиш онако како си то примио од Твог претходника оца Јулијана, а он од Светих Отаца нашијех, од Светога Саве, преко Светог Владике Николаја, Преподобног аве Јустина, онако како нас је учио блаженопочивши Патријарх Павле и онако како саветује и заповеда Његова Светост Патријарх српски г. Иринеј, онако како је служена Света Литургија на устоличењу Његове Светости;

- Упути предлог онима који су се у незнању на Тебе позивали да узаслушају глас Поглавара наше свете Цркве;

- Упути и Ти молбу онима који су Те навели да одступиш од вековног поретка, да се сагласно својој заклетви повинују Сабору и његовим одлукама;

Преклињем Те, оче игумане, врати љубављу својом и послушношћу својом радост међу нас, е да би смо дошли у нашу и Твоју свету лавру, к'о што долазимо, да заједно у слози и братској љубави Господу молитве уносимо.“

6. Ви, господине Милићу Драговићу, нисте хтели да чујете речи патријарха Иринеја, исто као ни мој вапај: наставили сте да се ругате прописима о богослужбеном поретку, одлукама Сабора, акту епископа Хризостома, па и заповеди патријарха српског г. Иринеја. Наставили сте, дакле, да незаконујете, да и даље служите по новотарским, произвољним, самовољним „правилима“.

Зашто то радите, кумим Вас Богом? Коме служите? Ви и Ваши городумљем занети идоли сте себи дали за право да тумачите прописе и одлуке Свете Цркве, измишљајући шта је тобож „старо“. Зато ми је Ваш текст изазвао асоцијацију на Фридриха Ничеа: „Праве се да верују у Бога, а верују само у полицију“.

7. Господине Драговићу,

Принуђен сам да Вас подсетим на још један изричити захтев, Његове Светости Патријарха Иринеја, који на састанку са београдским свештеницима каза гласно и јасно: *Тзв. новотарци, који служе по новом Типику, новим правилима која су сами измислили... остају без народа. То није добро! Стотинама година служимо на један начин који никоме није сметао. Већ свети поста-*

ју служитељи таквог начина... Наглашавам, као што је Сабор већ одлучио, да се има служити по досадашњем начину. Ни старо ни ново! Него по досадашњем начину... Према томе ништа ново не уносити, него да се служи онако како се раније служило. Да се склони подела међу народом.

8. Ви се, господине Милићу Драговићу, нисте наругали „патријарху Милоју“, подижући га на ниво тобожње дилеме. Ви се, драги господине, бесрамно ругате Поглавару наше Свете Цркве, Патријарху српском г. Иринеју, баш као што сте се непослушношћу својом ругали блаженопочившем патријарху нашем Павлу. А то је, драги господине, срамота голема! И грехота неизмерна!

9. Али Ви не радите само против Патријарха Иринеја, Ви радите и против себе самог, јер служите супротно од онога што сте написали 1998. године Господње, припремивши за штампу са благословом владике жичког Стефана, са својим у безакоњу побратимом Дмитрим Луковићем, „Одговарање на Литургији Светог Јована Златоустог“. Није ли срамота пред људима и грехота пред Господом, што Ви и Ваш коаутор, Дмитар Луковић, служите супротно од онога што сте написали и што сте раније чинили. Није ли срамота и грехота то што делите и завађате народ у парохијама својим.

Зашто то чините?

Зашто делите и свађате народ?

Коме то користи: роду нашем, нашој Светој Цркви, или ђаволу и ђавољим слугама?

То је дилема, господине Драговићу! То је питање! А није питање да ли ићи за овим или оним. Јер сви они који стоје у Истини знају за киме треба ићи - за Вама и Дмитрим Луковићем, засигурно не треба, јер нас Све-

ти Оци уче да је проклетство ићи за непослушним. А Ви сте, да 'простите, господине Драговићу непослушни!

За почетак је довољно да упамтите речи Патријарха српског: *Ни по старом, ни по новом!* Него, дакле, онако како сте и сами писали оне 1998., и онако како сте деценијама чинили, док се у редове непослушних и самовољних не сврстасте.

10. Дакле, господине Драговићу, до суза је неискрена, и до бола исконструисана Ваша „дилема“ за ким ићи. Било би крајње време да се зауставите у свом острашћеном гордоумљу и у својој погубљеној непослушности! Јер, тако говори Господ: „Шта вам се чини? Човек неки имаше два сина; и дошавши к првоме рече: сине! иди данас ради у винограду моме. А он одговарајући рече: нећу; а после се раскаја и отиде. И приступивши к другоме рече тако. А он одговарајући рече: хоћу, господару; и не отиде. Који је од ове двојице испунио вољу очеву?“ (Мт. 21, 28-31).

Помозимо, заједнички, искрено, с љубављу нашем Патријарху да уведе ред у цркве наше, у службе наше, у душе наше. Да никад више не буде подела на „ми“ и „ви“, на „наше“ и „ваше“ послове (те поделе сте Ви инаугурисали и промовисали речју и (не)делом) - него да буде једно стадо и један пастир.

Зауставите се, кумим Вас Богом, док не буде доцкан! А ако одоцните, нећете моћи објаснити „мајци и жени и деци и парохијанима“ зашто сте продавали веру за вечеру. Јер ће и њима бити јасно да сте покушали немогуће: да служите два господара.

1/14. јуни 2010. г. Господње

ПИСМО СВЕШТЕНИКУ Ј.З.

Поштовани Оче и брате у Христу Ј.,

Најпре молим Твој благослов!

Још Те молим помјани, у молитвама својим, моју мајку Југославу која је уснула у Господу 10/23. јуна . Особито Те молим за молитвену помоћ у суботу уочи Илиндана када је четрдесети дан од њеног упокојења.

Непосредан повод да Ти се обратим је један текст који је изашао на Православном сајту "Борба за веру" у коме се помиње Твоје име. Писца тог текста многи уважавају због његовог залагања за светоотачко Предање и поштовање реда и поретка који је прописан у нашој Светој Цркви као и одлука СА Сабора и акта његовог преосвештенства Епископа жичког господина Хризостома којим он налаже свим јерејима да се *стриктно придржавају* одлуке Сабора о Богослужењу.(Е бр.741/08)

У прилогу ти шаљем текст који је објављен на интернету под називом: "Да ли је свештеник из Г. Р. или Јадован"

Знајући Те од малих ногу као побожног човека, знајући да си увек био међу првим свештеницима који се бори за спасење душа људских и који чврсто стоји на бранику вере, убеђен сам да је писца горе поменутог текста неко свесно или несвесно довео у заблуду, дајући му о Теби нетачне информације. Каним се да на овај текст упутим јавну реплику којом желим да демантујем инсинуације да и Ти тобоже новотариш и нарушаваш Богослужбени поредак, јер сам убеђен да то бити не може. Знам Ти корене. Знам Твоје богољубље док смо још седели у ђачкој клупи. Упозно сам лично Тво-

ју сестру монахињу. Више пута сам присуствовао свetim Литургијама који је служио Твој рођени брат-часни Отац Светолик и том приликом својим очима и ушима се уверио да он поштује Предање наших светих и богоносних отаца служећи онако како су то они чинили, од Светог Саве до Владике Николаја и Аве Јустина.

Да Господ не каза не куни се ни небом, ни земљом,.. него твоје да, да буде да, а не да буде не - ја бих се заклео да је приписивање новотарија и безакоња Теби лаж и то голема.

Ипак, за сваки случај, пре него обелоданим реплику коју сам наумио, молим Те да ми својим писмом или сл. дадеш потвду о томе да Ти никад ниси газиио Богослужбени поредак нити правио било какве ујдурме са безаконцима и новотарцима, који погазише светотачко Предање и покушаше да попљују достојанство СА Сабора, не знајући да су тиме изневерели и попљували своје пастирско достојанство пред родом и Богом.

Очекујући Твој одговор, желим Ти свако добро од Господа.

На Сабор светог Архангела Гаврила 2010.

П.С. Шаљем Ти примерак књиге "Не помичи старе међе" која је плод моје жеље да сачувамо једино што нам је од ђедова остануло. Све друго су нам углавном унаказили.

ПИСМО ЈЕРОМОНАХУ ГЕРМАНУ

Господине Германе,

Већ дуже време са болом посматрам Вашу муку, Вашу тугу и Ваше понижење. Претужно је видети човека који се враћа избљувку своме. Још је тужније видети човека да долази на избљувак туђ. А најтужније је видети човека у црној ризи са чином јереја да се спусти тако ниско, у потоњу духовну каљугу, идући по кулоарима и „убеђујући“ човека по човека: *Пази, Грешни Милоје је удбаи!! Пази, Грешни Милоје је опасан човек!!! Он је...*

Ја сам неке наше, Вашом вољом непотребно изазване неспоразуме, покушао да не обелодањујем трудећи се да покријем Вашу голотињу не помињући Ваше име.

Елем, то што Ви причате шапатом од буцака до буцака, већ је одавно рек'о онај коме се Ви клањате, онај за кога Ви мислите да је икона Христова... Међутим, он је то човек „отмено“ рек'о на сва звона: у „Православљу“, у „Жичком благовеснику“, у часопису „Крка“... Рек'о па ост'о жив. Рек'о без страха од Бога због сведочења лажног, и без стида од људи због лажи. Поводом његових аксиома (аксиоми су, иначе, тврђења која се не доказују) написани су многобројни текстови.

Вашем идолу није само својствено да лажи пише у црквеним новинама. Он то ради чак и у књигама. О томе Вам могу дотурити необориве доказе.

Не разумем, господине Германе, ко то од Вас прави пачвару, ко Вас (дајући Вам задатак) тако по-

нижава и срозава у брлог прежвакивања туђих, напред поменутих, избљувака?

Да сам на Вашем месту (мада је казано: *што не може бити, о том немој говорити*), да сам, дакле, на Вашем месту, ја бих онима који би се евентуално бавили тиме чиме се Ви бавите проповедао свуда и на сваком месту: на дверима олтара, на трпезама љубави, на духовним разговорима, на трибинама, на исповестима, у црквеним часописима, на сајтовима... са кровова... Проповедао бих: „Не иди као опадач по народу својем, и не устај на крв ближњег својега...” (3. Мој. 19,16).

Говорио бих им као Премудри Соломон што говораше: „Опак човек замеће свађу, и опадач раставља главне пријатеље“ (Приче 16,28).

Трудио бих се да их призовем страху Божијем и да призовем страх Божји у срца њихова снагом Соломонове премудрости: „Лажан сведок неће остати без кара, и ко говори лаж, неће утећи“ (Приче 19,5).

Говорио бих: браћо и сестре, ја јеромонах Герман, будући да сам продужена рука апостолска, тражим од вас да „Одбацивши лаж, говорите истину сваки са својим ближњим; јер смо удови један другоме“ (Еф. 4, 25).

Упозорио бих стадо своје да је још у Старом Завету казано: „Не износи лажнијех гласова; не пристај с безбожником да сведочиш криво“ (2. Мој. 23,1);

„Речи лажне клони се“ (2. Мој 23, 7).

Јер, „Ко год говори лажно сведочанство на ближњег својега, он је као маљ и мач и оштра стрела“ (Прич. 25,18).

Објаснио би чадима својим да су у лажи кратке ноге, да истина, иако не трчи, ипак стиже, јер је казано

да: „Истинита уста стоје тврдо довека, а језик лажљиви за час“ (Прич. 12,19).

Да сам на Вашем месту, господине Германе, ма-
нуо бих се послова који не доликују црнорисцу и јере-
ју. Препустио бих то сплеткарење кокошарима, тре-
шњоберима, рђавијем кочијашима, картарошима, ку-
рварима, пијаницама, аброношама... Не бих залудно
радио њихов посао. Не бих саблажњавао вернике, мо-
нахиње, монахе... Уместо тога славио бих Бога, славио
бих децу Божју. Запевао бих са Псалмопојцем: „Сино-
ви човечији! докле ће слава моја бити у срамоти? докле
ћете љубити ништавило и тражити лажи?“ (Псал. 4,2)

Указао бих на ружноћу онијех што „Лаж говоре
један другоме, уснама говоре из срца дволична“ (Псал.
12,2).

Показао бих им да зло дрво рђав род рађа и да се
оно у огањ баца: „Од самог рођења застранише безако-
ници, од утробе материне тумарају говорећи лаж“
(Псал. 58,3).

Говорио бих да је благочешће нешто узвишено,
нешто достојанствено, нешто што светли свету и да
„Не живи у дому мојему који ради лукаво; који говори
лаж, не стоји пред очима мојим“ (Псал.101, 7).

Подсетио бих на вапај: „Немој ме дати на вољу
непријатељима мојим; јер усташе на мене лажни све-
доци; али злоба говори сама против себе“ (Псал. 27,12).

Научио бих духовна чада своја Молитви за за-
штиту од клеветника и то наизуст:

„2. Сакриј ме од гомиле безаконика, од чете зло-
чинаца,

3. Који наоштрише језик свој као мач, стријељају
ријечима, које задају ране,

4. Да би из потаје убили правога. Изненада ударају на њ и не боје се;

5. Утврђују себе у злијем намјерама, договарају се како ће замке сакрити, веле: ко ће их видјети?

6. Измишљају злочинства и говоре: свршено је! шта ће се радити, смишљено је! А што је унутра и срце у човјека дубоко је.

7. Али ће их Бог поразити; удариће их стријела изненада.

8. Обориће један другога језиком својим. Ко их год види, бјежаће од њих.

9. Сви ће се људи бојати и казиваће чудо Божије, и познаће у томе дјело његово.

10. А праведник ће се веселити о Господу и уздаће се у њега, и хвалиће се сви који су права срца.“ (Псал. 64, 2-10)

Још бих их научио да вапију против непријатеља мира, против нападача:

„2. Господе! избави душу моју од уста лажљивијех и од језика лукавога.

3. Шта ће ти дати и шта ће ти принијети језик лукави?

4. Он је као оштре стријеле у јакога, као угљевље смреково.

5. Тешко мени кад сам туђин код Месеха, живим код шатора Кидарских.

6. Дуго је живјела душа моја с онима који мрзе на мир.

7. Ја сам миран; али кад станем говорити у њих је рат.“ (Псал. 120, 2-7).

Ја бих их утврдио у страху Божјем, к'о цар Давид што чињаше: „Потиреш лажљивце; на крвопиоце и лукаве мрзи Господ“ (Псал. 5,6);

„Истребиће Господ сва уста лажљива, језик величави“ (Псал. 12,3);

„Нека онеме уста лажљива, која говоре на праведника обесно, охоло и с поругом“ (Псал. 31,18);

„Господе! избави душу моју од уста лажљивих и од језика лукавога“ (Псал. 120,2).

Да сам на Вашем месту, осудио бих шпијунирање, увођење телохранитеља у храмове Божје, побунио бих се против новотарије да полиција „чува“ пастире од стада њиховијех и родитеље од порода њихова... Подигао бих крст десницом својом високо изнад главе и по узору на Јована Богослова викнуо из свег гласа: „Ни лакомци, ни лопови, ни пијанице, ни опадачи, ни отимачи, неће наследити Царство Божије“ (Откр. 6,10).

А онда бих изнад главе подигао Свето Писмо, чврсто га држећи са обе руке, и викнуо стаду својему: у овој Светој Књизи записан је Закон Господњи и Заповести Његове које Мојсије прими на Гори Синајској: чуј ме добро народе хришћански и децо светосавска: ово вам заповеда Господ: „Не сведочи лажно на ближњег свог“ (девета Божија заповест).

Ето, господине Германе, да сам на Вашем месту ја бих тако учинио, јер нас Свети Владика Николај учи: „Ваистину, помрачен је умом онај ко мисли да може сакрити истину и објавити лаж на место истине ... Може ли неко устати против истине, и остати некажњен? О браћо моја, ништа лажније нема од лажи! Ништа неуспешније! ништа дрскије! ништа луђе!“.

Ваистину, ништа дрскије! ништа луђе! нема од лажи!!!

Од Светог Владике Николаја смо, такође, научили да нико у свету као свештеник својим врлинским

животом не потврђује истину Јеванђеља, нити ико као свештеник својим злим животом пориче Јеванђеље. Ови први су, каже, пастири – пријатељи људи и Бога. А ови други су вукови – непријатељи људи и Бога. И зато ће, вели, удео првих бити са синовима Божјим, а удео других са зверовима таме.

Молећи се за Вас, најискреније бих желео да будете у табору оних првих. Нека би тако и било, да Бог да!

Народ каже *никад једно зло не иде само*. Страхујем да у свом посрнућу не направите још који погибелњи корак. Страхујем да се, не дај Боже, не приклоните онима који се ругају светоотачком предању, онима који газе Закон Господњи, онима који не поштују Сабор, ни почившег Патријарха нашег Павла, ни садашњег Патријарха који каже: *Има се служити ни по старом ни по новом, него...* Можда ћете у овим патријарховим речима препознати своју заблуду, коју сте изговорили својевремено у манастиру Благовештење, објашњавајући до суза накарадно шта је вековни богослужбени поредак, када без расуђивања послушасте непослушне. Ако сте заборавили шта рекосте и остадосте живи могу Вам обезбедити аудио запис Ваше беседе из кога се види да је мој страх оправдан, јер том приликом сами рекосте да незаконујете само кад служите на Успењском брду. Плашећи се, дакле, да се не придружите онима који каче Устав и каноне мачку о реп, који не маре за Псалме, за Божје заповести (има неких митроносаца који Божје заповести сматрају превазиђеним), Премудрог Соломона, Владику Николаја... Плашећи се да не упаднете у Зизјуласову клопку препоручујем Вашој пажњи једно име које и они (за сада) респектују. То је митрополит који је до недавно припа-

дао Српској Православној Цркви (истинотражитељи кажу да више не припада) Њ.П. Амфилохије који ће Вас поводом Вашег изношења неистина поучити. Он каза: „Велика туга ме је обујмила кад сам се сусрео с тим човеком Није ми било ни на крају памети да га осудим. Осетио сам његову муку, његов крст, његово ја, колико је преварен, колико је изневерен, колико се преварио, и осетио сам колико је заиста сваки човек ништа, како каже древни пророк, и како је сваки човек егзистенцијално угрожен од самог свог рођења до краја свог живота, да постане управо оруђе у рукама ко зна каквих сила и да свој живот проживи обманут, преварен, слаган. Да у лажи проведе дане свог живота“. И још каже: „Онај који нема истине у себи не може је дати другоме. Онај који нема светлости у себи, он је не може дати другоме. Зато 'онај који говори лаж', односи се на демонску силу, своје говори, јер је 'лажа и отац лажи'“. (Изговорено на предавању 20. марта 1990. у сали Патријаршије – в. „Логос“ 4/92, стр. 27-33).

Недеља Девета по Духовима 2010. г. Господње

С доброжељењем,
Грешни Милоје

Напомена: На ово писмо приспео је одговор јеромонаха Германа који преносимо у целости.

ОДГОВОР ГЕРМАНОВ

Господине Милоје,
Један стари мудрац је рекао „оно што најбоље проповедаш, проповедај самом себи!“, а један наш духовник, чије име Ви често злоупотребљавате је рекао „чим човек превише истиче своју гре-

шност, нема му покајања и смирења, већ само прикривена гордост." Због тога ћу на Ваше писмо одговорити са његовог краја, тј. Вашег потписа, који тако често употребљавате, и јефтино користите израз „грешни". Израз, који је израз покајања, осећања недојности и тежње за духовним преображењем. Тако да све поуке и цитате, које сте ми написали прочитајте себи, због владика и свештеника које сте оговарали и чијих сте речи извртели смисао и саблажњавали оне мале одвраћајући их од Цркве и истинске побожности. Или, сте можда ви неко надцрквено божанство, које може све да коментарише и осуђује, а док обични смртници немају на то право!

У сваком случају Ви сте себе и своје следбенике разрешили на слободно и потпуно неодговорно оговарање и осуђивање свих који Вам нису по вољи. Можда мислите да је то „борба за веру". Не, то је „борба против вере".

Да би неко бранио истину треба између осталог да зна да Истина није објект (са којим се може манипулисати, као што то раде Латини), као што је Пилат питао „Шта је истина?", јер Истина је Христос Господ!

До нашег разговора у ман. Благовештењу, сматрао сам да то радите из добре намере и незнања, међутим тада сам схватио да Ви врло добро знате шта радите и да ту нема нимало борбе за „истину", већ „скромна" жеља да будете у свему први, („добронамерни" текст на povina.de је само злонамерно извртање тог разговора). Оно што је још опасније је то да својим радом тежите да унесете што више смутње у живот Цркве и да неке безначајне проблеме представите као пресудне. Да ли је разлог таквог Вашег рада само гордост, или ту има још нешто ја то не знам.

Оно што знам је да је Ваше деловање штетно по Цркву, и у том смислу ћу ближе упозорити да се чувају Вашег деловања. Ви то можете тумачити како вам је воља, уосталом тако радите и у свим другим питањима црквеног живота.

Пошто се издајете за браниоца Сабора СПЦ и Његових одлука, чини ми се да сте заборавили да у Цркви за неко деловање треба благослов, па и у световним законима не можете некога заступати док вам тај за то не да овлашћење.

Такође желим да вас опоменем да је исти Сабор донео одлуку о „вековној традицији", (ма како се то тумачило), и о разрешењу Вл. Артемија. Невидех да сте ову другу разносили по

манастирима и црквама, као ону прву, мада је друга донета чак и са већим бројем гласова.

Било би добро и да пажљиво прочитате Служебник у преводу Светог оца Јустина и да га упоредите са својим „старим“, надам се да тада нећете даље и по том питању смућивати народ.

Ако стварно искрено желите добро Цркви треба да се покајете и да Цркву чувате од себе и зла које Ви у Њу уносите, то би био Ваш највећи допринос решавању садашњих проблема.

Што се тиче Вашег евентуалног одговора сматрам да за тим нема потребе, нити имам намеру да се са Вама објашњавам, нити код Вас видим жељу за прихватање аргумената (нарочито што су Ваша писма и текстови заоденути у искреност и добронамерност, а уствари су лукави и кушачки).

У Цркви постоје они које треба слушати, а Ви то нисте. Тако ваша евентуална писма нити ћу читати, нити на њих одговарати, такође и на оно што се објави на сајту "борба за веру", где се као велики „заштитник“ православља истиче човек, који за Патријарха Павла каже... (саблажњавајуће речи изостављене.). Невидех ни једног од вас „бранилаца истине“ да је реаговао на такво писање, или можда сматрате да је то истина.

Нека вас Господ уразуми и помогне да схватите своју „грешност“.

*јм. Герман
ман. Јежевица*

ЈЕРОМОНАХУ ГЕРМАНУ ДРУГИ ПУТ

Господине Германе,

Ваше писмо ме је ражалостило, јер сам очекивао светоотачку поуку, али сам уместо тога добио цитат Вашег идола који је, на жалост, умислио да је он Црква. Он, међутим, није мој узор. Моји узори су, на пример, владика Артемије, Св. Јустин, Св. Сава... који нису сматрали гордошћу истицање своје грешности стављајући испред свога имена „најгрешнији“, „најнедостойнији“, „многогрешни“, „свегрешни“...

У прошлом писму сам покушао да Вам довикнем одредбу закона Господњег: „Не сведочи лажно...“ Из Вашег писма видим да Ви намерава да и даље *ближње упозорава да се чувају мог деловања*. Ако је то Ваша мисија, ако је то Вама на спасеније, желим Вам пуно успеха у спасавању Цркве мојих отаца и мојих унука од опасности која јој од мене прети.

Оно што је у Вашем писму нејасно јесте да *ја и моји следбеници осуђујемо, оговарамо...* (Не рекосте: кад, где и кога); да сте открили моју *жељу да будем у свему први, да тежим да унесем смутње, што је производ гордости, а можда и још нечег* (Чега ли то још? Да нисам можда на извршењу удбашког задатка?).

Ваше тужбе и пресуде веома сличне на речи:

„Све су то мирашевци, псевдозилоти, секташи, еврослинавци, трабанти, комуњаре, медиокритетски менталитети, скоројевићи, конвулзивни 'духовници' и њихови суфлери и епигони, духовни слепци који су веру учили по звездама и месечевим менама, новопечени 'типичари', зилоти, маловерни смућени и смушени људи окорелих савести, путујући циркузанти, дојучера-

шњи удбаши који срамоте храм Божији, црни магови, дозлабога срамне пропалице, неупућени и болесни људи са папистичком 'непогрешивошћу' који углас певају будибогзна шта и леже по патосу, људи који имају своје надимке, а не знају ни да бекну, велеучени 'канонисти', а уствари дилетанти и секташи, мутивода и цркворушитељи, фамозни и неславни одметници, безаконици, бесавесници, антидуховници, несрећни народоразбијачи, заведени и незнавени богомољци, слични јеретицима, језуитски инквизитори, шпијуни, огавне уходе и жбирови, бескрупулозни лажљивци, клеветници и подметачи, фанатици који праве халабуку и брукају Цркву, хистерични људи неуротичне ускости, искључивости, незнања и бесловесја, инквизиторски, медиокритетски менталитети, штрајкачи, откачени попови... пљачкашка група, пискарала, шуша и тмуша, лопов..."

Аутор ових човекољубивих, умилних, продуктивних и едукативних речи ме је почаствовао титулом *Патријарх Милоје*, изневши притом још „истина“ о мојој маленкости, као нпр: *да сам удбаш; да сам прислањао пиштољ поповима у леђа; да сам председник УГ „Законоправило“*... и још којешта што нит' је било, нити бити 'оће. То је његова (да ли и Ваша?) аргументација. Истина. Правда. Мисија. Човекољубље. Добротољубље... Срећом, веома је добро да о таквом правдољубљу и истинољубљу његови креатори остављају трагове по којима ће их препознати.

Такође је добро што сте Ви, г. Германе, свој вредносни суд о разрешењу владике Артемија изнели у своме писму мојој маленкости. Моћи ћете једног дана да ликујете (а можда и да се стидите!?!) због тога што сте се и Ви сврстали у оне који викаху „распи га, ра-

спни!“. Међу нама буди речено, Патријарх србски г. Иринеј у интервјуу ТВ-е Чачак, који даде у цркви Ружици на Калемегдану после смене владике Артемија, каза: „Владика Артемије је добар и честит човек“. Не прође неколико дана, а средства информисања објавише премудрост бившег епископа Атанасија Јевтића, који као свезнајући и свемогући мораде надићи Патријарха рекавши: „Добри, радни, вредни и честити владика Артемије“. Дакле, тог и таквог доброг, радног, вредног и честитог епископа сменише правдољубиви, зато што су се његовој контроли истргли његови блиски сарадници, као што је Симеон Виловски. Дакле, због Симеона Виловског Ви сте се, г. Германе, прикључили онима што вичу распни га. Али то је Ваше право на поимање правде, истине, човекољубља, оданости Богу и роду, поштовања светоотачког предања, верности Цркви. Али, авај, то обожавање првосвештеника нам је однекуд познато. Страх ме да не сметнемо с ума поуке мајки наших, исказане кроз уста Јевросиме: *Боље ти је сине сагубити главу, него своју огрешиши душу.*

Ако распињете Њ. П. Владикау Артемија зато што је Симеон Виловски лопов - како тврди бив. еп. Атанасије – каква је то та Ваша правда? А ако „правоснажну и неприкосновену“ пресуду о „Симеону – лопову“ доведе у питање Врховни суд Грчке, да ли ћете се раскајати као Капетан у време оно и рећи: „Заиста, Артемије беше добар и честит човек“ – или ћете морати и Ви да „потплаћујете“ стражаре и најамнике да кажу оно што не бејаше. Ја не бих да будем такав најамник. А Ви?

Сем тога, г. Германе, Ви очигледно нисте информисани, или бисте да плакнете руке: Сабор није нити судио, нити пресудио еп. Артемију коме би епархија, по црквено – правном поретку, могла бити одузета са-

мо у 2 (и словима два) случаја, који се, међутим, на Вашу жалост нису случили. И још нешто: пре Сабора је епископу одузета епархија, и пре Сабора му је изречена пресуда и то на РТС-у, што би одговарало принципу: *Устав и каноне мачку о реч.*

По истом принципу, исти извор (куку леле!), каже: *ако није Симеон крив, онда је Артемије.*

Хоћете ли се, г. Германе, радовати у срцу своме ако владику Артемија стрпају у апс?!?

И ако се радујете, нека Вам је Богом просто, радујте се! Али, немојте нама одузимати право на расуђивање, на говор, јер то су наши таланти Богом нам даровани и ми смо дужни према томе дару да се односимо како је и казано у причима о талантима.

Најзад, да Вам нелицемерно заблагодарим на савету да се покајем.

Кајем се, оче, за све што рђаво учиних мишљу, речју, делом, па Те молим: моли Бога да ми опрости сагрешенија моја. Такође, изражавам спремност да послушам Твој глас: *да Цркву чувам од себе и зла коју у Њу уносим.*

Хоћу! И не само од свог зла (а злих – рђавих дела имам вероватно више него добротинастава), него од сваког и свачијег зла руковођен поукама Св. Владике Николаја и Св. Теодора Студита:

„Јер ко може да помогне истину против лажи а не помогне је, тај помаже лаж. И ко може да помогне правду против неправде, а не помогне је, тај помаже неправду. У борби истине и лажи, и правде, неутралност значи помагање зла“ (Св. Владика Николај);

„Заповест је Господња, да не останемо неми у временима кад је вера у опасности. Кад је у питању вера, нико нема право да каже није моја ствар или то ме

не занима. Камење ће завикати, а ти да останеш нем и незаинтересован“ (Св. Теодор Студит)?

Г. Германе, за име Бога, не учите ме да газим закон Господњи, не учите ме да будем неутралан и нем.

На Благу Марију 2010. г. Господње

С доброжељењем,
Грешни (опростите ми на гордости) Милоје

Напомена: На тражење Уредника, редакција „Борбе за веру“ је доставила одговор следеће садржине:

„Прочитавши наводе јеромонаха Германа које сте нам послали, у првом тренутку, остали смо без речи. Оно што је он навео да је неко од наших уважених сарадника, тобож, изрекао о блаженочившем Патријарху Павлу, јесте гадост коју православна уста не могу изговорити. То је тако велика гадост да је ми не можемо ни цитирати, јер бисмо тиме испрљали свој ум и своје срце, и изазвали саблазан несагледивих размера међу посетиоцима нашег сајта.“

**АДМИНИСТРАТОРУ РАШКО-ПРИЗРЕНСКОМ Г.
АМФИЛОХИЈУ РАДОВИЋУ**

- Поводом текста „Митрополит Амфилохије о одбеглим монасима...“ 24. 08. 2010. на сајту ЕРПукМ -

Ваше Високопреосвештенство,

Пре неку годину бивши владика Атанасије Јевтић ми се наругао пежоративном етикетом „патријарх Милоје“, проглашавајући ме (лажући без страха од Бога и стида од људи) бившим удбашом који је чак поповима прислањао пиштољ у леђа.

Сада ми се Ви наругасте као „бившем ревносном комитетлији“ (што, нажалост, заиста бејаш - срам ме било!).

Но, хвала Свемиловитом Господу, да сам БИВШИ „комитетлија Титове Компартије“ (са којом сам се, да ли на Вашу жалост?, сукобио и разишао пре готово три деценије, пред препуним Сава Центром и пред васцелом југословенском јавношћу, добивши потом етикету непријатеља. Беше то у време оно кад се ни неки митроносци нису баш претргли у осуди Компартије).

Али, учећи се од Господа Који је и дошао да грешнике спасе; учећи се од Ап. Павла, бившег прогонитеља Христовог Савла; учећи се од светих, а бивших грешница: Марије Египћанке, Пелагије, Евдокије, Теодоре, Таисе; од светих, а бивших грешника: Лонгина, Јакова Посника, Закхеја... разумео сам да човек има право на покајање. (Не знам шта Ви о томе мислите?!?)²⁵

²⁵ Морам признати да сте Ви последњи човек од кога бих очекивао такве осуде и суспендовање Богом даног права на пока-

Зато сам се покајао и исповедио са сузама своје духовнику, а и јавно пред родом својим у мојим „Казивањима“, трудећи се да делима исправљам свој грешни живот.

И поред свега, ево ја се и Вама исповедам: кајем се, Високопреосвећени, што сам дозволио да будем слепац код очију, и што сам дозволио да ме воде слепци!²⁶

Још Вам обећавам: никад више нећу дозволити да ме воде слепци, нити ћу ићи за њима! Чврсто ћу се, с Божјом помоћу, држати Јеванђеља и светоотачког предања. А потомцима мојим накричих да нам је Свети Владика Николај оставио аманет: „Народ не треба да

јање, јер бејасте љубвеобилни према људима који су били у додиру са Компатијом. Кажу да сте секли колач првоборцу Лулету Исаковићу - Бог да му душу прости!; кажу да сте бранили покајање јм. Кирила (Врге), који скиде мантију и постаде професор марксизма; кажу да сте благословили опело поч. Ћиласу; кажу да сте привели ћивоту Св. Петра Цетињског - Мила као православца који укиде српски језик усред земље Његошеве и поможе Вам свесрдно да избаците оно „српска“ испред речи „Православна Црква“. Међутим, ја не заслужих Вашу милост. Што би рек'о Ц. Орвел: *Сви су људи једнаки, али су неки једнакији*. Да ли сте променили аршин? Или Вам та мера није иста за све душе хришћанске? – упркос речи Господњој: *Каквом мером мерите, онаквом ће вам се и мерити*.

²⁶ „Што сам више диплома стицао, што сам више одличних оцена добијао, што сам више признања и одликовања сакупљао, што сам на вишим положајима бивао – то сам све дубље тонуо у духовни мрак, у слепило. Ћорав, код очију. Слепац, који је дозволио да га воде слепци: безбожници, људи без Бога, људи без вере, људи без корена, људи без страха Божјег, људи без морала...“ *Казивања, Богу у славу, прецима у част, потомцима у аманет, Прво издање, 2005, стр. 12.*

следује својим слепим вођама кад га ови воде путевима лажним и удаљују од Бога и Божјег Закона“.²⁷ И још сам им накричио: „Зато, чељади моја драга, нека вам увек буде на уму поука Соломонова: *Сине мој, ако би те мамили грешници, не пристај*“.²⁸

Ваше Високопреосвештенство, још једном Вас молим да ми опростите што сам био „комитетлија“, јер до сада нисам ни знао да исповеђени и окајани грех, уколико га Ви лично не разрешите, није разрешен. Нека би Бог дао да не будем БИВШИ Србин (кано што неки канда јесу).

Признадох јавно о своме животу: *боље не умедох, горе није могло*²⁹, јер немадох среће да сам безгрешан као Ви и бив. еп. Атанасије.

Дабогда се у Рају видели! - ако ми Ви и бив. еп. Атанасије не би забранили да тамо уопште привириим. *На Велику Госпојину 2010. г. Господње*

Грешни Милоје

Напомена: А што се свиња тиче – дадох љубећим срцем све што имадох, а што Бог мени даде, па и свиње, не надајући се да ће чин милосрђа бити предмет Вашег ругања. О том свом поступку сам писао 8. јуна 2010. архијерејском намеснику трнавском.

Руку на срце, да сте Ви били доследни својим ставовима које заступате у тексту „Очинство, оцеубиство и васпитање“, не би данас било ни прогнаних монаха ни њихових прогонитеља. А Ви бисте се уместо мојим бившим свињама, бавили далеко узвишенијим темама.

²⁷ *Казивања, Треће издање, 2010, стр. 212.*

²⁸ Исто.

²⁹ Исто, стр. 213.

ЗАШТО САМ ПРИМИО МОНАХЕ

(Интервју локалној телевизији)

Водитељ: - Одбегли монаси из Црне Реке се налазе на Вашем имању, које сте им Ви даривали. Који је мотив Ваи, зашто сте примили монахе?

Милоје Стевановић: - Ја сам од мојих предака, нарочито од моје бабе Драгиње, научио много тога о гостољубљу. А наши преци су то научили, вероватно од Аврама и Саре, и из Јеванђеља. Знате, у кући у којој сам се ја родио, постојала је једна најлепша соба, то је била гостинска соба. У њој су били најлепши ћилими, најлепши везени чаршафи, иконе, у њој су мирисале дуње на шифоњерима...Али у ту собу ми деца нисмо имали приступа. Ни нико од од наше домаће чељади. Та соба се чувала за госте, за путнике, за намернике. Касније када сам дошао себи, када сам почео да проучавам Закон Господњи, ја сам видео да Свето Писмо, да Јеванђеље на много места говори о милосрђу.

Бити хришћанин, не значи само читати и знати шта пише у Јеванђељу, у хришћанској науци, него значи живети по том Јеванђељу. И ја сам се Божјом милосрђу трудио да учиним по неко дело у милосрђу. Дакле, то што сада неки сајтови и неке новине покушавају да моју маленкост анатемишу, због тога што сам примио монахе, то је мало зачуђујуће.

Милостиви Самјаванин из Јеванђеља, када је нашао полумртвог човека, он није знао да ли је он пострадао зато што је био разбојник, или зато што су га унесрећили разбојници. Али је показао своје милосрђе према њему. И ја сам тај пример почео да следим.

Када сам ја, пре неколико година, своје имање и кућу у Драгачеву надамак Гуче, подарио дечацима који

су избеглице из Хрватске, које је рат оставио без крова над главом и без детињства, тако рећи, они су врсници мојих унука, ја сам то дело учинио не улазећи у то да ли су за рат у Југославији криви њихови преци, њихов деда, њихов отац, да ли су они криви што су избеглице. Ја сам видео њихове сузе, њихов јад, њихов чемер, њихов бол, њихову тугу. И покушао сам као човек да им помогнем. Ја сам то имање подарио њима, поклонио, за вјеки вјеков, и никад више нисам отишао на то имање, осим један пут, када ме замолио неки човек који је правио документарни филм, па ме молио да га упознам са тим дечаком Пером, који је врсник мог унука Јанка и коме сам ја, њему и његовом брату, то подарио. Ја никада нисам отишао. Зашто? Зато да се они не би осећали инфериорно. Они треба тамо да се осећају као свој на своме.

Пре неколико година мени је овде дошла уплакана старица, која је боса, није ни кондуре имала, прешла преко планине Јелице, без динара у џепу, да оде тужна да посети свог сина, који је био на робији, у затвору, у Чачку. Тај момак је учинио кривично дело. То је неспорно. Он је крив. Он је осуђен. Али ја нисам могао да останем равнодушан пред сузама те старице.

Водитељ: - Ви нисте остали равнодушни ни према судбини ових монаха.

Милоје Стевановић: - Тако је. Ја сам тој старици помогао да оде достојанствено код сина. Па сам после неколико дана, ја отишао код тог момка, прибавивши од власти сагласност, однео му пакет и неке богоугодне књиге. И када је та робија прошла, тај момак је дошао да ми заблагодари, што ја од њега нисам ни тражио, али оно што је најбитније њему се низ лице скотрљала суза покајна. Шта сам ја тиме хтео да кажем? Ја

не улазим у разлоге због којих су монаси остали бескућници. Али имам још још један добар разлог. У Црној Реци је сахрањен мој духовник Илија, који је мене и моју супругу руководио на ходочашћу по светињама Свете Земље. Са тим оцем Илијом смо ја и моја супруга препипали сваку свету стопу од Витлејемских јасала, до Голготе и до гроба Господњег. И ми смо тамо, у Црну Реку, због тога често одлазили, па смо присуствовали неким монашењима, присуствовали Литургијама, и ја сам упознао те монахе. И ја Вама, одговорно, нелицемерно, као човек који има седу браду, који има унутке тврдим: то су анђели који ходају по земљи. Ја нисам достојан њима ни ремење да вежем на обући њиховој. Када сам у средствима информисања чуо да су они одлучили, да одлазе, ја сам им рекао : *Ако немате где главу склонити, и ако Вам није испод части да уђете под кров једног грешног Закхеја*, алудирајући на ону Јеванђељску причу, *врата моје куће су Вам отворена. Ја ћу Вам то имање поклонити, а ако Ви не желите да имате своју имовину*, пошто су се монаси одrekli своје имовине када су се замонашили, *онда ћу ја са Вама закључити уговор, тако што ћу Вам дати у закуп све тамо што имам и стада и јато кокошки, зграде и имање и машине*. Ја нисам ни био ту када су се доселили, примила су их моја деца. Ја сам један пут отишао горе, да узмем благослов, и да им пожелим мир у срцима њиховим на мојем имању и да им заблагодарим што су ми учинили част да се нађу тамо и да унесу молитву на моје имање. Отишао сам и отишавши рекао сам: *Ја никад овде нећу доћи, осим ако ме Ви позовете, а радоваћу се да ме позовете*.

Водитељ: - Какве су биле реакције? Поменули сте медије где вас прозивају, какве су реакције Ваших пријатеља, ближњих, на једну овакву одлуку?

Милоје Стевановић: - Моји унуци су били збуњени, нису знали да им је деда тако рђав човек, док нису прочитали у новинама. Моји радници су такође били збуњени. Просто нису могли да верују да је њихов послодавац толико рђав човек. А ја пак у срцу свом се јако радујем, јер је у Јеванђељу казано - благо вама ако вас испљују мене ради. Јер и када просјаку делите ви Богу делите. Јер Господ је рекао, ако невољнику дадoste чашу воде – мени дадoste, ако кору хлеба дадoste гладноме - мени дадoste, ако хаљинку голом дадoste – мени дадoste. Значи, ако кров над главом дајете невољном ви сте Господу дали. Мени је срце пуно...Мени је лично срце пуно.

Наравно проћи ће ово време, сталожит ће се ова бура, видеће се ко је вера а ко је невера. Али шта је овде битно? Битно је да ја нисам судија. И не желим да будем судија! Господ је Судија свима нама, а време ће, јел' тако, време ће показати све... Али мој гест нема никакве везе, са неким мишљењима и неким официјелним ставовима. Једноставно мене се то не тиче. Ја сам хришћанин и ја се трудим свако јутро, кад у мојој кући станем пред иконе, пре него што ћу поћи на посао да покушам, да смислим које би добро дело данас могао да учиним? Пошто рђавих има много више. Сви смо ми грешни људи, и у том смислу сам неку врсту аманета оставио у својој књизи мојим потомцима.

Водитељ: - Како Ви коментаришете то што се појавило у написима којешта о монасима?

Милоје Стевановић: - Знате шта, то је ствар о којој ја не желим и у којој не желим да се мешам,

разумете? Ја могу да имам своје мишљење о томе, у својој души, у свом срцу! Ја могу да знам ко је Владика Артемије. И мислим да знам. Али то што се догодило, догодило се... То није ствар о којој ја треба да доносим неке своје судове. Истина, да не будем лицемер, ја знам да су на сличан начин прогањали његовог учитеља Аву Јустина, знате? Ја знам да су на сличан начин прогањали Светог, нашег, Владику Николаја. И имамо много светих у „Житијима Светих“ који су пострадали. Оно што сам ја видео из саопштења ових монаха, њихова одлука заснована је на томе што су они преболели то – како кажу неправедно смењивање њиховог Епископа, али нису могли да преболе то што су им одузели право да им он буде духовни отац, да њему повере своју душу, да се пред њим исповедају, и тако даље и тако даље... Али то је њихова одлука. Са том одлуком, ја везе немам! Они и сутра могу да се врате у свој манастир, или да их неки епископ прими у свој манастир. На мени је да поново клекнем, да поново метанишем, пред Оцем Николајем, у прабини и да им пожелим срећан пут.

Мој чин нема везе са процесом који се води против Владике Артемија, или против њих. Дакле, оно што желе да ми импутирају у том контексту ваше колеге, знате, не бирајући речи. Тако сам ја – псеудозилот, онда сам ја фундаменталиста православни, онда сам ја контроверзни бизнисмен. А онда је манастир у који ја одлазим и у коме је садашњи мој духовни отац тзв. зилотски манастир. И то сам прочитао у неком тексту.

Знате, Господ је то најбоље нас поучио, када је она грешница ухваћена у прељуби, стајала тамо, (био сам на том месту)... И Он каже: *Ко је без греха, нека*

баци камен на њу! Онда су се у стиду сви развили. Према томе, свако онај ко жели мени због једног искреног чина да удари шамар, ево ја му окрећем други образ. Ево слободно, нек удари. Али то мене не може одвући на споредни колосек. То ме не може одвући од моје жеље да покушам, ово парченце живота, које ми је преостало, да искористим за добробит своје душе, знате?

Ја сам у незнању и у непознању Закона Господњег проћерд'о младост своју. Не бих хтео да и ово парченце живота које ми је остало проћердам на сличан начин.

На гробљу мојих предака, најстарији моји преци су догурали до седамдест две године. Ако бих ја био такав срећник, да досегнем тај њихов педо овоземаљског живота – мени би остало још десетак година. Ја немам рачун, то да прокоцкам на нечовештво. Немам рачун да то пројучам на неки лагодан живот и тако даље, знате?

Водитељ: - *Значи, Ви ћете и даље чинити добра дела...*

Милоје Стевановић: - Па ја ћу се трудити. То су мрвице. То су, то су ситнице, у односу на број грехова, које човек учини у мислима својим, у овоме, у ономе и тако даље. Много је мање тих добрих дела. Али знате некада, видели смо из Јеванђеља, некада се и за две лепте удовичине може купити Царство небеско. А ја бих да се угурам тамо, ако буде могуће. Рећи ћете: *Горд је, види шта он размишља...* Али пазите, ником није забрањено да се бори да уђе у Царство небеско, поручују свети оци.

Водитељ: - *Хвала Вам.*

Милоје Стевановић: - Богу хвала!

ПИСМО УНУКУ СА КРФА

Сине мој,

Са доцњом од неколико дана, отворио сам мејл. Видим твоје поздравље и питања.

Најпрво, од Бога ти здравље.

А друго, не замери деди за доцњу. Ја не завирујем у компјутер сваки дан, а поготово кад путујем. У моје време нису се писала ова електронска писма, но она шакописна: напишеш писмо на табаку хартије, па га ставиш у коверат, па олижеш и залепиш маркицу, па га убациш у поштанско сандуче. И оно путује, путује. Па на њега следи одговор на исти начин. Тако да одговор не бане ове, ни оне, но тек оне онамо недеље. Тако смо се дописивали ја и твоја бака кад смо били млади. Долазак поштара био је празник, јер он је доносио писмо а са њим и радост.

Елем, из Солуна, где поред Св. Димитрија Солунског, чијег мира се намирисасмо и овог пута, обиђосмо српско гробље на Зејтинлику. Деда Ђорђе, о коме сам ти причао, је још увек крепак и ватрено говори стихове Војислава Илића Млађег, који су уклесани у камен и уткани у епопеју солунских витезова.

После Метеора стигосмо на Крф. Данас смо видели српску „Свету Тројицу“. Најпре одосмо на острво Видо, где се помолисмо, запалисмо свеће и уписасмо у књигу молитвене жеље за покој душа српских великомученика. Испловисмо потом над „Плаву Гробницу“ у коју спустисмо сузе и цвеће. Стихови, које преко озвучења на броду срцем прочита Драган Вукић, поново уздахом проломише наше груди: „Стојте, галије царске! Спутајте крме моћне!

Газите тихим ходом!
Опело гордо држим у доба језе ноћне
Над овом светом водом.

Ту на дну, где шкољке сан уморан хвата
И на мртве алге тресетница пада,
Лежи гробље храбрих, лежи брат до брата,
Прометеји наде, апостоли јада.“

Кад, још за коју годину, стасаш, дођи, сине мој,
да се поклониш онима који ради нас оставише своје кости,
своје наде и своје снове у „Плавој Гробници“. А онда наговарај браћу и сестре, како стасавају, да те следе.
Да се тако оживотворе речи митрополита Димитрија, који на Виду после опела каза: „Острво Видо постаће за будуће наше срећније нараштаје српски Јерусалим,
збориште захвалних потомака“.

Будите захвални потомци.

Друго светилиште које обиђосмо је Гувија, где се са савезничких бродова искрцаше живи лешеви српски те 1916. године Господње, који гладни пређоше ледом и снегом оковану „Голготу“ албанских врлети.

Треба да знаш, синко, и да причаш својим потомцима, да је на вапијуће писмо регента Александра руски цар Николај Други Романов поставио ултиматум савезницима да уколико се „српска војска одмах не избави из Албаније, Русија раскида савез с Антантом и склапа сепаратни мир с Немачком“. Да тога не би ко зна кол'ко би голгота ђедова наших још трајала, и кол'ко би мртвих још прогутала албанска помрчина.

И треће светилиште, које данас обиђосмо јесте Агиос Матеос, где је био логор „Дрињске дивизије“.

На тамошњем крстоликом спомен обележју, стоје стихови бола и љубави према отачеству:

„На хумкама у туђини	Поздравите домовину,
Неће српско цвеће нићи.	Пољубите родну груду,
Поручите нашој деци:	Спомен борбе за Слободу
Нећемо им никад стићи.	Нека ове хумке буду.“

И овде смо ја и бака угледали једно другом сузе у очима. Али, сине мој, овде на овом светилишту се може научити једна од највећих лекција, од чобанина Јаниса Јанулиса, који даде своју њиву за гробље српских војника и који никад више не поора своју њиву да не би оскрнавио прах и кости српских војника. Неки благочестиви Срби му, много година касније, направиле бисту, у знак благодарности, која стоји у порти локалне цркве коју смо посетили. Дакле, чобан Јанис је дао и није више орао своју њиву из пијетета према светињи гробова. Зато, кад чујеш да неки преучени чине гроболомље, и на праху Србаља и монаха србских праве одмаралишта и гостопримнице за белосветске туристе, кашће ти се зашто Господ за ученике своје не избра преучене, него просте рибаре, царинике..., који чисто срце имаћаху. Јер, Господ је знао оно што ће Апостол касније казати: *Говорећи да су мудри, полудеше.*

Ето, тако ја и твоја бака проведосмо дан радујући се и тугујући истовремено.

А сад да се вратим твојем писму, боље речено твојим питањима.

Кажеш, био си на породичном слављу код друга и да ти је било непријатно кад те отац тог тог друга и још неке чике питаше: Откуд калуђери на имању твога деде? Шта они тамо траже? Зар њима није место у ма-

настиру? Да ли је твој деда нормалан кад поред толико унучади које има раздаје своје имање, те неким Далматинцима, те неким калуђерима...? И још велиш, рекоше да ти је деда тврдоглав човек, и да није послушао владику и његовог помоћника, који су тражили да откаже гостопримство калуђерима.

Ова питања се у ствари своде на једно питање. А одговор на свако питање, дат је, сине, у дубоком корењу народног живота и у јеванђељским дубинама. Треба их само отуд ишчепркати и ставити пред онога ко тражи истину. Може, синко, к'о што народ измудри из вековног искуства, *да наћера орла зла година да зимује међу кокошкама*. Могу, дакле, зла времена и зли, похлепни, славољубиви, властољубиви, ђаволом наговорени људи, људи без страха Божијег, да у своме безумљу, у своме духовном слепилу... могу да се осиле и да отерају друге људе са својих огњишта, са својих дужности у патњу, у избеглиштво... Чиме? Лудилом својим. Безумљем својим. Властољубљем својим. Силом која им је у једном трептају времена припала. Или су је, пак, сами приграбили. Кад једног дана, синко, дођеш овде на Крф, кад обиђеш ова три светилишта наша, кашће ти се само.

Овде је далеко од огњишта, силом обесних, боравио митрополит Димитрије, потоњи патријарх српски. Овде је, уместо на свом двору, боравио краљ Петар Први и син му регент Александар. У овој муци краљ није заборавио ону српску мајку Макрену Спасојевић, која га је молила да преда вунене чарапе њеном јединцу Маринку. Краљ обећа, ал' не стиже. Претече га смрт Маринкова. Не стиже ни да врати чарапе Макрени, јер га претече и њена смрт. Али им подиже споменик у

селу Словци, на коме уклеса своју љубав према малој браћи у Христу.

Овде је, сине, боравило преко сто педесет хиљада Србаља и са њима војевode Радомир Путник, Живојин Мишић, Петар Бојовић, Степа Степановић. Овде, у изгнанству, беше председник владе Никола Пашић и сви министри који су јели у истој трпезарији. Овде беху скоро сви посланици српски, осим оних старих и болесних. Овде је био и мајор Драгутин Гавриловић, који при одбрани Београда 1915. ускликну: „Војници, јунаци! Врховна команда је избрисала наш пук из бројног стања... Зато напред у славу!“ Имадосмо задовољство да се баш овде упознамо са породицом Гавриловић – блиским рођацима овог легендарног мајора. Овде је уз родољубе био Станислав Бинички, музичар, аутор „Марша на Дрину“, творац „Плаве Гробнице“ Милутин Бојић, песник Јован Дучић, сликар Коста Миличевић, комедиограф Бранислав Нушић, коме син погибе на Колубари, у оној истој бици у којој је твој чукунђед Радосав рањен. Овде су били Владислав Петковић Дис, академик Слободан Јовановић, Свети Јустин Поповић, као студент Богословије, др Војислав Суботић. Овде је као студент медицине био и др Драгомир Аћимовић, чију смо кућу у „По миној“ имали част да купимо од његових благочестивих ћерки Амалије и Драгане.

Овде се, из чежње за родном грудом, изнедрила тугорадованка *Тамо далеко, далеко од мора, тамо је село моје, тамо је Србија*. Овде су, заиста, животе дали заједно отац и син. Овде су били многи знаменити Срби због силе и силника. Јер сила Бога не моли. Али, ни овде српски сељак није заборавио српске светиње: њиву, кукуруз, волове. Јер он је знао да се хлеб насушни, по закону Божијем, једе у зноју лица. И зато је

благочестив Србин светиње носио у срцу свом и иза седам гора и иза сињег мора. Кад дођеш овде, једног дана, сазнаћеш за писмо војника написано о Ђурђевудне те '916, у коме вели: *Здраво сам и добро, које и вама желим. Јесте ли посијали кукуруз? Јесу ли волови омришали?*

Ето, можда ће ти ово збитије, из житија рода нашега, помоћи да разабереш и зашто су монаси напустили светињу, манастир и дошли код нас. Може бити да су и они морали побећи од силе и силника. Од онијех, како би рекла твоја покојна прабаба Јула, којима је зинула ала. Којима су слава и власт ударили у главу, који су сатарили страх од Бога и стид од људи. Од онијех којима се тупило да су изнад Закона.

А нама је Бог учинио милост, да не личимо на силне, већ да мало сличимо чобанину Јанису. Испричај ову причу о чобанину Јанису твојим друговима, а они ће својим очевима. Испричај им и ону јеванђељску причу о Милостивом Самарјанину, а време ће ти касти да ни међу људима на земљи, а верујем ни горена небу, нико неће памтити силнике који су нашег краља, митрополита, владу, посланике, народ, војнике, децу... натерали у муке, у сузе, у патње, у егзил, у смрт... Нико на земљи, а верујем ни на небу, не памти силнике који су до смрти испребијали несрећника на путу између Јерусалима и Јерихона. Али ће чобан Јанис и Милостиви Самарјанин бити упамћени на земљи док је века и света. И уписани у Књигу вечног живота.

Зато се труди, благо деди, да никад не будеш силник, прогонитељ, упропаститељ. Да нико због тебе не пролије сузу, него се труди да будеш милостив као Милостиви Самарјанин, као чобан Јанис. И не сметни с ума, да ће прогонитељи, силници, упропаститељи душа

људских имати привремено части, власти, сребреника. Али ће најпосле због тога отићи, по оној Господњој, тамо где је јаук и шкргут зуба, ако се не покају. Јер се том чашћу, том влашћу, тим сребреницима не купује Царство небеско, већ крвна њива, к'о што се купи она за Јудине сребренике.

Зато са страхом у срцу, и с поштовањем, целивај руке оним Божјим људима што су сада у невољи. Јер, даће Бог, да дочекаш дан кад ће проћи сила обесних, и кад ће многи схватити да ови честити људи не издадоше веру своју низашта и нипошто. И ако им одузму чинове, и ако ти забране да им љубиш руке, ти онда љуби стопе њихове. Тако ћеш дати цару цареву а Богу Божје.

А што се критика, које се на твог деду односе, тиче – главу горе, соколе мој! Јер је казано: *Већма се треба Богу покоравати него људима*. Наш циљ треба да буде да угодимо Богу и закону Његову, а не људима и судовима људскијем. Јер Господ каза: *Кад жедна напојисте - мене напојисте; кад гладна нахранисте – мене нахранисте; кад нага оденусте – мене оденусте; кад заточена (читај: прогнана) обиђосте – мене обиђосте...* Монаси нису побегли из светиња и од светих моштију због врућих колача, већ због оних што су се осилили, због оних што им је зинула ала.

А у одговору на питање, да ли је твој деда нормалан што поред својих унука имање даје Далматинцима, монасима... кажи им: деда каже: дајем Божије деци Божијој. И још им кажи да баш зато што имам вас – унуке, зато и дајем.

Запазио си да сам вам, у мојим *Казивањима*, кроз уста Владике Николаја, оставио аманет: „Народ не треба да следује својим слепим вођама, кад га ови воде путевима лажним и удаљују од Бога и Божијег закона“.

Кад погледаш икону Светог Ђорђа, појми да ће и алама доћи судњи час. Јер, ничија до зоре није догорела.

Поздрави бата и сестре, тату, маму, теча и тетку.

Све вас воле, што би мала Миона рекла, до неба, ваш деда Милоје и бака Нада.

Крф, 13. септембра 2010. године Господње

**АКО УЋУТКАЈУ ВЛАДИКУ АРТЕМИЈА,
КАМЕЊЕ ЋЕ ПРОГОВОРТИ!**

*-Изјава Грешног Милоја „Борби за веру“ поводом
забране Патријарха Иринеја владике Артемију да
говори на конференцији за штампу-*

У мом крају у народу постоји израз „стукач“. „Стукач“ је оплавак, којим се по челу и међу рокове ударао во који је "зерли" - који брже иде и боље вуче од парника.

Бивало је у историји рода нашега непомјаника који су стукали људе, одузимајући им Богом дано право да мисле својом главом и говоре својим устима.

Али, они који су стукали људе, остали су упамћени по злу, да се испуни реч Господња: *По плодовима њиховијем познаћете их.*

Изгледа да неки преучени људи не извлаче поуке из Јеванђеља и минулих времена, па праве исте грешке као они минули непомјаници.

Мени се чини да ће такви људи имати проблем са лаосом Божијим. А ко год се са народом судио – парницу је сагубио!

Нека би Бог дао, да уздрхти десница онима који су узмахнули стукачима на лаос Божији и на Божије људе, попут Његовог Преосвештенства владике Артемија.

Нека би побацали стукаче и раширили руке своје да у загрљај приме браћу своју!

29. септембра 2010.

ЈАНКУ ДРУГИ ПУТ

Драги брат Јанко,

Добих твоје писмо у коме изражаваш своје огорчење и разочарење потоњим, како кажеш, саблажњавајућим потезима који долазе из врха наше Цркве, и у коме ме поново прекореваш за моју наивност.

Прихватам твој укор, да сам се прерано обрадовао кад је у јануару изабран нови Патријарх, и да је мој ентузијазам који сам исказао, у свом писму игуману Тихону, био преурањен.

Још у писму кажеш да си „запрепашћен“ Патријарховом изјавом да је *екумениста*, и да просто не можеш да верујеш да је то израз његових убеђења, и да не можеш да схватиш да неко ко је недавно учествовао у проглашењу оца Јустина Поповића за свеца, може тако нешто учинити. И још се питаш: „Ако је екуменизам јерес – шта је онда екумениста?“.

Брате Јанко, и ја сам, као и ти и многи други, тужан након збитија у Бечу и тамошњег исказа Патријарха нашег, као и након Његове изјаве да је *екумениста*. Ни ја, данас, на дан устоличења Патријарха, не осећам ону радост и оно усхићење које сам осетио у Саборној цркви у Београду на дан Његове хиротоније, и право да ти кажем – обезвољио сам и нисам имао жељу да присуствујем данашњем догађају.

Али, драги брат Јанко, то не треба да нас обесхрабри. Из више разлога.

Разлог први је то што смо још од пророка Јеремије научили: *Проклет да је онај који се узда у човека, а од Господа одступа срце његово*. Ми се, дакле, не сме-мо уздати у човека, па макар му на глави стајала круна,

митра или пана, већ се у Господа уздамо. Јер само онај ко се у Њега узда, у *високом заклону стоји*.

Друго, Господ је имао дванаест ученика својих, па га један издаде зарад царства земаљскога. И он, веселничак, потом сагуби и земаљско и небеско царство.

Надаље, у историји Православља било је много покушаја унијаћења, попут ових који се сада одвијају пред нашим очима. И сви су ти покушаји пропали. Пропашће и овај, с Божијом помоћу. Исто тако, не смемо сметнути с ума да је увек било бораца за веру који су одржали на окупу „мало стадо“ Христово. Јуче Марко Ефески. Данас људи попут владике Артемија. Сутра неки нови верољупци и богољупци.

Драги брате у Христу, хоћу да одагнам очај твој и од тебе и од себе, хоћу да те подсетим на речи Св. Владике Николаја, речи којима нас учи, опомиње и надахњује да не малакшемо у борби за веру, питајући нас онда, сада и у векове векова:

Да ли још гори кандило вере у душама нашијем?

И то нас пита не само у своје име, већ име родитеља и ђедова и прађедова нашијех.

И у име даљних предака нашијех који у ропству од пет векова под Турцима не дадоше да се угаси кандило вере наше.

И у име оних који на коцу и конопцу за веру нашу пострадаше.

И у име оних који са Честитим Кнезом на Косову, за крст часни, изгибоше.

И пита нас у име патријараха српских, часних свештеника и монаха, који кроз векове, кроз сузе и кроз муке чуваше и распреташе огањ вере у Србину.

И пита нас у име Св. Саве:

Да ли још гори кандило вере у душама нашијем?

И још вели, да су зли ветрови са свих страна ударили да угасе кандило вере у душама нашијем, хотећи да нам покидају везу са прецима нашијем, хотећи да нам искидају потку и основу живота нашијех.

И још вели да хоће да нам испразне душе и да нас оставе без славе земаљске и без славе небеске.

И још вели, са три стране ударише зли ветрови на нас.

Ветрови безверства, који хоће корење да нам почупају, да нас сатру.

Ветрови кривоверства који хоће да нам савију кичму, да нас искриве, да нас избогаље.

Ветрови маловерства, који хоће да од нас направе јаловце, е да би нас по рђавијем плодовима познали они што ће иза нас доћи. Да направе од нас ону уклету бесплодну смокву.

И још нам Свети Владика довикује:

Са истока (а не са запада) долази мир душама нашијем! Од истока нам је, каже, Христос јављен! Ка истоку нас окрете, лицем, Свети Сава!

Још нам прориче Светитељ:

Кад нас оставе и презру суседи наши, вера нам сведочи да нас Отац небески неће оставити и презрети. Јер вера наша нас брани од болести, од греха, од муке, од таме, од очајања, од самоће, од смрти.

И још нас заветује: да и ми бранимо веру нашу, која нам је извор живота нашег, здравље наше, песма наша, весеље наше, одело душе наше, цена наша на Великом Судишту, пламен Божанства у нама.

И још нас подсећа на завет чувања вере наше, тражећи од нас да је бранимо или рукама, или језиком, или молитвом... Јер борба за веру нашу - борба је за душе наше. Шта ће нам цео свет да задобијемо, ако душа-

ма нашим наудимо и ако их изгубимо. Борба за веру је борба за душу нашу, за главну имовину нашу, за живот вечни.

И још нас подсећа да је ова земља, ова очевина и ђедовина наша, столећима била бедем Хришћанства, бедем вере праве, вере православне.

И још нам говори, да на том бедему останемо, да се боримо и да не клоне. Јер ближи се наш минут, кад ћемо морати оставити све и поћи само са душом својом. А борба наша за душе наше, јесте борба за веру нашу.

И онима који су подлегли злим ветровима, и онима којима Свети Николај и Свети Јустин нису више узори, ближи се, такође, њихов минут. Зато их не осуђујмо, јер и њих чека исти Судија. Ако и не заслужују наше поштовање, заслужују наше сажаљење.

Нека би им Бог помог'о да се окану ћорава посла, е да би се вратили на бедем вере праве, вере православне.

У недељу 19. по Духовима 2010. године Господње

**ПРОТОЈЕРЕЈУ-СТАВРОФОРУ ДУШАНУ
ПЕТРОВИЋУ - СМЕЊЕНОМ РЕКТОРУ
КАРЛОВАЧКЕ БОГОСЛОВИЈЕ***

Многопоштовани часни оче, благословите!

Чуо сам Вашу беседу у Шишатовцу, због које пострадасте. Божјом милошћу срео сам се ових дана са много свештеника - Ваших бивших ђака и чуо од њих предивна сведочанства о Вама.

Док је таквих учитеља нашијех, духовника нашијех, јереја нашијех (а има вас, хвала Свемилоствивом Богу, к'о на гори листа, много више него што мисле острашћени прогонитељи Истине), ми не можемо пропасти, нити ће народ наш погазити, нити издати Веру отаца нашијех.

Нека би Вам Господ Милостиви подарио здравља и снаге да сведочите Истину к'о што и до сада чинисте - попут луче апостолске, на многаја лjeta!

Радуйте се и веселите се, часни оче, што пострадасте у исто време и од исте руке к'о владика Артемије.

Нека би Бог дао прогонитељима Вашијем да разазнају шта чине, нека би им омекшао срца њихова, е да би се покајали и спасли, на радост нашу.

1/14. децембар 2010. године Господње

С доброжељењем,
Греџини Милоје

Напомена: У прилогу доносимо предивну беседу проф. Петровића.

Протојереј-ставрофор Душан Петровић: Ваша Преосвештенства, Већина вас овде не зна ни ко сам ја, ни шта сам, ни откуда ја

сад овде. Ја сам, по некој сили прилика, ректор карловачке Богословије, а то што сам протојереј и ставрофор, то је најмање важно. Ја сам свештеник Цркве Божије и слуга Божији. Ја сам дошао да пренесем благослов Његовог Преосвештенства Епископа Василија, да у име његово и у име своје честитам имендан нашем слављенику, Његовом Преосвештенству Господину Артемију. Тим пре што је Владика Артемије мој школски друг из разреда. Је ли вам сад јасно зашто сам овде? Сад ће вам бити лакше да разумете оно што ћу казати.

Ми смо ове године милошћу Божијом, и слава Му и хвала на тој великој милости, у мају месецу прославили 50 година откако смо завршили Богословију. То није ни мало, а није ни дуго, али неко ни не живи 50 година. Зато, христочежњиви монаси и монахиње, часни оци свештеници, драга браћо и сестре, налазимо се у манастиру исто тако мученику као што је мученик и наш слављеник и његово Косово и Метохија. И овај манастир је имао велике голготе, велика рушења и велика подизања, али увек подизања. То је опет милост Божија, велика и наклоњена светињама.

Оно време кад смо садашњи Владика Артемије и ја ишли у Богословију и студирали, онда су била ружна, тужна и гвоздена времена, где је безбожни режим владао у овој несрећној земљи Србији, бившој Југославији, и био је подвиг рећи да си богослов и студент теологије. Бојим се да се ништа није много променило ни сад, али у некој другој форми, у неком другом облику. Онда смо захваљујући Владики Артемију, ондашњем младом јерођакону Артемију, одлазили код оца Јустина и тамо га упознали, и ево, слава Богу, ми смо упознали светитеља. А онда смо сви хтели да будемо калуђери, сви ћемо бити калуђери, међутим очигледно Бог је одабрао себи оне најбоље и најодважније. Ми смо били слаби и нисмо могли, а хтели смо. Но, Промисао Божија је уредила другачије, свако је отишао на своју страну. На факултету смо били заједно. И тамо је било великих искушења, али, хвала Богу, све се завршило како треба. Онда нас је живот распршио на све стране, тек онда после факултета. Али смо доласком Владике Артемија у Црну Реку били врло поносни на њега, јер смо знали да је дошао у манастир у коме је био катанац на вратима, где је велики светитељ Петар Коришки чамио сам у оној пећини, а он је тамо створио кандиди живе вере, младе монахе, и ако се не варам, тридесетак их је било.

После тога, кад је постао епископ, онда је изнедрио и излетели су као голубови из његовог окриља, под његовим васпитањем, под његовом духовном контролом близу три стотине – две стотине и неколико - монаха. Питам ја вас – ко је то у православном свету, не у Српској Православној Цркви, ми смо беда и јад, који је у православном свету епископ могао да изнедри толико монаха за релативно кратко време? Тога нема. Нема, нема, будите сигурни. Кад епископ изнедри две стотине и неколико монаха из свог окриља, под својим васпитањем, под својом контролом духовном, онда је то, господо моја, подвиг. То треба ценити. То треба поштовати. И томе се треба поклонити.

Е сад, пошто наш народ каже да ђаво никад не спава, а очигледно не спава, будан је, он је преко неких својих, није важно којих, позавидео, а завидети је велики грех, то је јако велики грех, и онда је почео да чачка и да тражи где, на ком месту да боцне да би повредио праведника, и боцкао, боцкао док није нешто пронашао – тобож. И онда су наишла велика искушења, а искушења наилазе на праведнике, искушења до данашњег дана. Али, на срећу, овај ваш Владика који седи овде поред мене, мој школски друг и васпитаван од Светитеља Оца Јустина Поповића, који зна да трпи до краја и који зна да све то што се ради је кратког даха и кратког века, а да Бог побеђује, да побеђује онај који је победио смрт, сатану, који је победио зло. Према томе, кад он данас слави свога патрона, Светога Великомученика Артемија, који је страдао за своју веру одважно и храбро у време оних силних гоњења, као да данас нема гоњења – има и данас, али на мало перфиднији начин него у оно време – он у једном изузетном положају и прилици слави га, али увек у нади да ће милост Божија бити њему наклоњена и да ће оне који не раде како треба смутити као оне на Вавилонској кули, па ће почети да муцају и да штуцају и неће разумети једни друге. А који претрпи до краја, спашће се.

Ми увек тако радимо, тако смо и радили. Ми смо тако васпитани. Наше генерације нису знале за страх. Ми нисмо имали ни социјално ни пензионо, морали смо да идемо у војску као и други без икакве школске спреме и ичега, и ћутали смо, све смо издржали и остали смо на ногама. Огромна искушења смо имали од безбожника па до појединих у Цркви. И све је то прошло и ми смо изашли, хвала Богу, светлог образа, добро наши лични греси, ту се можемо јако похвалити, ту смо ненадмашни, ал' свеједно,

кајемо се и ваљда нас Бог остави да поживимо мало дуже да бисмо се покајали, али ово друго – не. То све пролази и проћиће.

Ваш Владика и мој школски друг и мој брат у Христу је јунак и борац чистог образа, сигурно чистог образа, и он свој крст који су му натоварили на леђа достојно носи и нека му Бог помогне да га узнесе достојно тамо докле треба да га узнесе. И њега очекује само венац славе, а остали нека размисле шта и како раде. Поштујемо ми сваког, нисмо ми недисциплиновани. Ми смо таква генерација која је знала реда и поретка, не као данашња. Ми поштујемо све као што и он поштује, али није добро, није добро ни за Цркву, ни за све остало. Нећемо сад о томе, али чињеница је ово да су увек они који су се борили за истину, за правду, за светост, за Еванђеље, али зна се како за Еванђеље, да су страдали, те, према томе, немојте се ничем чудити.

Владика Артемије и данас своју славу слави достојанствено, на најбољи могући начин, хришћански, и нека Свети Великомученик Артемије, који је његов био патрон све време откако га је Отац Јустин и замонашио, буде и надаље, нек се моли Богу, нек му да снаге и моћи да све то издржи. Ми се придружујемо тим молитвама, а верујем и сви ви, и будите сигурни све ће се то завршити како треба, славићемо име Божије опет заједно и кроз Свету Литургију и кроз живот, да бисмо доказали и показали да нисмо онакви као што неки мисле, него да смо они који су, не прави – далеко смо ми од правих, али да се трудимо и да хоћемо да будемо они прави. Дај Боже да то буде тако.

Честитајући Његовом Преосвештенству Владики Артемију, мом возљубљеном школском другу, ја му желим од Бога здравља, желим му да издржи сва искушења, да му Бог да снаге и моћи да још дуго поживи славећи име Божије на најлепши могући начин – честитошћу, поштењем, љубављу према Цркви, жртвом, непоколебљивошћу. Ми смо генерација која није научила да савија кичму, страдали смо али никад нисмо савијали кичму. Ваше генерације мало су лабаве, као да су оперисане, али тад се није оперисала кичма, па нисмо ни могли, дакле такво је то време било.

Са срећом, Ваше Преосвештенство, и драги мој брате, много година живео и да се још виђамо у миру, здрављу и добром расположењу. Дај Боже.

Амин. Боже дај.

О ЈАВНОМ ПОКАЈАЊУ РЕКТОРОВОМ

Знају многи да је, по речи Господњој, господин професор мудар као змија и безазлен као голуб.

Знају, такође многи, да је његово јавно покајање, његов големи тајни бол који осети падајући кад му (за)клети кичмоломци сагонише веру у чутуру.

Никако чудо. Господу су на Цвети клицали: Осана! А већ на Велики Петак идући, што милом што силом, за првосвештеницима, урлали: *Распи га, распи!*

И распеше га. И не покајавши се навукоше проклетство. Тамо они.

Никако чудо. И Свети Петар се одрече Господа. И то три пута. Али се, чувши пој певца, покаја. И спаси се!

Да ако би Бог дао, г. професору, да у некој зори, од оних које су остале пред њим, чује да петао закуриче. Да ако се тада сети свог брата у Христу Артемија.

Све друго ће бити тајна за коју ће само Бог и он знати.

А ми, народ и његови бивши ђаци, знамо да зла година може да наћера орла да зимује међу кокошима.

Напомена: Ради разумевања горњег текста, објављујемо јавно покајање проте Душана Петровића:

„Изражавам јавно кајање што сам 2. новембра 2010. године у манастиру Шишатовцу, на празник светог Великомученика Артемија, поводом имендана тадашњег умировљеног епископа Артемија, одржао здравицу којом сам увредио Свети Архијерејски Сабор и Свети Архијерејски Синод Српске Православне Цркве.

Најучтививије молим Његову Светост Патријарха српског Г. Иринеја и господу архијереје да ми опросте све недоличне речи које сам у здравици изговорио, тада још увек не схватајући суштину случаја Артемије и не очекујући да ће он изабрати пут секташке борбе против јединства Цркве“.

*протојереј-ставрофор
Душан Н. Петровић,
ректор карловачке Богословије у пензији”*

ОТВОРЕНО ПИСМО ВЕЛИБОРУ ЦОМИЋУ

Господине Цомићу,

Срели смо се и упознали о Покрову Мајке Божје на Светој Гори Атонској 2010. године Господње.

Тај сусрет је на мене оставио веома снажан утисак, па сам у свом дневнику прилично опширно то и записао. За ову прилику издвајам мали одломак из тог записа.

>>Размишљам: да ли је овај млади човек (будући да сам читао неке његове чудне текстове) добрица, што би израз његовог доброћудног лица могао сведочити, који је упао у ону вођама заведену масу вичући и сам, а не знајући зашто, „Распни га, распни!“ и „Крв његова на нас и на децу нашу“? Можда је овај добрица у свом младалачком заносу заборавио да благочестиви преци наши никад нису ударили керушу кад се у прошће заклешти, нити су куповали имовину која се на добош продавала. Док гледам његово самоуверено упињање да покаже своје свезнање и свемоћ, објашњавајући како је „митрополита саветовао“, почех га жалити искрено, покушавајући да сагледам како ли ће изгледати крај његове заблуде, његова туга и његова мука кад се отрезни једног дана. Кад разазна да ничија до зоре није догорела, и да *свему има време*, и кад схвати да је био само шрафчић у машинерији моћних, шрафчић за једнократну употребу, после које се баца, или претапа за неку другу, сличну намену.

Питам се: да ли би био севап овом младом човеку који има сина коме би он требао управити стопе стазама праведнијем, који има мајку за коју, како рече, нема времена — да ли би био севап до шапнути му реч која

извири из искуства? Бојим се да ме погрешно не разумем. Да не помисли како неки конзервативни старац има претензију да попује попу. Сетих се своје младости, сетих се како сам своје годишње одморе проводио на радним акцијама, мислећи да тако градим будућност своје земље. Нико ме тада није мог'о убедити да од те „будућности“ за мене има важнијих ствари.

Можда и он сада мисли да радећи то што ради, Богу службу чини. Дао сам му, на његов предлог, број свог телефона. Одлучих: ако ми се јави, отићи ћу у Подгорицу или у Краљево, ако ипак нађе времена за своју мајку. Том приликом ћу му рећи, иако на расстанку казах: „Збогом, оче!“ – рећи ћу му: „Синко, хоћу да ти прозборим коју, па ти пољуби ил' остави.“<<

Не указа ми се прилика да остварим ову замисао. Али, свеједно, ако Бог да, можда ће једног дана овај запис из мог дневника угледати светлост дана.

Ових благодана између Божића и Нове године, у неким дневним листовима, појавише се Твоје нове оптужбе и пресуде на рачун Њ.П. Владике Артемија.

Податресао си из фундамента, што би рек'о покојни Зоран Радмиловић у *Радовану Трећем*, многе часне људе које познајем и који су ми рекли да их је Твој текст у новинама „натерао“ да почну да одлазе у Љубљаке.

Видим да Ти сценарио, који си предвидео и описао ми о Покрову Мајке Божје, иде тачно по плану. Мерено људским аршинима то би заслуживало похвалу. Нисам, међутим, баш сигуран да ће Ти то осветлати образ пред потомцима Твојим и пред родом Твојим.

Али, Бог нам свима даде разум да чинимо по својој вољи, учећи нас да нам није све на корист. Нека би Бог дао да Ти ново лето Господње донесе мир и љубав

у срце Твоје. И нека нам о во лето даде му-дрости и духовне снаге да преиспитамо дела своја, е да би их исправљали на радост Оца нашег Који је на небе-сима, а на спасеније наше.

О Новој 2011.години Господњој

С доброжељењем,
Грешни Милоје

ИНТЕРВЈУ МИЛОЈА СТЕВАНОВИЋА „БОРБИ ЗА ВЕРУ“ О СРЕТЕЊУ 2011.

(Поводом покретања црквеносудског поступка)

„Борба за веру“: Пре скоро три деценије Ви сте се, господине Милоје, супротставили владајућем режиму на једном многољудном скупу у Сава Центру. Реците нам који су Вас разлози навели на такав поступак?

Милоје Стевановић: Мојем несагласју са ондашњим вођама народа претходило је моје сазнање и убеђење да нас ти вођи воде погрешним путем - у бестрагију. Отуда сам имао осећај дужности да проговорим.

„Борба за веру“: Епилог је познат: постали сте тада државни непријатељ. Тих дана сте дали једну изјаву за средства информисања „Ћутим ал' се не кајем“. Какве су биле последице те Ваше изјаве?

Милоје Стевановић: Кад сам спознао превару, указао сам да нас то води у пропаст. Мој став је остао мањински. Мој глас усамљен. Добио сам етикету. Ућутао сам. Они су наставили својим путем. Али, срећом, без мене.

А нисам се кајао за изговорено, зато што је истина била мој (редак) савезник.

„Борба за веру“: Јесу ли се Ваша предвиђања обистинила?

Милоје Стевановић: Нажалост. Срећнији бих био да нисам био у праву. Пропала је земља, дошли су социјални ломови. Али цех је платио народ – вођи упропаститељи нису ратовали, ни гинули, ни гладовали, ни обескућили...

„Борба за веру“: После тога дошло је Ваше обраћање у веру. Молимо Вас, реците нам нешто о томе.

Милоје Стевановић: Милошћу Господњом до-такла ме јеванђелска истина: почео сам да читам све-тоотачке књиге, да идем на ходочашћа и почињем исправку свог живота трудећи се да сведочим истину Јеванђеља. Али то су само мрвице, много тога још тре-ба порадити да би се човек спасао.

„Борба за веру“: Пре две-три године је актом владице жичког Хризостома против Вас покренут црквеносудски поступак. Који су били разлози за то?

Милоје Стевановић: Јесте. Код нас је дошло до гажења светоотачког Предања, до увођења новотарија. Народ се одупире том безакоњу. Ја сам учествовао у том народном устанућу, у одбрани вере Отаца наших: молио сам, разговарао сам, писао сам, апеловао сам, плакао сам, клечао сам...

„Борба за веру“: Да ли је тако и настала збирка писама „Не помичи старе међе“?

Милоје Стевановић: Јесте, то је мали део мојих вапаја.

„Борба за веру“: Ви сте, такође, коаутор књиге „Ко продаје веру за вечеру“?

Милоје Стевановић: Да, има у тој књизи неко-лико мојих текстова.

„Борба за веру“: И докле се се стигло са тим по-ступком против Вас? Шта се догодило?

Милоје Стевановић: Ништа. Мислим да је вла-дика Хризостом, као мудар човек, схватио да су му по-лтрони потурили „истину“ о мојој маленкости. Тако је поступак прећутно обустављен. Бар ја тако мислим.

„Борба за веру“: Како сазнајемо, недавно је против Вас владика жички поново покренуо поступак пред црквеносудским органима.

Милоје Стевановић: Јесте.

„Борба за веру“: Како сте реаговали?

Милоје Стевановић: Написао сам Владики једно кратко писмо, у коме га, уз остало, искрено обавештавам да га његови осииони, а некомпетентни сарадници непотребно завађају са верним народом. Такође сам изразио своје жаљење што Његово Преосвештенство у општењу са људима користи методе иманентне политичким и етатистичким институцијама, чије ожиљке носим на својој кожи готово три деценије.

„Борба за веру“: Шта мислите, да ли ће Вас осудити?

Милоје Стевановић: Видећемо. Верујем да неће, ако се буду држали реда и поретка, прописа и правила, овлашћења... Наравно, ако би ми „судили“, к'о што је Синод „судио“ Њ.П. Владики Артемију, онда је све могуће.

„Борба за веру“: Како Вам се догодило да дођете у ту ситуацију?

Милоје Стевановић: Знате ону причу: *Пустио бих ја њега, али неће он мене.*

Вера наша нас учи да идемо за Христом, а ради спасења душе наше.

Дакле, важније је Богу угодити него људима.

Господ каже: *Ко хоће за мном да иде, нека узме крст свој и нека иде за мном.* Не каже: нека иде за људима.

Старозаветни пророк Јеремија учи: *Проклет да је онај ко се узда у човека, а од Господа одступа срце његово.*

Ја, дакле, у Цркву нисам ушао због људи, да бих њима угађао, него због спасења душе своје. А њу могу спасти само угађањем Богу. Јер, *шта нам користи да цео свет задобијемо*, вели Господ, *ако души својој наудимо*.

Владика Николај нам је оставио аманет: *Народ не треба да следује слепим вођама, кад га ови воде путевима лажним и удаљују од Бога и закона Божјег*.

„Борба за веру“: Можете ли рећи ко су ти који нас воде путевима лажним?

Милоје Стевановић: Уместо да вам директно одговорим, обратимо се нашим Богоносним Оцима:

Св. Марко Ефески каже: Латини су јеретици и неправилно је ујединити се с њима.

Св. Ава Јустин каже: Екуменизам је свејерес.

Св. Амросије Оптински каже: Римска црква је одавно застранила у јерес.

Св. Јован Кронштатски каже: Католици су заблудели у вери. Њихова ревност у вери прелази у човекомрзачки фанатизам, острвљени фанатизам, ломаче, дволичности, лажи, лукавства.

Дакле, о екуменизму као јереси, свејереси, су написани томови књига.

И сад би неко хтео да ми погазимо аманете Светих Отаца, да попалимо књиге Божјих људи и да почнемо да се „лижемо“ са јеретицима!

Нека извину наше духовне вође које јавно говоре да су екуменисти!

Од мојих учитеља ја сам другачије лекције научио:

Мој учитељ, блаженопочивши отац Сава Вазнесењски, нас је учио говорећи: „Кад видиш да неки поп, калуђер, владика или ма ко шепртља, одступајући од

Предања, или приметиш да се на ма који начин слиз'о са папистима и ватиканцима, бежи од њега. Не узимај благослова од њих ни за живу главу..."

Свети Марко Евгеник упозорава: "Бежите, дакле, од њих, браћо и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо, јер се и сам Сатана прерушава у анђела светлости. Није онда, дакле, никакво чудо што се његове слуге претварају као слуге праведности, чији ће крај бити по делима њиховим... Но како вам је светим апостолима одређено, стојте држећи се предања која сте примили како писана тако и неписана!..."

Свети Герман Нови заповеда: "Налажем свом народу Божјем на Кипру, који сте истинска деца Католичанске Цркве, да бежите главом без обзира од свештеника који су пали у латинску обману и да не залазите у њихове цркве, нити да благослов из њихових руку случајно примате. Јер, боље је да се сами у кућама Богу молите, него ли да са латиномислећима заједно у цркве идете, да не бисте заједно са њима наследили пакао."

Свети Атанасије Велики учи: "Ходећи незаблудивим и живоносним путем, ископајмо око које нас саблажњава, не телесно већ умно. Ако се, наиме, епископ или презвитер, који су очи Цркве, неблагочестиво понашају (у овом случају се мисли на јерес) и саблажњавају народ, треба се издвојити од њих. Боље се, дакле, без њих окупљати у неком молитвеном дому него ли са њима бити вргнут као са Аном и Кајафом у геену огњену."

Ето, то смо ми научили од наших учитеља.

Нека опросте, али ја не могу да идем за лажним учитељима који хоће да нас заведу у ћорсокак јереси, у ћорсокак екуменизма.

„Борба за веру“: Молимо Вас да нам кажете шта је за Вас екуменизам.

Милоје Стевановић: Да потпуно упростим. Екуменизам је комунизам унутар Цркве!

Комунизам који је сатро и упропастио милионе људи. (Само у Русији око 50 милиона хришћанских душа, хиљаде монаха, преко 300 епископа... је физички ликвидирано) је то урадио под заставом на којој је писало: *Пролетери свих земаља уједините се!*

И моја маленкост је страдала под тим барјаком.

Екуменизам развија сличан, још погубнији и још опаснији барјак на коме пише: **ЈЕРЕТИЦИ СВИХ ЗЕМАЉА, УЈЕДИНИТЕ СЕ!!!**

Ето, од Православља је отпала католичка црква. Из ње се испилило, кажу, преко тридесет хиљада секти.

И сад неке усијане главе хоће то да уједине, али тако што ћемо сви под скут архијеретика папе!

Будибогснама!

Ко је још сложио рогове у врећи?

Ако хоће да се уједине, нека то учине по Божијем, а не по папином закону: нека се они покају и врате тамо одакле су отишли 1054. А ми смо дужни да раширимо руке, к'о онај отац из Јеванђеља. А не да нагнамо оца да иде да блудничи и да расипа имање са блудним сином!

„Борба за веру“: Ово је, дакле, Ваше виђење екуменизма.

Милоје Стевановић: Да. Пазите, ја у Цркву нисам ушао због неког попа, или калуђера, или владике или Јанка или Марка... него због душе своје. Мој циљ

је да спасем душу, а то могу учинити само ако угодим Богу и Закону Његовом. Нико нас неће питати да ли смо својим мислима, својим речима, својим делима, у животу угодили људској таштини, људској сујети, људским тежњама, него да ли смо угодили Закону Божијем.

„Борба за веру“: Изгледа да сте због оваквог Вашег става наишли на препреку?

Милоје Стевановић: Да. Да. Ђаво је преварио неке људе, и потурио их нама као лажне учитеље. То су они вукови у јагњећој кожи, то су вође које би да нас заведу у амбис екуменизма, да упропасте душе наше и да их повуку у погибао.

Ја, при чистој свести и здравом разуму, нећу да идем за лажним учитељима! И не бих желео да за њима иду моја деца, моји унуци, моји кумови, моји ближњи, мој народ!

Ја немам ништа против људи који пузе и клече пред папом; који од папе примају прстење и напрсне крстове; који говоре да су екуменисти; који саслужују са јеретцима; који се моле са онима који су Господа распели...

То је њихов проблем: нек' се католиче! Нек' се турче! Нек' прелазе у јудаизам! Нек' раде шта год им је воља, то је њихов избор. Али, без мене!

Ко си ти, и по ком то Божијем или земаљском закону – ти од мене тражиш да се одрекнем Светог Саве, Светог Николаја, Светог Јустина, својих ђедова и прађедова?

Ко си ти да „спасаваш“ мене водећи ме код архијеретика папе?

Ја нећу, за тобом, човече!

Шта ћеш ти мени сад?

Да ме казниш?!?

Извол'те: ево, окренућу и други образ: распали!

„Борба за веру“: Како сазнајемо, оптужују Вас зато што сте дали своје имање на коришћење црноречким монасима.

Милоје Стевановић: Да. Да. Да је среће, ти монаси не би ни напустили обитељи у којима су скр'али своју снагу и своју младост.

А ако се то већ догодило, да је среће, добили би канонски отпуст и били би примљени у српске манастире, а не да се пате којекуда.

Али, кад се све већ догодило онако како је ђаволу мило, онда ће мени да суде због чина милосрђа. Е ту ће они да се суоче са озбиљним проблемом, и са озбиљним противником: са здравим разумом и са својом савешћу!

„Борба за веру“: Терете Вас, такође, због тога што сте, како кажу, „учествовали на 'богослужењима' које је вршио бивши Епископ, сада монах Артемије“.

Милоје Стевановић: Најпре, да се разумемо: Њ.П. Владика Артемије није бивши! У ЕРП се могао поставити администратор само (и словима само) у два случаја:

Прво, да је Владика Артемије умро, не дај Боже, а није, хвала Богу! И,

друго, да је у валидном поступку доказана његова немоћ – а није: моћнији је (Духом Светим!) од свих његових целата! А,

треће, по Уставу СПЦ *нико не може бити кажњен ни једном црквеном казном без претходног саслушања*, слови чл. 218. тог Устава. Владику нико, никад и нигде није саслушао.

Према томе, они који каче мачку о реп Устав и Каноне не заслужују наше поштовање и њихове незаконите одлуке су пред Богом ништа! И пред Божијом децом такве безаконе одлуке су ништа! Оне су ругање Закону Божијем, оне су обична лакрдија, која нема везе са светим Канонима, са устројством Цркве Божије. То је насиље! Насиље над човеком! Насиље над моралом! Насиље над поретком! То је претварање Цркве у пећину разбојничку!

„Борба за веру“: Значи ли то да Ви не поштујете одлуке Синода и Сабора?

Милоје Стевановић: Пазите, пазите. Да се прво разјаснимо: ако један члан Синода, изриче пресуду Сабора пред ТВ-е камерама пре Сабора, ако тај човек годинама пре тога преко средстава информисања обећа да ће сло мити кичму Њ.П Владики Артемију, и ако најзад преко новина запрети државном репресијом Владики Артемију, то је: дабогсачувај! То није само богоодступништво, то је апсолутизам који је надахнут злим духом, духом инквизиције! Протестујем до неба! Не пристајем на такво понашање!

Ако други члан Синода каже: *па ми на ову одлуку* (о смени Артемија) *чекамо пуних десет година* – буди-богснама! Какви су то људи, Боже нас сачувај и сакло-ни?! Зар то нису лукави ковачи зла? Несреће? Мржње? Издаје? Зар то није паклени план на дуге стазе?

Сачувај нас, Боже, таквих људи! А оба ова човека, гле чуда, носе папино знамење.

И сад би неко хтео да ја погазим аманете Светих Отаца и да за таквим људима идем?!?

Таман посла!

Да погазим учење Светих Отаца да бих угађао људима жељним сласти, части, власти?

Таман посла!

Ако мене хоће неко да осуди, зато што се молим Богу са једним Божијим човеком, какав је Владика Артемије, и са Божијим људима, какви су прогнани монаси и монахиње, тамо где се осећа изобиље благодати Божије, нека ме осуде! Ако мисле да тиме Богу службу чине.

Али, да се вратимо вашем питању. Наравно да ћу поштовати одлуке Архијерејских Сабрања, када она поново буду света. Када њихове одлуке поново буду потврда реда и поретка и донете Духом Светим, у складу са Канонима и Уставом СПЦ. Дотле, док су те одлуке, одлуке беспоретка, безакоња, хаоса, мржње, издаје вере наше - бежаћу од њих док ме очи воде и ноге носе, као што нас уче наши Свети Оци. Јер „наши“ екуменисти и модернисти не поштују одлуке о богослужењу, они не поштују одлуке о иступању СПЦ из ССЦ, а хтели би да ми поштујемо њихово безакоње.

„Борба за веру“: Да ли то значи да Ви идете за Владиком Артемијем?

Милоје Стевановић: Не. Боже сачувај! Ја идем за Господом. На тој стази угледао сам Њ.П. Владику Артемија и његово прогнано монаштво.

Ако би Владика Артемије сутра кренуо ка екуменизму, ако би почео да новотари – бежао бих главом без обзира. Као што ни сад не идем на Литургије где се новотари и где се руга светоотачком Предању. Јер, нећу да будем саучесник ничијег безакоња: казано је: *С ким си - такав си*.

Дакле, ја идем у многе светиње и код многих святих људи где се слави Име Господње.

„Борба за веру“: Молимо Вас да направите разлику између суђења у време оно, пре тридесетак година, и овог сада.

Милоје Стевановић: У начелу нема разлике. Оба та суда су људска. Треба се бојати Суда Божијег.

Међутим, оно што ме боли, то је чињеница да су мени безбожници судили у време оно омогућивши ми да око 68 сати браним своја убеђења. Дакле, иако је то била фарса, ипак су саслушали и записали моје аргументе. И то је трајало данима. Синод је осудио Владика Артемија без суда и суђења. То је страшно! То је ужасно! То је забрињавајуће! То је крајње забрињавајуће! То подсећа на инквизицију! Знате, и Галилео Галилеј је могао да каже: *Ипак се окреће*. Владика Артемије - ни толико!

А ми? Ми ћутимо! Сада када је најпотребније говорити и сведочити, углавном се ћути. Осим часних изузетака. Ћутање наше у овом часу кад хоће да нам сатру последњу институцију нашег идентитета, нашу Свету Цркву – може постати наша издаја. Али ја се надам да још има Срба који осећају срце у прсима и да то неће бити.

Ћутање кад хоће да нам расплачу (расоле) ово мало соли, која држи наш род на окупу, а то је вера наша – може постати наша издаја. Али ја верујем да није дошло време коначног ућуткивања, и да ће нас песма „Што ћутиш, ћутиш, Србине тужни?“, поново пробудити за духовни косовски бој.

Неко би рекао да ако наставимо да ћутимо да ће нас стићи клетва Лазарева. Али ја верујем да Српска Црква није поражена и да ће из гробног ћутања васкрсавати један по један српски владика, свештеник,

мирјанин, док сви не васкрсемо у Христу и кажемо:
доста безакоњу! А за то, Господу се помолимо.

„Борба за веру“: Хвала Вам на овом разговору.

Милоје Стевановић: Богу хвала.

На Сретење Господње, 2011.

ИНТЕРВЈУ МИЛОЈА СТЕВАНОВИЋА „БОРБИ ЗА ВЕРУ“ ОД 8. МАРТА 2011.

„Борба за веру“: У прошлом интервјуу, поводом акта Еп. жичког којим је наложио црквеносудском тужиоцу да против Вас покрене поступак, Ви сте изразили наду да до оптужнице ипак неће доћи. Сада, кад сте добили оптужницу, која предлаже да Вам се изрекне казна коначног искључења из црквене заједнице, желимо да Вас питамо шта о томе мислите.

Милоје Стевановић: Силници овога света могу нам свашта урадити. Могу нам наудити на разне начине. Погледајте случај Њ.П. Владике Артемија. Рекли су: *Добар, честит, радан... али су се неки његови сарадници отргли од његове контроле...* Дакле, не због њега, него због његових сарадника поставише незаконито администратора; затим га отераше на Фрушку Гору у Шишатовац; потом му тамо забранише да богослужи; па му онда забранише да говори; па му запретише апсом; па му звецкају анатемом...

А онда истина јаукне и провришти пред неправдом и ми сазнамо да је пре 15 година неко обећао да ће Артемију сломити кичму; а онда сазнамо да *Синод на ту одлуку чека пуних десет година*; а онда они који су до јуче у звезде окивали труд и подвиг Владике Артемија, данас му с мржњом упућују клевете преко црквених и мирјанских средстава информисања. Ето то је у моћи људи који у срцу своме немају страха Божијег.

Ја сам се саблазнио једном приликом кад сам, од мог блаженопочившег учитеља Саве Вазнесењског, чуо у његовој беседи реченицу: *А владика Варнава На-*

стић је био честит и побожан владика. Помислио сам: Господе, како му се ова саблазан омаче? Зар може бити владика непобожан?

Сад разумем шта је говорио о. Сава.

Дакле, да се вратим Вашем питању. Људи који имају моћ, положај, власт, силу, а немају Бога у срцу свом, могу да ураде свашта. Могу да насрну и на живот нечији. Али, оно што је најважније не могу: не могу душу да нам узму. На њихову жалост, а на нашу срећу, то није у њиховој власти.

„Борба за веру“: С обзиром да изопштавање из црквене заједнице подразумева одлучење од Светог Причешћа, то је озбиљна ствар. Јер Господ каже: „Заиста, заиста вам кажем: ако не једете тело Сина Човечјег и не пијете крви његове, немате живота у себи“ (Јн. 6,53).

Милоје Стевановић: Знате, има једна дивна прича о мраву. Ја сам за њу сазнао од блаженопочившег оца Јулијана Студеничког. Она говори како је мрав одлучио да постане хација, да иде у Јерусалим. Прочује се то у шуми, па му се почну ругати силници: лавови, тигрови, леопарди, курјаци, медведи... говорећи: *Где ћеш ти, мравићу, у Јерусалим? Знаш ли ти колико има брда и долина, река, језера и мора до тамо? Ни ми се не би усудили на тај подвиг, а камоли ти, мали мрав. Никад ти до Јерусалим нећеш стићи.* На то им мрав одговори: *Ја знам да сам мали и да можда нећу стићи до Јерусалима, али ћу бар умрети на путу за Јерусалим.*

Тако и ово. Знам ја шта могу да учине они који дугорочно планирају ломљење кичме, који кују десетогодишње завере... Али, Премудри Соломон каже: *Иди к мраву, лењивче. Гледај путове његове и омудрај.* Од мрава, дакле, можемо много тога научити. А из ове

приче се учвршћујемо у уверењу да можемо бар умрети на путу за Јерусалим.

„Борба за веру“: Да ли ћете у процесу који је пред Вама тражити нечију помоћ? Имате ли право на браниоца?

Милоје Стевановић: Да, да. Тражићу помоћ. Мој помоћник ће бити истина. Мој бранилац ће бити истина. Она како је ја, бар, видим и осећам. То, наравно, не значи да сам ја мандатар истине. Ја ћу „своју истину“, ако Бог да, објавити у књизи за чије издавање могу да захвалим секретару црквеног суда мр Небојши Дабићу и његовим налогодавцима, и одлуци УГ „Законоправило“ чији сам члан. На ту књигу, свако ће књигомоћи да изнесе „своју истину“, потврђујући или оспоравајући ову „моју“. Али пошто је истина само једна, време ће је истријерисати. И тако ће се једног дана знати ко међу нама беше вера, а ко невера.

Осим тога, и ја и Владика који је наложио да ме оптуже, и они што дугорочно планирају ломљење кичме, и они што кују десетогодишње завере, и они што руже и пљују неистомишљенике, смо матори људи. Нама излази уврстак. Наша уста ће у скорој будућности занемети. Наша снага ће ископнети. Наша моћ ће се саггати. По нашим гробовима, ако не буду газили *дивљи магарци*, нићи ће трава. Засигурно, нас бити неће. Али ће за нама остати трагови по којима ће нас препознати они који за нама долазе. А пред нама ће отићи наша (не)дела. Наша пресуда, за оно што чинисмо и учинисмо, газећи овом земљом Господњом, биће изречена позивом на „параграфе“ који су дати у Јеванђељу о Страшном Суду, које се чита Месопусне недеље (Мт.25,34-40).

Према томе, прогонитељи Владике Артемија имају могућност да наставе своје безакоње. У том случају они ће оставити трага за собом. Његош каза какви су трагови онијех што им *закон лежи у топузу*. Али ће, они, морати да спреме одговор на питање у дан онај: *Где ти је брат?*

Или ће се покајати и раширити братске руке и загрлити свог брата у Христу Артемија, говорећи: *Овај, заиста, беше син Јустинов и достојан потомак Светог Саве.*

А што се мене, малог мрава, тиче, не гајим илузију да ће „мравоједи“ да ми се смиљују. Зато ћу се трудити да заслужим милост Господњу. Дакле, *ако и не стигнем у Јерусалим*, нека би Бог дао, да на том путу останем до потоњег даха.

„Борба за веру“: Некада људи, кад их притисне неправда, по слабости својој, осећају потребу за реваншизмом. Имате ли такве помисли?

Милоје Стевановић: Био бих лицемер када бих рекао да ме ова неправедна оптужба чини срећним. Међутим, моји прогонитељи нису моји непријатељи. Они су, што би рекао Владика Николај, *моји сурови пријатељи*. Они ме терају да будем још ревноснији. Да се не опустим, да не помислим да сам се спасао. Ако ми Бог даде снаге, при овој свести и здравом разуму, мојим прогонитељима ћу се „светити“ доброчинствима. Не зато да њима, тим мојим *суровим пријатељима*, наудим, него због душе своје.

Знате, има једна прича о једном човеку – тврдици, који је гађао хлебом просјака, који му је тражио милостињу. Видели смо да је чак и тако дат хлеб превагнуо његове грехе и спасао му душу. Ето, мене тај кантар много више занима, него шта ће рећи или чини-

ти мр Дабић, или они који су му то чињење заповедили.

„Борба за веру“: Молимо Вас за искреност: да ли Вас је страх?

Милоје Стевановић: Од једног официра, кад сам био војник, научио сам ову лекцију: *Само се будала не плаши. Али храбар човек се разликује од кукавице по томе што може да савлада, да надјача и победи свој страх.* Мој страх, ако ме одлуче од Мајке Цркве (иако у Жичкој епархији то, свакако, не могу учинити, али могу да преадресирају свој наум на надлежно место), наравно постоји. То није пријатна ствар. Али, често се сетим беседе Светог Владике Николаја: *О првом и последњем Живом*, о томе како Исус у визији каже своме ученику Јовану: *Не бој се мучитеља који гоне верне... Све војске наоружане против вас су само пролазни вихор мртваца.*

И то ми помаже да надвладам, да победим свој страх. Да побегнем у Заклон. У Високи Заклон. Јер је казано: *Ко се у Господа узда, у високом заклону стоји.*

„Борба за веру“: Да ли је истина да, пре скоро 30 година, кад сте страдали од световних власти, Ваши пријатељи нису смели да Вам се јаве на улици, на јавном месту?

Милоје Стевановић: Јесте. Са инцидентно ретким, часним, изузецима.

„Борба за веру“: Имате ли исти осећај данас? Беже ли људи од Вас „на другу страну улице“?

Милоје Стевановић: Не, не. Немам тај осећај. Доправде, неки за које сам смео руку у ватру да ставим су утихнули. Доскора су, иначе, били на речима громогласни против неправде, против екуменизма, против новотарија. Надам се да су они направили само трнутни

предах и да ће борбу за чистоту наше вере наставити бескомпромисно. Међутим, много је више оних који исказују љубав, отворено исповедање вере. Јер овде се не ради, заиста, о Јанку или Марку. Ово није питање једног Артемија, или неког малог мрава. Овде се ради о томе *хоћемо ли ћутањем издати веру нашу? Хоћемо ли ћутањем издати Бога? Зар ће камење, по речи Господњој, проговорити, а ми да ћутимо* кад нам веру квари јересју екуменизма?

„Борба за веру“: Из понашања људи онда и сада, какве закључке извлачите?

Милоје Стевановић: Прво, онда се радило о људима без вере. Каква нам је вера била, таква нам је и борба за истину била. И зато је тај процес отрежњења трајао дуго. Јако дуго. И друштво је тонуло у глиб. Последице тог пијанства, тог бежања од истине, смо видели и платили сузама, јадом, чемером, ратом, рушевинама... пропашћу. Ово данас, што се у Цркви и са Црквом нашом Светом догађа, дотиче људе верујуће. Оно што охрабрује то је да има много, много чврстих у вери. Отуда ми се чини да ће покушај потапања брода наше Свете Цркве пропасти, и да ће тај процес отрежњења бити много бржи од оног претходног, на радост и на спасење свима нама. Знате, наша Света Црква је Божија установа. Глава Њена је сам Господ Исус Христос. То што понеки уд набаса на трн, па загноји, то ће проћи. Ако не прође, Бог ће послати видаре да то излече. Јер Господ каза да Цркву Његову *ни врата пакла неће надвладати*.

Не може, дакле, тај Божији рукосад почупати ни мали мрав, ни мравоједи. Узалуд им је праћати се против бодила. Зађите од калуђера до калуђера, од свештеника до свештеника, од човека до човека, и отворите

им душу своју и срце своје. Заслужите да и они отворе своју душу и своје срце, и чућете речи које сам пре неки дан чуо од једног предивног духовника: *Срео сам се, вели, у задње време са 52 свештеника. Сви знају да је Артемије у праву, и да је ово што с њим чине неправда.*

Истина се не може закопати. А иако је закопаш, нићи ће зова. Од зове ће се направити свирала. И где чуда, чуће се и обзнаниће се закопана истина: *У цара Трајана козје уши.*

„Борба за веру“: На крају желимо да Вам се захвалимо на овом разговору и да Вам пожелимо свемоћно заступништво Пресвете Мајке Божије пред Сином Њеним, и уразумљење и покајање оних који отпочеше прогон верних чеда Светог Саве, да би се повратили са странпутица на које скренуше, едаби се васпоставили нарушени ред, поредак и мир у нашој светој Цркви и разгорела охладнела љубав међу браћом.

Милоје Стевановић: Богу хвала. Али не заборавимо. Због неког попа Николе не смемо имати ружне помисли на Св. Николу. Острашћени прогонитељи правоверних нису Црква. И зато наш однос према Светој Цркви мора бити чист и непољуљан. Јер, Црква је Христова творевина, а не својина оних који су умислили да су они Црква, и то без светих отаца, без канона и без лаоса Божијег. И најзад не смемо сметнути с ума да прогонитељи нису наши непријатељи, него наши *сурови пријатељи*. И зато помолимо се Богу за њих.

08.03.2011.

V део

Драго Жарковић

ЋУТАЊЕМ СЕ ИЗДАЈЕ БОГ

О ЛИЦЕМЕРЈУ ПОПА МИЛИЋА ДРАГОВИЋА

- Писмо „Борби за веру“ -

Поштована редакцијо,

Честитамо! На добром сте путу. Најбољи доказ да сте на путу светих и богоносних отаца наших, лежи у чињеници да вас нападају они који животом својим личе на жене сумљивог морала, за које владика Раде каза да ће *стотину промијенити вјера да учине што им срцу драго*. Таква је ћуд и духовних проститутки. А једна од тих духовних проститутки која вас напада је поп Милић Драговић.

Зашто је поп Милић Драговић духовна проститутка и лицемер невиђених размера?

У прилогу вам достављамо: „Одговарања на Литургији свеог Јована Златоустог“, књижицу - коју су, са благословом блаженопочившег владике жичког Стефана, приредили (невероватно али истинито!) поп Милић Драговић и поп Дмитар Луковић да би они данас служили другачије него што су онда служили, другачије него што су нас учили, другачије него што су написали, другачије него што им прописи налажу и својом самовољом унели смутњу и хаос у верни народ.

Поп Милић Драговић, имитирајући свог идола показује „мудрост“, која је и пред обичним смртницима (а камоли пред Господом) лудост. Тако он приписује „лажну узбуну“ која га подсећа на Брозову општенародну одбрану неком другом а не онима који заиста имитирају Броза. Поп Милића питамо: Ко је у појединим епархијама СПЦ увео телохранитеље и полицију? Ми знамо да наше пастире од Светог Саве до Светог Николаја, кад су служили роду и Богу, од верног наро-

да, никад нису чували наоружани људи као што су чували Броза. Међутим, поп Милића и његове саучеснике у безакоњу јесу! Зашто нам потура своје кукавичије јаје?

Поп Милић каже да „узбуна“ иницира пљување на свештенике! Опет замењује тезе, лажући! Јер, нико, никад и нигде није „пљунуо“ на свештеника. Јер, свештенике не треба мешати са самовољним одметницима у мантијама који су речју и делом заиста попљували своју заклетву, светоотачко Предање, прописе СПЦ и одлуке Сабора о богослужбеном поретку. Поп Милић је сам пљунуо на своје достојанство, па би сад своју срамоту да превали на другог.

Ни једна од нападнутих редакција, нити ико од верника није свештена лица сматрао издајницима. Издајници су постали својом вољом само појединци који су се срзали у безакоње. Поп Милић с правом себи приписује тај осећај.

Када поп Милић „разне борбе за веру“ (читај: ваш сајт и верни народ) пореди са оним „опију-мом за народ“ – подсећа на онога што виче: *Држ'те лопова!* Тако би он да ућутка оне који не би били ради да са њим (и његовим саучесницима у рушењу црквеног поретка) пођу у загрљај отпадницима од светоотачког Предања и цркворушитељима.

Поп Милић од силне памети не зна да су партизани разбили ред, поредак, традицију... и тако направили реформу, тј. хаос. Реформу Литургије и хаос у СПЦ не праве „борбе за веру“ и верни народ већ поп Милић и његови истомишљеници и идоли. Они су, дакле, обукли партизанску блузу и повели козарачко коло. Они су унели несрећу у цркве наше и у душе наше.

Чудом неким, поп Милић зна наизуст чл. 6. Брозовог Устава ФНРЈ из 1946. г. Камо лепе среће његове да зна (али не зна несрећник!) да постоји и Устав СПЦ. Камо лепе среће да зна да у том Уставу постоје чланови 57, 64, 118. т 27... Ех, да зна! Нарастао би страх Божји у њему! А то би био добар знак: то би га из безумља привело мудрости. На спасење његово и на радост свих нас.

*

Активности сајтова који бране светоотачко Предање поп Милић пореди са паролама укуса Коминтерне, па то „доказује“ отргнутим цитатима из апостолских канона. Његова аргументација изгледа, отприлике, овако: Народе, ја поп Милић, тврдим да у Светом писму пише: Нема Бога! И сад би он од „сиротиње раје“ очекивао аплауз. Али времена су се променила па „сиротиња раја“ зна више од онога што би му „мудри“ Милић дотурио. Те тако зна да тамо пише: „Рече безумник у срцу свом: нема Бога“ (Пс. 14,1).

О, како је страшно себе деградирао један јереј! Њему бисмо с' љубављу препоручили да прочита књигу једног лаика коју је приредило „Законоправило“: „Не помичи старе међе“, где би он на страни 39 – 44 могао да из фуснота добије информацију шта би још један јереј требало да зна о себи и својим обавезама. И то би њему могло послужити на спасење, а нама на радовање.

Врхунац лицемерја поп Милића представља његово цитирање 39. и 31. апостолског канона, пред чињеницом да је на руке добио акт Епископа жичког Е. бр 741 од 20. јуна 2008. којим његов Епископ доставља

одлуку СА Сабора СПЦ бр. 762/зап. 529 од 29./16. маја 2008. о богослужењу и затим њему, поп Милићу, његов Епископ каже: „У исто време подсећамо вас да ову одлуку треба стриктно примењивати и ње се држати“. То Епископ рече поп Милићу! А он бандоглаво наста-ви безакоње своје.

Да је поп Милић побожан и да се разуме у оно што ради, он би знао да у Светом писму стоји: „Тешко вама лицемери...“ То сазнање би у њему распалило страх Божји и он би поново имао шансу да из безумља пребегне ка почетку мудрости.

Лицемерје над лицемерјем поп Милића је његово бунцање о Голом отоку, о Гулагу. И тобожњем насиљу од стране његових неистомишљеника: редакције сајтова које благи и верника које мрзи. То каже он, без страха од Бога и без стида од људи, пред чињеницом да је његов коаутор напред поменуте књижице, Дмитар Луковић у богослужбеним одежама ударао клечећи верни народ који је са колена вапио да се поштују одлуке Сабора. И то му, крвнику, није било доста, него је од органа државне репресије тражио да верници буду процесуирани. Да су неким случајем на световној власти попови Милић и Дмитар, сасвим је извесно, они би извршили реформу Голог отока и трансформисали га у инквизицију.

*

Поп Милић бунца о тајном потписивању споразума о приступању силама осовине. А ми смо очекивали од једног попа да ће нам нешто рећи о споразуму у Равени који су потписали његови идоли, који су опет, од свог идола примили златно знамење.

Нека не тугује поп Милић што српски народ неће примити папу у загрљај – ако се папа не покаје.

А што се одређивања датума „запуцавања“ Србина на Србина тиче: он је већ одређен и уписан у историју СПЦ и српског народа. Само што овај пут хитац није испалио Жикица на жандара у Белој Цркви, него поп Милић на попа Видоја у ужичкој цркви најуривши га у бестрагију (село: Мокра Гора), у инфаркт, уништивши му породицу. Можда Жикица (читај: поп Милић) не зна да је његов маршал папа, а војсковође офанзива које он помиње папини послушници. Тај поп Милићев пуцањ је био пуцањ Србина на Србина. Српског попа на српског попа. Од њега је кренуло острашћено одстрелјивање: о. Мирољуб, о. Небојша, о. Драган, о. Томислав, о. Горан, архимандрит Венијамин, архимандрит Георгије, архимандрит Сава студенички, архимандрит Сава рачански, монахиње Текла и Текла, Февронија, па онда вероучитељи, добротвори... А онда је поп Милићев коаутор засукао свештеничке одоре и почео да бије народ усред цркве Божје!

Једно су превидели хушкачи и креатори хаоса и безакоња: зна овај народ да је проклетство ићи за безакоником. И неће за њима!

И друго су превидели хушкачи и креатори хаоса и безумља: ко се са народом судио, парницу је сагубио – како им поодавно рече један православац.

На крају ове тужне и ружне приче: зрачак наде! Поп Милић зна Символ вере. Помолимо се да у њега и поверује. На спасеније његово и на радовање наше.

И најзад ево одговора на питање поп Милића: а шта ако се ми за које су пророковали... никад не покатоличимо?

Одговор гласи: не бојте се! Нећете се покатоличити!!! Неће то дати Бог! А неће вам то дозволити ни верни народ! Кад утихне ваша сила, ваша осиноност и ваше безаконоње, кад се вратите Уставу СПЦ и почнете ревновати одлуке Сабора (научићете ви Устав СПЦ, а не само Броз) – знаћете ви поново како се Богу служба служи. И не само то: поп Милић ће са својим коаутором Дмитрим Луковићем на белим коњима (баш као у време оно Крцун и Пеко) ући у Ужице и Пожегу и с поносом рећи: Нас двојица смо првоборци за очување светоотачког предања! Ево вам црно на бело: ми смо још крајем прошлог века (читај: 1998. године) приредили књижицу и рекли свима како се служи света литургија.

Ако би тада била поново наивна „сиротиња раја“ опет би превидела да је проклет онај који се узда у човека... Али, Богу хвала сви су изгледи да су самовоља поп Милића и поп Дмитра и њима подобних цркворушитеља отворили очи „сиротињи раји“ па она сада распознаје вукове у јагњећој кожи. Не зна поп Милић да је услышена молитва светог владике Николаја *да се Срби обоже*, те сада он не може да вршља, ко у Брозово време, кад је био неприкосновен ауторитет пред неколико побожних бакица које су долазиле у цркву. Обожио се народ српски, попе Милићу Драговићу! А твој ментални склоп је остао исти као у време оно. И ту настаје проблем. Мораш мењати себе, кад се народ већ не да променити.

А што се болесних жеља поп Милића и поп Дмитра тиче ту их морамо разочарати. Нису њих двојица достојни да неко о њих упрља ни нокат, а камоли руку или душу своју, не дај Боже! Тај филм неће гледати. Неће пострадали као мученици. А изгледа не могу ни

као Јуда. Ако их њихова духовна деца подсети да су погазила закон, нека се не љуте! Нека се покају! А ми смо као деца Божја дужни да им принесемо убрус и да их поспемо водом живом да би спрали прљавштину своју. Јер свако може да падне. Нису поп Милић и поп Дмитар једини. Помогнимо им да устану! Тако им Бог помогао!!!

На пренос моштију Св. Јована Златоуста, 2009. године.

*

Напомена: Са овим текстом Драга Жарковића својим потписима сагласило се 147 верника, и ово је њихов одговор на текст Милића Драговића „А шта ако се не покатоличимо“, „Ко продаје веру за вечеру“ у издању „Борбе за веру“ 2009, стр. 9-14.

**ОТВОРЕНО ПИСМО СВЕШТЕНИКУ МИЛИЋУ
ДРАГОВИЋУ**

*- Поводом текста: „Јеретичка проповед против
Цркве у Србији -*

Оче Милићу,

Молим Вас престаните да сејете зло и несрећу, престаните да лепите етикете, престаните да измишљате и блудничите са чињеницама.

На пример:

Ви кажете за Ваше неистомишљенике (сајтови на које сте се Ви окомили) да они тобоже не кажу: "КО, ГДЕ, КАД, КАКО..."

Истина је, међутим, потпуно супротна Вашој тврдњи:

1. Увек људи са сајтова које нападате кажу: КО чини безакоње и КО сведочи лажно. Зар нису отворено говорили о безакоњу владике браничевског Игњатија, о измишљотинама бившег епископа Атанасија, о лажним сведочанствима архимандрита Јована Радосављевића, о лажима свештеника Бранка Керкезовића, Дмитра Луковића и слично?

2. Зар се није гласно и јасно помињало безакоње владике шумадијског Јована, кога је Игњатије навео на танак лед да напише акт, који је потом повукао, полизавши тако оно што је попљувао, па после тога опет наставио Јово наново у пракси?

3. Зар се није гласно и јасно помињало безакоње епископа жичког Хризостома (који је у ствари колатерална штета Атанасијеве самовоље) који је наговорен од својих сарадника доносио немудре одлуке које не може да спроведе?

4. Зар сајтови које нападате нису гласно и јасно рекли ГДЕ се чине безакоња и скандали: Крагујевац, Венчани, Ужице, Пожега, Душковци, Смедерево, Ариље, Чачак, Милановац, Гуча, Студеница, Жича ...?

5. Зар људи не казаше КАДА се збише Душковци, Чачак, Венчани...?

6. Зар детаљно не објаснише КАКО је Дмитар тукао народ, КАКО је народ у Чачку стајао у посту и молитви све док владика није поништио своје акте...?

Зашто ви, Оче Милићу, лажно пишете то што пишете? Коме то користи?

Тачно сте рекли да су читаве генерације нашег народа деца Брозовог образовног система. А зар смо ми криви што смо били заробљеници тог система? А зар Вама припада право да нас због тога осуђујете? Зар ми немамо право да не прихватимо исто тако душепогубан образовни систем чији сте Ви заробљеник данас – систем Игњатија Мидића?

Видим да се спремате да напишете "студију" којом ћете се уздигнути изнад нивоа "аброва", те сагледати, како кажете, биографске податке о лидерима сајтова. За име Бога, Оче Милићу, зар немате паметнија посла? Народ каже да докон поп говеда крштава, али да се поп може бавити таквим стварима просто је невероватно.

Драги Оче Милићу,

Ви знате да сви у Ужицу и Пожеги знају много тога што бисмо могли рећи овим људима на сајтовима који Вама сметају? И замислите када би сада ти сајтови објавили "аброве" засноване на чињеницама, које и врапци знају, као на пример: који поп је од извођача радова на пожешкој цркви узимао проценат; или ко је врата намењена тој цркви уградио на своју кућу; или

ко је подрум своје куће претворио у апсану; или који поп је тукао жену и саблазнио читаву варош...

Не, драги Оче Милићу, ми - ваши неистомишљеници, као и сајтови које оптужујете, никад нећемо пасти тако ниско да се бавимо питањима (не)морала свештеника или владика. Боже сачувај. Имате Ви Судију! Ови сајтови и овај народ који се са Вама не слажу, обеодањују само Ваше безакоње којим газите богослужбени поредак и показујете непослушност Закону уносећи немир међу нас. И то Вам нећемо дозволити. Ваше биографије остављамо вашим потомцима и суду времена. Оне су потпуно небитне у нашој борби за ред, поредак и Предање.

Ваше позивање на бившег владика Атанасија и набрајање светитеља не може Вас одбранити од Ваших недела: ви кршите прописе о Богослужбеном поретку; ви плујете на одлуке СА Сабора СПЦ, на Устав СПЦ, на своју заклетву; ви показујете самовољу и непослушност епископу жичком, тј. његовом акту Ебр 741/2008; ви сте криви што је из Ужица протеран отац Видоје, чијој доброти нисте дорасли ни до колена; ви сте и после повратка Ваших колега у Ужицу на служење свете Литургије у складу са прописима и одлукама СА Сабора наставили бахато да незаконујете чиме потхрањујете немир и злу крв у верном народу!

Оче Милићу, Ви се чудом чудите људима говорећи (за њих): "Како ја знам да ће се то догодити". Драги Оче, нису сви људи духовни глуваћи и духовни слепци па да не могу да сагледају куда води пут сваког беззаконика. У пропаст! Право у пропаст, драги Оче! Кад се ни Савлу није вредело праћати против бодила, зар ће неком Милићу помоћи сулудо копрцање? И кокош, драги Оче Милићу, склања своје пилиће кад наиђе олу-

ја или орлушина, а духовни слепци не виде шта се догађа у стаду њиховом. И не виде коју несрећу уносе својом самовољом. И не могу да виде где ће их одвести њихово одметништво од реда и поретка.

Погледајте хронологију вашег безакоња. Видећете, на пример, да се од молбе коју су добронамерни људи града Чачка упутили својим пастирима да поштују Закон и саборске одлуке, захваљујући духовном слепилу Ваших истомислјеника, догодило оно што се у том граду догодило. Од молбе петнаестак људи до покрета на хиљаде верника који се огласише, није прошло много времена. Сада у том граду влада ред и мир. А зар је требао неред и немир?

Ево сада, Ужичани и Пожежани преклињу Вас, Оче Милићу, и Вашег пријатеља, оца Дмитра Луковића: маните се ћоравога посла, аман вам Бог, и не тражите ђавола с лучом!

Ето, Оче Милићу, ја Вам пророкујем: ако се не вратите реду и поретку, Закону и Сабору-тражите с лучом и наћи ћете ђавола! Јер ако не слушате свог владику (акт Ебр.741) и Сабор (одлуке 2006., 2007.,2008.) Ви идете у пропаст. Ми нећемо с Вама!

Драги Оче Милићу,

Ослушните глас народа из кога сте израсли. Не ратујте против свога народа и против свога стада. Не терајте му инат. Оканите се пендрека и полиције, узмите крст и Јеванђеље и вратите се стаду своме. Док још има времена!

И још нешто, Оче Милићу, безумно говорите да је оружје Ваших омражених сајтова "мотка".

Срамота, Оче! Мотку тј. песницу први је употребио Ваш пријатељ Дмитар Луковић! Пендрек и полицију је први призвао Ваш идол Атанасије помажући

епископу Јовану шумадијском, а после се та брука преселила и у нашу Епархију, па нашег епископа (Вашом заслугом) од његове сопствене духовне деце чува полиција и телохранитељи! Од Вас је кренуо прогон најбољих јереја!

И још нешто, драги оче Милићу,

Срамота је да преписујете бљувотине владике Атансија, о псеудозилотима, о катарима.... Ви знате ко се враћа на бљувотину.

Смучило се више, народу, то бесрамље!

А смучило нам се и то да појединци (као што сте Ви) идентификују себе са Црквом па кажете како недоучени монаси верују у примат Сабора над Црквом.

Оче Милићу,

Милић Драговић није Црква, па је дужан да се повињава одлукама Сабора (као што је то дужност и епископа, и у ту дужност епископ се заклиње приликом хиротоније говорећи: "Обећавам... да ћу у свему црквеном следити и свагда се повињавати Светом Сабору Архијерејском...")

Дужни сте, Оче Милићу, пред Богом и народом, да поштујете Устав СПЦ (чл.57 и 64!) Дужни сте да поштујете акт свога епископа Е 741! Заклели сте се да ћете ту дужност извршавати!

Сем тога, кад преболите Игњатијеву болест (прелест) Ви ћете се сетити да је Господ нашао апостоле међу рибарима и сељацима који нису имали Игњатијев факултет. Тада ћете (по оздрављењу) осетити стид што сте се ругали „недоученим монасима“ којима Ви нисте ни за мали нокат.

Кад се вратите својој дужности, нећете имати потребе да часне људе сврставате у јеретике, псеудозилоте, катаре... Нити да празнословите о монтанизму,

донатизму, манихејству, гностицизму, етнофилетизму...Бежите са екуменистичко–јеретичког пута којим срљате, тако Вам Бог помог'o!

Желећи Вам повратак реду и поретку, Закону и Предању молим се за спасење Ваше.

17. фебруар 2009. године.

Напомена: У поднаслову поменути текст свештеника Милића Драговића објављен је у књизи „Ко продаје веру за вечеру“ у издању „Борбе за веру“ 2009, стр. 49-59.

РЕАГОВАЊЕ НА ТЕКСТ „СТРАХОВЛАДА У ЕПАРХИЈИ ЖИЧКОЈ“

*„Горњај се ти са твојим душоловцима од нас, јер од
кад се ви међу нас населисте, населило се и сво зло
међу нама“ – из књиге: „Одговор Римској пропаган-
нди“, Српска штампарија у Загребу 1896. стр. 10*

Поштована редакцијо,

Владика Раде каза: „Коде закон лежи у топузу,
трагови му смрде нечовјештвом“.

Тугујемо што Владика жички, окружен неискре-
ним сарадницима, не оставља за собом траг по коме ће
се памтити, већ животари, тумарајући по периферним
буџацама духовног предграђа бавећи се духовним
пљуцкањем, ношен на крилима улизица и полтрона, па
ће као такав остати запамћен по бедама у које су га
увукли неискрени и непоштени сарадници.

Беда прва јесте та да га од његовог духовног срод-
ства (духовних чеда) чува полиција! Зато што Свето
писмо каже да се безбожник и безаконик и своје сенке
плаши.

А друга беда јесте да се у време његово оживо-
творава оно што је у циљу унијаћења, иако је у страху
од жестоке и крваве буне међу Србима министар
Бертнштајн, из времена Марије Терезије, сачинио у
савет: „Не насиљем унијатити, него настојавати, да на
епископске столице дођу људи, који су или лакоми на
новац и на земаљске сласти или нехатни и неспособни;
па онда потпиривати свађу међу клиром и народом, па
ће онда народ сам бјежати у Унију.“ (Види: „Одговор

римској пропаганди“, Српска штампарија у Загребу 1896., стр. 4).

Ето, дакле, ова нас књижица може поучити да препознамо у коју колону су угурали Владику жичког они који су пошли за Гаврилом Мајкићем кога је по повратку из Рима српски православни народ жива узидао у манастиру Марчи (исто, стр. 30); са Павлом Зорчићем, Ђорђом Југовићем, Рафаилом Марковићем, Палковићем и њима сличним (исто, стр.31, 32 и даље).

Погледајмо:

1. Својом руком и словом налаже да се одлука Сабора о богослужбеном поретку „има стрикно поштовати“, а затим је лично газии то допушта својим сарадницима попут Тихона студеничког, намесника пожешког Дмитра Луковића, намесника рудничког Аранђела, самовољника ужичког Милића Драговића... да својим понашањем плују на светоотачко Предање.

2. Његова акта донета у духовном немиру остаће као тамна сенка у летопису наше Свете Цркве. Подсећање на неке од тих аката изазива мучнину духа, али истовремено и распаљује вољу православних верника да истрају у одбрани светоотачке вере: одузима духовништво искусним монасима који по пола века служе роду и Богу, а за духовнике поставља духовну недоношчад гурајући и њих и њихова духовна чеда у прелест (као школски пример у аналима СПЦ остаће прогон и деградација архимандрита Венијамина овчарско-кабларског, забележена у актима Еп. Жичког Хризостома, са једне, и уздизање нестасалих али послушних дечака као што су Тихон, Тимотеј..., на висину којој нису дорасли, с друге стране).

Устројавање духовних гета за поједине Божије служитеље и њихово *de facto* „хапшење“ (тј. затварање у

кућне притворе). Опет за школски пример може послужити акт Еп. Жичког Хризостома којим забрањује архимандриту Венијамину из Овчара да физички привири у неке друге манастире (Ово писаније није само супротно Божијим и овоземаљским законима него и здравом разуму). Још горе понашање толерише појединцима по нашим светињама, који у трци за частима, прогањају и злостављају старе монахе. Тако нпр. оца Саву држе као заточеника у манастиру Студеници.

Прогони монахиња из овчарско-кабларских манастира (Тројице, Благовештење), тобож ради тога да не би било мешовитих манастира, док се у исто време праве мешовити манастири: Јовање, Градац (у коме се чак снимају саблажњиве лакрдије које су својеврсно ругање Светим оцима и такви филмови снимљени на ДВД бестидно се растурају по народу и емитују на ТВ). А да би неправда била још већа и сам Еп. Жички живи у женском манастиру.

Владика прогони честите свештенике зато што су поштовали одлуке СА Сабора *и нису превили шију под јарам и нису вукли ко волови куд их канџија ћера...* (Пример су свештеници из Чачка и Горачића, док, с друге стране, унапређује и привилегује људе који су заглибили у безакоње и неморал).

Забрањује снимање служби Божијих да би сакрио трагове свога безакоња и безакоња својих сарадника који крше прописе и одлуке наше Свете Цркве.

Нагони архимандрита Георгија из мн. Благовештења да погази свете Каноне и да примени силу ради спровођења иначе неспроводиве одлуке, изазивајући тако гнев у верном народу.

Прогања и склања вероучитеље који су били прави мисионари (као нпр. проф. Владимир Димитријевић) а

за вероучитеље поставља медиокритете који саблажњавају децу нашу.

Путем лажи које су потурили, ко кукавица јаје, владини полтрони врши по трећи пут терор над честитим свештеником Драганом Никитовићем из Чачка, због чега је Владика изазвао невиђену узнемиреност у стручним круговима угледних чачанских правника и огорчење верног народа које прети да прерасте у озбиљан протест.

Одузима право народу, због кога јесте, право на реч у светињама које је исти тај народ изградио и које исти тај народ својим благочешћем и добротворством одржава. Тако ће акт Е.499/09 којим ставља „повезачу“ на уста лаосу Божијем доћи у сукоб са здравим разумом, јер народу мараму још нико не натка!

Тако је Владика превидео да ће покушавајући да народ утера у ћутање – изазвати *камење да проговори*, јер је народ Божији чувар вере апостолске, а не лицемери и улизице, који ће Владики за тили час окренути леђа кад дође час, а већ је настао.

Зато ћу ово реаговање на „страховладу у Епархији Жичкој“ завршити цитатом из књиге „Одговор Римској пропаганди“: „Торњај се ти са твојим душоловцима од нас, јер од кад се ви међу нас населисте, населило се и сво зло међу нама“

Нека Бог да да се човекољубље и родитељска љубав уселе у срце нашег епископа да поново почнемо ићи на његове службе и да поново почнемо узимати његов благослов.

На Марков дан 2009. године.

ОТВОРЕНО ПИСМО АРХИЈЕРЕЈСКОМ НАМЕСНИКУ ТРНАВСКОМ

Господине Милинковићу,

Данас се згранух сазнавши за нови „сценарио“ којим сте поново наумили да преварите Његово Преосвештенство Епископа жичког и да га поново доведете у непотребан сукоб са стадом његовим.

Зашто то радите господине Милинковићу?

Зар Вам није било довољно што сте о Савиндану 2008. године својим игнорисањем верника направили „рат“ између верника и себе; затим дезинформацијама навели младог владичиног секретара Ђорђа да се нехришћански и бирократски понесе према делегацијама верног народа; затим својим понашањем изазвали огромно незадовољство народа и најзад својим сплеткама довели нашег Архипастира у заблуду да најпре донесе неправедне одлуке, а онда да те одлуке опозове конфронтирајући се са својим народом?

Зар Вам није довољно што сте унели и просули злу крв по малој српској Светој гори и изазвали сузе монахиња и бол овчарско-кабларских стараца?

Зар Вам није довољно што сте у манастиру Трнава сковали паклени план и навели својим лажима Епископа на прогон честитог свештеника Срба са положаја старешине атеничке цркве?

Зар Вам није довољно што сте својим понашањем и сплеткама увели (невиђену праксу) да нашег Епископа чувају кордони полиције од његове духовне деце?

Зар Вам није довољно што сте својим безумљем створили „Законоправило“ а онда Епископу сплеткама ољгали оне часне људе и навели Епископа да са њима

не разговара иако знате да су тамо носиоци ордена Светог Саве, добротвори, честити лекари, универзитетски професори, угледни привредници...?

Зар Вам није довољно идолопоклонство које показујете према бившем Епископу Атанасију кога сте такође насукали да пљује (по гласилима СПЦ) примерне српске синове и кћери?

Зар Вам није довољно што јавно обожавате Епископа Игњатија који трује невину српску децу припремајући их да газе завете и предања наших светих и богоносних Отаца?

Зар Вам није доста што сте обмањујући Епископа жичког, г. Хризостома издејствовали казне за најбоље и унапређења за најгоре?

Зар Вам нису довољне сузе монахиње Ираиде (Ваше рођене сестре) коју раздире Ваше бешчашће?

Зар не знате да је Драган Никитовић честит човек, диван свештеник, човекољубац, побожни пастир, пожртвовани верољуб и богољуб?

Зар не знате шта је отац Драган Никитовић урадио, пре него што је дошао у Чачак, у претходној парохији? (за разлику од Вас који сте своју каријеру градили на не баш славним темељима!)

Зар не знате да су браћа и сестра оца Драгана као монаси своје животе посветили роду и Богу?

Зар не знате да је отац Драган Никитовић слабочког телесног здравља?

Зар не знате да оца Драгана цене и поштују његови бивши и његови садашњи парохијани, да га цене и поштују његови суграђани, да га поштују монаси и монахиње, да га поштују сви који су имали прилике да се с њим упознају и да га сретну?

Зар не знате да таквог човека не можете отерати из Чачка ничим, па ни гнусним лажима и измишљотинама?

Зар не знате шта ће се десити ако отац Драган поново буде кажњен?

Хоћете ли да Вам кажем? Али зар Вама вреди говорити?

О Савиндану 2008. су Вам говорили шта ће се десити. Били сте глуви да чујете и слепи да видите.

Не гајим илузију да ћете Ви мене послушати као што прошле године нисте послушали оне часне људе који су због вас направили „Законоправило“.

Али поред тога ја ћу да Вам кажем (што би наш Патријарх Павле рекао: „Рекох и душу своју спасих“): господине Милинковићу, ако не кажете Владики истину тј. да сте га опет обманули, преварили, слагали, биће белај големи; много већи него што је био о Савиндану 2008. године, то вам јемчим са ових много љета које носим на својим леђима и са овом седом брадом. Довешћете нашег Епископа још једном у позицију да се конфронтира са својом духовном децом и зато ћете пред Богом и народом Ви и само Ви сносити одговорност. Овога пута Вам, изгледа неће проћи она: „држите лопова“! Очи овог града су сада окренуте тачно у центар: у Вас!

Оца Драгана Никитовића нећете прогнати из Чачка док правда не буде сахрањена (а верујем да тај погреб Ви нећете дочекати) и док је вере у срцима овог благочестивог народа, коме је доста више Вашег бешчашћа.

Зато вам братски предлажем: кажите Владики истину док још има времена, да би се избегао нови скандал у нашој Епархији, да би се избегли непо-

требни сукоби, да би се избегло да се противници наше Свете Цркве сладе нашом неслогом. А истина коју треба да кажете Владики је: отац Драган Никитовић је пастир добри! И да је све у вези са његовим прогоном било ваше масло! Да ли сте то учинили зато што не поносите да има бољих од Вас или Вас је ђаво наговорио на то зло – то Бог зна.

Ви знате да сте минирали Епископов благослов за његов пут у Свету Земљу!

Ви знате да сте „заслужни“ што отац Драган није добио Епископов благослов да оде на Свету Гору као духовник групи која је ишла на поклоничко путовање!

Ви знате да сте изрежирали све „грехе“ оца Драгана Никитовића!

Заиста превише сте се острашили. Ваљало би да се сетите оне народне: „Засвири па за појас задени.“

Господине Миљинковићу,

Минут је до подне да својим потезом потрете бљувотину своју. И не враћајте се више на њу, за име Бога!

Нека би Вам Бог био на помоћи да братољубљем замените мржњу.

22.06.2009. године.

**ЗАУСТАВИТЕ ОСТРАШЋЕНОГ
АРХИЈЕРЕЈСКОГ НАМЕСНИКА ТРНАВСКОГ**
-Отворено писмо Епископу жичком-

Недавно сам прочитао текст протојереја-ставрофора др. Матеје Матејића: „Да созерцавамо“, као и текстове: „Јао мени до Бога милога, ће погубих од себе бољег“ и „Поводом Витомировог утука“.

Ових дана у бројним средствима информисања ("Новости", "Прес", "Блиц", "Чачански Глас") се поново открива невиђена острашћеност Радослава Милинковића, који се поново крије иза ауторитета наивног епископа жичког господина Хризостома, а који овога пута своје отровне стреле свемоћи и властољубља устрелује на једну вероучитељицу.

Постављам питања епископу жичком господину Хризостому, овим путем, пошто је то преко архијерејског намесника трнавског (какав је иначе ред) немогуће учинити, јер је он између себе и верног народа ископао не јаз, него провалију.

Ваше Преосвештенство,

Да ли знате да Вас је у манастиру Трнави пре непуне две године Ваш сарадник, архијерејски намесник трнавски Радослав Милинковић, обмануо и о свештенику Србољубу Стојковићу тадашњем старешини храма Огњене Марије рекао неистине, те да сте Ви, насевши тим неистинама, сменили са места старешине Цркве овог благочестивог свештеника?

Да ли знате да вас је Ваш сарадник Радослав Милинковић неистинама навео на танак лед због чега сте донели своје акте о прогону свештеника Мирољуба, Драгана, Горана... па те своје акте потом повукли, на-

кон протеста огромног броја верника, и тако нанели штету своме достојанству?

Да ли знате да Вам је о монасима овчарско-кабларских манастира Ваш сарадник Радослав Милинковић испричао лажи због чега сте донели бројне одлуке, а да ниједну од тих одлука нисте могли да спроведете у живот, јер су неспроводиве, због чега Вас огроман број верника, монаха и јереја сматра веома наивним и несамосталним? (Због тога се, опрости Боже, о Вама причају вицеви који Вас пореде са енглеском краљицом).

Да ли знате да Вас је Ваш сарадник Радослав Милинковић навео да покренете монтирани поступак против грешног Милоја који се темељи на измишљотинама и лажима, што најбоље потврђује чињеница да сте од тог поступка, хвала Богу, одустали?

Да ли знате да Вас је Ваш сарадник Радослав Милинковић навео да покренете поступак против свештеника Никитовића зато што је пререзао колач монахињи?

Да ли знате да Вас је Радослав Милинковић својим интригарењем навео на немудрост којом нисте благословили свештенику Никитовићу поклоничко путовање на Свету Гору?

Да ли знате да је Ваш сарадник Радослав Милинковић преваром обезбедио лажне исказе неколико верника и на тај начин створио лажну подлогу за оптужницу против свештеника Драгана Никитовића коју сте Ви, верујући му, покрели? И да ли знате да ће Вас тај процес увући у још једну велику бруку и невољу?

Да ли знате да је током поступка против свештеника Никитовића Ваш сарадник Радослав Милинковић

вршио срамне и непринципијалне притиске, и претње сведоцима у поступку?

Да ли знате какав је драгуљ вероучитељица Слађана Павловић коју је Ваш сарадник Радослав Милинковић сменио говорећи да је то Ваша воља? И знате ли у какву ће Вас невољу тиме увући, и какву ће штету тиме нанети СПЦ, јер ће наставници и деца штрајковати због те неправде?

Да ли знате какве квалитете моралне, духовне, хришћанске има проф. Владимир Димитријевић, бивши вероучитељ, кога је усменим путем сменио Ваш сарадник и помоћник Радослав Милинковић говорећи да је то Ваша воља, а да му о том никад нико није уручио никакав акт. О безумља и срамоте! Да ли знате да ће у летопису СПЦ остати забележено да је у време епископа жичког Хризостома смењен вероучитељ који је веома запажен православни публициста у православном свету?

Да ли знате да је Ваш сарадник Радослав Милинковић својим понашањем и човекомршћом натерао вернике у Вашој Епархији да оснују удружење "Законоправило" како би се могла јавности, Вама и црквеним властима дотурити истина, коју није било могуће обелоданити, о самовољи и властољубивости Радослава Милинковића и још неких Ваших сарадника?

Да ли знате да Вас је Радослав Милинковић одвојио од Вашег стада и да Вас лажима наводи на невероватну праксу која се огледа у томе да не обилазите свој верни народ и да се од своје духовне деце ограђујете кордонима полиције?

Да ли знате каква су срамота одлуке којима сте забранили да се снима истина, тј. безакоње оних јереја, који не поштују прописе, одлуке Сабора и Ваш акт бр.

Е 741/08; затим одлука којом сте забранили да у светињама говоре побожни људи, ктитори, добротвори... и да ли знате ко Вас превари да ставите потпис на те срамне акте који ће ући у летопис СПЦ као пример немудрости, одсуства љубави и добротољубља?

Ако ништа од овога не знате то је грехота. То је велики грех, Преосвећени Владико! Јер, *ко на брду ак` и мало стоји*, дужан је да *види више но онај под брдом!*

Ако, пак, знате, ове и друге бруке које Вам је приредио Ваш сарадник Радослав Милинковић, па то толеришете, онда је то, извините на изразу, срамота! И то невиђена и недопустива срамота! Неопростива пред Богом и пред људима.

Ваше Преосвештенство,

Зауоставите острашћеног архијерејског намесника који Вам се уз скуте пришљамчио јер тако се можете ослободити полтронских лажи које Вам праве огромне сметње да правилно управљате речју истине Божје.

Тако ће Те, с Божјом помоћи, престати са прогонном најбољих и награђивањем и унапређивањем најгорих.

О Великој Госпојини, 2009. године.

ЧУДА „СТАРЦА“ ТИМОТЕЈА

У нека давна времена Свети Владика Николај учаше монахиње овчарско-кабларске како се служи Служба Господња. И научише оне како се служи Богу и роду. И тепаше им Свети Владика: „Златице моје“. Међу њима беше и ревносна монахиња Евпраксија, садашња игуманија Никољска која изброји око 90 љета овоземаљског живота. И служаше се Служба Господња у Никољу светом, онако како нам је од Светих Отаца предато, онако како „Златицу“ учаше Свети Николај, онако како више пута каза СА Сабор, онако како и Епископ жички заповеди (Е.бр.741/08).

То је истина жива. Али, дође лажни учитељ и поче да чини чудеса.

Чудо прво: За „старца“ монахиња никољских дође млађани Тимотеј Студенички. Некада су „недоучени“ знали да духовнику у женском манастиру ваља узрости: духовно – до висина духовника, а физички – до 50 љета (Тимотеј нема ни једно ни друго).

Чудо друго: Преучени „старац“ Тимотеј убеди стару игуманију да је Свети Николај застарео, те да Службу Бојју не трба служити онако како ју је он (Владика Николај) научио.

Чудо треће: На љубав двојице благочестивих хришћана, који су "старца" Тимотеја, сада Придворичког, знали од ране младости, одговори љубављу: *Дођите к мени, а ја ћу, Христа ради, и вама за љубав, служити Литургију као што сам раније служио, и као што ви молитe.*

Чудо четврто: Пође 46³⁴ јагњаци Господњих,

³⁴ Сви до једнога богомољна деца Божија, међу којима беја-

прије зоре и бијела дана, кренувши у загрљај Тимотеју, да у љубави славе Бога, а он их дочека грлећи их и целивајући их целивом чудним.

Чудо пето: Крај целивајуће иконе не беше крста, а у олтару се обретоше свештеници из других намесништава који су осведочени виновници безакоња – новотарци.

Чудо шесто: У цркви се појавише набилдовани телохранитељи „старца“ Тимотеја (или његових усрећитеља). Иако је 8 сати, Служба не почиње, а „старац“ Тимотеј поче да извирује излазећи из цркве.

Чудо седмо: Не прође много, на истинску радост присутних уђе у храм старица Евпраксија Никољска са једном старицом никољском и једном певачицом која беше обучена у искушеничке одежде.

Чудо осмо: Старица Евпраксија, коју придржаваше певачица, окрете леђа олтару и поче беседити. Збуњени бејасмо! Неке Луче апостолске су нас учили да се у цркву улази смерно, са страхом Божијим. Још су нас учили да пре Јеванђеља, тј. пре Речи Господње, нико не беседи. И још су нас те Луче учили: У цркви жена да не говори (ср. 1.Кор. 34,35).

Чудо девето: Старица, дакле, уђе са закашњењем и к'о пророчица (Боже ме прости), каза: *Хвала вам што сте поранили... Хвала вам што сте дуг пут превалили по овим кривинама...* (Она, дакле, зна да ми нисмо одагле, она зна да смо ми поранили, она зна да смо ми дуг пут по кривинама прешли). И још каже: *Нека вам Бог исправи пут ка небу.*

ше и универзитетских професора, правника, лекара, привредника, носиоца ордена Светог Саве, великих добротвора, добротвора, приложника...

Неко од запрепашћених јој смерно дошапну: „Свима нама!“ Она погледа у свог „старца“, а он јој као свом „духовном чаду“, даде одобравајући знак да је извршила послушање.

Чудо десето: Поче Света Литургија, двери се не затворише. Народ одговараше онако како су нас учили све ове деценије живота наших и онако како нас је, с љубављу, поучавала „Златица“ из Никоља. Али певачица иза народа поче да завија неку, ваљда, учену арију. Поучени од Светих Отаца, мислили смо да на Литургији одговара народ а не певачица. Међутим, ново чудо пројави Тимотеј узвраћајући обећану љубав једном од хришћана које је позвао за певницу говорећи му: *Овде сам ја игуман и не дозвољавам ти да тако певаш!* (брат Хришћанин је певао онако како се у српским храмовима пева од вајкада, док је певачица певала "по византијски").

Чудо једанаесто: Народ поче прилазити целивајућој икони, крстећи се, молећи се, а при изласку из храма Господ им ниспосла изобилни дар суза. Не хотећи да саучествују у безакоњу, у ругању светоотачком Предању, одлукама Сабора и (ваљда нелицимерном!?) акту свога епископа. Сузе и тугу заустави неко говорећи: „Не плачите, браћо и сестре! Господ зна срце наше! Господ зна са којим намерама дођосмо у ову светињу! А ми знамо да је обесних било од памтивека..."

Поседасмо у аутомобиле и кренусмо назад истим оним кривинама кроз пустињу молећи да Бог помогне свима нама да идемо оним путем којим су ишли наши Свети Оци, јер само тај пут води у Царство небеско. У пут Тимотејев не верујемо! И њиме ићи нећемо!!!

Чудо дванаесто: Кад се колона аутомобила заустави, одјекиваху песме из „Духовне лире“ Владике

Николаја. Невероватно, нико се ни с ким није договарао, а у целој колони богомољне песме грме.

Понету трпезу љубави изнесмо, помолисмо се Богу...

За време трпезе, једном сабрату се оте: „Ја ово не могу да схватим. У мојих шесдесет година нисам доживео да човек данас једно обећа, а то сутра погази. То не приличи ни последњем ништаку, а камоли монаху“ (јер монах је обећао да ће служити по одлукама СА Сабора и одлуци Еп. жичког Хризостома Е. бр.741/08, али је у међувремену сковао план па довео попове новотарце и обезбедио певачицу која ће их прати у безакоњу).

На то други прозбори: „Немојмо се, браћо и сестре, чудити овоме. Зар није казано: *Проклет да је онај који се узда у човека*. Ми смо Господу жртву принели. И то Господ зна. А то што је Тимотеј показао своје лице за мене није чудо. А ево зашто: он се у Ариљу заклео да неће новотарити, па се после месец дана бестидно вратио на своју бљувотину. Ја сам тада схватио да је то (не)човек који не држи реч, који је без части и достојанства. Ми због њега нисмо ни ишли на овај пут, него смо ишли да срцем Господу воштаницу и молитву принесемо. И Господ је то видео. Ја верујем да нам Господ неће замерити што смо изашли из цркве, јер нисмо хтели да саучествујемо у безакоњу, и верујем да нас је Бог поучио да сви, без једне једине речи, оставимо безаконике, веселу мати Евпраксију и телохранитеље да наставе своје ругање светоотачком Предању."

Запевасмо „Достојно јест“ и благодарисмо Господу.

Радост се поврати на лица наша. Један међу нама проговори: „Браћо и сестре, ево ми се сада растајемо

одлазећи домовима својим. Нека Бог да, да се у радости и љубави у светињама нашим срећемо. Ми смо јутрос у порти манастира придворичког, у планини изнад Ивањице, посадили из срца својих дрво љубави! Ми смо саборно то дрво залили сузама нашим! Заливајмо га од данас молитвама нашим! Еда би рода донело! По плодовима тијем познаће нас они који иза нас дођу. И дјете Тимотеј је са својом сабраћом у безакоњу и телохранитељима посадио дрво. И залио га човекомрзијем, преваром, бесчашћем, лажним целивима... И то ће дрво род родити! Помолимо се Богу, браћо и сестре, за старицу Евпраксију, да се сети свог првог учитеља, Владике Николаја, и да не окуси рода са овог Тимотејевог дрвета.

А Тимотеју, нека би Бог дао, довече кад остане сам, бар једну сузу покајну. Нека би Бог дао да њоме прихрани наше дрво љубави. Да опет будемо оно што бејасмо, пре него што он узео део од блаженопочившег оца Јулијана и оде да га проћерда, као блудни син.

А ја одох, ако ми Бог да, из ових стопа на Охрид, да се тамо „Молитвама на језеру“ на стазама Светог Владике Николаја молим за старицу нашу Евпраксију едаби застала! Е да би послушала! Е да би чула глас с више: *Зар и ти Златице моја?!?* “

У недељу тринаесту по Духовима 2009. године.

**ПОВОДОМ ТРЕЋЕГ БОГОМОЉАЧКОГ
САБОРА У ВАЉЕВУ**
- Писмо „Борби за веру“ -

Поштована редакцијо,

Ваш текст о збитију у Ваљеву, изазвао је у мени два осећања, које желим да поделим са вама и вашим многобројним посетиоцима.

Са једне стране радост, наду, утеху и понос што припадам народу у којем још има соли. Соли која није обљугавела. Радост и наду што у нашој светој Цркви још има, хвала Богу, пастира добрих попут Преосвећеног владике Милутина, који као кокош што сабира пилиће под крила своја, с љубављу сабира чада своја, премудро ослушкујући глас духовне деце своје, и на тај глас се одазива духовном храном кроз поуке и у сусрету с њима утољује духовну жеђ њихову, водећи их стазом која иде ка Источнику воде живе.

У међувремену сам се видео са неколико људи који су ми са одушевљењем испричали:

- како су тога дана у Ваљеву видели само два саобраћајна полицајца и то на далекој периферији који су вршили редовну контролу саобраћаја;

- како је благочестиви владика Милутин пешице прешао преко трга и ушао у Дом културе испуњен наредом;

- како је на Сабору богомољачком показао непоколебљиву чврстину у поштовању богослужбеног поретка и светоотачког предања;

- како је по завршетку Сабора стајао у холу и благосиљао стотине људи, упутивши сваком топлу, родитељску, пастирску реч.

И зато бих са љубављу хтео браћи Ваљевцима да довикнем: Благо вама, браћо и сестре, што вам је Господ подарио таквог владику који бдије љубављу својом над вама и који одговорно стоји на путу Владике Николаја и аве Јустина! Благо вама што се таква љубав, такав мир, таква благодат излила на вас, на светиње ваше, на градове ваше, на села ваша, на имања ваша...

С друге стране, пак, притиска ме осећање туге и жалости пред чињеницом да има, куку и леле, архипастира који презиру стадо своје, који се гнушају верног народа, од кога се осионо и гордо ограђују телохранитељима и полицијом, који погазише богослужбени поредок и светоотачко предање, којима узор нису Свети Владика Николај и Преподобни ава Јустин, него вероломни Зизјулас који се клања папи - највећем јеретику и богоотпаднику. И док владика Милутин чврсто стоји између два духовна стуба, који су његови узор и светионици на пастирском путу (Владика Николај и ава Јустин), и око њих сабира и напаса стадо своје, дотле пастири не-добри, новотарци, у својој гордости изгубише оријентире и почеше да тумарају за Зизјуласом срљајући у загрљај србомрсца папе, гурајући брод наше свете Цркве у море екуменизма, у море свејереси.

6.11.2009. године.

П.С.

Истовремено бих искористио прилику да вам честитам што сте, уз помоћ Божију, поново успели да пребродите тешкоће са којима сте се суочили због хакерских напада на ваш сајт. Случајно знам ко се све са ових простора залагао и обећавао да вашег сајта неће

бити. Како и бива: „Обећање лудом радовање“. Осим тога, бољу и већу рекламу нико вам није могао приредити од оних који су се радовали вашем погребу. Јер „Борба за веру“ се заиста бори да род наш и наша света Црква остану на стази којом су нас водили богонадахнути оци наши од Светог Саве до Владике Николаја и аве Јустина. Не знају залудни гробари ваши да *ако је Бог с вама, ко ће против вас?* (ср. Рим. 8,31).

РЕАГОВАЊЕ НА ПРОЛОГ

- Писмо „Борби за веру“ -

Поштована редакцијо,

У Прологу Владике Николаја за 10. / 23. октобар, који сте објавили под насловом „Свети мученици Зографски пострадали од Латина“, видимо да Владика Николај каза: “Када цар Михаил Палеолог склопи с папом злогласну Лионску унију...”

И још видимо да нас Свети Владика подсећа да ушавши на Св. Гору латинска (читај: папина) војска „почини таква варварства, каква Турци не починише никада за 500 година.“

На основу ових констатација Св. Владике Николаја намећу се питања:

1. Да ли неки одсрбљени епископи мисле да њихово слизивање с папом није злогласно? И да њихов екуменизам – јерес није злодело?

2. Треба ли почињена варварства и злогласја од стране папе и његових србомрзних следбеника наградити поданичким улизивањем том неспорном јеретику и србокрвнику? Треба ли од њега примати прстење и напрсне крстове?

Ја нисам „мудри теолог“, да бих могао да расправљам о питањима у која су се упустили у Равени Игњатије и Иринеј Буловић, придржавајући се поданичког скута њиховог идола Јована Зизјуласа чију „мудрост“ и одступништво од светоотачког предања сведочи он сам (Јован Зизјулас главом и брадом). На екуменистичко-новотарском сајту *verujem.org*, између осталог објављен је под насловом „Православље“ текст Јована Зизјуласа, који у закључку каже: „**На крају,**

православље ће на пресудан начин морати да допринесе јединству Цркве. Његов глас у екуменском покрету биће од виталног значаја, ако јединство Цркве треба да обухвати димензију источне традиције. Да би се догодило обострано креативно спајање Истока и Запада, православље треба да се отвори за проблеме нашег времена и надиђе свој стерилни конзервативизам. Оно треба да прилагоди своју структуру својим еклисиолошким принципима и појача напоре, што, додуше, савремена православна теологија већ чини, да испита своје предање и „поново га прихвати“ у светлу данашњих проблема. То се може учинити само у блиској сарадњи са Црквама и теологијом Запада. Сваки будући допринос православља мораће да се односи на труд за јединство Цркве: наиме, само посредством уједињене Цркве хришћанство може имати значај за потребе и тежње човечанства.“

Не треба бити много мудар да би се схватила суштина ове лакрдије. А да се о лакрдији ради, сведочи чињеница да Зизјулас ни не зна да западна црква није црква, већ јерес. Јер да зна, не би западне јеретике називао „Црквом“ са великим Ц. Он би своју лудост могао да омудри ако би прочитао писмо професора Богословског факултета у Солуну др Димитрија Целенгидиса Свештенном Синоду Грчке Цркве, које је објављено на Вашем сајту.

А нашим „мудрацима“ Игњатију и Иринеју Буловићу, омудравања ради, препоручујем текст Владимира Димитријевића објављеног на Вашем сајту под називом „Шта би рекли Новомученици српски?“ (поводом скупа на Кипру).

Део тог текста гласи:

„Видели смо како се слажу теолози Истока и Запада који све свODE на „евхаристијско сабрање” којим преседава епископ (бискуп). Али, ако смо толико сродни, како је могуће да светац буде и Вукашин из Клепаца и да, код наше „западне браће”, то буде Алојзије Степинац? Дакле, без обзира на све домете „евхаристијске еклисиологије” (то, да „Евхаристија гради Цркву”, кажу и Анри де Либак и Јован Зизјулас), неке разлике постоје. За православног човека, оне нису „феноменолошке”, него „онтолошке” јер из догматике производи етика.

Зато ћу бацити још једну рукавицу у лице оних који мисле да не треба „таласати” него ћутати („У ћутању је сигурност”, вели неки Андрићев јунак.)

Стиропорци, јавите се! Нисте ваљда у мишјим рупама својих „неопатристичко - синтетичких” курикулума? Грицкате сир из фондића „Конрад Аденауер”, канда? Или из „Pro Oriente”? Зато се не јављате - бука смета вашем варењу... Пазите да се не загрцнете тим сиром. Знате ли чија вам верска заједница плаћа те укусне сиреве? Она иста верска заједница која литургијски прославља „блаженог Алојзија”, и којој су припадали ревносни херцеговачки крижари, о чијим подвизима је, за време II светског рата, италијански генерал Александар Лузано писао Мусолинију:

>>„Дуче! Моја безгранична оданост према Вама ми, надам се, даје за право да, у нечему, одступим од строгог војничког протокола. Зато и журим да Вам опишем један догађај којему сам, уназад три седмице, лично присуствовао.

Обилазећи среска места Столац, Чапљину и Љубиње (између 60 и 130 км северно од Дубровника) - сазнам од наших обавештајних официра да су Павели-

ћеве усташе, претходног дана, починиле неки злочин у једном селу (Пребиловци), и да ће, када се то прочује, околни Срби поново да се узнемире. Недостају ми речи да опишем оно што сам тамо затекао. У великој школској учионици, затекао сам заклану учитељицу и 120 њених ученика! Ниједно дете није било старије од 12 година! Злочин је неумесна и невина реч - то је превазилазило свако лудило! Многима су одсекли главе и поређали их по ћачким клупама. Из распорених утроба усташе су извукле црева и, као новогодишње врпце, растегли их испод плафона и ексерима укуцали у зидове! Рој мува и несношљив смрад нису дозвољавали да се ту дуже задржимо. Приметио сам начети цак соли у ћошку и згрануто установио да су их клали полако, солићим им врагове! И таман кад смо одишљили, у задњој клупи се зачуло дечје крклање. Пошаљем двојицу војника да виде шта је. Изнели су једног ћака, још је био у животу, дисао је са напола пресеченим грклањом! Својим колима одвезем то јадно дете у нашу војну болницу, повратимо га свести и од њега сазнамо пуну истину о трагедији.

Злочинци су најпре, на смену, силовали учитељицу Српкињу (име јој је Стана Арнаутовић) и онда је, пред децом убили. Силовали су и девојчице од осам година. За све то време, певао је силом доведени оркестар Цигана и ударао у тамбуре!

На вечну срамоту наше, римске цркве - и један божји човек, један жупник, у свему томе је учествовао! Дечак кога смо спасили, брзо се опоравио. И чим је рана зарасла, нашом непажњом побегао је из болнице и отишао у своје село, да тражи родбину. Послали смо патролу за њим, али узалуд; нашли су га на прагу куће закланог! Од хиљаду и нешто душа, у селу више нема

никога! Истога дана (то смо открили касније) кад је извршен злочин у школи, усташе су похватале још 700 становника села Пребиловци и све их бацили у јаму или на животињски начин на путу до јаме побили. Спасило се само око 300 мушкараца: једино је њима успело да пробију усташки обруч око села и да побегну у планину! Тих 300 преживелих јаче је од најелитније Павелићеве дивизије. Све што су имали да изгубе, они су изгубили! Децу, жене, мајке, сестре, куће, имовину. Чак су и страха од смрти ослобођени. Смисао њиховог живота је једино у освети, у страшној освети њих је, у неку руку и стид што су преживели! А таквих села, као што су Пребиловци, пуна је Херцеговина, Босна, Лика, Далмација. Покољи Срба су достигли такве размере да су, у тим крајевима, загађени и многи водени извори. Из једног врела у Поповом Пољу, недалеко од јаме у коју је бачено 4.000 Срба, избијала је црвенкаста вода, лично сам се у то уверио! На савест Италије и наше културе пашће неизбрисива мрља, ако се, док је време, не дистанцирамо од усташа и не спречимо да се нама припише да подржавамо безумље!”<< Тако генерал Лузано.

Мислим, кад већ грицкате свој апокалиптички екуменски сир, да ли сте се икада упитали шта ће вам, кад се видите тамо горе, рећи Вукашин Јасеновачки, из села Клепаца, које је близу Пребиловаца? Знам, ви ћете рећи да је било и србских злочина према другима. Јесте, господо! Али, ко је злочине чинио, био је изрод и антихришћанин. Није га Црква од Истока томе учила. А херцеговачки крижари су покатоличени Срби, који су припали заједници што је неговала Svetu Inkviziciju и имала Вартоломејску ноћ.

Грицајте своје сиреве, господо стиропорци! Само, понекад, понекад погледајте: некако су кржави унутра.

Толико уочи још једног дијалога Православно - римокатоличке мешовите комисије за богословски дијалог, која треба да, у октобру 2009. године, на Кипру, расправља о папином примату у II миленијуму.

(Баш сам одвратан: кварим људима дисање на оба плућна крила, православно и католичко! Таман су нашли сестринску Цркву! Таман су засновали своје дијалоге на „евхаристијској еклисиологији“! Таман су магистрирали у Риму! Таман су им долазили кардинали попут Каспера! Таман је угледни теолог, Бенедикт XVI, дошао на папски трон! Таман... А ја, дивљак из балканских гудура, вичем: “Пребиловци! Клепци! Дракулићи! Шарговац! Мотике! Глина! Госпић! Јадовно!” Подсећам их на речи Св. Николаја Жичког да су усташе за ревност у злу „добро знану свима, похвале добили из пакла и Рима.“

Али, стварно, ја постављам једно дечје питање србским ученим делегатима у Равени и, у октобру 2009, на Кипру: „Шта ће вам, уважена господо, рећи учитељица из Пребиловаца, Стана Арнаутовић, са својим покланим ђацима? Шта она мисли о евхаристијској еклисиологији, примату и саборности? Или мислите да њена душа спава до Другог доласка, и да је будна само ЕПИ ТО АВТО, на литургијском сабрању.“

Када се као пијанци ухвате руку под руку Јован Зизјулас, Игњатије Мидић и Иринеј Буловић, иза њиховог пијаног заноса чујемо глас Апостола Павла „Говорећи да су мудри, полудеше“ (Рим. 1,22)

23. октобар 2009. године.

**МР ВЕЛИБОР ЦОМИЋ – ВУК У ЈАГЊЕЋОЈ
КОЖИ**

- Писмо „Борби за веру“ -

Поштована редакцијо,

Честитам вам! Добили сте још једно предивно признање. А признање вашој борби за светоотачко предање није могло бити веће од чињенице да вас је јавно у „Гласу јавности“ напао мр Велибор Цомић.

Зашто мислим да је напад мр Велибора на вас и на ваше богољубиве сараднике, комплимент, признање, похвала?

Зато што мр Велибор спада у вукове оденуте у јагњећу кожу за које нас је Господ упозорио да ће доћи: „Чувајте се лажних пророка, који вам долазе у одељу овчијем, а изнутра су вуци грабљиви. По плодовима њиховим познаћете их“ (Мт. 7,15-16);

Зато што мр Велибор спада у оне преучене, премудре, оне који су паметнији од Светих Отаца и оне који надилазе својом уобразиљом црквени поредак (много ме подсећа на ужичког кабадахију Милића Драговића и Зизјуласовца Игњатија Мидића), који себе препамећу, преученошћу, премудрошћу сврставају у чету оних који говоре да су мудри...

Зато што мр Велибор благосиља бракове оних за које Његово Високопреосвештенство Амфилохије Радовић каза да су подобни онима из Содоме и Гомора.

Зато што мр Велибор духовнике попут оца Симеона Рукумијског, оца Матеје Матејића, оца Жарка Гавриловаћа, оца Душана Колунџића као и професоре др Миодрага М. Петровића, Проф др Милана Петровића, др Марка Марковића, Предрага Р. Драгића Кијука,

канонисту Жељка Которанина, професора Владимира Димитријевића, Милоја Стевановића и многе друге који пишу на „Борби за веру“ сматра анонимусима или „псеудоанонимним ауторима“. Еј, благо онима које пљују, којима се ругају, које прогоне, вере ради, духовне авети попут мр Велибора и њему подобњих!!!;

Зато што са Ловћена мр Велибор шаље бљувотине на које се ни у херцеговачком кршу више не враћа њихов креатор, идол мр Велибора;

Зато што мр Велибор, како „зли језици“ говоре, самовољно, са својим идолима, промени назив цркве у којој служи, па се та њихова црква, авај, више и не зове Српска;

Зато што мр Велибор, одрод, сад хоће нама да држи предавање о томе како ћемо ми чувати и сачувати, с Божијом помоћу, веру нашу која нам је од Отаца наших останула.

А то што преко световних новина одрод у мантији, илити вук у јагњећој кожи, почиње да води предизборни пропагандни маркетинг, поручујемо му: фала на питању! Здравомо и добро, које и њему желимо.

И хтели бисмо његовој премудрости да дотуримо мало соли како би он и његови истомишљеници дознали нешто што нису знали у време оно кад су тражили смену блаженопочившег Патријарха нашег Павла, па им Бог и верни народ не дадоше да своје умље преведу у безумље. А то мало соли које им додајемо с љубављу ће их подсетити да четвородневни Лазар у четврти дан заудараше, а Патријарх наш (онај што премудри хтедоше да га смене) јок!

И још нешто:

У време епидемије грипа Патријарху нашем Павлу поклони се васцели српски род (ваљда мр Велибор није), а и данас ходочасти народ српски гробу свјатјејшаго Патријарха својега (ваљда мр Велибор неће).

Из ових неколико оскудних речи није тешко изрећи и извући наравоученије: Народе српски, кога мр Велибор Џомић са својим (у безакоњу љубљеним сатрапима) буде фаворизовао у времену пред избор патријарха – непогрешиво, поуздано, засигурно можемо знати: тај не ваља!

Нека би му Бог помог'о да своје злочињење замени доброчињењем, своју острашћеност смирењем, а своју мржњу братољубљем.

6.12.2009. године.

ПО ПЛОДОВИМА ЊИХОВИМ ЋЕМО ИХ ПОЗНАТИ

- Поводом текста „Испод мантије носи дрес
Партизана“ -

У Браничевској епархији возрaste дрво витко, високо. Хвалу том дрвету, до идолопоклонства, одадоше многи, а међу њима и један од кога то човек никад не би очекивао.

То витко, високо дрво, на први поглед, личијаше на оно о коме се пева у песми о хајдук Вељку. Али, гле чуда, то дрво се показало неплодно, ко смоква она коју прокле Господ говорећи: „Да никад више не буде од тебе рода до вијека!“ (Мт. 21,19).

Од тог витког, високог дрвета падаше двери са иконостаса, а неки се и „срушише“.

Од тог дрвета изроди се наказан род, а народ каже: „Што се грбо роди, време не исправи“.

Од тог дрвета изродише се неки вајни „духовници“, који би по природи свог позива требали да уче народ ономе чему су нас ђедови и наше баке училе: „Чега се паметан стиди, оним се будала поноси“.

Али, то витко, високо дрво не застиђе се да роди наказне уџбенике веронауке, не застиђе се да поруши свете двери на олтарима, не застиђе се што у њиви његовој стасаше вероучитељи који организују бал вештица, не стиди се геј трендова, пориче бесмртност душе...

Покушао сам код неких духовника да потражим одговор на питање да ли је у реду да један свештеник рашири пастирску мантију (без страха од Бога и без стида од људи) и пред новинарима и целим светом испод те мантије покаже мајицу на којој бисмо могли очекивати лик Господа, или Богородице, или Крстите-

ља или крст... па уместити тога, куку бруке, угледамо петокраку на његовом срцу.

Један мудри старац каже: „Никако чудо. Од лудог оца, луда ћеца“. А други каже: „Да је среће да поорганизује духовно вече, бденије, да проповеда науку Господњу, а не да урла и псује по стадионима на којима се догађају сцене од којих би се сваки верник што даље склонио.“

Да ли у речима ових духовника лежи одговор на моје запрепашћење? Размишљајући о плодовима професора Богословског факултета и владике браничевског, паде ми на ум мисао из народне умотворије: „Од шта пало поштапало!“

Отуда морам да питам: да ли ће коначно неко одговоран на Светом Архијерејском Сабору покренути питање овог саблазнитеља, овог цркворушитеља, овог душепогубитеља, овог срамотитеља, овог суновратитеља, овог упропаститеља???

Или ћемо неодговорно пустити ово уклето дрво да баца зло семе трујући српску омладину и српску земљу.

Народ каже: „Боље је спречити, него лечити“. Из тог мудрила народног хоћу да нашим благочестивим владицама довикнем, колко ме снага носи:

Ваша Преосвештенства,

Преклињем Вас, зауставите разузданог вероломца - Зизјуласовца Игњатија браничевског - да не бисте и Ви и стадо Ваше, кад дође време да чупамо кукољ, који нам он сеје по њиви Господњој, „чупали косу с главе“, као што је својевремено упозоравао бивши епископ Атанасије Јевтић говорећи: „Осознајмо најпре сами шта је то Литургија, а не игнорантски да се усуђујемо да дигнемо дрску руку да нешто реформишемо

у Литургији. Сви евентуални успеси добијени од тих реформи, биће само краткотрајни, ефемерни „блицеви“, а онда ћемо убрзо чупати косу своју шта смо урадили и како тек треба исправљати грешке тог реформато-рства“ (јеромонах Атанасије, Теолошки погледи бр. 3, 1980, стр. 95.)

На дан Светог цара Уроша 2009. године.

„ГОВОРЕЋИ ДА СУ МУДРИ, ПОЛУДЕШЕ“

(Рим. 1, 22).

Када је Господ у Гадари исцелио бесомучника, легион је побегао у суноврат, а он (бесомучник) одахнуо. Јер Богу је све могуће (види: Мк. 5, 1-20). И као што је у оно време Господ чинио чуда, по молитвама Својих верних угодника и данас их чини.

Није било тако давно када је умировљени епископ Атанасије Јевтић ширио забуну и саблазан Епархијом жичком, вадећи ексеру по олтарима за време Свете Литургије, ударајући песницом у плећа младића, сасипајући му притом кочијашке погрде за време Свете Литургије, да би га на истој тој Литургији рукоположио; премештајући намештај по црквама, склањајући целивајуће иконе са места где су вековима стајале... Уз то је чинио још којекакве саблазни представљајући их као оригиналну мудрост...

Није било тако давно када је он погазио закон Божји појавивши се као крунски сведок догађаја у Душковцима, иако је тога дана од Душковаца био удаљен неколико стотина километара.

Није било тако давно када је он верни народ чашћавао човекомржњом и изразима повађеним из антихристовске ризнице.

Сада видимо како косовске монахе, који својим животима сведоче истину Јеванђеља, каља погрдама које је поново позајмио из ризнице непомјаника називајући ове свете људе: „...распуштеном бандом, зилотима-зурлотима, монасима-немонасима, Апачима и бандитима, отвореним лудацима и несрећницима...

Дакле, опет је бес ударио на Атанасија Јевтића, па из његових уста изађе уместо пене отров једа.

Помолимо се за њега да га Бог спасе од беса, да не саблажњава верни народ Христов у ове светле дане Часнога Поста. Јер Богу је све могуће. Он је то показао својим чудотворством у Гадари, као и у безброј других прилика.

Са друге стране, пак, видимо да је епископ бачки Иринеј Буловић изгредио представнике косовског народа који су дошли на разговор са Патријархом српским. Није јасно откуд њему право да буде мирођија у свакој чорби. И бесловесна бића не долазе тамо где нису вабљена, а словесна знају где ће отићи они који се самозвано гурају у зачеља: „А гостима каза причу, кад опази како изабираху зачеља, и рече им: Кад те ко позове на свадбу, не седај у зачеље, да не буде међу гостима ко старији од тебе; И да не би дошао онај који је позвао тебе и њега, и рекао ти: подај место овоме: и онда ћеш са стидом сести на ниже место. Него кад те ко позове, дошавши сједи на последње место, да ти рече кад дође онај који те позва: пријатељу! помакни се више; тада ће теби бити част пред онима који сједе с тобом за трпезом. Јер сваки који се подиже, понизиће се; а који се понижује, подигнуће се“ (Лк. 7-11).

Иринеју Буливићу би боље било да се не узвисује него да чита Јеванђеље и живи по њему, уместо што се удвара и љуби скуте архијеретику папи за кога каза:

1. „...Надамо се и молимо се Духу Светом да ће поново кад-тад доћи време постојања јединствене хришћанске васељене, када ће, ако се то у историји оствари, као што се надамо и молимо, поново, по древном канонском поретку епископ града Рима, бити први епископ хришћанске васељене“.

2. „Говорити, дакле, о том првенству, имам утисак, и дозволите да га поделим са Вама, да је данашњи

папа римски, Његова Светост Јован Павле Други и лично доживео и пред читавим светом сведочио своје служење и своје првенство, пре свега управо као службу и служење у име љубави Христове“.

3. „...Личност Јована Павла Другог заиста извршава функцију и друге своје почасне титуле, титуле понтифекса, мостоградитеља, служећи свима, пре свега, својој Цркви и њеном јединству, а затим служећи колико је најбоље и највише могуће јединству свих. Он тиме заиста гради мостове и остварује себе као аутентичног мостоградитеља духовности, понтифекса“.

4. „...Тај човек који је својим животом, својом личношћу у себи спајао јединство љубави, хришћански Исток и Запад, значи васељену, као да је, такође, био и узор и претходник данашњем папи римском Јовану Павлу Другом који и својим животом и служењем потекавши из Источне Европе, из нашег словенског света, и проведши свој живот у Пољској цркви до 1978. године, до избора на катедру Петрову у Риму, у близини и у контакту са Православном црквом и служећи касније и до данас, носећи крст, како је овде лепо речено пре мене, тога служења, такођер, на тај начин сједињује Исток и Запад у жељи да гради и гради мостове међу њима.“

5. „...Ми смо били, морам то да нагласим, импресионирани током тих разговора добром обавештеношћу и жељом Његове Светости (папе) да прати до у јединости живот и проблеме наше цркве и других православних цркава. Из питања која је постављао то се могло видети и осетити. Наравно, наши одговори су били аналогни и ми смо са узбуђењем у души, констатовали управо то, да у нама не види неке странце, неке мање вредне хришћане“.

6. „То је показао поклоновиши нам и епископски крст *који даје римокатоличким бискупима* и један од његових блиских сарадника нам је касније рекао, једноставно, братски, с љубављу: 'Немојте мислити, да је то само куртоазија. Да је куртоазија, добили сте нешто друго, можда, на поклон књигу или нешто пригодно. Али, *пошто сте добили крст и прстен то вам је порука да у Вама види законите епископе цркве Христове као што види у својим бискупима*'. Нас је тај чин још више гануо.“

7. „Та огромна снага воље и спремност на потпуно самопожртвовање је нешто што сведочи о веома интензивном унутрашњем духовном и молитвеном животу и пројављује духовну снагу каква се данас, а можда и другим временима, али данас посебно, веома ретко среће. Зато и на оне који не деле све садржаје у вери са браћом и сестрама римокатолицима, хришћане па и нехришћане његова личност (папина) делује са изузетном снагом... Не знам колико сам у стању да то искажем.“

8. „...Главно је да се нађе времена и могућности за братски разговор са двојицом блиских сарадника Његове Светости Јована Павла Другог. Ја сам ето и на тај начин, недавно био његов гост и могу и то да кажем у толиком мноштву послова и брига, ношења крста животног и пастирског, ипак, је као што су ми рекли, налазио времена да упита: 'Где су они весцови Срби - српски епископи који су били код њега'... *То је такође било дирљиво и за владика Амфилохија и за мене*“.

9. „...Тако, дакле желим, да молитвама од Господа који је глава своје Цркве да му подари боље здравље, да му да снагу и довољно дуговечности да изврши своју мисију и службу на начин како најбоље сам жели

кад је насамо у молитви са Господом.“ (*Данас* 7.10.2003.)

Ми, верни народ земље Србије, нећемо дозволити да нам соли памет онај који је примио крст и прстен од папе.

Одлучни смо да обелоданимо да су наше доскорашње сумње прерасле у најдубље уверење: Иринеј Буловић је издао Веру Православну и народ Божији. И зато желимо да му поручимо: наше молитве очигледно не успевају да Вас одврате од погибелног пута којим сте кренули папи у загрљај. Али ми тим путем нећемо ићи!

Надамо се да ће сахрана Патријарха Павла подсетити Иринеја Буловића да српски народ зна да разлучи кукољ од пшенице. Тај народ сигурно неће поћи у амбис у који би хтео да нас поведе као умишљени вођа Иринеј Буловић.

Ако се Иринеј Буловић не покаје и не врати на пут наших богоносних Светих Отаца, ми ћемо тражити од СА Сабора да му скине митру епископа Светосавске Цркве, јер је она неспојива и непомирљива са папским крстом и папским прстеном.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

У Иринеју Буловићу и Атанасију Јевтићу ми, доле потписани, распознајемо самозване вође које би да нас заведу у унијатско море, у загрљај папе, у духовну пропаст и погибао. Ми њихов пут презиремо и њиме ићи нећемо!

На Младенце 2010. године.

Напомена: Са текстом аутора својим потписима сагласило се неколико десетина верника

РЕАГОВАЊЕ НА ПИСМО АТАНАСИЈА ЈЕВТИЋА РЕКТОРУ УНИВЕРЗИТЕТА

Не изненађује ме неистина која је постала правило понашања Атанасија Јевтића, али ме изненађује његова вештина да у једном писму изнесе толико лажи.

Лаж прва: ни једном једином речју аутори књиге *Истина о случају владике Артемија*, мр Зоран Чворовић и мр Соња Спасојевић, нису поменули нашег Патријарха у негативном контексту. Овом преваром бивши епископ захумско-херцеговачки Атанасије би желео да сроза у брлог безакоња нашег Патријарха, али му то неће поћи за руком, јер зна наш народ да уношење зла у нашу свету Цркву предводе Атанасије Јевтић и Иринеј Буловић. Дакле, ови истинољубиви млади људи не воде никакву кампању против СПЦ, нити против нашег Патријарха. Иначе, кампању против Синода воде главом и брадом Иринеј Буловић и Атанасије Јевтић гурнувши га у безумне и незаконите одлуке.

Лаж друга: Зоран Чворовић је слободоуман човек који аргументима говори о безакоњу. Наша света обавеза да се боримо за истину не лежи на поганоустичју Атанасија Јевтића, но на завету наших Светих Отаца. Тако смо, на пример, од Владике Николаја научили да „...ко може да помогне истину против лажи а не помогне је, тај помаже лаж“. Отуда сви ми, па и мр Зоран Чворовић, закључујемо да немамо право да ћутимо пред обешћу, обманама и скандалима Атанасија Јевтића и њему сличних. А и ако би сви ми ућутали, зар не би, по речи Господњој, „камење проговорило“.

Лаж трећа: мр Зоран Чворовић није ни у Медија центру, ни у емисији ТВ-е „Палме плус“, ни једном једином речју истакао да иступа у име Правног факу-

лтета. Овде Атанасије Јевтић замењује тезе по принципу „што је баби мило, то јој се и снило“. Наиме, Атанасије Јевтић је уобразио да је он Црква, савест и глас Цркве, па онда своје погрешно схватање Цркве хоће да припише слободоумном и истинољубивом Зорану Чворовићу.

Лаж четврта: „ЛИО“ Горњи Милановац није штампао „спорну“ књигу.

Лаж пета: књига није плаћена од стране благочестивих богољубаца из Црне Реке. Књига је финансирана добровољним прилозима великог броја узнемиренних верника, међу којима је и моја меленкост.

Лаж шеста: монаси Црне Реке нису никаква одметнута група. Они се никад нису а ја дубоко верујем нити ће се икад, до гроба, одметнути од Бога, од своје Цркве, од свог духовног оца. Све то је управо учинио поганоусти Атанасије. Наиме, Црноречки монаси никад нису качили мачку о реп ни каноне ни Устав наше Свете Цркве, нису уносили неред и немир у верни народ. Ту прљавштину чине само безаконици и узурпатори власти у Цркви, попут Атанасија Јевтића и њему подобних. Једина истина коју је о Црноречким монасима изрекао Атанасије Јевтић јесте да они не признају безаконно постављеног администратора. И то су часно, гласно и јасно рекли у свом писму Његовој Светости Патријарху Иринеју: „Одбијамо да прихватимо као администратора Епархије рашко-призренске бившег захумско-херцеговачког епископа г. Атанасија јер он 'у тор наше епархије није ушао на врата (тј. по канонима и важећем Уставу СПЦ), него је прешао на другом мест'. Зато он у нашим очима није пастир, него по нелажној речи Господњој –'лопов и разбојник' (Уп. Јн. 10, 1). По свим мерилима Правде Божије ми смо

овце Владике Артемија, само њему отварамо вра-та, и само његов глас познајемо. За туђином нећемо поћи јер не познајемо глас туђинаца (Уп. Јн. 2-5).“ Да-кле, ови часни људи препознаше „лопова и разбојни-ка“. А Атанасије Јевтић овим текстом узвикује: „Држ' те лопова“! Међутим, ни овај трик му неће проћи.

Лаж седма: Црноречки монаси нису под „црквеном епитимијом“, него је њима епитимију дао безако-ник, тзв. администратор Епархије рашко-призренске, који је у прелести својој уобразио да је он Црква. И врапци у земљи Србији знају да сагласно члану 112 Устава он није могао постати то што јесте. Сем тога, он то није могао ни стога што није епископ, већ бивши епископ. А осим тога, чак и да апстрахујемо ове две не-обориве чињенице, он није могао дати епитимију, јер му то не дозвољавају прописи.

И још нешто:

1. Зашто се књига дели бесплатно? Зато што ми, за разлику од Атанасија Јевтића и братије му, од Цркве не правимо пећину разбојничку. Они који љубави има-ју не гледају живот кроз паре. Један, сарадник „Борбе за веру“, рече да је Пилипенда дао и последњу Пиргу, ал' веру није издао. Тако, ето, и ми, дајемо своје пиле, ал' нећемо дозволити да нашу веру опогане безакони-ци, макар да им је и митра на главу залутала.

2. Талог ове „напаћене земље и народа“ је управо сајт Атанасија Јевтића са лажима које се свакодневно тамо фабрикују. И нису расколници они који оповрга-вају и обелодањују лажи, насиље, бахатост и безакоње Атанасија Јевтића.

3. Најзад, Атанасије Јевтић, у свом стилу, запове-да Ректорату Крагујевачког Универзитета шта да чини, као да је Ректорат спао на ниво Атанасију послушног

владике Јована шумадијског. Верујући у достојанство институције Ректората, надам се да му ни овај претећи замајац неће проћи.

Што се писма митрополита Црногорско-приморског Амфилохија (чудом се чудим да се није потписао самодедељеном титулом „архиепископа цетињског“) тиче, то писмо не бих ни коментарисао из два разлога:

1. Што Амфилохије није умео да сакрије да је преписао писмо Атанасија Јевтића, него она остадоше слична к'о јаје јајету (баш као што су њих двојица слични у разлозима свог цркворушитељског деловања, о чему је говорила Косара Гавриловић у свом тексту „*Косово и Метохија у данашњој Србији*“, објављеном на „Борби за веру“).

2. А други разлог зашто Амфилохије Радовић не заслужује нашу пажњу је чињеница да он и није (по ономе како нас медији известише) митрополит у Српској Православној Цркви, па отуда он нема потребу да нашу СРПСКУ Православну Цркву брани од Срба. Нека му је МИЛО да своју баци у загрљај папи.

28. 4.2010. године.

„ИНФОРМБИРО“ ВЛАДИКЕ ИРИНЕЈА БУЛОВИЋА

Божијом милошћу давне 1956. године доживели смо крај и крах Информбироа, који је био средство у рукама човекоубице Јосифа Васирионовича Стаљина за држање у незнању и у покорности широких народних маса дијелом Источне Европе и шире.

Божијим допуштењем видимо и данас једну неуспелу карикатуру, једну аматерску копију Информбироа у форми Информативне службе СПЦ којом човекомрзац у покушају, владика бачки Иринеј Буловић, настоји да у покорности и незнању држи светосавску децу.

Тако неће бити, ако Бог да! Неће Бог дати да доврше информбировску мисију започету са бившим епископом захумско-херцеговачким Атанасијем Јевтићем. Неће моћи, јер је њихово време на заранку, као што је у време оно истекло време Информбироа! Неће моћи ни зато што је Бог отворио очи духовним чедима светог Саве и Владике Николаја и аве Јустина... па су та чада прозрела намере њихове, да нас издају и предају србокрвнику папи.

Опште је позната ствар да су епископи Иринеј Буловић и Атанасије Јевтић одавно сагубили страх Божији. До скоро их је придржавао на ногама стид од људи. Али су и њега, авај, сагубили. Они преко своје „Информбироа“ покушавају да увере људе у оно ушта нико паметан не може веровати:

- *Монаси и народ подривају јединство и канонски поредак СПЦ!* Они, законорушитељи, који су одавно већ окачили каноне мачку о реп! То пишу и тврде. О, срама и грдобе!

- Они кажу да су монаси и народ ударили на институцију СА Синода. Они, законорушитељи, који су својим безакоњем до суза унаказили и обрукали ту институцију. О, срама и грдобе!

- Они називају Борце за Веру „творцима секташких памфлета“, осуђујући их што своју забринутост не траже у послушности и саборном црквеном поретку. Они који су Сабору деценијама непослушни и који законорушитељски газе црквени поредак! О, срама и грдобе!

- Они траже да монаси и народ буду слепци, код Богом им даног вида, бестидно тражећи да буду послушни (како накардно кажу) „канонски постављеном администратору“ који је „умољен да прави ред“. Ко је умировљеног и одавно од Божјег и људског реда отпао, молио да прави ред, он и нека га слуша. Монаштво, верни народ и духовници су добро савладали лекцију Светих Отаца, да је „проклетство ићи за непослушнима“. И неће насести триковима самољубивих и бахатих самовољника међу епископима новотарцима.

- Они кажу да неко *омаловажава Устав СПЦ!* Они, законорушитељи! Па зар под сводом небеским постоји створ који тако без трунке страха Божјега гази Устав СПЦ, као што то чине деценијама епископи Иринеј Буловић и Атанасије Јевтић? О, срама и грдобе!

- Они, законорушитељи, позивају народ на *молитвеност у данима Педесетнице!* Они, који су у народ, и у нашу свету Цркву, унели саблазан над саблазнима, немир над немирима, уочи Великог Поста! О, срама и грдобе!

- Они ни ову прилику не пропустише да не запрете *строгим епитимијама*. О, срама и грдобе! Само нека се опомену, да су њихове праве намере и монасима

и народу, а и родољубивим српским интелектуалцима потпуно јасне и да им они личе на уплашене незнавенике који решетом хоће да уплаше мечку.

Човек заиста не може да нађе речи којима би описао тоталитарни менталитет неостаљиниста са панагијом. Јер они, јадни, сами са собом ратују. Покушао сам да дефинишем њихово лукавство, самовољу и самољубље научним принципима моје струке. И није ми пошло за руком.

Можда стање беде њиховог духа најбоље илуструје крилатица „Корела коза овцу“.

Можда заиста Иринеј Буловић и Атанасије Јевтић имају разлог да коре монахе, верни народ и духовнике тог народа, као што је коза имала „јаке разлоге“ да прекори овцу.

У сваком случају, оно где светосавска чада немају дилема јесте њихово сазнање да су Иринеј Буловић и Атанасије Јевтић сишли са стазе Светога Саве и одродивши се од нас, и отпавши од свог духовног оца Јустина Поповића, упутили се странпутицом која води у загрљај римском папи, у погибао јереси којој је име екуменизам, а презиме свејерес. И зато ми, док у нама има светоотачког духа, за њима ићи нећемо, а њихова саопштења макар у какве обланде их они завијали, ћемо окачити тамо где су они окачили Устав СПЦ и каноне.

И нећемо сметнути са ума нашу обавезу да се молимо за њихово оздрављење од безаконитва које их је снашло и за њихов повратак под хитон светосавске Цркве Христове.

У недељу Мироносица 2010. године.

ШИШАТОВАЦ ЈЕ ЈУЧЕ ПОСТАО СВЕТА ГОРА

Поштована редакцијо,

„Новости“ су реално информисале јавност о првој Св. Литургији коју је владика Артемије служио у свом новом пребивалишту. Али оно што новински текст није могао пренети то је осећање верног народа који је присуствовао богослужењу. Била је то, ваистину, Св. Божанствена Литургија. Као Небеска. Господ је ниспосл'о благослов свој на препун храм народа Божијег. После Литургије гостопримница је била претесна да прими тај благочестиви свет који је једном душом и једним срцем из стотине грла певао духовне песме. Певајући песме о Косову распетом, низ лица верних лиле су сузе.

Ех, кад би духовно осиромашени новотарци само једном осетили ову благодат, никад у животу не би чинили безакоње на Божијим Службама. Кад би они видели радост на лицима верника у тренуцима када су владици Артемију прилазили за благослов, постидели би се своје осиноности, постидели би се од својих телохранитеља и од полиције коју ангажују да их чува. Од кога? Од чега? Ваљда бива по оној речи старозаветног пророка: „Нема мира безбожницима, вели Господ“ (Ис. 48,22).

Шишатоваци који је смештен на крају Фрушке Горе, постао је од јуче Света Гора. Ми, који смо тамо молитве Богу вносили и сузе из дна срца пролили, схватили смо да кад би владика Артемија пронашли и на крај света, и тамо би се воспоставио центар српске духовности. Можда би прогонитељи владике Артемија од онога кога су жртвовали могли понешто и да науче.

Нека Господ милошћу својом сачува прогнаног владика Артемија здрава и крепка на многаја лjeta, е да би имали духовни стожер око кога ћемо се сабирати.

Нека би Господ подарио покајање прогонитељима овог достојног сина Св. оца Јустина, е да би и они с миром, без телохранитеља и полиције, окупљали распуђено стадо.

Амин, Боже дај!

29. јун 2010. године.

БОРБА ПРОТИВ ИСТИНЕ МР ВЕЛИБОРА ЦОМИЋА

- Поводом текста В. Цомића „Црквоборци“ -

Ево још једном Велибор Цомић, бивши припадник Српске Православне Цркве, којој иначе више не припада³⁵, покушава да соли памет верним чедима Светосавске цркве.

Његове новотарије и којештарије не заслужују пажњу. Али заслужује пажњу чињеница да се он бори против Истине. Ево једног очигледног примера за то:

>>Самопроглашени "експерти за СПЦ" су "у име борбе за веру" у јавности месецима од сваког догађаја, па и око догађаја у Епархији рашко-призренској, стварали слику као о наводном "преседану у СПЦ" и тиме покушавали да духовне потомке Светога Саве на нови начин и у новом времену одбијају од Цркве Светога Саве. Тако је продужена стара прича - да Србе у новом времену на нови начин, а тобоже у име Цркве, супротстављају њиховом Сабору, Синоду и Патријарху и то лансирањем теза да је само "народ чувар вере"<<.

Ово његово душебрижје за Патријарха српског, против кога се тобож „самопроглашени експерти“ „Борбе за веру“ боре лансирањем тезе да је „народ чувар вере“ – можда би могло и да прође код неупућених, када не би стајале црно на бело речи самог Патријарха српског г. Иринеја:

1. „Али, поред свих невоља и проблема који су се појавили, због такозваних реформатора литургије, има једна позитивна и утешна ствар. *А то је да народ чува веру и то је веома добро. Дешавало се у историји да су патријарси и епископи падали у јерес, а да је народ чувао веру.*“ („Политика“, 26. 4. 2008.)

2. „Али, с једне стране *можда је и добро што је народ реаговао* на такав начин, вероватно страхујући од већих разлика и размимоилажења, *па је устао да брани поредак који код нас траје готово вековима*“ („Православље“ бр. 1029).

3. „Наглашавам, као што је Сабор већ одлучио, да се има служити по досадашњем начину. *Ни старо ни ново! Него по досадашњем начину...* Према томе ништа ново не уносити, него да се служи онако како се раније служило. Да се склони подела међу народом.“ (Извор: аудио запис објављен на „Борби за веру“ и другим сајтовима)

Осим тога у "Окружној посланици" Источних патријараха из 1848. године стоји гласно и јасно:

„Код нас ни патријарси ни сабори никада нису могли да уведу нешто ново, јер је чувар благочешћа код нас увек било само тело Цркве, тј. сам народ, који свагда жели да своју веру сачува непромењену и сагласну вери Светих Отаца“.

И још нешто: Мр Велиборе Џомићу, молим Те, па немој Ти бранити Српску Цркву од Срба! Нека ти је МИЛО твоје одсрбљење и нека Ти је МИЛО Твоје гажење одлука Сабора и заповеди Поглавара СПЦ.

И на крају: Мр Велиборе Џомићу: што чиниш, чини брже!

30. јун 2010. године

³⁵ * **ЛАЖНИ ЦАР РИСТО МАЛИ**

Пре десетак дана црногорски медији објавили су вест да СПЦ у Црној Гори званично више не постоји.

Извештавајући јавност о одговорима Владе Црне Горе на додатна питања Брисела стајала је следећа вест:

„Влада је у додатним одговорима саопштила и да је СПЦ прије неколико дана јавно формално измјенила име у Православна црква у Црној Гори“. (Вијести стр.2)

Прође десет дана а нико не објави никакву рекацију, ника-
кав деманти. Нити на сајту Митрополије нити „васељенска“ Све-
тигора. Узалуд смо чекали да се у свом стилу уличарских дема-
нтија огласи прота Џомић, омиљени кербер самозваног архиепи-
скопа Амфилохија. Можда је прота опет венчавао неког транс-
ксуалца, не би му било први пут.

Можда је прота баш тих дана ишао у своју нову хаџијенду
од хиљаду квадрата на Авали. Можда је био у посети код својих
професора у смедеревском затвору (обзиром да је и прота дипло-
мирао права у атмосфери подобној чувеној индекс афери).

Узалуд смо чекали и на реакцију Радомира Никчевића, ше-
фа кабинета Архиепископа цетињског. Али ни он попут свог кума
Велибора Џомића није се нигде огласио. Или, једноставно, није се
имало шта ту демантовати. Српске цркве у Црној Гори више нема.

Вероватно су људи били на свечаности јер тога дана је обја-
вљена још једна вест „Митрополиту Амфилохију уручена награда
за животни дело“, председник комисије за доделу награде Милу-
тин Мићовић (рођени брат владике Јоаникија). Треба ли овде ика-
кав коментар?

Можда само питање: да ли је укидање Српске цркве у
Црној Гори Амфилохијево животни дело. Да је Његош жив веро-
ватно би своје дело Лажног цара посветио самозваном Амфило-
хију творцу праха српског.



Државна плата доприносе свештеницима: Амфилохије и Дукановић

Javili Briselu da Amfilohije više ne vodi „srpsku“ crkvu

U odgovorima je Vlada objavila da je u 2009. godini vjerskim zajednicama isplaćeno 320.000 eura, ali ne navodi koliko je dobila koja vjerska zajednica pojedinačno. Piše da Vlada finansijski pomaže srpsku pravoslavnu crkvu, Crnogorsku pravoslavnu crkvu, Is-lamsku vjersku zajednicu i Rimokatoličku crkvu.

„Državna pomoć vjerskim zajednicama se realizuje kroz participaciju u doprinosima za penzijsko, socijalno i zdravstveno osiguranje sveštenika, a u najvećem obimu u ulaganja u sakralne objekte, naročito u „zaštitu onih objekata koji imaju karakter spomenika kul-ture“, piše u odgovorima.

Vlasti je u dodatnim odgovorima saopštila i da je SPC „prije nekoliko dana javno formalno izmjenila ime u „Pravoslavna crkva u Crnoj

Gori“, to da prema dosadašnjim istraživa-njima, ona ima većinski pozitivan stav javnog miješanja u odnose na njene tradicionalno vjerske aktivnosti.

„SPC nastoji, osim vjerske uloge, da svoji javni angažovanost pokazuje kao aktivnost za odbranu nacionalnog i kulturnog identiteta Crnogoraca, za razliku od SPC-a, koja po njima, afirmiše isključivo srpski nacionalni interes“, stoji u odgovorima.

Napominje se da i pored običajnog očeki-vanja jedne i druge crkve da odziva „presudi“ u vezi sa njihovim razlikama, „poštovanje evropski afirmisanih principa može jedino trajno voditi rješavanju ovih odnosa, bez uplitanja države i politike u samostalnost obavljanja njihovih vjerskih poslova“.

ND.R.

АЛИБИ САВЕ ЈАЊИЋА

-Хумореска-

Из истинољубивих извора блиских епископу Иринеју Буловићу стизале су информације да прети озбиљна опасност да Врховни суд Грчке ослободи Симеона Виловског од неспорног злодела које је утврдио Синод. Синод је, иначе, своју неприкосновену одлуку о смењивању владике Артемија заснивао на непогрешивој експертизи епископа Григорија Дурића и митроп. Амфилохија Радовића. Та експертиза каже да је у ЕРП извршена велика проневера новца од стране Симеона Виловског, који се отео контроли *добром, честитом и поштенom* владици Артемију, па је инкриминисана одлука Врховног суда Грчке апсолутно неприхватљива са становишта синодалног правдоругобља.

Осим тога, ова одлука доводи у питање част и достојанство Саве Јањића и владике Теодосија чије су заслуге код Бајдена и Шиптара од историјске важности, и који су управо на подлози Григоријеве и Амфилохијеве експертизе, која им је послужила као необорив алиби, извршили „оправдано оцеубиство“.

Такође, из добро обавештених извора ЕРП дознаје се да су бивши и садашњи администратори ЕРП Сави Јањићу, полазећи од његових заслуга за распеће Артемијево, и с обзиром на његову мудрост, истинољубље, доследност и човештво, поверили писање саопштења које ће се објавити на званичном сајту ЕРП (читај: Атанасијевој и Амфилохијевој прђији), оног момента кад га парафира непогрешиви пророк Иринеј Буловић. Рекосмо пророк, јер је он унапред пророчки видео да ће владика Артемије на Сабору бити крив.

Нацрт тог саопштења могао би да гласи:

„Ми, Сава Јањић, с благословом Атанасија, Амфилохија и Иринеја Буловића обавештавамо верни, маловерни и изманипулисани народ да су осведочени непријатељи нашег благостања и идиле, владика Артемије и његов секретар Симеон Вировски, потпомогнути псевдозилотским снагама, склопили антисинодски, а самим тим и антицрквени споразум са грчком владом и тиме нанели штету унијатским напорима са претњом да угрозе пројекат упропашћивања СПЦ, што је веома конзервативно и анахроно. Тај срамни споразум гласи:

Члан 1: Влада Грчке се обавезује да изврши притисак на Врховни суд Грчке како овај не би испоручио Симеона Вировског под јурисдикцију Иринејевих правдољубаца, упркос томе што је тај Вировски крив за стварање култа личности владике Артемија, а осим тога чинио је и финансијске малверзације;

Члан 2: Заузврат владика Артемије и Симеон Вировски ће од опљачканих пара које чувају на небројеним рачунима широм света у року од 24 сата отплатити све дугове Грчке државе и тако ту земљу извући из кризе. Истовремено, владика Артемије се обавезује да своје резиденције и виле стави на располагање Јовану Зизјуласу како би он у тим вилама могао да организује универзитете и изврши екуменску мисију преко свога чада Игњатија брањичевског.“

У саопштењу Саве Јањића би могло да стоји:

„Највећи доказ да су грчка влада и Врховни суд Грчке издали напоре Атанасија Јевтића који је у недавној мисији у Грчкој лепо објаснио тамошњим евреслинавцима, незналицама, дозлабога срамним пропалицама и конвулзивним духовницима, да је Симеон

Вировски огавна ухода и лопужа – најбоље потврђује чињеница да из нашег затвора још није пуштен г. Предраг Суботички, јер се код нас зна ред: кад Атанасије и Амфилохије напишу писмо, позивајући се на чивилук о који каче Устав и каноне (јадан мачак), онда је то аксиом, а аксиом се не доказује. Ако још на тај аксиом стави свој параф еп. Иринеј Буловић, онда је то прече од 10 Божјих заповести које су, иначе, по учењу њиховог пулена Игњатија, превазиђене“.

У другом делу саопштења Саве Јањића могао би да стоји деманти који гласи:

„Ми, Сава Јањић, изјављујемо да изјава објављена у Божићном броју листа „Данас“, 6.-9. јануара 2000, на стр. 22 и 23, са надсловом „Поводом Божића за „Данас“ говори протосинђел Сава Јањић“, због новонасталих околности више не важи, већ иде на „чивилук“ на коме Атанасије Јевтић држи Устав и каноне. Наиме, сада активности на разбијању СПЦ више није могуће водити само уз помоћ Атанасија и Амфилохија, већ је у овом историјском тренутку улога еп. Иринеја Буловића незаменљива.

Дакле, данас на Петровдан 2010 године, ми, Сава Јањић, качимо мачку о реп оно што рекосмо на Божић 2000. године када смо осудили свемоћног епископа бачког Иринеја Буловића рекавши да његови поступци саблажњавају наш народ и да он, после става Сабора о подршци затевима за смену Милошевића, одлази Милошевићу на ноге и поништава значај тих одлука.

Зашто качимо мачку о реп наш став? Зато што смо ми, Сава Јањић, схватили да је владика бачки Иринеј Буловић свемоћни пророк, јер он и данас минира одлуке Сабора које нису по његовој вољи (на пример о богослужењу, о иступању из ССЦ), и говори какве ће бити одлуке Сабора пре заседања Сабора (на пример о владици Артемију)“.

У фусноти Сава Јањић би могао објаснити како он није наиван да би се супротставио Шиптарима, Ба-

јдену и Иринеју бачком, јер би то угрозило његову каријеру.

Даље би Сава Јањић могао рећи да то што ће псевдозилоти, антисинодске и антицрквене снаге рећи да он лиже оно што је попљувао о Божићу 2000, јесте производ конзервативне свести која је у овом тренутку сметња захухталој акцији разбијања СПЦ. Тој ретроградној свести су се придружили и непослушни монаси ЕРП. Зато рашчињење и размонашење њихово, по узору на већ виђен подвиг рашчињавања Симеона Вилоског, није довољно. Отуда он, Сава Јањић (у спрези са Велибором Цомићем) спрема предлог за администратора Амфилохија да се у ЕРП (у коју, како „премудро“ рече администратор Амфилохије, *немој ко да се меша!*), уведе инквизиција и на ломачу изведу све те дозлабога срамне пропалице у мантијама које се супротстављају разбијању СПЦ. “Кад њих попалимо”, каже инквизиција, “онда ћемо моћи да дишемо. И то на оба плућна крила. У слози и љубави: Ми, Сава Јањић, Атанасије, Амфилохије, Иринеј Буловић и наравно свети отац папа”.

На Павловдан 2010. године

П.С.

Алал ти вера, Саво Јањићу! Алал вера теби, који 2000. на адресу Иринеја Буловића одасла следеће речи: “Историја ће наћи за свакога одговарајуће место. Не усуђујем се да размишљам о одговорности пред Богом коју носе они који су допустили да вуци распуде Христово стадо”.

Знаш ли, црни Саво, ђе су ту седамдесет и кусур монаха и монахиња које распудисте ти и твоји доброчинитељи? Знаш ли, црни Саво, ђе ће Ти душа?

Нека би Бог дао, молитвама Ап. Павла, да Ти к'о Савлу у време оно падне крљушт са очију да угледаш своје грехе и да се покајеш што издаде оца свога и браћу своју.

Амин. Боже дај!

**ЕПИСКОП ИРИНЕЈ БУЛОВИЋ ПРОТИВ
ЈЕРОМОНАХА ИРИНЕЈА БУЛОВИЋА**

- Писмо „Борби за веру“ -

Поштована редакцијо,

Прочитавши текст на вашем сајту „Захвалница портпаролу СА Синода епископу Иринеју“ аутора Једног од Лазаревих, схватио сам: ваистину, јеромонах Иринеј Буловић беше некада жив! Живцијат. Јер у том писму јеромонах Иринеј Буловић ревнитељски сведочи:

1. Са архијерејем СПЦ разговара, тј. пише му као човек човеку (док данас тражи да ми с њим општимо као са богом, Боже опрости!).

2. Владики отворено у брк каже: „Прилично 'екуменишете' по Западу на начин који не предвиђају св. Канони“ (док он данас са Амфилохијем Радовићем, Игњатијем Мидићем и осталим епископима новотарцима без имало страха Божијега екуменише немилосрдно газећи Каноне).

3. Још каже да су „молитве, заједничарење са инославцима... под претњом рашчињења и одлучења“. (А данас безобзирно и дрско заједничари са јерeticима).

4. И још каже да је „то заједничарење под претњом рашчињења и одлучења изричито и непопустљиво забрањено свима нама, од Патријарха до обичног крштеника (ср. само 45. апост. правило а и толика друга)“. (А где сада затури та правила, јадо ојађени?!)

5. И још каже да је „забрањена и приватна заједничка молитва с инославним, а камоли учешће, активно учешће у православној св. Литургији, том изразу и

печату црквеног јединства у вери, а не средству за постизање тог јединства.“ (Куку и леле!)

6. И још каже: „О. Атанасије и ја смо, мада с горчином и болом у души, били приморани, по савести, да одбијемо част саслужења с Вама баш због тога активног присуства инославних у Литургији“. (Куку и леле, где им савест погине!?)

7. Још каже Иринеј Буловић, главом и брадом: „Жао ми је што овако зборим, но моје речи извиру из бола мога срца и из протеста целог мога бића, и као монаха и као човека који покушава да богословствује из Св. Отаца и по њима“.

(Шта га одвоји од истих тих Светих Отаца?)

8. Још он моли (гле чуда!): „У име Светог Саве и Св. Симеона, бораца за чистоту вере православне и за очишћење српских земаља од сваке духовне куге, тј. Јереси и кривоверја, у име србских мученика и исповедника, а нарочито у име новомученика наших из последњег рата који у НДХ падоше јер претпоставише Православље јереси, у име свих Св. Отаца и Учитеља Цркве; у име Светог и неизмењеног Предања Цркве; у име свих прошлих и будућих векова историје црквене, у име самог Господа Христа, Началника и Савршитеља свете и непорочне и савремене вере наше Православне“.

9. Још вапије: „Немојте, Владико, Бога ради, немојте!“ (Др Иринеју Буловићу, послушај ехо твога гласа из далеке Атине из 1972. године који сада хиљадустручен одјекује у нашим срцима, и ми сада Вама, др Иринеју, упућујемо Ваше речи: „НЕМОЈТЕ, ВЛАДИКО, БОГА РАДИ НЕМОЈТЕ“)!

10. И још вели да се нада да се владика коме пише неће „озлобити“. И још вели: „Да Вам не написах

ове речи и не упутих ову вапајну молбу, сматрам да ми то не би опростио св. Марко Ефески, чије учење изучавам и о којем припремам тезу, помоћу Божјом...”

(Тако је говорио јеромонах Иринеј Буловић чије речи ми сада ухиљадустручене упућујемо њему, јер сматрамо да нам не би опростио Св. Марко Ефески ако бисмо оћутали његово безакоње).

Куку и леле, дође испред Иринеја Буловића „др“. Титула која показује да се ревнитељ јеромонах Иринеј прџчи, по ђе се чињати мудар, и у такво м стању др Иринеј погуби јеромонаха Иринеја, погуби др Иринеј светосавца јеромонаха Иринеја, борца против екуменизма, борца за Свето Предање, поштоваоца Св. Марка Ефеског - и пређе на супротну страну - да се бори за екуменизам, против Светог Предања и против Св. Марка Ефеског.

Авај, др Иринеј, епископ, портпарол, пропаде вичући да је мудар. Погубивши, јеромонаха Иринеја, утопи се како је и пророковао: „...Утопише у баруштинама пуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом 'екуменизам', и да стану нарицати: 'Како падоше силни'“.

Он, духовно посрнули некадашњи борац за чистоту вере, у властољубљу и себељубљу своје унапред саопштава одлуке Сабора (сетимо се емисије „Упитник“ РТС-а, када је не стидећи се од људи и не бојећи се Бога, тврдио да ће владика Артемије бити осуђен). Властољубљу и острашћености његовој нема краја, јер он поново прети: „Уколико Виловски тврди да није одговоран за кривична дела за која је оптужен, онда се мора наћи ко је одговоран и ко ће за то кривично одговорати. Нажалост, епископ Артемије је свесни добровољац за ту неславну улогу.“

Аферим, др Иринеју Буловићу! Аферим на премудрости од које осећамо језу као да смо у Гадари! Аферим, портпаролу, истинољубитељу, од чије истине посрћемо! Аферим, Владико, правдољубитељу од чије правде нам се леди крв у жилама! Аферим, на крају, али не и на послетку, за Твоје човекољубље, које све мање личи на човекољубље једног епископа Православне Цркве, а све више личи на "човекољубље усређитеља човечанства" из времена за које смо мислили да је далеко иза нас.

На крају, поштована редакцијо, помолимо се саборно Господу да се др Иринеј Буловић покаје и потражи у срцу свом јеромонаха Иринеја.

Завапимо саборно Његовој Светости Патријарху српском г. Иринеју:

Ваша Светости, зауставите острашћеног др Иринеја Буловића, зауставите га Бога ради, у његовом цркворушилачком походу. Ако га не зауставите Ви, Ваша Светости, зауставиће га, с Божијом помоћу, народ светосавски који је свагда кроз историју чувао веру, како рекосте: "Дешавало се у историји да су патријарси и епископи падали у јерес, а да је народ чувао веру".

На дан иконе Богородице Тројеручице 2010. године.

ПОСЛАНИЦА ВЛАДИКИ ИРИНЕЈУ БУЛОВИЋУ

- Немојте, Владико, Бога ради, немојте!-

Духовно посрнуће епископа Иринеја Буловића очигледно је већ дуже време:

- прве новотарије у СПЦ увео је управо он у својој епархији, о чему постоје бројна сведочанства појединих јереја;

- први је почео да минира одлуке Сабора, о чему, између осталих, убедљиво сведочи отац Сава Јањић у свом интервјуу у листу „Данас“ о Божићу 2000;

- он је тај који супротно учењу Цркве држи беседе по инославним храмовима, заједничари са њима, који одлази на поклоњење папи... који ради све супротно од онога што је мислио, писао и радио док је био јеромонах.

Увек постоји нада да се пали подигне, да се посрнули усправи. Међутим, суноврат епископа Иринеја Буловића у последње време је такав да он представља својим скандалима озбиљан проблем пред којим нико више нема право да затвори очи. Јер овде се не ради о посрнућу обичног верника, већ о посрнућу једног црквеног великодостојника, које за последицу има скандале којима се срзава углед наше Свете Цркве.

Погледајмо неколико примера:

Скандал први

На званичном сајту СПЦ епископ Иринеј Буловић каза: „Уколико Виловски тврди да није одговоран за кривична дела за која је оптужен, онда се мора наћи ко је одговоран и ко ће за то кривично одговарати. На-

жалост, епископ Артемије је свесни добровољац за ту неславну улогу.“ Ово је произвољност коју себи не би допустио ни лош ђак неке биротехничке школе у провинцији, јер и такав зна да нико није крив док се то не докаже. Овај скандал изазива размишљање о три стања духа:

1. Има једно стање духа које Свети Оци називају прелест;

2. Одавно знамо да је др Иринеј Буловић умислио да је он Црква, будући да ради супротно канонима, Уставу, светоотачком Предању, саборским одлукама.

3. Како му нико у Цркви не стаје на пут, који нас води у беспуће, изгледа да се у његовој глави почела рађати нова жеља – да освоји и државне прерогативе, поистовећујући се са гордољубивом изреком: „Држава, то сам ја!“

Ово прво је производ ђаволје преваре, а епилог ће бити оно што вели она народна: *ко с ђаволом тикве сади...*

Ово друго је производ латинског лукавства архијеретика папе, од кога је владика Иринеј Буловић примио бискупски крст и прстен, па би њих двојица да нас „усестре“.

Ово треће је имитирање Краља Сунца. Изгледа да време апсолутизма Луја XIV (1643-1715) покушава да се реинкарнира у глави еп. Иринеја Буловића.

Скандал други

Пред милионским аудиторијумом својевремено је изјавио (пре одлуке Сабора) да је могућност да владика Артемије не буде осуђен искључена (емисија „Упитник“ РТС-а).

То бестије, таква острашћеност је ретко виђена. И када он сада прејудицира кривичну одговорност владике Артемија, ми заиста морамо да поставимо питање: има ли кога у СПЦ ко ће овом острашћеном човеку рећи: доста! Или ћемо, као бесловесне овце, гледати васпостављање безумља, гледати мирно прогон праведника, гледати невиђени атак на хришћанску науку и канонско - правни поредак наше Српске Цркве.

Скандал трећи

Ако је еп. Иринеј Буловић горњу претњу Његовом Преосвештенству епископу Артемију упутио на званичном сајту СПЦ, а јесте, онда морамо да се обратимо Патријарху србском са следећим питањима:

1. Ваша Светости, да ли је могуће да је небулозна претња на званичном сајту СПЦ: „Уколико Виловски тврди да није одговоран за кривична дела за која је оптужен, онда се мора наћи ко је одговоран и ко ће за то кривично одговарати. Нажалост, епископ Артемије је свесни добровољац за ту неславну улогу“ - званичан став наше Цркве?

2. Ваша Светости, ако наведена небулоза није став СПЦ – ко допушта еп. Иринеју Буловићу да од званичног сајта СПЦ прави своју приватну прћију?

3. Ваша Светости, да ли је еп. Иринеј Буловић човек који стоји изнад светих Канона, Устава СПЦ и одлука СА Сабора? Како је могуће да на његовој глави још увек стоји митра?

Скандал четврти

У сагласју са Иринејем Буловићем рашчинише, размонашише и од Цркве одлучише (двоструком освешћом) оца Симеона Виловског, зато што је извршио „страшну проневеру“. На основу те „страшне проневере“, Синод безаконо склони „доброг, честитог и поштеног Артемија, коме се сарадници отеше контроли“.

Сад кад знамо оно што знамо, а знамо да је то била фарса, превара, бесрамна и беспримерна клевета..., сад кад знамо да је то била лаж, имамо ли право да ћутимо?

Хоћемо ли тако пустити еп. Иринеја Буловића да на мала врата успостави инквизицију у СПЦ, као што намерава да на мала врата доведе папу преко праха и костију Срба који изгинуше на свом кућном прагу по папином благослову? Можда и овде морамо да поставимо питање Патријарху србском:

Ваша Светости, Ви рекосте да је питање доласка папе скинуто с дневног реда?!

Да ли Вам то Иринеј Буловић ради иза леђа, к'о што је радио Светом ави Јустину и блаженопочившем Патријарху Павлу?

Скандал пети

Еп. Иринеј Буловић, с несебичном помоћу митроп. Амфилохија и еп. Атанасија, устврди да је извршен притисак на Врховни суд Грчке! О срамоте! О беде! О бестија!

Ваљда мисле да се и у Грчкој ради како се коме ћефне?! Ваљда мисле да могу да напишу писма, попут

оних што послаше универзитетским властима у Крагујевцу, да би осветољубиво оставили мр Зорана Чворовића без посла. О бруке! О несреће! О јада!

Да ли је могуће у 21. веку човека оставити без хлеба зато што је искористио елементарно право да слободно мисли, да слободно пише, да слободно говори? Хоћемо ли поново гледати рађање тираније, безумља, човекомрзја, освете, властољубља...?

Скандал шести

„Грчки судови су независни и нико не може да утиче на њихове одлуке“, речено је дневном листу „Данас“ у Амбасади Грчке у Србији поводом изјава члана Светог архијерејског синода и портпарола СПЦ епископа бачког Иринеја и бившег администратора ЕРП епископа бившег захумско-херцеговачког Атанасија да је Врховни суд Грчке одбацио захтев за изручење рашчињеног архимандрита Симеона под утицајем владике Артемија.

О срама! О грдобе! О бруке! Да ли наши вајни доктори теологије, наши вајни професори, наши залутали пастири имају уши да чују? Да ли осећају стид од људи? Да ли имају страх од Бога? Или се и на њиховој мудрости испунише речи апостолске: „Кад се грађаху мудри, полудеше“ (Рим. 1,22).

Ако је и од једног доктора теологије, од једног епископа, од једног портпарола Цркве – доста је!

Преосвећени владико бачки,

Обраћам Вам се на крају Вашим сопственим речима: „Немојте, владико, Бога ради, немојте!“

Надам се (да опет употребим Вашу реч) да се нећете „озлобити“. И (опет цитирајући Ваше речи) „да Вам не написах ове речи, и не упутих ову вапајну молбу, сматрам да ми то не би опростио Свети Марко Ефески...“, на коме сте докторирали. А не би ми опростили ни моји духовни учитељи, а ни ава Јустин, ни владика Николај, ни Свети Сава.

И опет вапијем:

„Немојте, Владико, Бога ради, немојте!“

Скандала на претек, али скандал над скандалима је **„Ломљење кичме Артемију“**.

Напомена: Преузимамо текст из „Дуге“ 1638 од 30.03. до 12.04. 1996. године:

ЛОМЉЕЊЕ КИЧМЕ АРТЕМИЈУ

На основу одлуке Светог синода Руске православне цркве, патријарх Алексиј II је прекинуо дипломатске односе са цариградским патријархом Вартоломејом. Какви су суштински узроци тог раскола у православном свету? Патријарх московски и целе Русије Алексије II, помињући поглаваре аутокефалних православних цркава, приликом служења литургије, изоставио је име Цариградског (васељенског) патријарха Вартоломеја. Тај чин, који је уследио на основу одлуке Светог синода Руске цркве, означава дубоку поделу унутар православне цркве. О самом чину ће коначну реч рећи помесни сабор Руске цркве.

У својој изјави старешина подворја Московске патријаршије, о. Василије Тарасјев обавестио је српску јавност о садржају поруке примљене из Москве, којом се објашњава прекид односа.

22. фебруара у Таљин, главни град Естоније, дошао је митрополит Мелитон из Цариграда и једнострано, са државним властима Естоније, прогласио је оснивање аутономне православне митрополије под влашћу Цариграда.

То је учињено премда је у јануару сам Вартоломеј у Цариграду обећао руским митрополитима Кирилу и Јувеналију да ће се

одустати од стварања те митрополије.

По речима о. Василија, тај насртај на Руску цркву је наставак политике из Шамбезија, где је 1993. донесен акт којим се целокупна православна дијаспора жели потчинити Цариграду. Нашој јавности позната је чињеница да је тада неколико православних епископа међу којима и Иринеј Буловић, потписало акт, којим се предвиђа оснивање конференција православних епископа дијаспоре, чији би председници били представници Цариграда непосредно потчињени Вартоломеју. Превод акта објавили су студенти Богословског факултета СПЦ у свом часопису „Логос“ (бр. 1-2, 1995) а сам Архијерејски сабор Српске цркве поништио је Буловићев потпис. Прота Василије поменуо је и скуп који је у септембру прошле године одржан у Паризу. Тада је Цариград затражио да се сви присути епископи изјасне о укидању дијаспоре помесних цркава, на што су пристали углавном Грци. Српски владика Дамаскин и руски Гуриј одбили су да потпишу тај акт. Састанак је само био припрема за догађај у Естонији. Вартоломеј је поред тог, приликом прошлогодишње посете Финској примио рашчињене свештенике из канонске Естонске аутономне цркве.

На основу наведених чињеница о. Василије, чини нам се, с правом закључује:

Ако у Естонији не може да буде јурисдикција Руског патријарха, да ли то значи да и у Хрватској и у Словенији, у Босанско-херцеговачкој федерацији не може да буде Српска црква него искључиво Васељенска патријаршија! То није проблем само Руске него од сада и Српске цркве, пошто, по мишљењу и неканонским актима Васељенског патријарха, Богомоље освећене крвљу српских православца треба да пређу под јурисдикцију Цариграда.

Сукоб добива на значењу кад имамао у виду да Цариград још увек има симболички статус прво међу једнакима у православљу док Руска црква представља најзначајнију помесну Цркву, како по бројности, тако по теолошкој мисли и духовности. У прво време јединствене хришћанске цркве центар је био Рим, као метропола универзалне империје. Након што је Рим 1054. отпао од православља, центар цркве постаје Цариград управо као метропола Византијске васељенске империје. Након 1453. и пада Византије под Турке, благодат универзалног царства, по учењу православних филозофа историје, прелази на руског цара. Примат

у православљу, уосталом само симболичан, одређивала је дакле, политичка снага појединог центра. Данас у Цариграду има само око 3000 Грка и још 2.500.000 под цариградском јурисдикцијом Грка у дијаспори. Цариградски епископи и патријарх имају турски пасош и бирају се само из редова рођених у Турској. Сасвим је јасно да чак и по биолошким законима Цариградска патријаршија неће моћи дуго да опстане.

Неканонска експанзија Цариграда поклапа се са пропагандом мондијалиста.

Због тих чињеница Цариград је појачао своју неканонску делатност, нарочито након пада Совјетског Савеза и Југославије, као већинских православних држава, видећи у њиховом распаду zgodnu прилику за властиту експанзију. Његова делатност често се поклапа са пропагандном акцијом мондијалистичке интернационале. Та пропаганда је последњих неколико година, чак и преко овдашњих експоната, као што је Вук Драшковић, тврдила да су Литва, Летонија и Естонија тек за време Стаљина потпале под руску власт. Истина је другачија. Прибалтичке земље биле су под шведском влашћу до 1721. Тада су дошле под руску власт након победе руског цара Петра Великог над шведским краљем Карлом XII Авантуристом.

Године 1993. свештенство и верници у Естонији одлучили су да остану аутономна митрополија у оквиру Руске цркве. Цариград, у заједници са три рашчињена свештеника и естонском влашћу - која Русима не даје ни право гласа - данас је против тога.

Цариград тиме примењује тактику Ватикана, са којим се готово сјединио. Ступа у савез са најјачом политичком силом данашњег света и њеним трабантима да би стекао политичку моћ.

Угледни политички аналитичар Милош Кнежевић сматра да се Грчка данас нуди православном свету као модел спојивости православља са Западом и као западњачки узор за остале православне земље: „Будући да је Грчка члан ЕЗ и НАТО-а, она испред западне алијансе има посебна задужења, улогу српског савезника и наговорача. Запад посебно рачуна на убеђујућу моћ Грчке, експлоатисањем стереотипа о пријатељству. Запад је дефинишући такву позицију Грчке према Србији унапред каналисао акцију посредовања утицајем кориштења сентимента религије и традиције”.

Унутар саме Грчке цркве и народа постоји снажан отпор

мондијалистичкој и екуменској делатности Вартоломеја. О томе мноштвом потресних докумената и чињеница сведочи недавно изашла књига јеромонаха Саве Јањића - *Екуменизам и време апостасије*, која је изашла са благословом епископа рашко-призренског Артемија. Из те књиге можемо да се обавестимо о суровим прогонима светогорских монаха који се налазе под јурисдикцијом Цариграда а противе се сједињавању са Ватиканом, желећи да остану верни традицији. Можемо се обавестити и о покушају Цариграда да рашчини самог јерусалимског патријарха Диодора, због његовог противљења екуменизму. Књига је наишла на велико интересовање у Српској цркви, али и на неке чудне реакције. По сведочењу више студената Богословског факултета, један студент је за време испита у новембарском року питао Иринеја Буловића шта мисли о књизи. Овај је пред студентима који су слушали испит рекао:

„Сломићу ја кичму Артемију!”

У данашњој - Српској цркви, нажалост, видна је тенденција квазигрецизације. По речима једног од грчких свештеника, та појава, својим примитивизмом и безобзирношћу, изазива одбојност и код самих Грка и може само да штети грчко-српским односима.

„Шијемо грчке мантије!”

Уводи се тако, грчко певање у цркви, носе се грчке мантије а минорни грчки теолози форсирају се до неукуса. Делови литургије служе се на грчком или циганском. За последње ни сами Цигани немају интереса па на њих Буловић аутобусима довози своје следбенике. Све то поприма и комичне димензије када епископ Игњатије Мидић у свом часопису „Саборност” објављује рекламу: „Шијемо грчке мантије!”

Изгледа да се у Српској цркви повампирује фанариотски дух. Фанар је део Истамбула у коме се налази Васељенска патријаршија. Српска црква је потпала под власт Цариграда након укидања Пећке патријаршије, што је грчки патријарх издејствовао интригама и митом код султана, 1766. године. Тада почињу хапшења и мучења српских епископа и свештеника, наметање пореза и глоба, изопштавање непокорних из цркве и предавање Турцима на егзекуцију.

Грчки епископи - злогласни фанариоти - не допуштају да Срби граде своје школе. Уводи се грчко, а истискује словенско богослужење док се стари словенски и србуљски рукописи спаљују, забрањује се служење крсног имена и српских светитеља. Све то, како сматра Радослав Грујић, у својој *Историји православне српске цркве*: „да би се убила српска народна свест и понос”.

Српски епископ Константин из Немачке и Доситеј британско-скандинавски такође су противници фанариотске политике. Можда се управо због тога у њихове епархијске послове непрекидно меша епископ шабачко - ваљевски Лаврентије. Овај бивши западно - европски владика један је од најистакнутијих домаћих екумениста и кршитеља црквених канона. Управо због тога он је миљеник овдашњих секташа - адвентиста и баптиста. 18. фебруара ове године, он је довео у Саборну цркву у Ваљеву секташе из Шведске, да проповедају на литургији. Када је проповед почела из народа у цркви чули су се повици "упућени Лаврентију и његовим гостима:

„Јеретици! Секташи! Где су вам канони!?”

И суштина ванредног сабора СПЦ, одржаног у децембру прошле године, била је критика неодговорног понашања Буловића у служби Цариграда. То се нарочито огледа у његовом манипулисању патријархом Павлом. Буловић је тада претрпео жестоку критику од већине епископа. Јавио се за реч само два пута и то да моли сабор за опроштај. Сабор је донео одлуку да се спречи утицај Буловића на патријарха Павла и његово мешање у туђе послове. Ипак, та одлука није формулисана у конкретне облике, нити је јавно објављена. Сабор је забранио да убудуће епископи предају на Богословском факултету СПЦ.

Надање и илузије наивних епископа које су они исказивали у приватним разговорима била су веома кратког трајања.

Већ 27. јануара на светосавској академији богословског факултета у Сава-центру, главни беседник је Буловић. У својој беседи он готово и не спомиње Светог Саву и српски народ. Али он зато у дугој и заморној причи, пуној непотребних грчких речи, ради опсењивања простоте, обзнањује свима поруке патријарха Вартоломеја. Тај чин је један од најбољих познавалаца српског православља г. Ђорђе Јанић протумачио као шамар целој Српској цркви.

Ускоро Буловић одлази са двојицом својих следбеника на једну од многобројних мисија у Сенкт Гален. Те мисије црквених мондијалиста сличне су састанцима европских министара спољних послова на којима се доносе одлуке о којима се не одговара ни владама земаља из којих министри долазе, а камоли парламентима. Епископима остаје само осећање да су опет изиграни јер Буловића ни овај пут нико није делегирао.

Очито је да се у свим структурама православља у свету све више отвара сукоб између мондијалистичке субверзије и верности традицији, која се састоји у привржености учењу цркве али и у поштовању вековне унутар-црквене дисциплине и поретка.

Све оно што је дуго прикривано или загушивано и због чега су многи свештеници и монаси били прогањани, чином Руске цркве изашло је на видело.

Занимљиво је да је у домаћим медијима једини деловање Цариградске патријаршије подржао са два чланка у „Нашој борби“ Ејуб Штитковац. По мишљењу великог дела верника Српске цркве добро је да је до противљења фанариотима дошло управо са чела најјаче, Руске цркве. У том чисто духовном чину нема ничег ни политичког ни националистичког. О томе говори чињеница да је Руски патријарх Алексије Ридигер по народности - Естонац.

Жељко И. ПОЗНАНОВИЋ<<

Преузето: (Дуга 1638, од 30. марта до 12. априла 1996. г.)

НА ЗАПАДУ НЕШТО НОВО

- Комедија у 10 чинова -

Чин први: ЛИЦЕМЕРЈЕ

На сцену излази главни глумац са шиљатом капицом, зарозан, прљав, знојав. Подигавши руке навише, са упреподобљеним изразом лица, узвикну:

„Ах, добри, радни, вредни и честити књаз Арто.”
(Аплауз. Завеса пада.)

Чин други: СУДИЛИШТЕ

Исти глумац приподиже врх своје шиљате капице и узвикује:

„Све су то мирашевци, псевдозилоти, секташи, еврослинавци, трабанти, комуњаре, медиокритетски менталитети, скоројевићи, конвулзивни 'духовници' и њихови суфлери и епигони, духовни слепци који су веру учили по звездама и месечевим менама, новопечени 'типичари', зилоти, маловерни смућени и смушени људи окорелих савести, путујући циркузанти, дојучерашњи удбаши који срамоте храм Божији, црни магови, дозлабога срамне пропалице, неупућени и болесни људи са папистичком 'непогрешивошћу' који углас певају будибогзна шта и леже по патосу, људи који имају своје надимке, а не знају ни да бекну, велеучени 'канонисти', а уствари дилетанти и секташи, мутиводе и цркворушитељи, фамозни и неславни одметници, безаконици, бесавесници, антидуховници, несрећни народоразбијачи, заведени и незнавени богомољци, слични јеретицима, језуитски инквизитори, шпијуни, огавне уходе и жбирови, бескрупулозни лажљивци, клеветници и подметачи, фанатици који праве халабуку и брукају Цркву, хистерични људи неуротичне ускости,

искључивости, незнања и бесловесја, инквизиторски, медиокритетски менталитети, штрајкачи, откачени попови...”

Прилази ивици бине, шкргуће зубима, кврчи прсте обе руке као да хоће да изгребе своје безличје и у трансу зарика:

„Симо је смушен човек окореле савести, дозлабога срамна пропалица, дилетант, секташ, мутивода, шпијун, огавна ухода и жбир, лажљивац и лопужа. То треба у вериге!!!“

(Завеса пада. Из таме се чују гласови: Распни га, распни!)

Чин трећи: СТРАТЕГ

Главни јунак, одсечним кораком, са поносно истуреним стомаком и белом гипсаном крагном, шета по бини. Стисну песницу и узвикну:

„Чим се окује и утамничи Симо, Арта кратнути за главу и то оштрим мачем из већинског потеза.“

(Завеса пада. Гробну тишину ремети Иродијадин плес)

Чин четврти: ПРВА ОФАНЗИВА

Главни јунак чита наредбу Врховног штаба Теоду и Савици:

„Врховна команда је избрисала душе ваше из бројног стања па вам налаже:

Под један: одмах цео дечански батаљон пребаци-ти на капије оног места, које због тајности операције не помињемо, с налогом да онемогуће његову децу да му приђу. Користите шамаре, песнице, чифта... Ако затреба стоје вам на располагању одани кордони шиптарске милиције и тенкови наших осведочених пријатеља који

су нам своју љубав и искреност исказали преко милосрдног анђела;

Под два: користећи сва средства развалите одаје непријатеља и заплените све што се тамо нађе;

Под три: хитно конфисковати имовину, и исту распродати и поделити сиротињи пред камерама (што мора он да се вози, јер није он ни Гришка ни Игњо);

Под четири: одмах, затим, нека наш главни пијун стави шиљату капицу, мало поправи крагну и из истих стопа седне на његов трон;

Под пет: трондржитељу ћемо одмах упутити помоћ од Студенице па нека приступи служењу како је наложио наш свети отац, а не како говоре њихови конзервативни и недоучени Свети Оци.“

Спусти на сто наредбу, оштро погледа Теода и Савицу и викну:

- Је л' јасно?

- Јасно!!!

- А сада сви на своје задатке.

(Завеса пада. Гробна тишина)

Чин пети: ЉУБИ БЛИЖЊЕГА СВОГА

Главни јунак чита у диктафон рапорт Врховном штабу који је саставио Савица, а који ће Теод одмах преко званичног сајта звучном поштом проследити:

„Обавештам вас да смо злотвора стрпали у апс. Наш брат Зизјули ће потегнути своје моћне везе и чврсто ми је обећао да га неће мајци пустити док га не дотуре нама да га стрпамо у наш апс и протуримо кроз наше шаке. Стоп.

Арту смо развалили све, а његова кола продајемо пошто зашто како би народ осетио плодове наше победе. На Теодов предлог одлучили смо да га најуримо без

звона. Спремили смо камион у који ћемо потрпати картонске кутије с његовим књижуринама; не вреде по луле дувана Гришкиног деде, све неки застарели незнавени старци. Али, сам чин утовара из тактичких разлога остављамо за мало касније када ће се уз медијско-психолошку офанзиву приказати да његово богатство не може лако да стане у камион. Стоп.

Ја сам са своје стране углавном свима утерао веру у чутуру па предлагем да сада пошаљете Рила да се и он мало ослади. Стоп.

Јер, ако ћемо поштено, без његове и Гришкине експертизе ми не би лако могли да отпочнемо ову мисију и да извојујемо ову муњевиту победу. Стоп.

Живео Врховни штаб! Стоп.

Смрт дозлабога срамним пропалицама - слобода унији! Стоп.

(Завеса пада. Уста Савица. Сви усташе. Завлада гробна тишина)

Чин шести: СИРАК ТУЖНИ БЕЗ ИЋЕ ИКОГА

На сцену ступа нови јунак. Иза њега се види опустела, полусрушена стара српска кућа. На брвнима кречом исписано: „Друмови ће пожељет монаха, ал' монаха није бити неће.“

Нови јунак достојанствено поглади своју браду, пусти искрену сузу за блаженопочившим Павлом, отпева „Јечам жела“, прекрсти се с кажипрстом (три пута), а онда се окрете према окупљеним калуђерима и калуђерицама одлучно говорећи:

„Слушај `амо! Има да вас нема! Је л' јасно?! Ја сам одавле до мора сињега поскид'о све што се српско звало. И вас ћу да поскидам, ови ми крст што се крстим с кажипрст, ако само писнете! Доста ми је вашег пре-

дања. Еве, довле сте ми дошли! Да ли сте нормални? Знате ли да ми је нож под гушу, чоче? Ћут, бре! Ја сам ти ође и акт и Бог и батина!“

(Завеса пада. Из даљине се чује песма: „Још не свиће рујна зора“.)

Чин седми: ХОДОЧАШЋЕ

Риле и Буле се пењу у фијакер. Иза главног јунака са шиљатом капицом седе у ложи Игњо, Теодо, Савица и ђетићи Ђома и Порфо. Задихани притрчавају Гришка и Фоте.

Уста главни јунак. Сви усташе!

Клањају се ходочасницима и машу им белим марамицама говорећи у хору:

„Поздравите нам светог оца. И кажите му да је умро онај што је говорио „добро нам недош`о.“ И кажите му да ћемо га са поносом и љубављу чекати 13. До тада ће бити још одшколованих. А дотле ћемо се отарасити конзервативних митроносаца и недоучених калуђера“.

(Завеса пада. Гробна тишина.)

Чин осми: ЉУБИМ РУКЕ, СВЕТИ ОЧЕ

Фијакер стиже на западну страну позорнице. Риле и Буле устају и са страхом и трепетом прилазе особи која стоји у тами, љубе јој скуте, целивају десницу и левицу, праве велике метаније, па ће Буле, скинувши за тренутак наочаре, попут поносног Стипета во времја оно, рећи:

„Свети оче, ево вам благовестимо: задатак је извршен: србске Цркве на Косову нема к`о што је нема ни у Црној Гори. Сатро је Риле к`о да није ни била. За остало ћемо се побрнути. Још има времена до 13.

(Завеса пада. Гробну тишину усталаса бруј оргуља.)

Чин девети: УГОЈЕНО ТЕЛЕ

Особа из таме, леђима окренута истоку, достојанственим гласом обрати се Булу и Рилу који подрхтавају од милине неке падајући на колена:

„Добре и верне слуге моје, не замајавајте се к'о онај кукавни псевдозилот Лазар царством небеским. Ево вам дарујем царство земаљско, јер ми се смерно поклонисте. Пијте, једите и веселите се. Душе ионако немате.“

И поче их засипати прстењем, ланчићима, напрсним знамењем... На сто изнесоше угојено печено теле.

(Завеса пада. Риле и Буле усташе! Сви усташе! Наста гробна тишина.)

Чин десети: ЕПИЛОГ

Фијакер се упути преко седам брежуљака ка истоку. Разговарају Буле и Риле.

- Е мој Буле, ће нам бише очи волике године. Да сам јуче умро, чоче, не би виђо ваки лепеота. И не би имо волико блага. Могу за њ купит по Србије.

- Сад ти Риле дође оздо у главу. Откад ја вама причам о овоме. А шта мислиш како ће тек да буде 13.

- Вељу, да ми је још то виђет, не би зажалио умријет тако ми ови крст што се крстим с кажипрст.

- Мој Риле, што рек'о наш брат... Баш штета што га ушинуло у врат те није могао и он са нама. Што рек'о он, каким будалаштинама су нас училе дозлабога срамне пропалице, конвулзивни духовници, конзервативне старкеље...

- Јес, чоче. Онај рече да је екуменизам свејерес. Боже ме те прости, да се чоек прексрти с леви и десни кажипрст!

- Ја, па кад ти се умеша та безлична руља у духовне ствари. Тај народ. Па он почне нешто да туче. Сети се само оне Јевросиме. Каже: Боље ти је сине сагубити главу него своју огрешити душу. Чист зилотизам.

- Ма како, горе од тога. Псевдозилотизам. Замишли ону будалаштину. Каже: О синови моји соколови не будите срца удовичка, но будите срца јуначкога. Не одајте... и тако то. Какав простаклук. Да не одаш, него, ко будали некој, да ти изломе и ноге и руке. Па то је за лудницу!

- Ма знаш шта ћу да ти поверим. Много сам вас паметно наговорио да ону двојицу прогласите за свеце управо сад кад смо у офанзиви. Јер народу треба баци-ти прашину у очи. Шта има он да гледа. Међу нама буди речено, њих два су посејали ово зло семе што нам сад прави проблеме. Кад завршимо посао, избацићемо ми њих из календара. Па поштено реци, могу ли они да стоје уз Алојзија? Не иде то, брате, ако ћемо поштено. Ево узми само Николаја. Замисли ти коју бламажу он баца на Европу у коју се сад кунемо нас двојица и наша браћа. Каже:

„Браћо моја, смрт је прорасла кроз европско човечанство, као трава кроз оглоданог мртваца. Трагедија Европе је у томе што се приволела царству смрти, које сматра вечним, а одбацила Царство Живота вечного. Ухватила је савез са смрћу. А чим се везала са смрћу она се везала са паклом и пакленим својствима, тј. са лажју и преваром, и грабежом и отмицом, и убиством и мржњом, и сујетом и сваком другом сујетом, и сваким другим гробним смрадом. Смрт,

вечна смрт - то се може с правом написати на свим капијама кроз које се улази у Европу. А ви, Срби, сте потомци Косовских мученика који су погинули за Царство небеско и вечни Живот. Према томе, мислите сада: хоћете ли са Европом, савезницом смрти, или са Христом, Царем вечног живота. Амин. “

Ето ти шта он каже. Морамо ове његове књижурине склонити. У праву су твоји Савица и Џома. Помоћи ће им и Порфо. Нисам ја њега цаба турио да седи тамо и да повлачи моје конце.

-Ма он то рек'о онда. Ал' сад бар ћути. Да ако не прозбори до 13. Али ови је опасан, чоче. Ови што и мртав збори. Виђали ти како он на Благовести бацти звоно кад ти уђе у порту?

-Што ја, где си ти био?

-Па добро, ајд кад смо ушли обадва. А виђе ли ти како те ономад, на његовије дан, увати за гушу? Једва претече, Богу ми. Мишља сам да ћеш на Летургију бацит кашику. Јеси личио на мејита, ови ми крст с кажи-прст.

- Их, једва. Нападали су мене и гори од њега. Ал' доскочићу ја њему. И његове књиге треба дати Џоми и Савици да их баце на ломачу. Гле шта је написао:

„Човек је велики једино Богом; - то је мото бого-човечанске културе. Без Бога човек није друго до-седамдесет килограма кржаве иловаче. Шта су људи без Бога, ако не – гроб до гроба; Европски је човек осудио на смрт и Бога и душу. Није ли тиме и себе сама осудио на смрт иза које нема васкрсења? Сведите искрено и непристрасно биланс европске философије, науке, политике, културе, цивилизације, и ви ћете видети да су оне у европском човеку убиле бога и бесмртност душе. Но ако озбиљно загледате у трагику људске исто-

рије, ви ћете морати увидети да богоубиство увек завршава самоубиством. Сетите се Јуде. Он је прво Бога убио, па затим себе уништио. То је неумитни закон који влада историјом ове планете.

Зграда европске културе, зидана без Христа, мора се срушити, врло брзо срушити, пророковао је видовито Достојевски пре 100 година, и сетни Гогољ пре 100 и више година... И на наше очи збивају се пророчтва словенских пророка. Десет векова зидана је европска вавилонска кула, и нама је пала у дело трагична визија: гле, сазидана је огромна-нула! Настала је свеопшта пометња: човек човека не разуме, душа душу не разуме, народ народа не разуме...

- У праву си, ал немој моји да пале. Виђе ће их, ома би се сјетили. Знаш каки је народ. Сад су ти и Савица и Џома под моју команду. Боље да ти то даш твом Порфу. И он је добро чељаде. Можда да му припомогне Тихо. Оће он, он је од поверења. Виђа ли га у Приштину кад је иша како је бија ревносан. Служио ко ми што чињемо, а јок ко ови два непомјаника (Николај и Јустин).

Савлада их умор. Придремаше. Само се чује звекет прапораца и бат копита.

(Паде завеса. Из гробне тишине се чују јауци и шкргут зуба. Прену се Риле. Дрхтећи уста. Усташе обојица!)

Свака подударност ликова и радње из наше комедије са личностима и догађајима из реалног живота је случајна.

На дан Светих мученика и бесребреника Козме и Дамјана 2010. године.

„ 'ИНДЕКС' ЈОШ ДРЖИ КАТЕДРЕ “

Поштујући ауторе текста „Индекс" још држи катедре“ из „Вечерњих новости“ од 3. 8. 2010, и њихову коректну интерпретацију случаја, желим да подсетим да је све ово само последица једне тужне, несхватљиве, невероватне збиље. Да се не би опет поновила прича о нашем пилећем памћењу, подсетићу да су професори који су гласали против мр Зорана Чворовића (са часним изузецима) учесици афере "Индекс" и да се против њих води кривични поступак. Главни узрок ове борбе против мишљења, борбе против говора, борбе против књиге лежи у писанију бившег епископа Атанасија Јевтића и бившег митрополита Српске Православне Цркве (која више није српска) г. Амфилохија. Ови митроноски не бирају средства, па као што видимо, ни склапање савеза са онима који су процесуирани пред официјелним државним органима.

Наиме, ова два митроноса су својим писмима учинили невиђен преседан у пракси наше Свете Цркве, вршећи притисак на институције које нису под њеном ингеренцијом.

О овом преседану написани су многобројни текстови, па је и на вашем сајту било таквих реаговања.

Из историје смо научили да је из Ватикана долазила стратегија Србе на Србе. Не желим да верујем да исти такви инпути долазе од неких клирика који из сенке покушавају да владају Српском Православном Црквом. Али, чињенице показују да они својим администрирањем у Рашко-призренској епархији разбише тамошње монаштво и прокрчише тужан и жалостан

пут за нестанак СПЦ на просторима Косова и Метохије - наше духовне колевке.

Семе зла у Епархији жичкој посеја Атанасије Јевтић, па пређе и у Рашко-призренску њиву истим послом.

Српску Православну Цркву на просторима Његошеве Црне Горе, оног истог Његоша који је своју *Лучу микрокозму* посветио СВОМЕ СРПСКОМ РОДУ, затре митрополит Амфилохије, па оде да то расрбљено семе баци и на косовско-метохијску њиву.

Да ли ће ови острашћени људи, који српске монахе прогоне из манастира, српске интелектуалце са Универзитета, да се придруже еп. Иринеју Буловићу који је отишао корак даље - да изриче пресуде у кривичном поступку који припада, иначе, држави, односно независном судству, а не Цркви?

Да ли нас је због грехова наших стигла казна Божија да нам за духовне вође дођу гори од оних Домановићевих, који својим безумљем покушавају да суноврате наше душе у духовну погибао?

Нека би их Бог Свемиловичи уразумио и вратио вери нашој православној.

5.8.2010. године.

О, СРАМА И ГРДОБЕ!

Да ли је посртање поглавара СПЦ казна Божија за народ светосавски? Здравом разуму је несхватљиво да поглавар СПЦ пре неколико месеци каже: „Артемије је добар, честит и поштен човек“, али су се, тобож, његовој контроли отели поједини његови сарадници, па су злоупотребили његово поверење. Тако нас превари Поглавар наш, и тако ми гледасмо осуду без суда, без права на одбрану – супротно Уставу и канонима.

После тога Синод забрани овом Божијем човеку да служи Службу Божију. Аман, где ће им душа!?

Сад Патријарх забрањује епископу Артемију да говори! За име Бога!

Знамо да се није смело говорити у времену које је иза нас. Али зар Патријарх српски треба да имитира, и да иде стопама Јосипа Броза!? Јер Синоду фали само још Голи Оток, па да своју лакрдију доведе до краја. Или му је, можда, потребнија и дража Инквизиција, са пратећим ломачама, па да тако оствари свој унијатски сан?

И то све у време кад поједини самовољни епископи саслужују са иновернима. Да ли су они тражили одобрење од Синода и Патријарха за то своје безаконје? И да ли им Синод и Патријарх то одобрише?

И то све у време кад Иринеј Буловић и Игњатије Мидић по Бечу „гурају папина кола“. Кога су они питали? И ко им је то одобрио?

И то све у време кад Амфилохије Радовић расрби Цркву у Црној Гори, па то сад чини и на Косову. Кога је он за то питао, и ко му је то одобрио?

И то све у време кад Патријарх Иринеј Гавриловић у Бечу учини невиђен преседан и нанесе својим говором бол и бруку народу своме.

И то све у време кад се обелодани брука о католичком крижу изнад Ниша, и кад схватисмо због чега је епископ нишки незаменљив.

И то све у време кад се на расрбљеном Косову прави огроман паркинг на који ће, к'о у време Јосипа Броза, доћи у аутобусима народ са пробраним вођама (свештеницима) на устоличење Патријарха.

О, срама и грдобе: и досад су се устоличавали – патријарси српски, али на благочестив, а не на Брозов начин. И никад у историји Срба није било да устоличењу Патријарха не могу присуствовати обични смртници, већ само пробрани, или бар од стране вођа аутобуса контролисани људи.

Господин Иринеј Гавриловић има право да чини оно што му је воља, али Патријарх српски нема право да чини то што чини, јер као Поглавар наше свете Цркве својим делима не навлачи проклетство само на себе, већ и на српски народ, што нас је најбоље поучио Св. Владика Николај у свом делу „Рат и Библија“.

Ако је и од Патријарха – много је! И премного!

Још нешто: да ли Синод СПЦ мисли да је српски народ стадо бесловесно кога они као Домановићев вођа воде на заклање?

Бојим се да се варају.

Бојим се да ће навући гнев народа на себе.

Бојим се да ће се поновити оно збитије кад су руке бабушке љубиле крст, а плувале руку заблуделим владикама.

Неки наши епископи већ и сад, у потпуно неразумном и неоснованом страху од свог народа, воде

са собом телохранитеље, а сада, после овог безакоња, савест ће их још више мучити, и број телохранитеља умножавати, иако им непријатељ није српски народ, већ њихова узнемирана савест.

Бојим се да је Синод заборавио ону народну мудрост: *Ко с ђаволом тикве сади, о главу ће му се лупати!*

Нека Бог да, и да Патријарх наш схвати шта му раде, какву бруку и љагу му наносе његови најближи сарадници - чланови Синода.

30. 9. 2010. године.

ВЛАДИКА ЖИЧКИ ОПЕТ ТРЕНИРА СТРОГОЋУ

Из извора блиских епархији жичкој, дознао сам да је 1. децембра ове године епископ жички донео још један наказан акт којим јереја Слободана Илића ставља под забрану свештенодејства, налажући истовремено црквено-судском тужиоцу да напише оптужницу и подигне је против овог благочестивог старца. А то из разлога што се овај стари свештеник Богу молио у Љуљацима са преко хиљуду православних Срба и Њ.П. владиком Артемијем.

Господе, помилуј и спаси епископа Хризостома!

Епископу Хризостому не смета што поједине његове колеге молитвено опште са јеретицима, о чему је ваш сајт у више наврата пружио необориве доказе.

Епископу Хризостому не смета ни то што су поједине његове колеге примиле напрсне крстове и прстење од архијеретика папе.

Епископу Хризостому не смета ни то што његов свештеник – новотарац Милорад Милидраг уведе надбискупа Хочевара у олтар Вазнесењске цркве у Чачку (која после тога није, нажалост, освештана).

Али, али!

Епископу Хризостому смета, куку њему, што благочестиви људи одлазе код благочестивог владике Артемија да Господу молитву узнесу, да чују речи поуке, наде, утехе...

Зна епископ Хризостом (врло добро он то зна) да су бесрамно погажени канони и Устав СПЦ и да епископ Артемије није рашчињен ни по овоземаљским, ни по Божјим законима, нити се Сабору и Духу Светоме изволе да донесу такву одлуку, већ то учинише пре-

творивши Сабор СПЦ у козачку скупштину надвикивања и надгласавања.

Да ли то епископ Хризостом хоће да се додвори својим налогодавцима, и да им још једном покаже да је бољи и већи католик од папе?

Да ли се и овим поступком испуњава савет аустријског министра Бертенштајна из времена Марије Терезије: „Не насиљем унијатити, него настојавати, да на епископске столице дођу људи, који су или лакоми на новац и на земаљске сласти или нехатни и неспособни; па онда потпиривати свађу међу клиром и народом, па ће онда народ сам бјежати у Унију.“ (Види: „Одговор римској пропаганди“, Српска штампарија у Загребу 1896, стр. 4).

Ето, такви епископи су умислили да су рашчинили епископа Артемија. На њихову жалост, а на радовање рода српског православног, нису га избрисали из књиге живота, из ума и из срца народа нашег.

Ваљало би да епископ Хризостом оде у Љуљаке да види како се служи Богу и роду. Можда би се постидео и покајао што је своје Литургије претворио у саблажњавање народа и ругање Богу, служећи их супротно прописима и Предању, мислећи ваљда да ће са кордонима наоружаних људи око себе доспети до Царства Небеског.

Нека да Бог да се епископ Хризостом покаје за своје акте, који су лишени хришћанске љубави, за скрнављење богослужбеног поретка и уношење раздора у лаос Божји, и нека се покаје што је извршио гроболомље усред свете Жиче - што је на месту где је почивао прах слугу Божјих направио још једно ругалиште Светом Сави, Светом Николају и Богу - које он зове „гостопримница“. Гостопримница за кога?

Нека Бог помогне епископу Хризостому да се упита, да ли његово гроболомље, и његово новотарско служење призваше прст Божји и опомену Божју кроз земљотрес који задеси његово седиште.

Нека Бог помогне владики Хризостому, да своје одступништво од светоотачког предања, и своје човекомрзје које испољава у последњих неколико година, замени поштовањем светоотачког предања и човекољубљем.

Нека Бог да, да владика Хризостом окрене леђа својим налогодавцима и пригрли стадо своје.

Амин. Боже дај!

На Оданије Ваведења 2010. године.

ПОВОДОМ ИЗЛАСКА ИЗ ШТАМПЕ КЊИГЕ „ИСТИНА О СЛУЧАЈУ ВЛАДИКЕ АРТЕМИЈА II”

Поштована редакцијо,

Веома ме радује вест да ће књига „Чувар вере је народ“ („Истина о случају владике Артемија II) бити објављена на вашем сајту. Ја сам имао срећу и задовољство да дођем до једног примерка ове књиге коју је приредио поштовани професор Љубомир Протић, о чијој моралној горостасности најбоље говори мр Владимир Димитријевић на крају књиге – „уместо поговора“.

Ова књига ми је помогла да сазнам ко су екуменски барјактари, који покушавају нашу свету Цркву да заведу у воде те СВЕЈЕРЕСИ. Један од тих барјактара је, сада сам се потпуно уверио, је и владика бачки Иринеј. Иринеју Буловићу није било довољно што је на Благовести у светим Ћелијама пало звоно кад је он крочио на свету ћелијску земљу. Није му било ни довољно то што је на дан Св. Јустина Поповића, на Светој Литургији „рашчињен“ и „размонашен“, јер су му због муке која му је припала за време Литургије скинули владичанске и монашке одежде.

Изгледа да му ове две Божје опомене нису биле довољне да се призове и да се покаје. Може бити да ће му у томе помоћи приређивач ове истинољубиве књиге, проф. др Љубомир Протић, који му у предговору шаље својеврсну поруку (ко има уши да чује нека чује). Ево тог дела предговора:

>>Владика бачки, др Иринеј (Каракушић – Буловић) написа за поменути број „Печата“ (као осврт на чланак новинарке Јовано-

вић) да се у том часопису повремено појављују „површни па и штетни текстови о нашој Цркви". Због тога се Он нада „да ће временски доспети и ауторски успети да у догледно време понуди по-неки поузданији опис и веродостојније сагледавање наше црквене стварности, па и болног, опасног и нажалост директно разорног феномена „артемијевштине".

Од тада догледно време прође, а др Иринеј временски не доспе (или ауторски не успе или и временски не доспе и ауторски не успе) да нам понуди „веродостојније сагледавање наше Црквене стварности". То је штета за све нас потенцијалне читаоце. Да ли ће тај текст бити веродостојнији од текста г-ђе Јовановић у овом тренутку не можемо говорити. То ће моћи да буде предмет анализе само ако чланак др Иринеја „угледа светлост дана"! У сваком случају са евидентном појавом тог чланка верујем да ћемо сазнати (оно што сада зна само Владика) садржину феномена „артемијевштине". Претпостављам да ћемо тада сазнати и за кога је тај феномен болан, опасан и директно разоран. До тада остају две равноправне претпоставке, тј. да је тај феномен болан, опасан и разоран за:

- а) присталице др Артемија (Радосављевића),
- б) опоненте др Артемија.

Време ће показати да ли је тачно а) или б). Прибојавам се да постоје људи који желе да на губитку буду и они под а) и они под б). Осам стотина година историје наше Свете Светосавске Цркве нас учи да таквих људи има и то много. Нарочито у нашој близини, а и међу нама.

Богу нека је слава од нас, а нама спасење од Бога.<<

Нека би Бог дао да ова трећа опомена управи стопе Иринеја Буловића стазом покајања, која ће га вратити на пут свете Светосавске Цркве, којој је он, својевремено, истински припадао борећи се против екуменизма, што се може видети из његовог писма које је као јеромонах написао пре готово 40 година.

17. новембар 2010. године.

РАСУЂИВАЊЕ

Прича се да је владика жички Хризостом актом обавезао настојатеље манастира у својој епархији да онемогуће улазак у светиње монасима и мирјанима који су присталице „бившег владике Артемија“.

Најпре да се подсетимо.

Владици Артемију су, супротно Уставу СПЦ и канонима, одузели епархију говорећи притом: *Добри, радни, вредни, поштени, честити владика Артемије.*

Синод тим срамним чином није извршио Божју вољу, нити вољу народа свога, већ вољу белосветских силника - осведочених непријатеља српства и Православља. Наиме, месечак дана пре овог синодалног безакоња један од званичника НАТО алијансе је најавио да ће владика Артемије бити смењен и на његово место доћи кооперативнији (читај: послушнији) „епископ“.

Потом су овог Божјег човека отерали на крај Фрушке Горе, у Шишатовац, без пензије, без пољаве, без шпорета, одузевши му кола...

Потом им је засметало што народ тамо долази, па су му забранили богослужење и тако долили уље на ватру, па народ још више поче тамо одлазити. Доносиоци ове одлуке се не упиташе да ли је од Христа до њих икад било бездушних и безумних људи који би епископу забранили богослужење.

Онда му забранише да говори. Не само на конференцији за штампу – владици Артемију није било омогућено ни да присуствује, а камоли да говори о ономе зашта га туже, „суде“ и осуђују. Овом срамотом се не могу похвалити ни жестоки диктатори. Чак је и на „суду“ инквизиције било могуће рећи: *Инак се окреће.*

Онда му забранише да иде на научни скуп у Русију. Ваљда да светилку под лонац ставе.

Онда му отеше невесту, са којом је доживотно венчан, и силом предадоше оцеубици и прељубнику.

Онда га, у сарадњи са шиптарском полицијом, прогнаше са територије његове епархије.

Онда му запретише апсом.

Док му дисање још не забранише, зачуше се гласови:

Једни веле: штета што владика оде у Дубоки Поток, јер да је и даље ћутао и трпео да га газе, да га обесправљују и да га понижавају, много би нам лакше било да га „бранимо“.

Други кажу: не треба га звати Владика већ „бивши владика“, јер је ипак 21 епископ (од њих преко четрдесет кол'ко их има наша Црква), гласао за Његово рашчињење.

Трећи зборе: не треба ићи на његове службе, јер ако те тамо сликају, или те оцинкаре жбири, којих је у свим временима било, обрао си зелен бостан: ако имаш мантију, прети ти рашчињење, ако си лаик прети ти изопштење, или ти забрана уласка у светиње.

Да ли ова три размишљања изазивају чуђење? Не! То није никакво чудо. Го спо ду су на Цвети викали Осана, а на Велики Петак „Распни Га, распни“.

А шта каже обичан човек, који нема светско знање, нема академске титуле, нема јерејске чинове, али има веру у Бога и мало разума који му је подарио Господ.

Тај обичан човек овако расуђује: И кад би ућуткали владика Артемија, камење би, по речи Господњој, прозборило. Јер се *не може сакрити град што на гори стоји*.

Зато драго браћо од знања и пера, и часни оци наше свете Цркве, погледајмо: брод Српске Цркве сагу-био је компас. Његов капетан је задремао. Брод наше свете Цркве дремањем (или, не дај Боже, издајом) посаде почео је опасно да плута ка водама јереси. Ка јереси - свејереси екуменизма.

Изгибосмо, браћо!

Зар не видимо, авај, један чамац како пукушава да се отме од смртоносног таласа свејереси. Зар на том чамцу не видимо светог старца по имену Артемије? Зар нас Јеванђеље не обавезује да му додамо весло, једро, кору хлеба, чашу воде, цепаницу огрева, реч утехе, реч подршке, молитву своју?

Не уздајмо се у капетана. Он нема времена да брине о броду и о нама на том броду. Он је заузет. Он мора на католичке карневале. Јесте, јесте. Натерали су га да другује са онима који су благосиљали Јадовна, Јасеновце, Голубњаче... Са онима који су наложили одстрел владике Артемија. Он мора да пали свеће са његовим портпаролом у јеврејској синагоги. Јесте, јесте.

Не уздајмо се у посаду брода наше Цркве – у чланове Светог Синода. Јер, неки од њих имају „узвишеније терете“ - напрсне крстове и прстење папино. Немају они времена за Православље и православне. Да ли смемо, браћо, изостати из боја за веру нашу православу? Страхујемо ли да нас не стигне клетва Лазарева: *Ко не дошо у бој... рђом капо док му је кољена.*

Не занемарујмо, браћо и сестре, брвна у оку синодалаца наших, тражећи трун у оку владике Артемија.

Тај обичан човек, у простоти својој, о забрани да се светом старцу обраћамо са Владико, расуђује на следећи начин:

Ако могу чланови Синода да пале свеће по јеврејским синагогама;

Ако могу чланови Синода молитвено да опште са јеретицима;

Ако могу чланови Синода да зову архијеретика папу „Свети Отац“ и љубе му руку;

Ако могу чланови Синода да потурају „српске“ вратове на које им папа качи своје напрсне крстове и да шире руке које су одгајиле православне мајке да им папа ставља прстење;

Ако могу чланови Синода да не спроводе одлуке Сабора о богослужбеном поретку и да се ругају светоотачком предању;

Ако могу чланови Синода да не спроводе одлуку Сабора о изласку наше свете Цркве из ССЦ-а;

Ако могу чланови Синода да газе Устав СПЦ и свете каноне, прогањајући еп. Артемија, Његово монаштво и све правоверне који се боре за очување наше свете Вере чистом и неисквареном...

Дакле, ако они могу све то, и још којешта!, не бојећи се Бога и не стидећи се људи, а обичним људима не дају да употребе реч Владика испред светлог и светог имена Артемије, онда ти обични људи, којима је Бог дао здрав разум, кажу: *Е, догде је дошло!* (показујући на грло); *Прећерала дара меру; Догоре луч до ноката; О, ови су гори од дахија; Ово беичаиће није било од кад је гавран поцрнео...*

Тај обичан човек, у простоти срца свога, још овако расуђује:

Оци и праоци наши нас научише да се Богу молимо и да Богу благодаримо за све. Они су се Богу молили на њиви, на ливади, у кући, на путу, у рову, у збе-

гу... Свуда, свагда и на сваком месту. Јер је Господња земља и све што на њој јесте.

Од њих смо научили да је молитва разговор душе наше са Богом. Зато идемо, и ићи ћемо тамо где је душама нашим корисно, тамо где се душе наше радују сусрету с Богом. Тамо где оне осећају благодат Божију.

Ето зато идемо тамо где је свети старац Артемије, владика Артемије, јер тамо осећамо благодат Божију! Зато идемо само тамо где служе благочестиви епископи и правоверни калуђери и свештеници, јер тамо осећамо благодат Божју!

Немојте се, ви чланови Синода и још неки, љути-ти што на ваше службе не долазимо. Неће нам душе. Осећају душе наше задах вашег кокетирања са јеретцима и инославнима. Смета душама нашим звекет оружја ваших пратилаца. Смета душама нашим ваше безакоње. Ваше братоубиство. Ваша неправда. Ваше лицемерје. Ваше клевете. Смета душама нашим што „преписујете“ методе чистки које научисте од безбожника.

И зато нам је слађа пустиња љуљачка од ваших двораца.

Јер Господ зна пут праведнички; а пут безбожнички пропаиће.

А то знају и деца његова, народ Божји. И зато ми нећемо путем којим нас воде чланови Синода, већ ћемо ићи путем Православља којим нас воде бројне благочестиве владике наше међу којима је и владика Артемије. И молимо се Богу да наше благочестиве владике што пре схвате пресудност тренутка у коме се наша Црква налази, и да одлучно и бескомпромисно устану у одбрану наше свете Вере. А ми, духовна чада њихова, листом ћемо стати уз њих. И Бог ће бити са њима и са нама, а ко ће онда против нас?! Нас онда неће уставити

нико, јер ће наша снага бити планинска река, по речи-
ма песника.

Народ одлази и одлазиће у Љуљаке, а ако затреба
(и ако се острашћеним силницима ћефне) и пред за-
твор! Тамо ћемо спасавати душе своје, молећи се и за
оне који прогоне владика Артемија, монаштво његово,
и верни народ. Јер народ је вековима чувао и сачувао
веру нашу Православну. Ни сад, кад страдамо, нећемо
пропасти.

Нека би Бог прогонитељима владике Артемија
дао снаге да погледају себи у очи! Тамо ће угледати
одговор: *Не могу се служити два господара.*

Најзад, прогонитеље владике Артемија, иако не-
достојан, преклињем и коленопреклоно молим да про-
читају великопосни број „Светигоре“ из 1993. године,
па ће својим ушима чути вапај преподобног Теодосија
Печерског:

>>Чувај се, чедо, кривовераца!

Имам за тебе реч, кнеже богољубиви, ја Теодосије, худи
раб Пресвете Тројице, Оца и Сина и Светога Духа, у чистој и
правоверној вери рођен и васпитан у добру, и научен од право-
вернога оца и матере који ме добром закону учашу. Веру, пак,
латинску не примајте нити обичаје Латина држите и од причешћа
њиховог бежите и карактера им се гнушајте. Вера је Латина нао-
пака и закон њихов нечист, они иконе не целивају и меса у посту
једу, служе на бесквасном хљебу... Мноштвом јереси својих сву су
земљу обешчастили...

Чувај се, чедо, кривовераца и сваког разговора са њима, јер
се и наша земља њима напуни. Ако ко спасава душу своју, чини то
само живећи у Православној Вери. Јер, нема друге вере боље од
наше Свете Вере Православне...

Исто тако, не приличи, чедо, туђу веру хвалити. Ко хвали
туђу, на своју (Православну) Веру хули. Ако неко буде хвалио
своју и туђу, тај је двојеверац, близак јереси... Ако ти ко каже - "и
ваша и наша вера је од Бога", ти овако одговори чедо: "Кривове-

рче, зар ти и Бога сматраш двојеверним?! Не чујеш ли за ове шта Писмо каже: Један Господ, једна Вера, једно Крштење (Еф. 4,5)!"

И тако, чедо, чувај се таквих и свагда стој за своју Веру. И хвали је непрестано а са њима се не братими, него их се клони и у својој се вери подвизавај делима добрим! Милошћу, пак, милуј не само људе своје вере него и вере туђе. Видиш ли кога наог или гладног или зимом или злом притиснутог, био то Јеврејин или Сарацен (муслиман) или Бугарин или јеретик Латин или незнабожац - свакоме буди милостив и од несреће га избављај, ако можеш, и плате од Бога нећеш бити лишен! Јер, Сам Бог и данас помаже незнабошцима као и хришћанима; незнабошцима иноверцима дарује се од Бога у овоме веку старање, али у будућем биће туђи добродетелји (врлини)...

Чедо! Ако буде потребно чак и да умреш за Свету Веру своју, смело иди у смрт! Тако су за веру и Светитељи умирали, а сада живе у Христу!...<<

У недељу 29. по Духовима 2010. године.

РЕАГОВАЊЕ НА АКТ ЕП. ЛАВРЕНТИЈА

Поштована редакцијо,

Прочитавши на вашем сајту акт еп. Лаврентија Е.бр. 501 најблаже речено био сам згранут.

У првом моменту сам помислио да вам је неко потурио фалсификат, и да сте насевши саблазнили своје посетиоце.

Наиме, знајући колике су заслуге владике Лаврентија за ширење Православља и православне вере; знајући да су благодарећи његовој мисији и његовој храбрости, дела Св. Владике Николаја угледала светлост дана и допрла до наших срца и до нашег ума; знајући да нам је владика Лаврентије приближио дела Св. Николаја да бисмо се од њега учили вери нашој православној, и да би од њега научили како се бори за веру нашу – запрепастио сам се! И ја и моји пријатељи.

Веома сам збуњен шта се то догоди. Која то ђавоља сила натера владикау Лаврентија да љуби папу, да свештенике СПЦ подводи папи у Ватикану да се тамо понижавају, пузе и клечећи љубе руке тог архијеретика (како видех на вашем видео запису). Још је веће чудо да владика Лаврентије сада истим тим свештеницима забрањује општење са Њ.П. Владиком Артемијем, Србином са великим „С“, рођеном у Лелићу, човеком који је заорао најдубљу духовну бразду под српским небом после Св. Владике Николаја и Св. Аве Јустина, за кога се зна (и врапци у земљи Србији то знају) да је Владика Артемије најдоследнији следбеник Св. Јустина, и да они који га клеветају и прогоне нису достојни сенку Његову да дотакну својим прљавим и човекомрзивим рукама.

Поштована редакцијо,
Молим Вас, поновите речи Иринеја Буловића, које је упутио владика Лаврентију пре него што је и сам упао у клопку свејереси и постао њен талац и издајник сопствених убеђења: „Немојте, владико, Бога ради немојте“.

Напомена: Доносимо у целости писмо Јеромонаха Иринеја Буловића Владици Лаврентију:

Атина, 26. нов. / 7. дец. 1972.

Од стварања света 7480.

Ваше Преосвештенство, уважени свети Владико.

Благословите! Опростите што Вам досађујем овим писмом, но повода за њ су два.

Први: видех негде лепе божићне честитке у издању Ваше Епархијске штампарије, те бих замолио да изволите наредити администрацији Ваше Епархије да ми пошаље 50 комада, разуме се са рачуном заједно, да платим.

Други: опростите ми, но из црквене штампе видим, а и иначе се чује, да ви, владико свети, којег иначе и ја и толики други уважавамо због несебичне и безрезервне преданости делу ширења речи Божје, прилично „екуменишете“ по Западу на начин који не предвиђају св. Канони. Наиме, може се, и треба бити пријатељски расположени према сваком, и бити отворен за разговор са сваким и омогућити сваком да упозна Св. Православље. Но све је то јасно. Молитве, заједничарење с инославцима је друго. Оно је, под претњом рашчињења и одлучења изричито и непопустљиво забрањено свима нама, од Патријарха до обичног крштеника (ср. Само 45. апост. Правило а и толика друга). Забрањена је и приватна заједничка молитва с инославним, а камоли учешће, активно учешће иноверних у православној св. Литургији, том изразу и печату црквеног јединства у вери, а не средству за постизање тог јединства.

А Ви, Преосвештени, на жалост моју и свих Ваших поштовалаца не држите много до тог већ разни протестанти и други пе-

вају, док ви слушате, или читају апостол, итд. (на пр. Тако нешто чак и не осећајући да је ту посреди нешто шкакљиво, износи један чланкописац у последњем „Православљу“, од 1. 12. 1972. где вели како је пастор читао Апостол у Вашој Литургији). Ако се сећате, пре годину, о. Атанасије и ја смо, мада с горчином и болом у души, били приморани, по савести, да одбијемо част саслужења с Вама баш због тога активног присуства инославних у Литургији, док у другим приликама, када нема тога, већ је Литургија само за православне и од православних, увек радо прихватамо част саслужења са Вама.

Но, молим, чујте и почујте најљући бол мој, и љуту тужбалицу. Дознадох наине, да сте учинили нешто што се једва усуђују да учине и најлевичарскији „фанариотски екуменици“ а то је, авај, не само молитвено општење с инославцима, што се још можда може и појмити због прилика у којима сте на Западу, већ „светотајинско, причасно општење, општење у Трпези Агнецевој“. Конкретни податак гласи да сте на служби у Аугсбургу, јуна 1971. причешћивали или почели причешћивати све одреда, ко год је хтео: православне, Латине и протестанте. Ако је то тачно, онда леле и куку! Жао ми је што овако зборим, но моје речи извиру из бола мога срца и из протеста целог мога бића, и као монаха и као човека који покушава да богословствује из Св. Отаца и по њима. И то да учини ко? Наш омиљени и познати Владика Лаврентије! Ако је горња вест тачна (а оне претходне о заједничком мољењу су тачне, јер сам и сам видео), ја Вас молим, не у своје име, већ у име Светог Саве и Св. Симеона, бораца за чистоту вере православне и за очишћење српских земаља од сваке духовне куге, тј. Јереси и кривоверја, у име српских мученика и исповедника, а нарочито у име новомученика наших из последњег рата који у НДХ падоше јер претпоставише Православље јереси, у име свих Св. Отаца и Учитеља Цркве; у име Светог и неизмењеног Предања Цркве; у име свих прошлих и будућих векова историје црквене, у име самог Господа Христа, Началника и Савршитеља свете и непорочне и савремене вере наше Православне; немојте, Владико, Бога ради немојте!

Досад је Српска Црква вазда уживала велики углед међу Грцима и међу Русима, и уопште у православном свету, због свога трезвеног и благоразумног става према јеретцима, става јеванђелскога, по речи: “Будите мудри као змије, и безазлени као голубо-

- да је велика срамота и грехота што потцењује своје свештенике и монахе, јер они нису духовна недоношчад па да не виде и не разликују истину од лажи;

- да је велика срамота и грехота што владика Лаврентије после толиких година у мантији саучествује у плувању на Аву Јустина чије је најдоследније чадло Владика Артемије;

- да је велика брука за једног старог српског епископа, што под старост продаје веру за вечеру, срамотећи митру коју деценијама носи;

- да је велика срамота и грехота што владика Лаврентије потцењује народ српски. Јер народ овај је преживео и веће лажи, веће несреће, веће издаје, од ове које нам приређују чланови Синода у покушају да упропасте нашу свету Цркву.

- да је огромна штета што један стари епископ постаде топовска храна за топове којима Синод обзнањује издају вере, Цркве и народа, којима обзнањује братоубиство, клевете и лажи, бешчашће невиђено.

Познато је из историје рода нашега да је бивало да зла година натера орла да зимује међу кокошима, али да епископ Лаврентије може да сроза своје достојанство у овакав брлог, то је, заиста, невероватно.

Нека му Бог буде на помоћи да дође к себи! И да се отргне из канци острашћених синодалаца и господара њихових.

На Светог цара Уроша и Преп. Јоаникија Девичког, 2010. године.

Напомена:

Љубав владике Лаврентија према папи, може се погледати на You Tube:

<http://www.youtube.com/watch?v=Cq5mE2SBsQk>

ПРЕПОЗНАЈМО ЗНАКЕ ВРЕМЕНА

*Увече говорите: биће ведро;
јер је небо црвено.
И ујутру: данас ће бити ветар,
јер је небо црвено и мутно.
Лицемери! лице небеско умете познавати,
а знаке времене не можете познати
(Мт. 16,2-3)*

Заиста је нама маловернима и огреховљенима тешко препознати знаке времена. Обраћам се стога онима који духовне очи имају да нам помогну у поимању и тумачењу појединих догађаја у дане наше.

Догађај први

*Заиста, заиста вам кажем,
један од вас издаће ме
(Јн.2,21)*

На Благовести љета Господњег ММХ (дан рођења и дан упокојења Авве Јустина) у светом манастиру Ћелије паде звоно! Народе српски: паде звоно!!! Паде Јустиново звоно!

Питање: Да ли је то случајност (има ли нешто случајно, или је то Божји промисао) што на овај благодан, и на овом светом месту, паде звоно кад су тамо ушла два ученика Аввина – Амфилохије Радовић и Иринеј Буловић, који упрљаше богослужбени поредак наше свете Цркве својим новотаријама, и који су свесрдним антиправославним „залагањем“ најзаслужнији што се догматика Авве Јустина прогна са Универзитета, и уведе бесрамље Зизјуласа преко његовог слугана Игњатија?

Или је то , мо жда, знак овој двојици издајника светог Авве, да нису од Светог Сабора смели сакрити захтев Њ.П. Владике Артемија да се разматра богохулство и богоодступништво Игњатијево?

Догађај други

Исус им одговори:

*Не изабрах ли ја вас дванаесторицу, и један је од вас
ђаво?
(Јн. 6,70)*

На дан Светог Јустина љета Господњег ММХ у светом манастиру Ћелије, где почива тело Авве, беше Света Литургија са необичним призором.

Питање: Да ли је случајно (има ли случајности, или је то Божји промисао?) да пред лицем многобројног народа српског, свештенства, монаштва и повише архијереја, дође до симболичног рашчињења Иринеја Буловића, коме припаде мука, па одступи од Свете чаше и Светог престола, те му скидоше владичанске одежде?

Имаде ли ко уши да чује, и очи да види знак овај?

Или је то, можда, била опомена Иринеју Буловићу да не испуни ђавољи наум да ће „поломити кичму“ брату своме у Христу Њ.П. Владики Артемију?

Или је то подсећање Иринеја Буловића на ону народну: „Свака батина, два краја има“.

Догађај трећи

Дом мој, дом је молитве,

*а ви начинисте од њега пећину разбојничку
(Лк. 19,46)*

У јесен љета Господњега ММХ затресе се земља и би земљотрес разорни у светој Жичи и Краљеву граду.

Питање: Да ли је случајно (има ли случајности, или је то Божји промисао?) што се ово зби у Жичи, где станује владика Хризостом, и у Краљеву где гради двор - онај владика што новотаријама погази светоотачко предање и саборске одлуке о богослужењу, што прогони богољубиво и верољубиво монаштво и свештенство, вероучитеље и мирјане, што у пратњи наоружане полиције и телохранитеља иде на Литургије, чији најоданији попови славе католички Божић (Дмитар Луковић) и присуствују католичким мисама (Милић Драговић)... То је онај исти владика што почини гроболомље усред свете Савине и Николајеве Жиче, истеравши мртве из гробова и градећи на њиховим ракама грађевину (гостопримницу, хотел, конак... шта ли?)?

Ил' се, можда, то побуни Свети Симеон Мироточиви што владика Хризостом погази Завештање Његово?

Догађај четврти

Али какав ћу казати да је овај род?

*Он је као деца која седе по улицама и вичу својим
друговима,*

*и говоре: Свирамо вам, и не играсте;
жалисмо вам се, и не јаукасте.*

*Јер Јован дође, који ни једе ни пије,
а они кажу: Ђаво је у њему.*

(Мт. 11,16-18)

У позну јесен љета Господњега ММХ удари дажд у митрополији црногорско-приморској, какав се одавно не памти.

Питање: Да ли је случајно (има ли случајности, или је то Божји промисао?) да ово збитије настаде код Амфилохија Радовића који расрби Цркву у Црној Гори, који показњава монаштво рашко-призренско и који упути хулитељске речи благочестивом Владици Артемију, говорећи: „Па, Синод ту одлуку чека пуних десет година!“, и још рече: „Артемије... Као да га је запосео зли дух!“

Није ли ово небо над митрополијом Амфилохијевом заплакало да га подсети на богоодступништво у време потопа и праведног Ноја?

Није ли пред његову савест постављено питање: ко сличи праведном Ноју? Он – братоубица Амфилохије, или брат му у Христу Владика Артемије?

Догађај пети

*Тешко теби, Хоразине! Тешко теби, Витсаидо!
Јер да су у Тиру и у Сидону била чудеса што су била у
вама,
давно би се у врећи и у пепелу седећи покајали.
Али Тиру и Сидону биће лакше на суду него вама.
И ти, Капернауме! Који си се до небеса подигао до
пакла ћеш пропасти.
(Лк. 10, 13-15)*

Септембра ММХ љета Господњег у порти једне цркве у Нишу погибоше две рабе Божије, десетогодишња Крстина и бака јој Гордана.

Питање: Да ли је случајно (има ли случајности, или је то Божји промисао?) што се у епархији владике

нишког и патријарха српског, указа знак који опомиње да не треба чинити неправду брату своме у Христу (Њ.П. Артемију) и да не треба ићи у друштво неваља-лијех људи (у Беч), и да не треба одступити од вере светосавске, нити се уписивати у историју рода српско-га као јеретик – свејеретик – екумениста?

Догађај шести

*И кад се приближи, угледа град и заплака за њим.
Говорећи: Кад би и ти знао у овај твој дан шта је за
мир твој!*

*Али је сад сакривено од очију твојих.
Јер ће доћи дани на тебе,
и окружиће те непријатељи твоји опкопима,
и опколиће те, и обузеће те са свију страна;
И разбиће тебе и децу твоју у теби,
и неће оставити у теби камена на камену,
зато што ниси познао време у коме си похођен.
(Лк.19,41-44)*

На Светог пророка Авакума ММХ у звонари исте цркве у Нишу, пострада свештеник Мирчета из цркве Св. Ахилија из Ариља.

Питање: Да ли је случајно (има ли случајности, или је то Божји промисао?) што је владика нишки и патријарх српски добио још један знак који га подсећа да је погазио канонско предање Православља, те наговорен од окорелог екуменисте Иринеја Буловића, починио безакоње у јеврејској синагоги?

Или се то можда буне сени чегарских витезова, чије главе, узидане у Ћеле кулу, подсећају и опомињу на жртве пале за веру православну (не папину!!!) и ота-чество, пред намером да се подигне саблажњавајући

католички крст у Синђелићевом граду и да се Чегарска Голгота опогани јеретичком ногом архијеретика папе на српској светој земљи?

Или се то шаље опомена попу Мирчети из Ариља који се са арх. намесником Дмитрим Луковићем, који је уз пожешку цркву на католички Божић прислонио Бадњак и истакао у гажењу народа у Душковцима док је тај народ клечао и певао „Помози нам Вишњи Боже“, преклињући владика да не гази својим накарадним служењем светоотачко предање?

Још једном коленопреклоно молим благочестиве духовнике наше да нам речју својом помогну да разумемо знаке времена и тако дођемо до одговора на постављена питања.

Проговорите, драги учитељи наши!

Проговорите, пастири наши!

Проговорите, јер вас на то обавезује Свето Јеванђеље!

Проговорите да не окасните!

Спасавајте стадо своје од грабљивих вукова у јагњећим кожама!

Зар ће камење, по речи Господњој, проговорити, а ви да ћутите док покушавају да нам веру оскрнавe?!?

Нека би Господ Свемилостиви уразумио залутале вође наше да и они разумеју знаке времена како не би безакоњима својим навукли проклетство на себе и на народ свој.

*На Светог пророка Софронија,
ММХ љета Господњег.*

МУЋАК ИРИНЕЈА БУЛОВИЋА

Испод саопштења за јавност Синода СПЦ од 16.12. 2010. слови: из канцеларије Светог Архијерејског Синода доставља епископ бачки Иринеј Буловић.

Ја нисам богослов да бих о бунцању Иринеја Буловића расправљао са канонске тачке гледишта. Али, ми, обични људи, иако *не знамо да снесемо јаје, знамо шта је мућак.*

И старе баке и мала деца у земљи Србији знају ко је Иринеј Буловић.

Да ли је Иринеј Буловић издајица?

1. Неспорно је да издаде свог духовног оца Авву Јустина, и да га протера са Универзитета.

2. Неспорно је да издаде светоотачко предање и уведе новотарије у нашу свету Цркву.

3. Неспорно је да издаде каноне и погазивши их слиза се са иновернима.

4. Неспорно је да је издао самог себе, говорећи, својевремено једно, а потом друго – супротно оном првом.

Није потребна велика мудрост па да се сагледа морално посрнуће човека који гази по сопственим речима.

5. Неспорно је да је издао Христа, јер многобројни докази сведоче да у исто време служи два господара: носи митру епископа светосавске Цркве, а истовремено прима папина знамења, пали свеће у синагогама, славећи празнике оних који поричу Христа као Бога.

И после свега овај дволични човек нам дели лекције о проклетству.

Да ли је Иринеј Буловић лукави и острашћени „братоубица“?

1. Неспорно да је поодавно преко новина овај несрећни човек запретио своме брату у Христу Њ.П. Владика Артемију да ће му „сломити кичму“.

2. Неспорно је да је у „Упитнику“ РТС-а јавно пројавио да ће Владика Артемије на Сабору бити свргнут, што се заиста и догодило, будући да Сабор није радио по Уставу СПЦ нити по канонима, већ му је наметнуто да прихвати тужбу и пресуду Иринеја Буловића прескачући суђење и елементарно право „оптуженог“ на одбрану, што није чињено ни у најтоталитарнијим и најнехуманијим режимима.

3. Неспорно је да овај несрећни човек после свега, преко средстава информисања, прети кривичним прогоном и апсом Њ.П. Владици Артемију.

Можда чињеница да полиција ових дана саслушава и узима изјаве од прогнаних монаха, јесте знак да ће Иринеј Буловић и остварити своје немере.

Да ли је Иринеј Буловић јеретик?

Будући да немам богословског знања, одлучио сам да позовем у помоћ, при тражењу одговора на постављено питање, узданицу и наду Иринеја Буловића, преко кога су Иринеј, Амфилохије и Атанасије најзад остварили свој десетогодишњи сан и коначно умислили да су „сломили кичму“ Владици Артемију, не увиђајући да му, прогонећи га, плету предиван православан венац славе и достојанства пред Богом и родом. Та узданица и нада, егзекутор и костоломац, верни слуга Бајдена и доушник Шаље - јесте Сава Јањић.

Сава Јањић је од „братоубица“ Иринеја и Амфилохија и оцеиздајце Теодосија воздигнут у част тако што је, након извршеног задатка, унапређен у чин архимандрита и по „заслузи“ постао настојатељ манастира Високи Дечани.

Дакле, чак и Сава Јањић, саучесник у оцеиздајству, отворено одговара на питање: да ли је Иринеј Буловић јеретик, и то, чини се, бриљантно и убедљиво у својој књизи „Екуменизам и време апостасије“, Призрен, 1995.

Пошто се, како се нама обичним људима чини, и на Иринеју Буловићу испунило пророштво апостолско: „Говорећи да су мудри, полудеше“, ево шта му поручује Сава Јањић:

1. Већ на страни шест своје књиге, Сава подсећа Иринеја Буловића на речи његовог духовног оца Авве Јустина, које је Иринеј одавно погазио: "Екуменизам је заједничко име за псевдохришћанства и за псевдоцркве Западне Европе. У њему су срцем својим сви европски хуманизми са папизмом на челу. А сва та псевдохришћанства, све те псевдоцркве нису друго већ јерес до јереси. Њима је заједничко еванђелско име: свејерес."

2. На истој страни Сава портретира лик Иринеја Буловића говорећи: >>Нажалост, у наша смутна времена појавили су се и у оквиру Православне Цркве појединци, који на своју Цркву гледају другачије него што су то чинили Свети Оци, мученици и исповедници. Ови модерни одступници од Православља и протагонисти нове јереси екуменизма активно раде на стварању једног "Новог Хришћанства" преко којег непријатељ људског рода жели да оснује своју лажну Цркву (Анти-Цркву) и уз њену помоћ припреми долазак лажног Христа. Њихов циљ је да Цркву доведу у корак са

данашњим временом и стиде се пред "слободоумним" и "напредним" западним светом да јавно признају истину о својој Цркви и вери православној. Они заједно под руку са разним јеретицима у "лажном смирењу" хуле на Цркву признајући да су врата адска већ надвладала Христову Цркву, да је она подељена и да "сви треба да се покајемо и измиримо". Тек тада ћемо, по речима ових нових апостата, поново "пронаћи" једну, недељиву и истинску Цркву Христову. Још до јучер су се ти исти правдали да учествују у дијалогу са јеретицима како би пред њима сведочили истину Православља, а сада то исто Православље продају у бесцење, бацајући бисере свињама.<<

3. Онда Сава прориче судбину „мрачних циљева“ Иринеја Буловића: „Ипак, ми засигурно знамо да се ови мрачни циљеви никада неће остварити, јер је Црква Христова неуништива. Она ће и на свршетку овога века дочекати свога женика Христа чиста и непорочна, неоскврњена грехом апостасије. Питање је само колико ће људи у њој препознавати истинску Цркву Божју и у њој наћи спасење?“ (в. стр. 7)

4. Иако су Иринеј и његови саучесници у безаконју покушали да разбијање јединства СПЦ протуре, ко кукавица јајце, Њ.П. Владици Артемију, Сава Јањић обелодањује истину: „Нова јерес, свејерес екуменизма са свих страна нагриза јединство Православне Цркве, њено учење и вековно канонско устројство“ (в. стр.7).

5. Сава скида маску са лика и дела Иринеја Буловића и разоткрива превару овог папиног послушника, коме је припала „част“ (читај: проклетство) да отвори двери Цркве за јереси и новотарије:

>>У суштини ради се о читавом низу јереси које ударју на сам корен православне вере - њену Цркву.

Зато је екуменизам пре свега еклисиолошка јерес. "Данас циљ непријатеља људског рода није само да одвоји верне од пута спасења којим га води Црква Христова, већ да створи властиту "Цркву" Христову", (лажног и фалсификованог Христа прим.прев)..., и да претвори само Тело Христово у једну "екуменску" организацију, како би на тај начин припремио долазак свог изабраника - Антихриста..." Екуменизам, дакле, самовласно "коригује" богочовечанско учење Господа Христа свдећи га на ниво социјалне, хуманистичке и пацифистичке идеје и самога Христа замењује обезбоженим и секуларизованим европским човеком. Укратко речено, он реинтерпретира хришћанство у духу "Новог доба" (New Age) и тиме отвара двери Цркве за све остале јереси и новотарије.<< (в. стр. 7)

6. Још Сава показује како овај морално посрнули човек, који је докторирао на Св. Марку Ефеском (хвали се тиме у свом писму екуменисти Лаврентију), покушава да на мала врата увуче у свету Цркву јерес: „Порекло ове идеје није тешко утврдити. Она је рођена у окриљу рационалистичког и хуманистичког Запада и потпуно је била страна начину размишљања православних хришћана све до почетка овога века када улази у Православну Цркву на мала врата, потпомогнута новоствореном западномислећом интелигенцијом и владајућом класом, преко појединих јерараха Цариградске Патријаршије, образованих на папистичком и протестантском Западу.“ (в. стр.8)

7. Сава позива у помоћ Игњатија Мидића који, иако је душу своју бацио под ноге Зизјуласу, сведочи да Иринеј Буловић хоће да нам Цркву претвори у партију, да нам уништи веру и замени је идеологијом:

„Хришћанство на Западу престало је да постоји као Црква: постало је идеологија...” (в. стр.9).

8. Још нам Сава, речима Светих Отаца, показује да се Иринеј Буловић својим новотаријама оделио од хришћанске заједнице и сам себе избацио из свештеног тора, као заражена овца и трулеж, отуђивши се од божанске благодати – чиме се уортачио са ђаволом:

>>”Они који су се удаљили од благочешћа и оставили отачке и правоверне догмате наше вере и заједничког Предања Цркве, павши и скренувши у новотарије и туђе идеје као и (друге) неправославне обичаје, и који кривотворише и оскврнише истину благочешћа, такви више нису нити се могу називати истинским хришћанима, већ се као неправославни и иноватори одсецају и одељују од хришћанске и црквене заједнице и избацују из свештеног тора, као заражене овце и сатрулели удови, те подлежу крајњим и највећим црквеним казнама, и будући потпуно отуђени од божанске благодати са ђаволом на вечни пакао бивају осуђени.<< (в. стр.10,11).

9. Сава позива у помоћ Светог Јована Златоустог, како би доказао да је Иринеј Буловић фалсификатор који скрнави здраву веру православну: >>Свети Јован Златоусти пише: ”Ако и најмање оштетиш печат на царској новчаници, цела новчаница постаје фалсификат. Тако исто ако здраву веру и у нечему најмање измениш цела бива оскврњена и постаје гора уместо боља. Где су сада они који нас оптужују за агресивност због нашег става према јеретцима? Где су сада они који кажу да међу нама нема ништа различито, већ да разлике бивају због властољубља. Нека послушају Павла који говори да Еванђеље изменише они који и у најмањем уводе новотарије.” << (в. стр. 12).

10. Још нам Сава открива да тиме што Иринеј Буловић држи конце Синода (и који не извршава одлуку Сабора о изласку наше свете Цркве из ССЦ) игра у јеретичком колу: „Ава Јустин Поповић назива ССЦ 'јеретичким, хуманистичким и човекопоклоничким сабором, који се састоји од 263 јереси, а свака од њих је духовна смрт', за њега је ова организација 'ништа друго до оживљавање безбожног човекопоклоничтва – идолатрије'“ (в. стр.16).

11. Још Сава пита Иринеја Буловића, који је приграбио сву власт у СПЦ: >>Постављамо питање до када ће и наша Српска Православна Црква учествовати у раду једне такве белосветске организације као што је ССЦ. Учествовање једне Православне Цркве у таквој организацији представља одрицање еклисиолошке и сотириолошке ексклузивности Православља и *de facto* признање црквености разним јересима. Отац Јустин, учешће СПЦ у овом сабору нечестивих назива "нечувеном издајом" и "страшним понижењем". Још се питамо да ли је ова страшна голгота коју пролази српски православни народ између осталих, многобројних наших грехова, последица и јеретичког екуменистичког курса који следи СПЦ већ тридесет година. Излазак СПЦ из ССЦ и прекид свих екуменистичких контаката опрао би образ целом православном српском народу, иако би непријатељи наше вере и рода то искористили да оптуже Цркву за "агресивни милитаризам". (в.стр. 48) <<

12. Сава доказује како су папа и Атинагора лажови. Кад се тај Савин доказ добро погледа, откриће се и трећи лажов, али и још много лажова: „Отац Филотеј Зервакос је написао једно отворено писмо патријарху Атинагори у коме му светоотачки оштро даје поуку о смирењу и поручује: >>Ако заиста волиш папу, иди и

кажи му целу истину: - Драги папа, пошто те волим рећи ћу ти непобитну истину. Слушај ако имаш уши да чујеш.

Ти си први у гордости, а ја сам одмах за тобом. Ти, због тога што кажеш да си непогрешив, а ја зато што ме зову Најсветијим. Обојица смо лажови, зато што ни ти ниси непогрешив ни ја нисам најсветији. А, ако нас људи, у намери да нам ласкају, зову непогрешивим и најсветијим, кажимо им истину. Ми нисмо оно што мислите. Ми смо грешници. Кажите им оно што је Богочовек, Господ наш Исус Христос рекао богатом младићу: "Што ме зовеш добрим? Нико није добар осим једнога Бога." (Мк. 10.18)...<< (в. стр. 26).

13. Још нам Сава позива упомоћ Светог Николаја, да покаже шта значи Иринејево братољубље са иновеснима:

>>У вези братства са муслиманима понављамо речи Св. Владике Николаја: "Бог је Творац свију људи. А Бог је Отац само оних људи који верују у Сина Божјега и у синовство. "Који се год одриче Сина, тај ни Оца нема, а ко признаје Сина, тај има и Оца". (1Јн. 2,23) - Сви су људи створења Божја и потенцијално синови Божји. Али истински су синови Божији "они који Га примише и којима се даде власт да се назову синови Божји, који верују у име Његово, који се не родише од крви... него од Бога" (Јн. 1,12-13). Ова разлика између хришћана и нехришћана, тј. између рођених и створених мора се нарочито истицати у наше време вулгарне пропаганде да су све вере једнаке, снижујући планину у долине, а не дижући долине у висину планине."<< (в.стр. 29)

14. Још Сава доказује да је Иринеј Буловић себе искључио из Цркве, па отуда виче држ'те лопова.

>>45.правило Св. Апостола:

Епископ, или презвитер, или ђакон, који се са јеретицима само и молио буде, нека се одлучи ако им пак допусти, као клирицима, да што раде, нека се свргне.

46.правило Св. Апостола:

Заповиједамо да се свргне епископ, или презвитер, који призна крштење или жртву јеретика. Јер: како се слаже Христос с велијаром? или какав удио има вјерни са невјерником?

48. правило Св. Апостола:

Епископ, или презвитер, или ђакон, који прими од кога друго рукоположење, нека се свргне и он и онај, који га је рукоположио, осим ако се не докаже да од јеретика има рукоположење. Јер, који су од таквих крштени или рукоположени, не могу бити ни вјерни ни клирици.

Канонски одговор св. Тимотеја Александријског бр.9:

На питање да ли може један клирик да се моли у присуству аријанаца или других јеретика, или му то ништа не шкоди, кад се он моли или чини принос.

Одговор: На божанственоме приносу ђакон прије времена целивања казује: "Који сте ван општења, одлазите", не смију дакле присуствовати, осим ако обећају да ће се покајати и да ће оставити јерес.

33.правило Лаодикијског Сабора:

С јеретицима или расколницима не сме се заједно молити.

37.правило Лаодикијског Сабора:

Празничне дарове, које шаљу Јудеји или јеретици, не треба примати, нити заједно с њима празновати.

38.правило Лаодикијског Сабора:

Не сме се празновати заједно са незнабошцима, нити општити у њиховом безбожју.

6.правило Лаодикијског Сабора:

Не може се допуштати јеретичима, који остају упорни у јереси да улазе у дом Божји.<< (в. стр. 91 и 92).

15. Још нас Сава подсећа да не слушамо и не при-
мамо благослов Иринеја Буловића: „32. правило Лао-
дикијског Сабора: Не треба примати јеретичких благо-
слова, јер су они више злословља него ли благослови.“
(в. 92).

16. Још нам Сава призива у помоћ Свете Оце, ко-
ји позивају да се јеретичима не помаже у њиховом бе-
зумном веровању, али да треба чинити добро свим љу-
дима. Питамо се зашто наши благочестиви епископи
ћуте?!? Зашто не спасавају Иринеја Буловића из пропа-
сти, зашто ћутањем потпомажу његову јеретичку за-
блуду?

>>Св. Максим Исповедник:

"Ја не желим да се јеретици муче, нити се радујем
њиховом злу, - Боже сачувај! - него се већма радујем и
заједнички веселим њиховом обраћењу. Јер шта може
вернима бити милије него да виде да се растурена чеда
Божја саберу у једно. Ја нисам толико помахнитао да
саветујем да се немилост више цени него човекољуб-
ље. Напротив, саветујем да треба са пажњом и иску-
ством чинити и творити добро свима људима, и свима
бити све како је коме потребно. Притом, једино желим
и саветујем да јеретичима као јеретичима не треба по-
магати на подршку њиховог безумног веровања, него
ту треба бити оштар и непомирљив. Јер ја не називам
љубављу него човекомржњом и отпадањем од божан-
ске љубави када неко потпомаже јеретичку заблуду,

на већу пропаст оних људи који се држе те заблуде."<< (в. стр. 93).

17. Још нас Сава упозорава да бежимо од Иринеја Буловића главом без обзира: >>...Св. Марко Евгеник упозорава верне да се чувају лажних пастира који газе предања отачка:

"Бежите, дакле, од њих, браћо и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо, јер се и сам Сатана прерушава у анђела светлости. Није онда, дакле, никакво чудо што се његове слуге претварају као слуге праведности, чији ће крај бити по делима њиховим... Но како вам је светим апостолима одређено, стојте држећи предања која сте примили како писана тако и неписана!.."<< (в. стр. 93)

18. Још нас Сава поучава да нипошто не узимамо благослов Иринеја Буловића, нити да идемо тамо где он служи: >>Свети Герман Нови Патријарх Цариградски (Јосиф Вријеније) поручује Кипранима: "Налажем свом народу Божјем на Кипру, који сте истинска деца Католичанске Цркве, да бежите главом без обзира од свештеника који су пали у латинску обману и да не залазите у њихове цркве, нити да благослов из њихових руку случајно примате. Јер, боље је да се сами у кућама Богу молите, него ли да са латиномислећима заједно у цркве идете, да не бисте заједно са њима наследили пакао."<< (в.стр.93)

19. Још нас Сава учи: бежите у било који молитвени дом, само бежите од саблазнитеља Иринеја Буловића: >>Свети Атанасије Велики, познати борац против аријанизма исповедник и мученик Цркве поручује својим вернима:

"Ходећи незаблудивим и живоносним путем, ископајмо око које нас саблажњава, не телесно већ умно. Ако се, наиме, епископ или презвитер, који су очи Цркве, неблагочестиво понашају (у овом случају се мисли на јерес) и саблажњавају народ, треба се издвојити од њих. Боље се, дакле, без њих окупљати у неком молитвеном дому него ли са њима бити вргнут као са Аном и Кајафом у геену огњену."<<(в. стр. 94)

20. Још се Сава чуди што нам је савест парализована, па нашим очима гледамо и нашим ушима чујемо како Иринеј Буловић зове папу „свети отац“, јеретике „браћом“, а њихове цркве сестринским: >>У претходним бројним примерима екуменистичких сусрета, молитвословља, свечаности могли смо се уверити да се сви ови горе наведени канони и учења светитеља флагрантно крше: јеретици се називају "браћом у Христу", њихове заједнице "сестринским Црквама", признаје им се свештенство, крштење и друге "тајне", њихова имена се помињу на богослужењима, благосиљају се бракови православних са јеретичима, са њима се заједно моли, празнује и отворено сарађује. Међутим од свега тога највеће чудо представља чињеница да мали број људи то сматра јересју, док већина одмахује главом или једноставно индиферентно ћути. То је управо потврда да је савест многих у Цркви једноставно парализована.<< (в. стр. 95)

21. Још нам Сава показује како Иринеј Буловић ради против православне вере, и како је „купљен“: >>Међу учесницима екуменских дијалога много је и оних "наивних" православних хришћана који екуменизам схватају као могућност да са православним истинама упознају друге, међутим иако је њихова намера, на први поглед сасвим коректна, резултати њихових

"мисионарских активности" показују да су својим учешћем у екуменском покрету сами они много више примили од римокатолика и протестаната, него ли они од њих. Они сматрају великим успесима уколико јеретици у неком своме званичном документу признају понеко учење Православне Цркве, превиђајући притом да испод свих тих "признања" живи хладни дух интелектуалне гордости која Православље схвата као богату ризницу из које свако узима понешто за украс што му се свиђа. Сваки иоле искрен православни теолог не може а да не призна да екуменски дијалог за сада није донео ништа више до велике штете угледу Православне Цркве. Да не говоримо о негативном утицају на православне вернике који своје пастире виђају на "заједничким молитвама", руку под руку на свечаним банкетима приликом устоличења и хиротонија, освећења цркава итд. Један број православних екумениста "купљен" је, нажалост, за ову идеју богатим даровима и донацијама јеретика за изградњу православних храмова, факултета и других образовних установа. У сваком случају ради се о разноликом друштву које у мањој или већој мери, свесно или несвесно ради против православне вере, али сигурно и свог личног спасења.<< (в. стр.95 и 96).

22. Још нам Сава објави зашто Иринеј Буловић и неколицина око њега узимају у уста каноне само кад прогоне истинске православце, а својим понашањем „каноне каче мачку о реч“: >>Ово нам даје одговор на нашу недоумицу, како екуменисти тако отворено крше црквене каноне и предања? Па они за њих имају само музејску и археолошку вредност.

Када имамо у виду начин размишљања екумениста, није нам тешко разумети ни како један патријарх

може да честита Бајрам муслиманима, или да се помоли у џамији заједно са имамама. << (в.стр.97)

23. Још Сава показује заблуду Иринеја Буловића и његову хилијастичку јерес: >>Основну еванђелску идеју оцрковљења свих људи у једној Цркви Божјој, једној истини, једној вери, што ће се у својој пуноћи остварити у Царству Небеском, по Другом доласку Господњем и општем васкрсењу, екуменисти реинтерпретирају на свој начин. Они у суштини свесно или несвесно проповедају хилијастичку идеју историјског "Царства Божјег", овде, на земљи. Свима нам је добро познато из Светог Писма и отачке литературе, да таква идеја није остварива. Сви су људи, додуше, позвани на спасење, али се сви не одазивају том позиву. Христос је јавио име Божје људима, које му је Отац Небески дао од света (уп. Јн 17,6) "Ја се за њих молим, (Господ каже), не молим се за свијет, него за оне које си ми дао, јер су твоји." (Јн 17,9). Господ није дошао да спасе свет "који у злу лежи", већ да људе спасе од света и "кнеза овога света", јер је "свет" његово оруђе за борбу против Господа и Његове Цркве. Црква и свет се зато налазе у сукобу, Црква и хришћани "нису од овога света", (уп. Јн17,16) ,они у њему живе привремено као путници, јер је њихова отаџбина на небесима. Господ нас учи: "Када бисте били од свијета онда би свијет своје љубио, а како нисте од свијета него вас ја од свијета избрах, зато вас мрзи свијет." (Јн 15,19) "Не љубите свијета ни што је на свијету. Ако ко љуби свијет љубави Очеве нема у њему" (1Јн 2,15).

У целом Светом Писму јасно можемо видети да се прави јасна разлика између чланова Цркве и осталих људи који нису у Цркви. Не постоји ниједан доказ који показује да ће цели свет прихватити Христово Еванђе-

ље пре свршетка овога века, нема ни речи о томе да ће се цели свет у овоме времену преобразити у Цркву, што верују ревнитељи екуменизма. Насупрот томе, Свето Писмо нас учи да ће се број истинских хришћана смањивати, јер се Господ пита, да ли ће када опет дође на земљу наћи веру у људима. Господ нас учи да ће хришћани бити предавани на муке, многи ће бити побијени и сви ће их народи омрзнути због имена Његовог, појавиће се многи лажни пророци и превариће многе... (уп. Мт 24, 9-12). Он отворено каже јеретицима и свим одступницима од истине: "Многи ће рећи у онај дан: Господе! Господе! нисмо ли у име твоје проковали, и твојим именом ђаволе изгонили и твојим именом чудеса многа творили? И тада ћу им ја казати: никад вас нисам знао, идите од мене који чините безаконје."

Ова јасна сведочанства Светог Писма показују да је екуменизам у својој суштини ХИЛИЈАСТИЧКА ЈЕРЕС која се огледа у настојању да се оствари јединство у компромису између истине и лажи, између добра и зла, између Христа и Велијара, како би се створила једна "нова Црква", али и један "нови свет". Они као да заборављају да ће "у онај дан небеса са хуком проћи, а стихије ће се од ватре распасти, а земља и дјела што су на њој изгорјеће." (2Пет, 3.10) Заборављају да ће се тек после свршетка овога века појавити нова небеса и земља, а са њима ће доћи и јединство свих верних у Господу, јединство које није плод људских напора већ творачке силе Божје. Историја Цркве нас учи да се Хришћанство није никада ширило дијалогом и компромисима са незнабошцима, већ живим сведочењем истине и борбом против сваке лажи заблуде. Да ли су апостоли ишли у незнабожачке храмове да би

се заједно са жречевима молили Богу за мир и приносили му са њима кад? Екуменисти, међутим, свечано објављују да су прошла времена "нетрпељивости и сукоба". Они проглашавају лажни мир, не онај који од Христа долази ("Мир свој дајем вам!"), већ мир који је резултат лажног компромиса.<< (в. стр. 97 и 98).

24. Још Сава вапије: народе, чујте и почујте! Иринеј Буловић истину замењује лажју, а небеса трулежном земљом: >>Из свега овога јасно је да екуменизам представља важну карику у читавом низу настојања европског човека да Бога замени човеком, да Царство Божје замени Царством Човечјим, да истину замени лажју и небеса трулежном земљом. У њему препознајемо исте елементе које можемо да приметимо у папизму, хуманизму, комунизму и многим другим "измима" европског палог човека. А као подлога свега тога лежи намера "кнеза овога света"- ђавола да на земљи оснује своје Царство, своју Псеудо-цркву и на његово чело доведе свога изабраника, лажног Христа - Антихриста. То су основни циљеви и правци екуменистичке јереси...<< (в. стр. 99).

25. Још нам показује Сава како Иринеј Буловић хоће себе и Синод да прогласи Црквом, а народ периферијом којој ће звецкати проклетством: >> Да би се све ове екуменске идеје "прогурале" у јавност и заживеле међу простим народом потребно је било створити одговарајуће услове. Томе је под руку увелико ишло и постепено губљење свести међу православним верним народом да Црква нису само епископи и свештеници већ и цели верни народ, и да о питањима вере додуше расправљају пастири Цркве, али њихове одлуке немају истинску вредност уколико их не прихвати шире народно тело Цркве и уколико оне не заживе у свакодне-

вном литургијском животу Цркве. Сетићемо се из црквене историје много примера како су епископи склапали разне уније, уводили јереси и сл., али верни народ то није прихватао већ је отворено устајао против таквих безаконих одлука, а неретко и свргавао лажне пастире који су били вукови у јагњећој кожи. Такав је био и пример са Флорентинском унијом, која је званично склоплена, али никада није заживела међу православним народом. << (в. стр.99).

26. А онда Сава прекорева верни народ због тога што је оно што њему припада, ставио у руке Иринеја Буловића: „Нажалост, данас смо сведоци потпуне индиферентности већине верника за суштинска питања своје вере. Влада једно опште уверење да о тим питањима треба да расправљају само теолози и владике, а на народу је да беспоговорно прихвати оно што му се каже. Ово представља велику опасност“. (в. стр.99).

27. Сава спас види у храбром монаштву, које одбацује лажно смирење и лажну послушност и позива монаштво у отпор духовној поганштини Иринеја Буловића: >>Ипак, један од "сигурносних вентила" Православне Цркве је њено монаштво, које никада у својој историји није било равнодушно према питањима вере. Монаси живе у подвигу покајања удаљени од света и беже од сваког осуђивања ближњих због њихових моралних падова, сматрајући себе грешнијим и горим од свих људи. Али у питањима вере монаси одбацују "лажно смирење и лажну послушност" који од њих траже да и у питањима вере остану индиферентни и "смирени", већ устају увек када је истина Православља угрожена. На то их подстиче жива свест о одговорности за своју веру, за коју су наши преци, мученици и исповедници жртвовали све па и свој живот.<<

(„Никада се нећемо одрећи тебе, вољено Православље! Никада те нећемо издати, благочешће отаца! Никада те нећемо оставити, мајко побожности! У теби смо рођени, у теби живимо и у теби ћемо умрети. А ако времена то буду тражила и хиљаде пута умрећемо за тебе“ – каже Јосиф Вријеније.) (в. стр. 99)

Ваљда ће у историји Православља бити уписана жртва, страдање и подвиг протераних рашко-призренски монаха. Али не само њих: широм Србије одважни монаси дижу свој глас против екуменизма и безумља Иринеја Буловића и браће му екуменистичке.

28. Још нам Сава показује како Иринеј Буловић хули на Духа Светога: >>...Спасити се можемо покајањем после сваког учињеног греха, али ако изгубимо праву веру губимо заједницу са Христом, падамо у непокајну гордост која је "хула на Духа Светога" за што нема опроштаја. Свакако, не због тога што нам Господ ни то не би опростио, већ зато што падом у јерес хришћанин губи живу заједницу са Богом, отуђује се од Божје Благодати и постаје идолопоклоник, обожавалац лажног Бога, фалсификованог Христа, иза чије образине заправо стоји сам Сатана као творац свакога зла и обмане. У јереси нема и не може бити аутентичног духовног опита, нема благодати Божје и светости, нема спасења, већ штавише падом у јерес човек пада у сферу прелести, духовне обмане и лажи и постаје заједничар ђавола и његових енергија зла. Велика је погрешка веровати да и јеретици служе истоме Богу као и правоверни, а то је, нажалост, једна од основних поставки савременог екуменизма, који иде још и даље те сматра да и ван хришћанских вероисповести постоји аутентичан духовни живот, светост и спасење.<< (в.стр.100).

29. Питање је сад, вели Сава, да ли ће бежећи од Иринеја и његових сарадника наша Црква морати у катакомбе и пустиње (попут ове у Љуљацима): „Сада се поставља озбиљно питање, да ли је дошло време да ће Црква Христова моћи да преживи једино у катакамбама и пустињи и дочека Христа тамо, одакле је и кренула на свој историјски пут?“ (в. стр.100)

30. Још Сава каже да борба за веру и очување Православља има два пута: >>Тренутно два су основна начина на који савремени православни хришћани реагују на јерес екуменизма. Први је начин, борба против екуменизма унутар канонских и институционалних оквира Помесних Православних Цркава, а други је напуштање тих оквира и пресецање свих званичних веза са Црквама чији су поглавари активни у екуменском покрету. Они који се боре на први начин верују или да је још могуће васпоставити светоотачки курс у васцелом Православљу и да ће јерес екуменизма бити превладана, или барем сматрају да још нису исцрпљене све могућности борбе унутар постојећих оквира, те да не треба правити додатне расколе на ионако већ изранављеном телу Цркве која страда. С друге стране, они који су се већ званично одвојили од официјелне црквене организације развијају један став који се може дефинисати као "еклисиологија отпора". О каквом се заправо ставу ради?

У суштини појам отпора и поделе у црквеном телу има негативну конотацију, пошто су основни атрибути Цркве љубав, мир и слога. У том смислу свака подела и раскол проузрокован због личних или нецрквених циљева није оправдан и сматра се цепањем ризе Христове. Али у историји можемо да видимо да кад год су Цркву нападали вукови у јагњећој кожи, тј

јеретици, посебно они који су били високих црквених чинов, свештенство и народ су се уклањали од таквих и прекидали са њима општење. У том погледу важно је размотрити шта каже 15. канон Прво-другог сабора цариградског из 9. века:

"...Према томе, презвитер, или епископ, или митрополит, који се усуди прекинути општење са својим патријархом и не буде спомињао, као што је наређено и установљено, име његово на божанственој служби, него, прије саборне одлуке и коначне осуде његове, произведе раскол у погледу таквога, Свети Сабор наређује да буде сасвим уклоњен од сваког свештеничког ступња, ако се само доказима одостовјери његов незаконити поступак. Уосталом ово се наређује и потврђује у погледу оних који само под изговором неких преступа одступају од својих предстојника и расколе производе, и руше јединство Цркве. А они, који се одељују од општења са својим предстојником због какве јереси, која је од светих сабора, или Отаца осуђена, то јест кад он јавно проповеда јерес и отворено о њој у цркви учи, такви не само што неће подлећи казни по правилима за то, што су прије саборнога разбора оделили се од таквога епископа, него ће напротив бити заслужни части која православнима пристоји. Јер они нису осудили епископе, него назови епископе и назови учитеље, нити су расколом порушили јединство Цркве, него напротив похитали су да ослободе Цркву од раскола и раздјељења." (15. канон)<< (в. стр. 100 и 101)

31. Још Сава вапије: бежимо од Иренеја Буловића, и кажимо му одлучно: не!: >>Једини случај, дакле, када је допуштено и не чекајући званичну саборску одлуку раскинути послушност предстојнику јесте случај када он отворено проповеда јерес, те самим тим он

престаје бити истинским епископом и пастиром. Апостол Павле нас учи послушности према својим духовним старешинама: "Сећајте се својих старјешина који вам проповједаше ријеч Божју гледајући на свршетак њихова живљења, и угледајте се на вјеру њихову...- слушајте старјешине своје и повинујте им се, јер они бдију над душама вашим, пошто ће одговарати за њих..." Али уколико наши учитељи нису добри шта да радимо? Свети Јован Златоуст одговара: "У ком смислу? Ако је то у питању вере, бежите од њега и клоните га се, не само ако је то човек, већ да и дође сам анђеоса неба." << (в. стр. 101 и 102).

32. Још Сава показује: Јеванђеље говори: проклет да је човек који јавља Јеванђеље другачије него што нам га јавише Свети Апостоли и Свети Оци: Не треба народ правоверни да се боји Иринејевих измишљотина о проклетству, већ да слуша Господа свога и Свете Оце: >>Томе нас учи и Свето Писмо: "Али ако и ми, или анђеоса неба јави вам јеванђеље друкчије него што вам јависмо, проклет да буде! Као што прије рекосмо и сад вам опет велим: ако вам ко јави јеванђеље друкчије него што примисте проклет да буде! Зар ја сад настојим да људе придобијем или Бога! Или тражим људима да угађам? Јер када бих ја још људима угађао, не бих био слуга Христов."<< (в. стр.102).

33. Још Сава сведочи да Иринеја Буловића и они који „каче каноне мачку о реп“ не треба слушати јер су речи њихове отров који су лукаво пошећерили да би преварили народ: >>Чињеница је да многи екуменисти поричу да проповедају другу веру, штавише они отворено изјављују да управо они имају исправно тумачење Христовог учења. Погледајмо шта каже на то Св. Теодор Студит у једном свом писму: "Ми смо православни

у сваком погледу и одбацујемо сваку јерес и примамо сваки сабор, било васељенски или помесни, који је општеприхваћен. Али ми се такође чврсто држимо свештених и канонских правила које су они донели. Јер није могуће потпуно учити реч истине ако неко мисли да има праву веру, а не руководи се божанским канонима." Да ли је могуће бити православан, а флагрантно газити свештене каноне? Да ли је могуће себе сматрати православним хришћанином и наследником Светих Отаца, а чинити супротно ономе што су чинили Свети Оци, мученици и исповедници вере? << (в. стр. 102).

О Никољдану, 2010. љета Господњег.

Напомена:

Толико од мене неуког. Надам се да ће образовању (они који имају образа!) и позванију (они који имају свети пастирски позив!) рећи више, ако Бог да и вера им јуначка!

А што се произвољности Иринејевих о проклетству тиче: бар толико знамо да је проклетство ићи за непослушнима! И зато за њим ићи нећемо!

Иринеј Буловић не слуша Свете Оце, каноне... Саботира саборске одлуке... Он слуша само власт имајуће (својевремено Миру Марковић, сад папу и још понеког).

Нека му Бог помогне да се сети Светог Марка Ефеског (на коме је докторирао) свог духовног оца Авве Јустина (који га је ове године двапут опоменуо у Ћелијама) и нека се сети свога писма које је написао у Атини 26. нов./7.дец. 7480. године од стварања света епископу Лаврентију.

Да ако би дошао к себи!

СМИРЕЊЕ ПО АТАНАСИЈУ И АМФИЛОХИЈУ

*Онај који седи на херувимима опрао је ноге своје
издајнику, а ти, човек – земља и пепео, величаш се и
мислиш високо?...*

*Смирење је знак велике душе, а надменостниске душе.
Свети Јован Златоусти*

30. децембра 2010, бивши администратор Атанасије вазнесе у част бившег администратора Амфилохија, у поводу 20./25.годишњег јубилеја, када каза „да у личности митрополита Амфилохија имамо наследника Св. Петра Цетињског“ (Извор: сајт митрополије црногорско-приморске).

Ова „скромност“ ми изазва асоцијацију на два значајна догађаја.

Догађај први

Кад је Стипе Месић, као члан Председништва СФРЈ, у Загребу реферисао Туђману, каза: „Задатак је извршен! Југославије више нема!“

На свој 20./25.годишњи јубилеј члан Синода СПЦ Амфилохије може, чиста образа и уздигнута чела, поднети свој рапорт: *Свети оче, задатак је извршен! Српске Цркве у Црну Гору више нема! А неће је, вељу, бити, еве ођо сам најтањи, ни на Косово! Јер је Теодосије мени и Атанасију дао ријеч. Зато смо му ми и уступили наше мјесто. Да није обећа, не би се макли од онђе, па да би се за гркљане ватали.*

Догађај други

Кад је књаз Милош пошао у Беч, договараше се са својим сарадником како ће наступити пред тим виђеним светом. *Ти, вели, мене Господаре, ја ћу тебе сердаре...*

Тако и Атанасије и Амфилохије уздижу један другог међ' свеце (опрости Боже и сви свеци), к'о да ми не знамо...

Закључак

„Пошто је ђаво по гордости нарушио послушање вољи Божијој, због чега је био збачен с неба, јасно је да је овај грех гордости Богу најмрскији, као грех ђавола, непријатеља Божијег и губитеља душа људских. Из овога можемо закључити да, уколико је ђаволу нарочито драга гордост, онда, разуме се, он понајвише мрзи смирење...” (Минеји... у поукама, I део, Епархија жичка, 2006, стр. 344-345).

Нека би Бог дао да Атанасије и Амфилохије нишчету пригрле и тако се спасу.

На Туциндан 2010. године.

САН³⁶

Једне ноћи, на измаку 2010. године, имадох чудан сан³⁷.

У том сну угледах једну огромну баруштину. Мутну. Из ње се чуло крештање, шкргутање зуба, палацање језика... Из баре се осећаше гадан задах прљавштине, трулежи и зла. И одједном се, усред баре, потонуо до гуше, указа Иксан са црном капом која највише подсећаше на грчку камилавку.

Иза баре на пропланку, обраслом зеленом травом, са вековним стаблима, на чијим крошњама цвркутаху птице, указа се неки силан народ. Људи, жене и деца упираху своје погледе час на оног Иксана доле у бари, час на човека који беше горе на високој стени са супротне стране од баре. Тај човек бејаше у сили и слави, са царском круном на глави, који погледаше час на бару, час на онај брег изнад баре.

У једном тренутку онај Иксан из баре подиже калаве руке изнад главе и повика: Ја знам каноне! Истина, јесте се мојим газдама омакло да кажу *каноне мачку о реп, и да су десет година ковали план, како да сломе кичму Артемију* – али ја вам кажем: не читајте каноне, већ слушајте шта вам ја причам. Јер, ја сам магистар, и тврдим да је збор оних који имају част и власт донео одлуке које су канонске, а које Артемије не прихвата. Срам га било!

Народ се ускомеша, повикавши у хору: Ће ће ти душа, јадо ојађени?!!

Са оне високе стене, подиже руку онај човек са круном на глави говорећи: *Људи, докле ћете љубити лудост?*

Зар не знате да ћете јести плода од путева својих, и да ће луде убити мир њихов, и да ће безумне погубити срећа њихова.

Иксан из बारे још гласније узвикну: Он се лажно представља! Он служи лажне службе са групицом следбеника...!

Народ жагори: Срамота! Срамота и грехота! Јад и чемер! Та групица смо сви ми. Има нас к'о на гори листа.

Крунисани упери поглед ка народу говорећи: *Уздај се у Господа свим срцем својим, на разум свој не ослањај се. На свим путевима својим имај Га на уму, и он ће управљати стазе твоје.*

А онда погледа доле у бару, па ће довикнути Иксану: *Не мисли сам о себи да си мудар; бој се Господа и уклањај се од зла.*

Иксан стисну зубе, подиже десницу стиснуту у песницу говорећи: Под хитно ћу предложити да се против њега покрене нови судски поступак.

Народ се ускомеша: Силниче, „нови поступак“, велиш. Ће вам је стари поступак? Кад сте га водили? На ком месту? Ко је био тужилац? Ко су биле судије? На ком месту је седела или стајала одбрана? Кол'ко сати је оптужени износио своју одбрану? На кол'ко страна је уписана његова одбрана? Зар не знате да у Уставу Цркве стоји да се нико (па ни владика Артемије!) не може казнити без претходног саслушања? Али, авај, ви са канонима и Устав окачисте мачку о реп.

Крунисани, покретом руке утишавши народ, нагну се ка бари и проговори: *Синко, сврх свега што се чува, чувај срце своје... Уклони од уста опачину, и од усана својих неваљалство удаљи.*

Иксан сав у гневу повика: Ма само кажем да ћемо му судити. Какав суд, какви бакрачи, то ћемо само формално објавити да вам замажемо очи. Пресуду сам му ја већ написао: Крив је! Крив! Крив! Изопштићемо га из Цркве, то вам ја кажем, ево ође сам најтањи, што би рек'о мој газда.

Народ: Острашћени човече, ако се људи не сти-диш, зар се Бога не бојиш!?!

Крунисани: *Безбожника ће ухватити његова безакоња, и у ужад греха својих заплешће се. Умреће без наставе, и од мноштва лудости својих лутаће.*

Иксан: Ја сам магистар! Нећемо само против њега покренути нови поступак, него и против његових монаха које смо рашчинили!

Народ: Како их рашчинисте? Због чега? Да л' зато што не шћаху извршити оцеиздајство, к'о што почиње Теодосије? Или зато што не шћаху дати веру за вечеру?

Крунисани: *На ово шесторо мрзи Господ:*

1. На очи поносите;

2. На језик лажљив;

3. На руке које проливају крв праву;

4. На срце које кује зле мисли;

5. На ноге које брзо трче на зло;

6. На сведока који говори лаж.

А седмо је гад Господу: ко замеће свађу међу браћом.

Иксан: Ма не само да ћемо их изопштити, но ћемо их проклети. Анатему има да им бацимо.

Народ: О срама и грдобе! Погазисте Свето Писмо: *Али ако и ми, или анђео с неба јави вам Јеванђеље другачије него што вам јависмо, проклет да буде!*

Како проклети, који издадоше веру, могу проклињати? Како они који су делима својим себе одлучују од Цркве Христове могу неког одлучити? Тебе и твоје газде су проклели Свети Оци још на Сабору у Цариграду, давне 1583, говорећи: *Ко год не следи обичајима у Цркви, који су утврђени на Васељенским Саборима... ко год противећи се тим обичајима жели да одбаци и оскрнави догмате, које смо наследили од наших Отаца* (или да их окачи мачку о реп, Боже опрости!) *нека буде на таквог АНАТЕМА и нека буде одлучен од Цркве!*

Крунисани једном руком стишава народ, другом разгневног Иксана, говорећи: *Народе, одговорио си безбожнику према безбожју његову, да не мисли да је мудар.*

Онда погледа доле на Иксана говорећи:

Ко врабац кад прхне и ластва кад одлети, тако клетва незаслужена неће доћи!

Иксан: Ми ћемо га, ипак, анатемисати!

Крунисани: ***Ко врабац кад прхне и ластва кад одлети, тако клетва незаслужена неће доћи!***

Иксан: Анатемисаћемо и њега и његове следбенике!

Крунисани: ***Опет и опет ти кажем: КО ВРАБАЦ КАД ПРХНЕ И ЛАСТВА КАД ОДЛЕТИ, ТАКО КЛЕТВА НЕЗАСЛУЖЕНА НЕЋЕ ДОЋИ!***

Иксан: А оним безобразницима што су дошли на Косово да поремете миран и спокојан сан новог епископа, није доста што смо их са шиптарском полицијом избацили једном, 'оће да им покажемо нашу снагу?! Е, па показаћемо им! Не знају они да наши моћни пријатељи и заштитници неће дозволити да ми останемо на цедиљу. Уосталом, ми смо свој задатак извршили, онако како смо својим газдама обећали.

Народ: Охоли, браћу своју из кућа изгоните, уместо и просјаке, како вас Јеванђеље учи, да под кров примате! Мислите да ћете до века моћи да злотворите...

Крунисани упре поглед доле на Иксана говорећи му: *Полако, полако, синко. Охолост долази пред погибао. Понижење и пропаст попушта Господ на онога који мисли да је његова сила осигурана занавек.*

Синко, почетак мудрости је страх Господњи. А страх Господњи, је мржња на зло. Кад омудраш, разумећеш да је гад код Господа поносит и охол, онај који иде злим путем, и чија су уста опака. Замени, синко, мржњу љубављу, да би добио љубав од Господа, иначе криво чиниш души својој.

Неће ти помоћи неправедно стечено благо и част коју неправедно добијеш, само ће те правда избавити од погибли.

Запамти, синко, праведници се избављају из невоље а безбожници долазе на њихово место.

И знај: лажна мерила (којима ти мериш) мрска су Господу, а права мера Му је угодна.

И још нешто: безбожник ради преваран посао, а ко сеје правду неће му плата изостати.

Ко се правде држи, на живот му је, а ко иде за злом, на смрт му је.

Чини што ти је воља, али знај ко слуша савет љуби знање, а ко мрзи на укор остаје луд.

Добар човек добија љубав од Господа, а човека зликовца осуђује.

Иксан: Истераћемо га из куће у којој живи, јер није његова, него епархијска.

Народ: Безумници! Недавно сте писали како је он богаташ, и како он има ту своју вилу. Кад одосмо тамо, уместо виле видесмо бедни станчић од двадесетак и

нешто квадрата. А сад још бесрамно признадoste да ни то није његово. Заиста није његово. Тиме показасте да неистину говористе и да га оклеветасте!

Крунисани: *Праведни се брине и за живот живинчета, а безбожничко срце је немилостиво.*

Ко чува уста своја, чува душу своју; ко разваљује усне пропада.

Ко тражи добро, добија љубав. А ко тражи зло, зло ће га задесити.

Иксан: Ја сам магистар! Ја добро знам шта хоћу и шта хоће моје газде.

Народ Јадне су ти твоје титуле, кад не знаш ни оно што су твоји неписмени ђедови знали.

Крунисани: *Безумнику се његов пут чини прав, али ко слуша савет, мудар је.*

Паметан човек скрива знање, а срце безумних разглашује безумље.

Видело праведничко светли се, а жижак безбожнички угасиће се.

Упамти, синко: грешнике гони зло, а праведницима се враћа добро. Зато добар човек оставља наследство синовима синова својих, а грешничко имање пређе у руке праведника.

Иксан: Они су секташи! Њих ћемо изопштити и анатемисати!

Народ: Зар не знаш да је казано: *Не суди да ти се не суди?*

Крунисани: *Истинит сведок избавља душе, а лажан говори превару. Зато ће се безбожнички дом раскопати, а колибе праведних цветаће.*

Иксан: Ми смо се договорили са нашим газдама да их све прогнамо с Косова, да не сметају новом епископу!

Народ: Душмани сте својој браћи!

Крунисани: *У мноштву народа је слава цару, а кад нестаје народа, пропаст је владаоцу.*

Иксан: Али Артемије није био кооперативан, зато су му моје газде десет година спремале ово свргнуће.

Народ: О, тврдоврати, прво сте говорили да има своје виле. Па сте рекли да су његови сарадници злоупотребили положај и измакли се његовој контроли. Па сте га сменили без суда и пресуде. Па сте га истерали из Грачанице и из епархије. Па сте га отерали у Шишатовац. Па сте му забранили да богослужи. Па сте му забранили да говори. Па сте му забранили да у Русији сведочи истину о папиним србоубицама...

Што му нисте судили?

Иксан: Што да му судимо да губимо време кад цео свет (и Шалџа и Бајден) зна да је он крив.

Крунисани: *Ко одговара пре него чује, то му је лудост и срамота.*

Иксан: Али, сви знају да је он крив. То кажу и Атанасије и Амфилохије и Иринеј Буловић.

Крунисани: *Ко одговара пре него чује, то му је лудост и срамота.*

И још нешто: лажан сведок неће остати без кара, а ко говори лаж, неће утећи.

Иксан: Ја не сведочим лажно. Ја само извршавам налоге мојих газда.

Крунисани: *Луд верује свашта, а паметан пази на своје кораке.*

Иксан: Амфилохије, Атанасије и Иринеј су ми рекли да је он крив. А они никад не греше.

Крунисани: *Насилници маме друга својега и заводје га на пут који није добар.*

А ти запамти, синко: очи су Господње на сваком месту гледајући зле и добре.

Иксан: Не може он да служи кад су му Иринеј и Амфилохије то забранили.

Крунисани: *Синко, жртва је безбожничка гад Господу, а молитва праведних угодна Му је.*

Иксан: Кад све знаш кажи ми зашто овај луди народ иде у Љуљаке у оно блато и хладноћу, код сјајних и раскошних храмова наших у које све мање долазе.

Крунисани: *Синко, ти знаш да Господ раскопава кућу поноситима, а међу удовици утврђује.*

Мораи знати да је телу живот здраво срце, а завист трулеж у костима.

Зна народ, синко мој, оно што Ви охоли не знате: мрске су Господу мисли зле, а беседе чистих миле су Му.

Не знају твоји налогодавци, да је одувек било гадно да цареви чине неправду, јер се само правдом утврђује престо.

Иксан: Али ја сам обавезан да извршим дужност послушања!

Крунисани: *Грешии, синко: не слушај непослушне! Проклетство је ићи за непослушним! Јер, боље је бити понизног духа с кроткима, него делити плен с охолима.*

Човек самовољан тражи шта је њему мило и меша се у свашта.

Усне безумникове пристају у свађу, и уста његова дозивају бој.

Не прижељкуј несрећу браће своје, јер ко се радује несрећи, неће остати без кара.

Ко враћа зло за добро, неће се зло одмаћи од куће његове.

Народ: Порекао си Свето Писмо које каже: Проклет да је онај који се узда у човека а од Господа одступа срце његово.

Иксан: Виши је интерес да се Артемије осуди на изопштење и да се анатемише!

Крунисани: *Ко правда кривог, и ко осуђује правог, обојица су гад Господу.*

Ко је опаког срца, неће наћи добра, ко дволичи језиком паиће у зло.

Народ: Погледај шта је оцеиздајица рекао о владици Артемију кад је постављен за викара. А погледај шта сад прича. Није ли то дволичење?

Погледај шта је Атанасије говорио о честитом Артемију, а шта сад прича. Није ли то дволичење?

Иксан: Шта је било - било је. Али он мора бити осуђен до краја. То је, такорећи, завршена ствар. И такча!

Крунисани: *Пред пропаст подиже се срца човека, а пре славе иде смерност.*

Иксан: Али новом епископу он смета!

Крунисани: *Ко псује оца својега... његов ће се жиљак угасити у црном мраку.*

Иксан: Ја сам дужан да слушам Синод!

Крунисани: *Ко говори безбожнику праведан си, њега ће проклињати људи и мрзеће на њ народ. А који га карају, они ће бити мили, и доћи ће на њих благослов добри.*

Иксан: Али ја сам добио задатак!

Крунисани: *Кад нестане дрва, угаси се огањ; тако кад нема опадача, престаје распра.*

Ко се узда у своје срце, безуман је а ко ходи мудро, избавиће се.

Човек који по карању остаје тврдоглав, уједанпут ће пропасти, да неће бити лека.

Иксан: Али они су одлучили. Моје је да то оброзложим.

Крунисани: *Ко јаму копа, у њу ће пасти; ко камен ваља, на њега ће се превалити. Ко заводи праве на зао пут, паиће у јаму своју, а безазлени наследиће добро.*

15. јануар 2011. године.

³⁶Отдох код духовника и он ми рече да са сновима треба бити опрезан. Мудрост нас, вели, учи да им не верујемо а приори. Али, њему се, каже, намеће помисао да би онај у бари могао бити један од преучених јереја, на којима се испуњавају речи Апостола: *Говорећи да су мудри, полудеше.* А онај народ на брегу личи му, каже, на збуњен српски народ, који не зна да ли да иде за оним доле у бари и њему сличним, или да подигне погледа горе к небу и послуша глас онога са високе стене на чијој глави је круна. А онај са круном, вели, веома му личи на Премудрог Соломона.

³⁷ Свака сличност људи, догађаја и разговора из овог сна са стварним људима, догађајима и новинским написима, попут овога што следи, је случајна:

На Артемија бацају црквену клетву?

Уторак - 11.01.2011 - Ало

Неприхватањем канонских одлука Светог архијерејског сабора, лажним представљањем и лажним службама, монах Артемије са групом својих следбеника тоне све дубље, па се очекује да против њих хитно буде покренут нови црквено-правни поступак, изјавио је јуче протојереј Велибор Џомић, истичући да према црквеним правилима Артемије заслужује и црквено проклетство.

- Неканонска недела монаха Артемија заслужују, према канонима, не само казну лишења монашког чина, него и изопштење из црквене заједнице и предавање анатеми - навео је Џомић, који је подгорички парох и члан Правног савета Митрополије црногорско-приморске. Он је објаснио да је у овом моменту Артемије и даље члан цркве, и то у монашком реду. Изопштење и анатема представљају последњу и најтежу канонску казну, рекао је Џомић, који мисли да још има места и повратку канонском поретку, али лично сумња да ће се то и догодити.

- Црква никада није журила са доношењем одлука, али и свако стрпљење има своје границе. Када је рашчињени владика Артемије у питању, то стрпљење је потрошено, тако да би сада хитно требало покренути нови црквено-судски поступак против њега и његових рашчињених монаха - рекао је Џомић.

Уколико, како је рекао, они буду изопштени из цркве, то значи да су предати проклетству, те да га преносе и на све оне који им се обраћају као свештеним лицима.

- Они су у овом тренутку распопи, али још не и изопштеници - прецизирао је Џомић, који каже да уколико се не поврате мајци цркви, у случају смрти они неће моћи да буду опојани нити помињани у молитвама.

Џомић је рекао да то доказује и да црквено-судски поступци у случају монаха Артемија и његове групице следбеника морају бити настављени, с тим што за бившег владика више нису надлежни Сабор и Синод, него црквени суд Београдске архиепископије.

- Покретањем новог поступка против Артемија, Црквеном суду би председавао патријарх Иринеј - рекао је Џомић.

Теодосије: Артемијеви људи опет на Косову

Неколицина следбеника бившег владике Артемија, које је Свети архијерејски синод назвао сектом, поново је дошла на Косово и Метохију с намером да се настане и да раде на подривању канонског црквеног поретка СПЦ, упозорио је епископ Теодосије.

Обраћајући се свештенству и верницима, владика је истакао да је реч „о несрећним људима, који мисле да Богу службу чине ширећи неистине да је тобоже СПЦ отпала од Христа“.

Он је позвао верни народ да избегава секташка зборишта и њихове лажне благослове и тајне, у којима се под видом побожности шири дух прелести и гордоумља.

Остаје без куће у Београду

Џомић је подсетио и да владика Артемије и даље живи у епархијској кући у Београду, која је у власништву манастира Хиландара, тако да, како је рекао, очекује да ће и то питање бити решено тако што ће он морати да изађе из тог црквеног простора.

VI део
РАСПНИ ГА, РАСПНИ!

ЕПИСКОПУ ЖИЧКОМ ГОСПОДИНУ
ХРИЗОСТОМУ

Светог Саве 4
Краљево

Ваше Преосвештенство,

Као православни хришћанин и припадник Вашег духовног стада, дужан сам да Вас обавестим да сам на своје имање, етно-село на локацији Лознички пут код Чачка, примио монахе манастира Црна Река, који чекају решење свог канонског статуса и прелазак у ново место подвизавања. Једини разлог мог поступка је жеља да овим људима, нашој браћи у Христу, помогнем у тренуцима када им је помоћ најпотребнија.

Настојао сам да се, кад је хришћанско гостољубље и милосрђе у питању, као и до сада, држим заповести Господа нашег Исуса Христа.

На дан Св. Цара Константина и царице Јелене
2010. г. Господње

Целивајући Вашу свету десницу
с доброжељењем
Милоје Стевановић
Хајдук Вељкова 26
Чачак



**ПРАВОСЛАВНО
АРХИЈЕРЕЈСКО НАМЕСНИШТВО
ТРИАВСКО**
Цара Душана 2, 32000 Чачак

Е. бр. 99
4. јун 2010. године

Поштовани,

У вези Вашег дописа од 3. јуна 2010. године, упућеног Његовом Преосвештенству Епископу Жичком Г.Господину Хризостому, по благослву Епископа Жичког обавештавамо Вас следеће:

Препоручите монаштву манастира Црна Река којима сте указали гостопримство да свој канонски статус једино могу решавати преко администратора епархије којој припадају, тј. Рашко – призренске и Косовско – метохијске, Његовог Високопреосвештенства Митрополита и Архиепископа Г.Г. Амфилохија. Стога Вам се препоручује да братству манастира Црна Река откажете гостопримство и упутите своје канонски надлежном епископу администратору Г.Г. Амфилохију у вези решавања свих својих недоумица и проблема.

По благослову Епископа Жичког



Саша Јоловић
протојереј Саша Јоловић
Архијерејски намесник триавски

- Писмо адресирано: Господину Милоју Стевановићу -

**АРХИЈЕРЕЈСКОМ НАМЕСНИКУ
ТРНАВСКОМ, ВИСОКОПРЕЧАСНОМ
САШИ ЈОЛОВИЋУ**

Чачак

Уважени оче прото,

Поводом Вашег писма Е.бр.99 од 4. јуна 2010. године, које сте ми уручили по благослову Преосвећеног епископа жичког г. Хризостома, дужан сам Вас обавестити о следећем:

1. Са садржином писма упознао сам монахе манастира Црна Река, а из данашње штампе видим да су се они већ обратили нашем епископу г. Хризостому.

2. Што се Ваше препоруке о отказивању гостопримства братији Црне Реке тиче, усудио бих се да себе и Вас подсетим на речи Свете Цркве о милосрђу, које је својевремено, у књизи „Најбољи васпитач“ објавио прота Живан Маринковић.* При томе Вас молим да ми опростите што Вам пишем о ономе што Ви знате боље од мене, као и да ми опростите што ћу говорити о неким делима свог доброчинства, што никад не бих учинио да нисам у ситуацији да морам да објасним и своје гостољубље према монасима Црне Реке.

Оче прото,

Ја нисам судија и не улазим у разлоге због којих су се Црноречки монаси нашли у невољи и без крова над главом. То нисам чинио ни пре неколико година, када сам срео у тузи, у сузама, у невољи дечаке Петра и Милоша. Није ме занимало да ли су они криви што су избегли из Хрватске и постали бескућници. Ја сам видео њихове сузе, њихову невољу, њихове патње,

њихов бол... И подарио сам им своје имање, кућу, по-
кућанство... Свим срцем.

Ја нисам подржао безакоње заточеног Драгоша
П. који је учинио кривично дело наносећи зло бли-
жњему своме, али нисам могао остати равнодушан
пред сузама његове мајке, која је боса прешла Јелицу
планину да обиђе сина, а није имала једног динара у
цепу. Ја сам јој спремио дар за сина и дао јој нешто
новца. После извесног времена сам и лично отишао у
затвор, однео том младом човеку пакет са храном и
богоугодним књигама. Кад је изашао са робије, дошао
је да ми заблагодари и из његовог ока се скотрљала су-
за покајна због недела које је учинио.

Истражни судија у Чачку може Вам посведочити
колико пута сам му досађивао тражећи дозволу да у за-
твору посетим утамничене људе које сам знао, не ула-
зећи у то да ли су они били у криву или у праву, руко-
вођен искључиво хришћанским принципима милосрђа.

Оче прото,

Црну Реку сам по ходио као нашу велику свети-
њу. Тамо је сахрањен и мој духовник, блажено по чи-
вши отац Илија, који је мене и моју супругу духовно
руководио на ходочашћу по Светој Земљи. Бивао сам,
у тој светињи, на монашењима, на Литургијама... Упо-
знао сам тамошње монахе, којима ја нисам достојан
 ремење на обући њиховој везати.

Када сам преко средстава информисања прочитао
њихово саопштење да ће напустити манастир, ја сам
им се, из Љубљане, јавио говорећи: „Ако немате где
главу склонити, и ако вам није испод части да уђете у
дом Грешног Закхеја, врата моје куће су вам отворена.
И то да не буде 'сваког госта за три дана доста'. Ако се

одлучите, потписаћемо уговор и оверити у суду, којим ћу вам поклонити све што имам на томе имању, или (ако не желите да имате сопствену имовину које сте се одрекли приликом монашења) дати у закуп на неодређено време без икакве накнаде“. Такав уговор смо потписали и оверили у Општинском суду у Чачку 2. јуна 2010. године Господње, дакле, пре него што сам добио Ваше писмо.

Вашу препоруку нисам могао извршити па Вас коленопреклоно молим да ми опростите, да ме схватите и да ме разумете.

Не могу, најпрво, јер сам дао реч, а потомцима сам у својој књизи *Казивања* оставио упозорење: „И пази добро шта обећаш. Или заветујеш. Оно и да испуниш. Јел, во се веже за рокове а чо'ек за реч“ (Треће издање стр. 91).

Не могу јер сам своју реч и формално-правно пред судом (овоземаљским) оверио (Освновни суд Чачак ОВ бр. 8278/2010.)

Не могу зато што поштујем о ње Божије људе и знам да су они пред Богом неупоредиво вреднији од мене грешног.

Не могу ни због суза које сам видео у њиховим очима.

Не могу ни због оне моје сузе која се скотрљала када су ми рекли да се у дому моме осећају као у мајчином крилу.

Не могу ни због моје деце која су их дочекала са хлебом и сољу, пошто сам тих дана био на путу.

Не могу, јер бих имао несан, памтећи како су у гостинској соби моје бабе Драгиње мирисале дуње, како су тамо биле иконе, најлепши ћилими и чаршафи. И у ту собу ми нисмо смели ући. Она се чувала за го-

сте. За путнике. За намернике. У њој је могао да спава и Драгутин звани Пињо, који је по занимању био просјак. После њега се све проветравало и прало. Али ми, деца, нисмо могли ту да спавамо, јер су гостинска соба и гостољубље били светиња моје бабе Драгиње која је из Драгачева у Студеницу ишла на молитву пешке.

Не могу, јер видим неизбрисиву слику из детињства кад је једне зимске ноћи, мој покојни отац натоварио на леђа пијаног Благоја Поповића, који је лежао у каналу, којим се ваљала вода од снега који се топио и, уз надчовечанске напоре, однео га до његове веома удаљене куће.

Не могу, оче, да извршим Вашу заповест, јер ми се чини да бих се тиме наругао Милостивом Самарјанину, да бих изневерио претке, осрамио потомке.

Не могу, јер сам се сетио оца Саве Вазнесењског, који би ми сигурно рекао у беседи: „Оћеш ли, шашавко један шашави, и ти да бациш камен на ове мученике? Оћеш ли и ти да судиш: распни Га, распни?! Ил' ћеш као Вероника да им бациш убрус да обришу сузе, јер су младост и живот даривали Богу и роду? Оћеш ли и ти да их плунеш или да притрчиш да им помогнеш понети њихов претежак крст? Јеси ли заборавио шта Јеванђеље каже о милосрђу? Јеси ли сметн'о с ума речи Светих Апостола које изговорише пред Синедрионом: *Већма се треба Богу покоравати неголи људима?* Јеси ли заборавио гостољубље Аврамово? Јеси ли утувио речи Светог Теодосија Кијевског, који каза: *Чини милостињу не само својим по вери, већ и туђима. Ако видиш нагога или гладнога или неког ко је запао у беду – било Јеврејин, Турчин или Латин – према свакоме буди милосрдан, избави га од несреће како можеш...* а камоли према Хришћанину, а камоли према монасима

српским и православним коју су толике године провели у подвигу ради спасења рода нашега. Ради спасења душа наших. Никог, бре, не смеш да слушаш ако те удаљује од Бога и закона Божијег. Прави се глув и иди својим путем.“

Не могу, часни оче! Не могу! Надам се да ме разумете.

С друге стране, пак, искрено се надам да ће монаси Црне Реке, милошћу архипастира наших, ускоро решити свој канонски статус, и наћи манастир у коме ће наставити свој подвиг, па ће и отићи, Божијим путем, даље.

26. маја / 8. јуна 2010.г. Господње

*Целивајући Вашу десницу, искрено одан,
Грешни Милоје Стевановић*

***Благо милостивима, јер ће бити помиловани (Мат. 5, 7)**

Милосрђе је плод љубави, или, другим речима љубав делом потврђена.

Бог — образац и пример милосрђа. Може се слободно рећи да се ни о једном својству Божјем не говори толико у Светом писму колико о милости и милосрђу. Он сам објављује преко пророка: „Ја сам милостив... Ја сам Господ који чиним милост“ (Јерем. 3, 12; 9, 24). „Милости хоћу а не жртве, поручује Он преко пророка Осије јеврејском народу и свима људима на земљи (Осија 4, 1). Ово Божје својство пројавило се и непрестано се пројављује: у стварању света, у промишљању и одржавању свега створенога, а особито у искупљењу и спасењу рода људског из ропства сатане, греха и смрти. „Не за дела праведна која учинисмо, него по својој милости спасе нас Бог“, учи свети апостол Павле (Титу 3, 5). А псалмопевац кличе: „Милости Господње пуна је земља... До неба је и виша од неба милост Његова“ (Псал. 25, 10; 107, 5 — у словенској Библији).

Колико је Бог милостив према човеку, открио је Господ Исус у својој причи о великом дужнику, који је цару дуговао огромну суму новца од 10.000 таланата (око 100 милиона динара),

па му је цар, на његову молбу да га причека, великодушно опростио сав дуг, а овај, изашавши од цара, сретне свога друга који му је дуговао 100 гроша (око 100 динара), почне да га туче и дави и захтева да му одмах исплати дуг, ма да га је овај молио да га причека. А слуге које су виделе шта се догодило, јаве цару. Овај позове свога дужника и викне на њега: „Зли слуго, сав онај дуг ја ти опростих, јер си ме молио. Није ли требало да се и ти смилујеш на свога друга, као што сам се и ја на тебе смиловао?" И разгњеви се цар на слугу и преда га мучитељима, док не исплати сав дуг. — „Тако ће и Отац мој небески учинити вама, ако не опростите сваки брату своме од срца својих" — завршио је Господ причу своју (Мат. 18, 23—35). Зато Он другом приликом заповеда: „Будите милосрдни, као што је и Отац ваш милосрдан" (Лука 6, 36). „Јер ће се судити без милости онеме који не чини милости", упозорава свети апостол Јаков (2, 13).

Облици милосрђа. Пошто се човек састоји из тела и душе, то и акти милосрђа могу бити телесни и душевни.

Дела телесног милосрђа су: гладнога нахранити, жеднога напојити, наог оденути, болесног походити и послужити, сужње у тамници посетити, путника у кућу примити, сиромаха сахранити.

Дела душевног милосрђа су: грешника од зла пута одвратити, неверника истинитој вери поучити, ближњему добар савет дати, за ближње се Богу молити, ожалашћене тешити, никоме се за учињено зло не светити, увреде праштати.

Милосрђе треба указати свакоме коме је оно потребно. Свети Јован Златоуст саветује: „Не гледај на достојанство онога који се нуждава помоћи, него једино на потребу... Теби није заповеђено ни да окривљујеш због нерада, ни да грдиш због покварености, ни да укораваш због лењости, него да олакшаваш сиротињу, да спасаваш у несрећи, и да пружаш руку помоћи палима. Зато кад чиниш милостињу, не испитуј живот сиромаха и не тражи од њега рачун о његову владању. Зато се милостињом и назива, да бисмо је давали и недостојнима. Који чини помиловање, он не помилује исправнога него грешника; исправан је достојан похвала и венаца, а грешник — милости и снисхођења. На тај начин ми ћемо и тиме подражавати Богу, ако будемо давали и порочнима. Помисли, колико у васиони живи злоречних, преступника, гатара, пуних свакога зла — па и њих Бог храни сваког дана, уче-

ћи нас да своје доброчинство простиремо на све. Ако ми почнемо да истражујемо достојанство и будемо строги иследници у односу према браћи својој, и Бог ће исто учинити с нама; и ми у старању да захтевамо рачун од сабраће, сами ћемо се лишити небеског милосрђа. Зато, кад спазиш сиромаха, немој га мимоићи, него одмах помисли како би се ти осећао, кад би на његовом месту био“.

Диван савет даје и свети Григорије Богослов: „Сваки морепловац близу је бродолома, и утолико ближи уколико иде неустрашивије и подигнуте главе, не гледајући шта се пред њим налази. Док пливаш по повољном ветру, пружај руку ономе који је доживео бродолом. Док се наслађујеш здрављем и богатством, помози ономе који је пострадао. Не чекај да из сопственог искуства дознаш колико је велико зло нечовечност, и колико је велико добро срце отворено за оне који трпе невоље. Не жели да дочекаш да Бог но дигне руку своју (Псал. 73, 3. 4) на оне који подижу врат свој и пренебрегавају убоге. Уразуми се туђим невољама. Дај невољнику макар најмање: и то неће бити најмање за онога ко у свему оскудева ... Ти си здрав и богат? Онда утеши болесника и сиромаха. Ти ниси доживео пад? Онда подигни онога који је пао и разбио се. Ти си весео? Онда ободри клонулога. Ти си срећан? Онда олакшај судбину унесрећеног. Дај што било Богу као захвалност за то што не припадаш броју оних који имају потребу у доброчинствима, него броју оних који могу да укажу доброчинства, што не гледаш у туђе руке, него други у твоје. Обогати себе не само имовином него и побожношћу, не само златом него и врлинама, или, боље, само њима ... Буди за несрећног с Богом, подражавај милосрђу Божјем. Јер ништа толико не уподобљава човека Богу, као доброчинство; ма да Бог несравњено више добра чини, а човек мање, према својим моћима. Ако не можеш да укажеш велика доброчинства, укажи мања. Помози му, пружи храну, одећу, лек. Превиди ране, обавести се о његовом јадном положају, поразговарај о трпљењу, осмели се, дођи. Тиме нећеш унизити себе . . . Ако ништа немаш, утешити сузама. Велики је лек за онога који зло трпи, кад се неко из душе сажали на њега; несрећа се много олакшава искреним саосећањем . . . Ми смо дужни да се старамо и о телу наших ближњих, као о свом сопственом. Јер сви смо ми једно у Господу (Галат. 3, 28), био ближњи богат или сиромашан, роб или слободан, здрав или болестан телом. Свима нама једна је **глава — Христос, из Њега** је све (Ефес. 4, 15, 16), и што су удови један за другог, то

је и сваки од нас друг за друга, и сви за све (I Кор. 12, 12—27). Због тога не треба пренебрегавати и остављати без старања оне који су пре нас потпали општој свима немоћи; напротив, ми смо дужни не толико да се радујемо добром стању нашег тела, колико да плаче-мо због телесних страдања наше браће; дужни смо да човекољу-бље према њима сматрамо јединственим залогом наше безбедно-сти телесне и душевне“.

На милосрђе Божје према нама треба да одговоримо милосрђем према својим ближњима. Понекад се догоди да нам милостињу затражи неко који, по нашем мишљењу, ову не заслужује. Ми ако у таквом случају и пружимо милостињу, јер не можемо да је избегнемо, често зажалимо за оним што смо дали. У таквим случајевима треба имати на уму савет дивног руског пастира (кога је Руска загранична црква у Сједињеним Америчким Државама канонизовала за светитеља 1. маја 1964. год.), оца Јована Кроштатског: „Кад дајеш просјаку, који није бедан, но здрав и по изгле-ду незаслужан милостиње, зашто твоје срце зажали за датом милостињом? Покај се у томе, јер и божанска љубав даје нам блага своја, док их ми и без тога имамо довољно. Љубав према ближње-му треба овако да ти говори: Мада он има, неће бити рђав, ако ја увеличам његово благостање (а истину говорећи, динар-два неће га много увеличати нити поправити његово благостање). Мени Бог даје, зашто ја да не дам потребитом? Ако би ти сам једино по заслугама задобивао од Бога дарове Његове доброте, то би и ти, можда, био сиромаш. Бог је штедар према теби не по заслугама, а и ти сам хоћеш да Он буде штедар према теби. Како ти да не будеш штедар према браћи, налазећи се у изобиљу?“

Дела милосрђа Бога задужују. Још у Старом завету речено је: „Који добро чини ближњему, Господу позајмљује, и Он ће му платити за доброту његову“ (Приче Солом. 19, 17). А у својој причи О страшном суду (Мат. 25, 31-46) Господ Исус рекао је: „Све што учинисте једноме од ове моје најмање браће, мени учинисте... Кад не учинисте једноме од ових најмањих, ни мени не учинисте“.

Дела милосрђа људима учињена Бог прима. Неки човек у Цариграду беше необично милостив. Идући улицама градским он је сиромасима тискао у руке свој дар, и одмах ишао даље, да не чује захвалност и да не буде познат. Када га неки његов пријатељ

упита како поста тако милостив, он одговори: „Једном у цркви чух свештеника где учи, да ко даје сиромашу, тај даје саоме Христу у руке. Не поверовах у то онда, јер мишљах како то може бити, кад је Христос на небесима? Но једном идући дому своје видех сиромаша где стоји и проси, а над главом његовом сјаји се лик Христов. У том неко прође и даде просјаку хлеб; и ја видех како Господ пружи своју руку, прими хлеб и благослови даваоца. Од тада ја увек виђам тај лик над главама просјака, и зато са великим страхом чиним милостињу колико могу" (Епископ Николај, Охридски пролог, 18. септембар, стр. 738).

Огртач дат сиромашу Христос примио. Свети Мартин, епископ турски, у Француској, рођен је у незнабожачкој породици. Отац му је био римски официр, па је и сина свога Мартина наименовао војничкој служби. Међутим, Мартин је већ био приступио Цркви Христовој, али још није био крштен, него у реду „оглашених". Путујући једне зиме са друговима ка граду Амијену, он виде пред капијом града једног просјака како безмало наг дрхти на мразу. Сажали се Мартин, изоста од другова, скиде са себе свој војнички огртач и сабљом пресече на двоје: једну половину даде просјаку, а другом се он огрте и оде. Те ноћи јави му се Господ Исус у сну, огрнут у ону половину његовог огртача, и рече анђелима својима: „Мартин је тек оглашени, и ево обуче ме својом одећом". Убрзо после тога Мартин је оставио војну службу и крстио се. Потом се замонашио и проводио живот пун подвига. Био је изванредно смирен и због тога доби од Бога обилати дар чудотворства, тако да је и мртве васкрсавао и зле духове изгонио. Насупрот својој вољи постављен је за епископа у граду Туру. Упокојио се 397. године (Епископ Николај, Охридски пролог 12. октобар, стр. 811—812).

Доламу дату бродоломнику Христос примио. Неки трговац из Александрије доживи бродолом, из кога је једва спасао само тело. Он се обрати светом Петру Милостивом за милостињу у одећи. Светитељ скине са себе своју скупочену доламу и подари бродоломнику. Али после кратког времена он спази своју доламу изложену у једној радњи ради продаје. Он се због тога веома ожалости. Сигурно нисам достојан да Бог прими моју жртву, помислио је он. Али му се у сну јави Господ, огрнут његовом доламом, и рекне му да се не жалости, јер је примио његово доброчинство и похвалио га за то (Исти, тамо, 23. септембар, стр. 753).

Добричинство другоме — то је добродетел себи

„Милостив човек чини добро души својој... Блажен је онај који је милостив према убогим" (Приче Солом. 11, 17; 14, 21).

„На путу правде и милостиње налази се живот и слава" (Приче 21, 21).

Милостиња сазидала двор на небесима. Индијски цар Гундафор зажели да направи себи дворец по угледу на дворове римских царева. Ради тога он пошаље у Палестину свога дворјанина Авана да му нађе доброг мајстора. У Палестини Аван наиђе на апостола Тому и упозна се са њим. Кад је Тома чуо од Авана ради чега је дошао, он се препоручи као добар инжењер и после тога оба оду у Индију. Аван представи Тому цару као мудрог и искусног мајстора. Цар се обрадује, преда му много злата и сребра и покаже место где дворец треба да се подигне. Потом цар отпутова у стране земље. По одласку цара Тома све добивено злато и сребро разда сиромасима. Прођоше две године и цар посла Томи посланика да га пита хоће ли дворец скоро бити готов. Апостол одговори да ће бити, остало је још само да се покрије. Обрадован овим одговором, цар пошаље Томи још више злата и сребра и заповеди да се дворец што пре заврши, јер жели да се што пре усели у њега. Апостол и то благо подели сиромасима. Време је пролазило, а дворец није ни почет, а камоли завршен. Најзад, цару јаве да је преварен и да зидање дворца није ни започето. Цар позове Тому и запита га је ли му саградио дворец. Тома одговори да је саградио велики и прекрасни двор. „А где је он?" запита цар. — „Овде на земљи не можеш да га видиш, одговори апостол, али кад пређеш из овог живота у будући, тада ћеш га видети и уселити се у њега на вечна времена". Сматрајући да је преварен, цар нареди да апостола Тому баце у тамницу.

Следеће ноћи умре брат царев. Анђео узме његову душу, однесе је на небо и показа јој мноштво сјајних и светлих дворова, међу њима и један који је био бољи од свих осталих, па га анђео запита у коме би дворцу од ових што је видео желео да буде. Царев брат одговори да би био срећан, кад би му се дозволило да буде макар у најмањем одељењу овог последњег, најбољег дворца.

„То није могуће, одговори анђео, јер овај двор припада твоме брату, цару, а купио му га је његовим златом странац Тома". Тада царев брат завапи Господу да га врати на земљу, да би овај двор купио од брата, па да се врати. Бог услиши његову молитву и анђео врати његову душу награђ. На ужас свих царев брат оживи, устане и поручи да му брат цар дође. Кад је цар стигао, он му се обрати: „Ја знам да ме волиш и да ми ништа нећеш отказати. Зато те молим удостој ме једног дара, који ми је особито мио и потребан". Цар са клетвом обећа да ће му жељу испунити. Тада му васкрсли брат затражи двор који има на небу, а за њега му понуди све своје имање. Изненађен цар запита: „Какав двор имам на небу?" Брат му одговори да има двор на небесима коме равног нема под целим небом. А тај двор подигао му је странац Тома, кога је он затворио у тамницу. Тада цар разумеде речи свога брата и одговори му: „Све што имам на земљи обећао сам да ти дам, али о дворцу кога имам на небесима ништа нисам рекао. Но немаш потребе да се узнемирујеш. Код нас је искусни мајстор Тома, па може и теби подићи такав двор, какав је мени подигао". Одмах потом цар заповеди да се апостол ослободи из тамнице, поклони му се и замоли опроштај због греха што му га је и против своје воље учинио. А Тома после тога поучи оба брата вери у Христа Господа и убрзо их крсти и научи хришћанском закону. Милостињом коју је од царевог брата добио он је и њему саградио прекрасни двор на небесима (Житије светог апостола Томе, 6. октобра).

Милосрђе хришћанских светитеља

Нико од људи није толико човекољубив нити тако богат милосрђем као хришћански светитељи. Уколико су били строги према себи, утолико су били човекољубивији и снисходљивији према слабостима, немоћима и патњама других, Њихова Житија пружају безброј разноврсних примера њиховог човекољубља и милосрђа. Навешћемо само неколико.

Свети Филарет Милостиви (+797. г.). Црква га прославља 1. децембра. Он је био отац и велики добротвор сиротиње. Кад се он упокојио, један побожан и честит човек, пун страха Божјег, испричао је, под заклетвом, следеће виђење: Прошле ноћи нека тајанствена сила обухватила ме је и подигла високо у неке непознате пределе. Тамо сам видео једног младића у сјајној белој ха-

љини. Он ми је показао мало даље страшну огњену реку, која је текла са јаком хуком, да је уливала огроман ужас у свакога. Преко ње су се видели вртови тако лепи и пријатни за гледање, да су уливали неисказану радост и весеље. Из вртова, препуних родног дрвећа, чији су се плодови љуљали на ветру, ширио се диван мирис. Све је било тако красно, да се језиком не може исказати. У вртовима је било много света, обученог у сјајно беле хаљине, који је уживао и наслађивао се плодовима рајских дрвета. Док сам ја прелазео погледом по вртовима, поглед ми се заустави на једном човеку, који је био обучен у пресјајне хаљине и седео на златном престолу. С једне стране од њега стајала су нека деца и држала у рукама запаљене свеће, а с друге стране многобројни сиромаси и убоги са радосним лицем гурали су се ко ће ближе да стане до овог човека. Онај младић кога сам прво видео приближи ми се, лице му се сијало, а у руци је имао златан штап. У великом страху и дрхтећи једва се усудих да га запитам ко је онај човек на златном престолу међу оним радосним људима, да није то праведни Аврам? На то ми младић одговори: „То је Филарет Милостиви који је због велике љубави према сиротињи и чињења многих милостиња постао сличан праведном Авраму и зато је добио ово место". После ових речи и сам Филарет погледа ме љубазно и позва к себи: „Дођи, чедо, овамо, да се и ти насладиш овим добрима". Ја му одговорих да не могу, јер се бојим страшне огњене реке која је између нас, а мостић преко ње је тако узан, да се лако може пасти у њу, и да су многи пропадали, јер се неки људи виде у њој. На то ми он одговори да се не плашим и да ће ми он помоћи да пређем. Ја сам се осмелио и прешао по мостићу преко реке. Кад сам дошао до светог Филарета и дотакао се његове руке, виђење је ишчезло и ја сам се пробудио. Страх од огњене реке обузео ме је и сузе саме лију се из очију мојих (Житија светих у поукама, 10. децембар).

Свети Григорије Двојеслов, папа римски (+ 604), био је толико милостив да је и последње што је имао давао молиоцу. Отац му је био сенатор, па је и он наследио очево звање. Но чим му се отац упокојио, он се преда духовном животу. Од свог великог богатства сазида 6 манастира на Сицилији и седми, светог Андреје, у Риму. Ту се замонаши и настани. Једног дана, када је по свом обичају седео у својој ћелији и писао корисне књиге, дође му неки сиромашак и замоли за помоћ. Исприча му да је као капетан лађе доживео бродолом и том приликом изгубио не само сву

своју имовину него и туђу. Свети Григорије дозове слугу и нареди му да молиоцу преда 6 дуката. Сиромаш прими и оде. Али мало касније, истог дана, он поново дође и заиште још, јер је много више изгубио од 6 дуката. Светитељ нареди слуги да му преда још 6 дуката. Али се сиромаш после неколико часова врати и по трећи пут молећи још за помоћ, јер је много изгубио туђе имовине, коју треба да надокнади. Светитељ опет нареди слуги да му преда још 6 дуката, али слуга изјави да немају више ни једног дуката. Тада светитељ запита слугу имају ли коју ствар од вредности. Слуга одговори да имају једино сребрни тањир који му је мајка недавно послала. Светитељ нареди да се тај тањир преда молиоцу, да не би отишао ожалашћен. Слуга учини како му је заповеђено, а сиромаш прими тањир и оде.

Убрзо после тога умре папа Пелагије и на његово место буде изабран Григорије, иако је он избегавао ово високо звање и скривао се. Као папа он још више чињаше милостињу. Једног дана заповеди економу да му позове на ручак 12 сиромаша. Економ учини како му је заповеђено. Али кад су сиромаси дошли, свети Григорије примети да их има 13, па тихо пребаци економу што се није држао заповеђеног броја него их је позвао 13. Збуњен економ преброји сиромаше и нађе их 12. Очигледно он није видео тринаестог. Кад су сели за ручак, папа обрати нарочиту пажњу на тринаестог, који је седео на крају стола. Лице његово непрестано се чудно мењало: час је изгледао стар час млад. Кад се обед завршио, свети Григорије отпусти оних 12 сиромаша, а овог тринаестог задржи, уведе у своју спаваћу собу и закуне га именом и силом Господа Сведржитеља да му каже ко је он и како му је име. На то му тобожњи сиромаш одговори да је он анђео Господа Сведржитеља. И још му открије да је он био онај сиромаш капетан лађе, који је од њега просио милостињу. Господ је хтео да искуша његово срце: да ли он милостињу чини из љубави или славољубља. Па кад је он и последњу ствар коју је имао подарио невољнику, Господ га је још оног дана одредио за епископа римског. Светитељ се веома уплаши од ових речи, али му анђео рекне да се не плаши и још дода: „Господ ме је послао да будем уз тебе целог твога живота, да примам твоје молитве и уносим Богу, да би што заиштеш било испуњено". После ових речи анђео је постао невидљив, а свети Григорије поклони се до земље (Житије светог Григорија, 12. марта).

Свети Сампсон Странопримац. Рођен у Риму од богатих и знаменитих родитеља. Изучио све ондашње светске науке и посветио се лекарском позиву. Као лекар био веома милосрдан: лечио бесплатно и тело и душу, саветујући свакога да испуњава прописе вере хришћанске. Из Рима се пресели у Цариград и настани у једном маленом дому, из кога расипаше на све стране, као сунце своје зраке, милостињу, утеху, савет, наду и помоћ телесну и духовну потребитима. Чу патријарх за високе врлине овог човека и рукоположи га за свештеника. У то време разболи се цар Јустинијан Велики, и болест његова, по уверавању свих лекара, беше неисцељива. Тада се цар са великим усрђем помоли Богу, и Бог му откри у сну да ће га Сампсон исцелити. Цар се обрадује томе откривењу и позове Сампсона у двор. Овај дође, и само што стави руку на болно место, цар оздрави. У знак захвалности цар му понуди велико благо, али старац одбије, рекавши: „О царе, имадох ја и злата и сребра и осталог имања, али све оставих ради Христа, да бих добио вечна блага небеска". Но кад цар настојаваше да учини нешто за њега, старац замоли цара да му сазида дом за убоге, што је цар радо прихватио. У том дому Сампсон је служио убогим, као родитељ деци својој. Милосрђе према убогим и немоћнима било му је као урођено. Упокојио се 27. јуна 530. године. После упокојења јављао се више пута онима који су га у помоћ призивали (Епископ Николај, Охридски пролог, 27. јуни, стр. 487).

Свети Јован Милостиви, патријарх александријски (+620), био је узор кротости, милосрђа и човекољубља. Он је плакао сваког дана кад му се није дала прилика да некоме укаже милост. Једном приликом идући цркви светих Кира и Јована на службу, сретне га нека удовица и почне му се јадати на своју беду. Пратиоци патријархови осете досаду због дужине удовичиних јадиковања, па ће му рећи да пожури на службу, а жалбе удовичине може чути и после службе. На то им свети Јован одговори: „А како ће сад Бог мене послушати, ако ја њу не послушам?" И не хте се кренути с места, док не чу удовичину жалбу до краја (Исти, тамо, 12. новембар, стр. 903).

Свети Павлин Милостиви, епископ нолски (+ 431). Најпре био римски сенатор. Угледао се на светог Амвросија и примио крштење. Потом се удаљио у Шпанију, у Пиринејске планине, где се подвизавао. Али како се ниједан светилник не може сакрити, то и свети Павлин буде пронађен и изабран за епископа у

Ноли. За време његовог управљања црквом Вандали нападну Нолу, опљачкају и многе људе поведу у ропство. Удовица нека, чијег јединца сина вандалски кнез беше узео у ропство, дође својме епископу и плачући затражи од њега новаца да откупи сина из ропства. Нема-јући нигде ничега, епископ Павлин обуче се у оде-ло проста човека и рече удовици да њега одведе кнезу и да у заме-ну за сина. Кнез пусти удовичина сина, а узео Павлина и одведе у Африку, где је Павлин служио као баштован, све док по Промислу Божјем не бу-де ослобођен и повраћен са осталим робљем натраг у Нолу (Исти, тамо, 23. јануар, стр. 59—60).

Користи од дела милосрђа.

По учењу Светог писма и светих хришћанских отаца, мило-срђе доноси многа добра ономе који га чини.

Прво, чисти од греха. „Милошћу и правдом очишћава се грех" (Приче Солом. 16, 6). Нема греха који не би могла да очисти милостиња. Вода по својој природи не пере нечистоту тела тако као што милостиња својом силом отире нечистоту душе, вели све-ти Златоуст.

Друго, избавља од огња пакленог. „Вода гаси најјачу ва-тру, а милостиња искупљује грехове" (Премудрости Исуса Сира-хова 3, 30). „Зато искупи грехе своје правдом и безакоња своја милошћу према невољнима" (Данило 4, 27). Милостиња је откуп душе, учи свети Златоуст.

Треће, избавља од суда. На суду Божјем ти ћутиш, а мило-стиња заштићује; или боље, онда кад ти ћутиш хиљаде уста говоре за тебе, уверава свети Јован Златоуст.

Четврто, купује небо и одводи у њега. По учењу светих ота-ца, особито Златоуста, сиромашни који просе милостињу у ствари небо продају. А пошто се оно продаје? Пошто хоћеш: цену не одређујем, да се не би позивао на сиромаштво. Колико при себи имаш новца за толико и купи. Имаш ли најситнију монету (пару)? Купи небо, не зато што је небо јевтино, него зато што је Господ човекољубив. Дај мало, и узми велико; дај смртно, и узми бе-смртно; дај трулежно, и узми нетрулежно. Слепац коме је указано састрадање, може да руководи у царство небеско; онај који налеће на зидове и упада у рупчаге, постаје путовођа узласка на небо. Милостиња је лествица која води на небо.

Пето, више од свега приближава и уподобљава Богу. Ништа срце не може тако да приближи Богу, као милостиња, која се даје великодушно, са осмехом и радошћу на лицу, и не одваја богатог од сиромашног, јер и Господ Исус није одвајао достојне од недостојних. Милостињом се у души оцртава она света провобитна красота, којом се човек уподобљава Богу, учи свети Исак Сирин.

Старозаветни мудрац о милостињи: Сине, немој лишити сиромаша његове потребе, и не одвраћај очију од просјака. Не жалости душу онога који је гладан, и не озлојеђуј убогога у жалости његовој. Не раздражуј још више огорчено срце, и не одлажи давања потребитоме. Не одбијај паћеника који преклиње, и не окрећи своје лице од сиромаша. Не окрећи свога погледа од потребитога, и не дај му прилику да те проклиње; јер ако те прокуне у огорчењу душе своје, Онај који га је створио чуће молитву његову. Чуј сиромаша и дај му кротко одговор који ће га обрадовати. Нека рука твоја не буде пружена да прима, ни савијена назад кад треба да даје. Помози сиромаша због Божје заповести, и због његове жалости не врати га празних руку. Помози ближњегу према својој моћи, и чувај се да сам не паднеш у невољу (Премудрости Исуса Сирахова гл. 4. и 29).

Извор: Протојереј Живан Маринковић, Најбољи васпитач, Београд, 1968, стр. 213-224

Напомена: Текст из ове фусноте саставни је део писма које је упућено архијерејском намеснику трнавском.



П Р А В О С Л А В Н И
Е П И С К О П Ж И Ч К И
Трг Св. Саве 4, 36000 Краљево
Б. вр. 47
21. јануар 2011. године

На основу чл. 108, т. 19, други део, Устава Српске
православне цркве, доносимо следећу

О Д Л У К У

Милоја Стевановића, приватног привредника из
Чачка, предати Црквеном суду Епархије жичке.

Налаже се црквеносудском тужиоцу Епархије жичке
да против горе именованог напише оптужницу и подигне је
против истог код Црквеног суда Епархије жичке.

О б р а з л о ж е њ е

1. 3. јуна 2010. године Милоје Стевановић је примио на своје
имање у селу Лозници код Чачка одбегле монахе из
Епархије рашко-призренске без благослова њиховог
надлежног Епархијског архијереја – администратора за
Епархију рашко-призренску, а такође и без благослова
Епископа жичког, на чијем се канонском подручју налази
село Лозница код Чачка.
2. Што је исти Милоје Стевановић после рашчињенија од стране
Великог црквеног суда Српске православне Цркве
поменутих монасима и даље наставио да пружа
гостопримство, што је са њима, као рашчињенима, као и са

рашчињеним умировљеним епископом рашко-призренским,
сада монахом Артемијем, у Љуљацима учествовао на
њиховим "богослужењима".



+ЕПИСКОП ЖИЧКИ
Христо

Одлуку доставити:

- 1) Црквеном суду Епархије жичке-Краљево;
- 2) Црквеносудском тужиоцу - Краљево;
- 3) Управи парохије у Чачку - Чачак;
- 4) Архијерејском намеснику трнавском - Чачак;
- 5) Милоју Стевановићу - Чачак.

Његовом Преосвештенству Епископу жичком Г. Хризостому*

ул. Светог Саве 4,
Краљево

Ваше Преосвештенство,

милосрђе и гостољубље су хришћанске врлине и дужност сваког хришћанина.
Од тога ме не одвраћајте.

Кад гледам како појединци, од моје једноверне браће, много више љубави имају за оне који нам нису једноверни него за своју једнокрвну и једноверну браћу – то ме јача на путу којим идем.

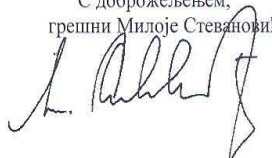
Незамисливо ми је да се у Српској Православној Цркви са верницима поступа методама уобичајеним у партијско-политичким организацијама, у чему имам веће искуство од Вас који ме на овакав начин потезете, јер носим ожиљке тих метода на својој кожи готово три деценије.

Не схватате ли да ме таквим својим односом још више зближавате браћи која на правди Бога носе претешко бреме које им је неко непромишљено и нехришћански натоварио? Њихово исповедање вере, њихово стрпљење и њихова хришћанска радост, чине и мене радосним до те мере да ни ова тужна и непотребна најава црквено – судског поступка ту радост неће сатрети.

Корисније би било да се манемо залудних позива, оптужница, саслушања, суђења и пресуда које никад, ником и нигде никаква добра не донесоме, већ су плодови суданија свагда били рђави и горки.**

О празнику Светог Марка Ефеског
2011. године Господње

С доброжељењем,
грешни Милоје Стевановић



*Моји сарадници су ми доставили Ваш акт Е.бр.47/2011.

** Чини се да је богоугодноје било да сте ме позвали на хришћански и родитељски разговор (за који сам се са својим истомишљеницима, Вашом духовном децом, залагао пре три године молећи, клечећи, плачући ... али су Ваши сарадници били неумољиви у науку да Вас одвоје од Ваших оданих и богољубивих духовних чеда), од формалистичког приступа који су Вам још једном потурили Ваши осинони а некомпетентни сарадници. Али нека буде Ваша воља, да не прејудуцирам исход поступка који сте покренули својом Одлуком.



Ц Р К В Е Н И С У Д
ПРАВОСЛАВНЕ ЕПАРХИЈЕ ЖИЧКЕ
Трг Св.Саве 4, 36000 Краљево
Ц. С. бр. 42
14. фебруар 2011.године

Господину Милоју Стевановићу,
приватном предузетнику из Чачка,

У прилогу Вам достављамо оптужницу коју је црквено-судски тужилац Епархије жичке у Краљеву код овог Суда покренуо против Вас. По правилу и дисциплинском поступку за Црквене судове СПЦ чл. 70, потребно је да се изјасните поводом тужбе у року од 14 (четрнаест) дана. Ако у наведеном року не одговорите на оптужницу, по чл. 66 Правила и поступака за Црквене судове СПЦ сматраће се да дело признајете и да се тог права одричете.

секретар Црквеног суда

Мр Негоша Ладић, јерех



Црквеносудски тужилац
Православне Епархије жичке
Краљево, Трг Светог Саве 4,
14. фебруара 2011. године

На основу акта Е. бр. 47 од 21. јануара 2011. године, а по уставу СПЦ чл. 120 и по 68. и 69. правила и поступака за Црквене судове СПЦ подижем

ОПТУЖНИЦУ

против господина Милоја Стевановића, рођеног 1949. године у Горачићима, приватног предузетника из Чачка, са станом у улици Хајдук Вељкова, бр 26 у Чачку. Господин Милоје Стевановић се бавио пословима општинског правобраниоца, директора предузећа, пословима банкарства, а био је и општински секретар СКЈ у Лучанима.

За суђење по овом поступку надлежан је Црквени суд Епархије жичке са седиштем у Краљеву, коме и достављам ову оптужницу на даљу надлежност.

Господин Милоје Стевановић је 3. јуна 2010. године у селу Лозница, општина Чачак, примио одбегле монахе из рашко-призренске Епархије. Наиме, на имању господина Милоја Стевановића настанили су се монаси који су напустили своје манастире у рашко-призренској Епархији након разрешења Епархије Епископа рашко-призренског Артемија од 13. фебруара и пензионисања од 4. маја 2010. године. Они су без благослова тадашњег администратора рашко-призренске Епархије напустили своје манастире 3. јуна 2010. године, а затим су се без благослова Епископа жичког настанили на приватним имањима на неколико места у Епархији жичкој. Једна група тих монаха се настанила на поменутом имању у Лозници код Чачка управо 3. јуна. О овоме је и сам господин Милоје Стевановић обавестио Епископа жичког својим писмом од 3. јуна 2010. године. И поред упозорења Епископа жичког Хризостома, упућеног преко намесника трнавског протојереја Саше Јоловића од 4. јуна 2010. године, господин Милоје Стевановић није отпустио одбегле монахе са свог имања. Исте монахе је након њиховог рашчињења 7. децембра 2010. године од Великог Црквеног суда СПЦ, и даље признавао за монахе.

Уједно, господин Милоје Стевановић је у више наврата учествовао на "богослужењима" које је вршио бивши Епископ, сада монах Артемије (рашчињен и враћен уред монаха 19. децембра 2010. године), у селу Љуљацима. Ове "службе" су вршене заједно са неколико рашчињених монаха који су напустили своје манастире у рашко-призренској Епархији у јуну 2010. године, а који су се, како смо поменули, настанили у Лозници на имању господина Милоја Стевановића.

Овим својим поступцима господин Милоје Стевановић је прекршио чл. 47. и 49. Правила и поступака за Црквене судове СПЦ. Истим делима је прекршио и следеће Свете Каноне: Апостолски 31; Гангрског Помесног Сабора 6; Антиохијског Помесног Сабора 4 и светог Василија Великог 1.

Тиме је господин Милоје Стевановић учинио преступ против црквеног поретка.

Узимајући све ово у обзир предлажем да се господин Милоје Стевановић казни

коначним искључењем из црквене заједнице.

Као доказ за ово прилажем изјаве господина Милоја Стевановића упућене Епископу жичком Хризостому у којима не негира присуство одбеглих монаха на свом имању у месту Лозница. Поред тога, прилажем неколико фотографија на којима се види да је господин Милоје Стевановић био присутан на "богослужењима" монаха Артемија у селу Љуљацима. Ово све потврђују фото и видео записи које можемо видети на неколико интернет портала.

Образложење

Господин Милоје Стевановић је, ако узмемо у обзир дешавања још од пре три године, свесно ишао у правцу расколничког деловања. Наиме, било је приметно његово деловање већ приликом штрајка глађу свештеника у Чачку у јануара 2008. године, које је тенденциозно медијски пропраћено. Исто тако, био је присутан са групом људи у порти чачанске цркве 30. марта 2008. године, да би подржао свештенике који су штрајковали глађу, приликом састанка комисије Епископа жичког са свештенством храма у Чачку. Исти је био врло активан у догађајима приликом освећења храма у селу Душковцима 17. јуна 2008. године, где је Епископ жички физички нападнут. Одбио је позив комисије Епископа жичког да дође на састанак због непослушности, а истовремено је захтевао да га исти Епископ прими због такозваног унијаћења, и тиме је показао колико је непослушан Цркви. У својим књигама, које је објавио, често оптужује архијереје СПЦ, као и неке свештенике. На тај начин господин Милоје Стевановић себе поставља изнад Цркве, тумачећи истину протестантским и расколничким методама. Својим најновијим поступцима и учествовањем на "богослужењима" монаха Артемија господин Милоје Стевановић се недвосмислено ставио на страну противника Цркве и рушитеља црквеног поретка.

црквеносудски тужилац

Епархије жичке
Миломир радић, јереј

ЗА ШТА ЈЕ КРИВ Г. МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ
члан УГ „Законоправило“

Поводом акта Епископа жичког Г. Хризостома Е. Бр.47/2011 и акта Ц.С. бр.42/2011, Удружење грађана „Законоправило“, са седиштем у Чачку, у циљу одбране свог члана господина Милоја Стевановића доставило је Црквеном суду епархије жичке

П И С М Е Н У О Д Б Р А Н У

I део: 1 - 6. стране
II део: 6 - 29. стране
III део: 8 страна са 10 страна прилога
(Свега 47 страна на формату А4) са

п р е д л о г о м

да се напред наведени акти пониште како би се обуставиле мере и правна средства која „Законоправило“ намерава предузети у циљу заштите свог члана.

Напомена: I и II део одбране доносимо у целости а III део (због преобимности) у најбитнијим деловима.

ЦРКВЕНОМ СУДУ ЕПАРХИЈЕ ЖИЧКЕ КРАЉЕВО

**ОДГОВОР НА ОПТУЖБУ ЦРКВЕНО-СУДСКОГ
ТУЖИОЦА**

Због непоштовања богослужбеног поретка, немилосрдног гажења светоотачког Предања, кршења Устава СПЦ, прописа о богослужењу и одлука СА Сабора СПЦ, као и због бројних саблазни, које су се као последице напред наведеног догађале (у Епархији жичкој), дошао сам до уверења да пут којим иде Владика жички и његови сарадници није пут који ме води ка Христу и ка спасењу.

Због тога сам одлучио да се склоним са тога пута, следећи поуке светих и богоносних Отаца нашијех*.

Из тих разлога сам се, средином 2010. г. Господње, одселио из Епархије жичке** у другу епархију, надајући се да ће у њој бити поштовано светоотачко Предање и богослужбени поредак, е да би пронашао мир свој.

Отуда је Ваша оптужница ирелевантна, у сваком погледу, а између осталог, и због месне ненадлежности епископа, тужиоца и суда, јер нисам Ваш епархиот.

Молим се Богу, да се Епископ жички врати светоотачком Предању, те да почне спроводити дату епископску реч, о Савиндану 2008. године, као и свој сопствени акт Е.бр.741 од 20. јуна 2008, у ком случају ћу се радо вратити своме завичају и у Вашу епархију, надајући се да ће се и Ви то м по враку, као браћа у Христу, истински обрадовати.

01. марта 2011. г. Господње.

грешни Милоје Стевановић

*Мој учитељ, блаженопочивши отац Сава Вазнесењски, нас је учио говорећи: „Кад видиш да неки поп, калуђер, владика или ма ко шепртља, одступајући од Предања, или приметиш да се на ма који начин слиз'о са папистима и ватиканцима, бежи од њега. Не узимај благослова од њих ни за живу главу...“ (Извор: аудио запис беседе о. Саве).

Свети Марко Евгеник упозорава: "Бежите, дакле, од њих, браћо и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо, јер се и сам Сатана прерушава у анђела светлости. Није онда, дакле, никакво чудо што се његове слуге претварају као слуге праведности, чији ће крај бити по делима њиховим... Но како вам је светим апостолима одређено, стојте **држећи предања која сте примили како писана тако и неписана!..**" (Извор: Сава Јањић, потоњи архимандрит и настојатељ дечански, *Екуменизам и време апостасије*).

Свети Герман Нови заповеда: "Налажем свом народу Божјем на Кипру, који сте истинска деца Католичанске Цркве, **да бежите главом без обзира** од свештеника који су пали у латинску обману и да не залазите у њихове цркве, нити да благослов из њихових руку случајно примате. Јер, боље је да се сами у кућама Богу молите, него ли да са латиномислећима заједно у цркве идете, да не бисте заједно са њима наследили пакао." (Извор: *исто*)

Свети Атанасије Велики учи: "Ходећи незаблудивим и жи-воносним путем, ископајмо око које нас саблажњава, не телесно већ умно. Ако се, наиме, епископ или презвитер, који су очи Цркве, неблагочестиво понашају (у овом случају се мисли на јерес) и **саблажњавају народ, треба се издвојити од њих**. Боље се, дакле, без њих окупљати у неком молитвеном дому него ли са њима бити вргнут као са Аном и Кајафом у геену огњену." (Извор: *исто*) (а јерес, тј. свејерес, је, по речи Св. Јустина, екуменизам).

**Спадам у људе који држе реч, поштујући јеванђељску заповест, да нам да буде да, а не не.

Надам се да ћете мом исказу, о томе да не припадам Вашој епархији, поклонити веру. Уколико, пак, изразите било какву сумњу с тим у вези, спреман сам на Ваше искање доставити многобројне материјалне доказе и предложити многобројне сведоке.

Напомена: подвлачења у фуснотама – М.С.
ЗА ШТА ЈЕ КРИВ Г. МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ
члан УГ „Законоправило“

И део

Акт епископа жичког Е.бр.47 од 21.1.2011, и оптужница црквеносудског тужиоца Епархије жичке од 14.2.2011. садрже **недопустиве превиде услед чега оптужницу ваља одбацити** као неосновану, необразложену, као и због (месне) ненадлежности.

Образложење

Креатори горе поменутих аката су превидели бројне релевантне чињенице, као што су:

1. Г-дин Милоје Стевановић је законити титулар своје имовине за коју је властан својом вољом ставити је на располагање било коме, па и православним хришћанима – монасима.

2. Воља титулара није условљена ни једним световним или црквеним прописом, нити Божијим Законом: Господ каже: *Ако хоћеш савршен да будеш, раздај имање...* Дакле, Господ не каже: *Раздај, нити не дај.* Него: *Ако хоћеш...*

3. Дакле, г. Милоје нема татора, па му владике Хризостом и Амфилохије ни на који начин не могу условљавати неотуђиво право на располагање његовом сопственом имовином.

4. Г. Милоје је са другом страном уговорницом сачинио облигациони уговор пред надлежним судом, затим тај уговор пријавио Управи јавних прихода и на добијено решење о разрезу пореза - порез платио.

Зар ја не могу са својим да радим шта ја желим. (Мт. 20.15).

5. Дакле, ради се о ваљаном, законитом, легалном и легитимном правном послу који нико, па ни помену-те владике, не могу оспоравати, осим ако имају жељу за имовином г. Стевановића, што би их довело у сукоб с 10. Заповешћу Господњом: *Не пожели ништа што је туђе*.

6. Надамо се да би поменуте владике могле да се задовоље чињеницом да господаре огромном кретном и непокретном имовином, која је створена прилозима и знојем верника, међу којима је и г. Стевановић – о чему сведоче бројна признања и грамате којима су га удостојили патријарх српски Г. Павле, владике жичке Г. Стефан и Г. Хризостом и многи други.

Дакле, оптужити човека зато што је своју имовину, о свом трошку, својом вољом, дао својима по крви и вери - представља анахронизам времена какав се не памти у СПЦ и остаће забележен у њеном летопису као случај који је у сукобу са здравим разумом и у сукобу са Јеванђељем.

7. Г. Стевановић је слободан грађанин коме никад, нигде, ни због чега, и ни под којим условима, нико није ограничио слободу кретања, па ни у село Љуљаке. Надамо се да неуспели покушај администратора Атанасија и Амфилохија који су силом своје самовоље покушали преко црквених средстава информисања да оклеветају г. Милоја – тужилац не сматра њиховим легитимним апсолутизмом, тј. „правом“ да решавају судбине људи попут онога што учинише мр Зорану Чворовићу.

8. Ни једним законом, каноном и црквеним прописом није забрањено г. Стевановићу да уђе у било коју православну цркву и да се тамо Богу моли. Овде не рачунамо небулозну одлуку вл. Лаврентија и још неких, који иначе не протежу своју месну надлежност

на г. Милоја, јер није њихов епархиот – а и да јесте, незаконите и саблажњавајуће акте и њихове актере не треба слушати, јер је казано: *Али ако и ми, или анђео с неба јави вам Јеванђеље друкчије него што вам јависмо, проклет да буде!* (Гал. 1,8).

9. Ктитор цркве у Љуљацима је благочестиви православни свештеник – за разлику од неких владичанских дворова па чак и цркава које су грађене средствима мафијаша, безбожника, па чак и непријатеља српског рода уз „благослов“ среброљубивих „пастира“.

10. Поменути цркву су освештеле владике СПЦ и то место никако не може бити неподобно за молитву.

Осим тога, зар хришћанину неко може замерити што се на таквом месту Богу моли са православним хришћанима.

Посебан апсурд представља покушај острашћених самовољника да „исперу мозак“ православном народу, да би га одвратили од молитве са Њ.П. Владиком Артемијем, за кога се зна да никако није могао бити замењен неким администраторима, јер нису били испуњени **условни основи** и то:

1. Њ.П. Владика Артемије је жив! Дакле, један од услова није постојао.

2. Нико, нигде, никад није ни покушао, а камоли доказао његову немоћ! Дакле, ни другог услова нема.

Осима тога, нико не може бити кажњен без претходног саслушања (чл. 218 Устава СПЦ)!

А кад тих основа нема – то је насиље, безакоње, самовоља, тиранија! *А тирјанству стати ногом за врат, то је наша дужност најсветија.*

Према томе: самовољни, антиканонски и противуставни акти, немају и не производе никакво дејство! Јер акт о уклањању Њ.П. Владике Артемија је безакоње

и тиранија! Осим тога, зар не рече патријарх српски Г.Иринеј: *Артемије је добар и честит човек?*

11. Сејачи нереди (који својим актима хоће да уведу тобоже ред) у колизији су са самим собом, са својим достојанством и са својом савешћу. Тако нпр. Еп. жички донесе акт којим каже да се одлуке Сабора имају стриктно поштовати; па онда те одлуке лично погази (а ту саблазан пренесе чак и РТС); његови најближи сарадници у Жичи, Краљеву, Пожеги, Студеници... такође безаконују ругајући се Предању, Сабору, Патријарху и себи самима.

Резултат безаконовања: полиција и телохранитељи на богослужењима.

12. Оптужница, осим тога, врви од формалноправних пропуста, неистина и недоследности које је чине правно ирелевантном и она представља велику ругобу и лакрдију недопустиву у (правном) поретку.

Које су то неистине? Пођимо редом:

1. У другом реду, испод наслова „оптужницу“, речи које се налазе иза речи: „Чачка“, па све до краја реченице су неистина!

2. У петом и шестом реду од првог до последњег слова – све је неистина!

3. На другој страни оптужнице, иза наслова „Образложење“, не налази се никакво образложење диспозиције оптужнице, него (невероватно али истинито!) 11 недопустивих пресуда о којима нико, никад и нигде није покретао поступак, нити подизао оптужнице, нити је оптужени давао одбрану – што веома подсећа на „суђења“ иманентна инквизицији, или човекоубицама попут Ј.В. Стаљина.

Ове пресуде, из тзв. образложења, стравичне су клевете и лажи:

Клевета I

„Г. Милоје... ишао у правцу расколничког деловања.“

Ко тужиоцу даде за право да изрекне ову пресуду о којој нико, нигде, никад није тужио, нити судио, нити пресудио?

Клевета I I

„Штрајка глађу свештеника...“

Ко, кад и где је поменуо реч „штрајк“?

Увидом у саопштења за јавност и у средствима информисања се јасно види изражен став: род ђавољи (па и ђавоимана дела као што је безаконо служење) се одгони постом и молитвом. Свештеници и народ су, дакле, постили строго (без узимања хране) и молили се да се ђавоља управа отера из олтара цркве.

Клевета III

„...Тендециозно медијски пропраћено.“

Прво, није тенденциозно. А друго, ту медијску активност су изазвали арх. намесник трнавски, секретар Владике и сам Владика, јер нису хтели да разговарају са представницима лаоса Божијег, нити да саслушају њихове молбе.

Што се тиче г. Стевановића истина је ово:

Прво, он је у делегацијама (које владика није хтео да прими) био три пута молећи, плачући, клечећи... А, друго, никад (!) није учествовао ни на једној конференцији за штампу, чак ни у публици. Отуда је пресуда из образложења у оптужници, која се на њега односи још апсурднија.

Клевета IV

„...Био присутан... у порти... 30. марта 2008.“

Ова пресуда би морала да објасни бар две ствари:

Прво, да ли је хришћанину забрањено да буде у порти? Ко, где и кад је то забранио? (Основно правно правило: оно што није забрањено – дозвољено је).

Друго, у тој истој порти пред целим светом председник комисије г. Радош Младеновић изјави: „Па, Милоје, много ти хвала на твојој дуготрпељивости“ (в. Ју тјуб: „Грешни Милоје љуби руку попу новотарцу“).

Клевета V

„Исти је био врло активан у... Душковцима 17. јуна 2008.“

А истина коју сведочимо је ово:

1. Г. Стевановић је ушао у храм, целивао икону, оставио прилог, а затим најсмерније стао крај цркве и молио се;

2. Ничим није наговарао свештеника да се руга Предању и да незаконује приликом читања заамвоне молитве;

3. Ни малим прстом није мрднуо, већ је са крајњим смирењем посматрао Дмитра Луковића и његове перјанице како гурају и ударају клечећи народ;

4. Реч једну једину није изговорио осим молитве.

Све што је више од овога – бесрамна је лаж и клевета, коју су изнели поп Бранко Керкезовић и крунски сведоци Атанасије Јевтић, који је догађај видео из Тврдоша и о томе сведочио, и о. Јован Радосављевић који је (по сопственом признању, пред много људи, наговорен од Иринеја Буловића) сведочио из Н.Сада шта је било у Душковцима. Овим „истинама“ се придру-

жује и г. тужилац који је још „часнији“ јер истину у Душковицима „види“ из Краљева, али са дистанце од две и по године, чиме је срзао углед тужилаштва на ниво Атанасија Јевтића.

Клевета VI

„...Где је епископ жички физички нападнут.“

1. Какве то има везе са г. Милојем Стевановићем?

2. Ко, где, кад, како, чиме нападе Еп. жичког?

3. Тужилац има шансе да напредује попут о. Јована Лукића, који је ревносно и јавно засведочио шта је васељенски патријарх Атинагора рекао кад се епископ Хризостом завладичио. Чињеница да је Атинагора умро 16. г. пре тог догађаја, само је потврдила „правду“ клеветника: ако чињенице говоре супротно – *уто-лико горе по чињенице!*

Клевета VII

„Одбио је позив комисије Епископа жичког...“

Ову пресуду не би смео себи допустити ни рђав црквењак, а камоли тужилац.

Тужиочевој ароганцији и произвољној самољубивости препоручујемо да погледа доказ објављен на страни 88 књиге „Не помичи старе међе“, 2. издање, ЛИО Горњи Милановац, 2008, или да га потражи у архиви чачанске цркве.

Клевета VIII

„...Захтевао да га исти епископ прими... и тиме је показао колико је непослушан Цркви“.

Оваква таутологија у пресуди тужиоца у тзв. обрзложењу је испод вашарског нивоа.

1. Какво би тражење да епископ прими делегацију на разговор могло бити пресуђено као непослушност Цркви г. Милоја Стевановића?

2. Осим тога, сви апели, сва тражења, све молбе, сви захтеви, сва писма управо су инсистирали на послушности Цркви (Предању, прописима, одлукама Сабора) које су руглу и непослушности извргли најближи сарадници епископа жичког!

Клевета IX

„У својим књигама... оптужује архијереје СПЦ као и неке свештенике“.

Ова пресуда би морала одговорити:

1. У којим књигама је осуђен један једини архијереј или свештеник од стране г. Стевановића?

2. Како гласи та оптужба?

3. Ко су оптужени?

Тужилац очигледно осуду безакоња сматра осудом човека. Ово прво је обавеза сваког хришћанина, а ово друго засигурно неће наћи у књигама г. Стевановића. Очигледно, он није прочитао те књиге, него је некеме поверовао на часну реч. То је штета, и то двојструка, јер тај коме је поверовао нема части. А друго, по оцени многих компетентних људи из јавног, духовног и културног живота нације, из књига г. Стевановића би се могло доста тога душекорисног сазнати.

Клевета X

Претходним пресудама, тужилац додаје и следећу: „Милоје Стевановић себе поставља изнад Цркве...“

Тужилац овде преузима „мисли“ архијерејског намесника пожешког чувеног по ругању Предању и кривотворењу истине, који у својој упропаститељској

делатности, између осталог, саблазни народ прислањајући бадњак уз Цркву уочи католичког Божића. Докази за речено се налазе на стр.111-120 исте књиге, и у тексту „Борбе за веру“ „Покатоличио се српски поп – Да ли архијерејски намесник Дмитар Луковић мудрује или лудује?“

Клевета XI

Круна тужиочевог лакрдијања и блудничења са чињеницама је ова пресуда из тзв. образложења:

„Својим најновијим поступцима и учествовањем на богослужењима монаха Артемија господин Милоје Стевановић се недвосмислено ставио на страну противника Цркве и рушитеља црквеног поретка“.

Тужилац би морао ову „пресуду“ да поткрепи са бар два аргумента:

1. Ко, где, кад, у ком поступку, пред којим органом утврди да је Њ.П. Артемије „противник Цркве и црквеног поретка“?

2. Јесу ли „пријатељи“ Цркве и „чувари“ црквеног поретка:

Они што кажу да су екуменисти, а екуменизам је, по оцу Јустину, „свејерес“;

Они што клече и кмече пред папом, срамотећи васцели род наш;

Они што од папе примају прстење и напрсне крстове;

Они што уводе католике у наше олtare;

Они што саслужују са јеретичима;

Они што се моле по синагогама са онима који одбацују Христа као Спаситеља;

Они што лажу и бију народ;

Они што ломе кости по Дечанима;

Они што разваљују туђе келије и фиоке по свети-
њи манастира Грачаница;

Они што изагнаше Св. Јустина са факултета;

Они што оспоравају бесмртност душе;

Они што новотаре и батаљују олтаре;

Они што богослуже правећи се да верују у Бога, а
верују у полицију и телохранитеље;

Они што православне монахе и владику са ши-
птарском полицијом изгоне из манастира;

Они што продају веру за вечеру...

3. Ако је г. тужилац уз „чуваре поретка“ који су
наведени у тачки XI/2, било би добро да нам то дојави
да то обелоданимо пред Богом и родом и да истовре-
мено упутимо јавну честитку господину Милоју Стева-
новићу која би у том случају гласила:

Благо теби, Милоје Стевановићу, кад те изружи-
ше, оптужише и једанаестоструко осудише ови што
бране нашу веру и нашу свету Цркву од владике Арте-
мија, верног народа српског и тебе.

Најзад, молићемо се Богу да нашу свету Цркву
сачува од људи попут тужиоца, а да тужиоца сачува од
њега самога.

ЗА ШТА ЈЕ КРИВ Г. МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ **члан УГ „Законоправило“**

II део

Уводна реч

Удружење грађана „Законоправило“ настало је почетком 2008. године, са жељом да обједини све заинтересоване у одбрани богослужбеног поретка СПЦ и Светог Предања наше вере, угроженог неопротестантским модернизмом и презирањем одлука СА Сабора о богослужењу.*

У међувремену, десило се да се на удару „инквизиције“ у СПЦ нађу многи и многи, па међу њима и поједини чланови УГ „Законоправило“. Међу њима је и г. Милоје Стевановић, један од чланова нашег Удружења, коме пред Црквеним судом Епархије жичке прети тужба зато што је примио избегле црноречке монахе на своје имање у селу Лозница код Чачка и присуствовао службама Божјим у храму у Љуљацима крај Горњег Милановца.

УГ „Законоправило“ је зато решило да оформи групу за анализу ове потенцијалне тужбе, и да нашу јавност обавести о чему је, у случају г. Милоја Стевановића, реч. Као и увек, надамо се да ће хришћанска љубав и разум победити, поготову у времену у коме су мржња и неразум, на први поглед, јачи од свега.

Нека нас све Господ просветли на спасење!

Одговор на оптужбу због милосрђа

Прва оптужба на рачун г. Милоја Стевановића тиче се његовог милосрдног дела – примање братије манастира Црна Река која је, зато што је админи-

стратор епархије рашко-призренске, митрополит Амфилохије, одбио да им даде канонски отпуст, напустила своју свету обитељ на Св. цара Константина и царицу Јелену, 2010. Томе је претходила одлука СА Синода СПЦ да се епископу рашко-призренском г. Артемију одузме право духовног руковођења својом духовном децом. Слажући се са ставом игумана црно-речког Николаја да „отац остаје отац, и када више није директор“, монаси су пошли за својим духовником. Група српских интелектуалаца написала је прозбу за њихово удомљење, обраћајући се свим архијерејима СПЦ следећим отвореним писмом:

>>ПРОЗБА ЗА УДОМЉЕЊЕ МОНАШТВА
РАШКО-ПРИЗРЕНСКЕ ЕПАРХИЈЕ
(отворено писмо епископима СПЦ)

*„Нека праведник чини правду,
а освету нека остави Богу“
(Свети Николај Жички)*

Часни оци архијереји,

Обраћамо Вам се овим вапајним умољенијем, јер је једна непромишљена одлука Сабора СПЦ (донета тесном већином), којом се владика Артемије разрешава управљања Епархијом рашко-призренском, унела смутњу међу монаштво и верујући народ.

Одлуку о умировљењу на окупираној територији пратила је и друга, не мање исхитрена: забрана да владика одабере манастир на Косову и Метохији у коме би остао, иако је у Рашко–призренској епископији провео 33 године. Забрана о владицином повратку на распето Косово монаштво и верујући народ онеспокојила је сасвим.

Ових дана, на почетку Петровског поста, отворила се још једна тешка рана на многострадалном косовскометохијском и лазаревском телу Епископије рашко–призренске. То је и разлог што Вам упућујемо своју коленопреклону молбу, јер су монаси ове епископије решени да иду тамо где им је духовни отац. О овом

призиву Св. Григорије Палама сведочи: „Ако очеве по телу треба поштовати и волети, толико више треба да поштујеш и волиш оце који су те родили по духу“ („Књига о светој послушности“, стр. 129).

Одлука Светог Архијерејског Синода да забрани епископу Артемију да духовно руководи својим верним чедима, покренула је монашке збегове са распетог Косова и Метохије и из Немањине Рашке. Оно што нису успеле да ураде хорде шиптарских терориста, урадила је једна сурова синодска одлука, у потпуности противна Светом Предању и учењу Православне Цркве, јер „ко се одриче духовног оца, одриче се Христа“ (Св. Симеон Нови Богослов).

Десетине монаха и монахиња одлазе из царских и краљевских лаври које су у најтежим годинама сачували, из најплоднијих духовних расадника Српске Цркве, идући за својим пастиром добрим, јер његов глас чују и његове речи разумеју (Уп. Јн. 10, 14 – 16). Сва њихова кривица састоји се у томе што не желе да буду духовни сирочићи, који ће своје душе оставити без истинске очинске бриге, оног који их је призвао у манастирске пустиње и кроз кога су спознали Спаситеља.

Ваша Преосвештенства, у време трагичног разарања свих националних установа, када нам пред очима нестају војска, просвета, здравство, правосуђе, привреда, сва заоставштина наших предака, не смемо да изгубимо и ово велико монашко стадо. Бранећи им слободу на нераскидиву духовну везу опоменимо се и речи светих отаца, стубова православне вере, који нас у залогу безвремености свевремено уче: „Ако по благодати Божјој нађеш (а ако потражиш, свакако ћеш наћи) учитеља у добрим делима, пази на себе и гледај да не чиниш ништа супротно његовој вољи“ (Св. Василије Велики, "Књига о светој послушности", стр. 75). Најзад, ко је спреман, и у име чега, да се нађе на супротној страни од Св. Максима Исповедника, који духовној деци каже да се пазе профаног искушења: „Не примај прекоре упућене оцу и не одобравај ономе који га понижава, да се Господ не би разгневио на дела твоја и збрисао те са земље живих“ („Књига о светој послушности“, стр.115, објављена са благословом Митрополита црногорског Амфилохија, Цетиње, 2001).

Зато Вас, Ваша Преосвештенства, молимо да учините све „да не пропадне ниједан од оних малих“ (Мт. 18, 14) који сада напуштају манастире Рашко-призренске епархије, трагајући за но-

вим монашким домом, већ да их примите под Ваш владичански омофор. Пружите милост онима који су прогнани због одбране Предања наше Свете Цркве, јер ћете тако потврдити речи Светог владике Николаја, да „тамо где има праве вере, има и праве милости“. Нека Ваше свете деснице сачувају „стадо Христово од вукова неповређено“ (Св. Јосиф Волоцки), па ћете тако очувати зрно соли којим ће се све осолити у временима која долазе.

У светом задатку удомљења избеглог рашкопризренског монаштва, чији ће број превазићи укупан број монаха и монахиња појединих Помесних Цркава, немамо право на страх, малодушност и одуговлачење, јер ће се испунити страшна опомена Божија – тако, „пошто си млак, и ниси ни студен ни врућ, избљуваћу те из уста Својих“ (Откр. 3, 16). Ваша Преосвештенства, у спровођењу у дело овог праведног црквеног и националног задатка, имаћете сву подршку и помоћ пробуђених православних Срба, али се пре свега надајте у помоћ Божију, јер песниковом речју „прегаоцу Бог даје махове“.

У Београду,

Уочи Светог мученика Јустина философа

14/1. јун 2010.

*Целивајући Ваше свете деснице,
до краја одани на путу Светог Саве:*

проф. Слађана Алексић, Косовска Митровица

проф. др Вера Бојић, Београд

проф. др Драгиша Бојовић, Ниш

проф. Игор Војиновић, Косовска Митровица

Владимир Димитријевић, Чачак

Коста Димитријевић, Београд

Предраг Р. Драгић Кијук, Београд

Милорад Турић, Београд

др Милан Ивановић, Косовска Митровица

др Марко Јакшић, Косовска Митровица

мр Иван Јовановић, Косовска Митровица

проф. др Слободан Костић, Речане, Косовска Каменица

Момир Лазић, Крушедол

проф. др Радмила Маринковић, Београд

Ангелина Марковић, Београд

др Марко С. Марковић, Орлеан, Француска

протојереј-ставрофор др Матеја Матејић, Охајо, САД

проф. др Милан Мићуновић, Крагујевац
 Љубица Милетић, Београд
 проф. др Марко Павловић, Крагујевац
 Душко М. Петровић, Београд
 др Витомир Перић, Косовска Митровица
 проф. др Милан Петровић, Ниш
 проф. др Љубомир Протић, Београд
 проф. др Тиодор Росић, Београд
 асис. мр Соња Спасојевић, Крагујевац
 проф. Владан Томовић, Косовска Митровица
 проф. др Љиљана Чолић, Београд
 асис. мр Зоран Чворовић, Краљево<<

На жалост, одговора на ову прозбу није било. Пошто је г. Стевановић годинама био поклоник црноречке светиње, он је решио да монасима пружи гостопримство, док се њихов канонски статус не реши. О томе је медијима дао изјаву у којој је истакао да не жели да се меша у црквене послове, него да помогне невољнима.

Показујући своје хришћанско смирење и поштовање црквених власти, г. Стевановић је о свом чину милосрђа обавестио надлежног епископа жичког, г. Хризостома (на шта му је одговорено да треба да монасима откаже гостопримство, што он, из разлога хришћанске савести, није могао).

За време свог боравка у Лозници, монаштво Црне Реке доследно је поштовало одлуку администратора ЕРП о забрани свештенодејства, о чему су такође обавестили надлежног епископа жичког г. Хризостома:

>>ЊЕГОВОМ ПРЕОСВЕШТЕНСТВУ ЕПИСКОПУ ЖИЧКОМ
 Г.Г. ХРИЗОСТОМУ
 Ваше Преосвештенство, благословите!
 Овим путем Вас обавештавамо да ће братство манастира

Црна Река од 03.06.2010. године једно време боравити на подручју Ваше Епархије и то у приватном смештају у селу Лозница у околини Чачка. На месту нашег пребивања клирици неће свештенодејствовати. Време нашег боравка ће зависити од добијања канонског пријема у некој од Епархија СПЦ. Својим боравком у Вашој Епархији не желимо да ширимо смутњу у народу или да обављамо било какву антицрквену делатност. Стицај околности нас приморава да се само тренутно налазимо у Вашој Епархији. Молимо Вас да нас разумете и да ово наше обраћање схватите као израз наше спремности да својим присуством на подручју Ваше Епархије ни на који начин не утичемо на мир и поредак у њој устројен.

У нади да ћете имати разумевања за нашу невољу, проси Ваше свете молитве и благослов и целива свету десницу Вашег Преосвештенства

Лозница

04.06.2010. године

Протосинђел Николај Николић

са својом у Христу братијом<<

Поставља се питање: да ли је гоњене монахе требало примити или није?

Учење Цркве је јасно, и изразио га је Свети Теодосије Кијево – Печерски (11. век), у поуци свом духовном сину (Светигора, Велики пост 1993):

>>Имам за тебе реч, кнеже богољубиви, ја Теодосије, худи раб Пресвете Тројице, Оца и Сина и Светога Духа, у чистој и правоверној вери рођен и васпитан у добру, и научен од правовернога оца и матере који ме добром закону учашу. Веру, пак, латинску не примајте нити обичаје Латина држите и од причешћа њиховог бежите и карактера им се гнушајте. Вера је Латина наопака и закон њихов нечист, они иконе не целивају и меса у посту једу, служе на бесквасном хљебу... Мноштвом јереси својих сву су земљу обе-

шчастили...

Чувај се, чедо, кривовераца и сваког разговора са њима, јер се и наша земља њима напуни. Ако ко спасава душу своју, чини то само живећи у Православној Вери. Јер, нема друге вере боље од наше Свете Вере Православне...

Исто тако, не приличи, чедо, туђу веру хвалити. Ко хвали туђу, на своју (Православну) Веру хули. Ако неко буде хвалио своју и туђу, тај је двојеверац, близак јереси... Ако ти ко каже - "и ваша и наша вера је од Бога", ти овако одговори чедо: "Кривоверче, зар ти и Бога сматраш двојеверним?! Не чујеш ли за ове шта Писмо каже: Један Господ, једна Вера, једно Крштење (Еф. 4,5)!"

И тако, чедо, чувај се таквих и свагда стој за своју Веру. И хвали је непрестано а са њима се не братими, него их се клони и у својој се вери подвизавај делима добрим! Милошћу, пак, милуј не само људе своје вере него и вере туђе. Видиш ли кога наог или гладног или зимом или злом притиснутог, био то Јеврејин или Сарацен (муслиман) или Бугарин или јеретик Латин или незнабожац - свакоме буди милостив и од несреће га избављај, ако можеш, и плате од Бога нећеш бити лишен!

Јер, Сам Бог и данас помаже незнабошцима као и хришћанима; незнабошцима иноверцима дарује се од Бога у овоме веку старање, али у будућем биће туђи добродетељи (врлини)...

Чедо! Ако буде потребно чак и да умреш за Свету Веру своју, смело иди у смрт! Тако су за веру и Светитељи умирали, а сада живе у Христу!...<<

Дакле, милосрђе треба чинити и људима других вера, што је г. Стевановић у свом животу и раду пројављивао, примајући на посао у своју фирму (КМН) једну римокатоликињу и једну муслиманку, када су се ове жене нашле у тешким животним околностима.

Епископ Атанасије (Јевтић), у свом тексту „Теодор Јангу: Канони и богослужење“ (Жички благовесник, Божић 2010.), чак тврди да је с јеретицима могуће и помолити се – из милосрђа:

>>Био један Свети подвижник у Египту, у месту пустом; а био и један од јеретика Манихејца, који је боравио далеко... И дође неки од истомишљеника његових и посети овога Светога увече... па дође да преспава код њега. Старац је знао да је он Манихејац, али ничим му није то показивао. Пре но што је тај и покуцао, Светитељ му је отворио врата и обрадова му се; затим га је привео да се помоле и да он ту нађе спокоја, и да одспава код њега. А ноћу му овај Манихејац рече: „Како ниси био нимало подозрив према мени? Ти си Божији човек!" И тад се поклони пред његовим ногама, и рече: „Ја, оче свети, од сада сам православац, од данашњег дана". И отада остаде са Старцем" (из рукописа Велике Лавре у Св. Гори, бр. В 108 (228), л. 115а-115б). <<

Дакле, из свега наведеног, јасно се види да милосрдан треба бити и према иновјерцима, а камоли према једноверној и једнокрвној браћи, поготову ако су та браћа све оставила и пошла за Христом као монаси.

Ставити г. Милоја Стевановића на суд због његовог човечног поступка према црноречком братству крајњи је доказ окамењене неосетљивости наших, потоњих времена, у којима се, по речи Еванђеља, умножило безакоње и охладнела љубав многих.

Стога ми чврсто верујемо да се у Епархији жичкој *никоме неће судити због учињеног милосрђа.*

Присуство на служби у Љуљацима

У случају епископа рашко-призренског г. Артемија начињена су многобројна кршења канонског права, о чему је јавности упутила апел група угледних српских интелектуалаца:

>>ЗА ОЧУВАЊЕ ЦРКВЕНОГ ЈЕДИНСТВА

(Обраћање српској православној јавности)

*„Што смо даље од Бога,
то смо даље једни од других.”*

(Патријарх Павле)

*Они који се мире са расколом и поделом
чине тежи грех од оних који су то изазвали,
јер поричу вољу Божију да сви буду заједно
и једно на крају историје.*

(Патријарх Иринеј, у Бечу, септембра 2010)

Историја нас учи да ништа тако силно не радује наше непријатеље као српске деобе и омразе, јер је сваки братски раздор неповратно смањивао број потомака Св. Саве и истовремено повећавао број балканских топонима који само именом сведоче да су део српског раскућеног народног имања. После свих историјских деоба, поделе с почетка трећег миленијума прете да Србе коначно претворе у патуљасте и духовно обогалени народ европске периферије. По линијама фолклорних и језичких посебности, планери глобалне Империје усецају границе којима откидају делове српског националног организма. Тако се пред очима политички обезглављених и идејно дезоријентисаних Срба, спроводи геополитички експеримент окултне мотивације и фантастичних размера - наречја и дијалекти постају непостојећи језици, завичајност се претвара у националну свест, а географске области и историјске творевине окупатора у нове приватне државице расрбљених и србомрзачких псеудонационалних елита. Остатак народа, који себе још увек сматра наследником Св. Саве, подељен је на социјалне разреде колонијалног типа и поцепан и посвађан, одавно мртвим, европским идеолошким „измима”.

И најзад, почетком ове године отров братског раздора излио се и на сам темељ српског народа - његову светосавску Цркву. Историјско искуство нас опомиње да се ради на реализацији завршног чина пројекта духовне разградње Срба, јер је Српска Црква у прошлости, и у условима окупације и слома државних установа, успевала да буде сигурна чуварка нашег националног етоса. Зато свесни свих опасности овог историјског часа, али и

тежине греха братског раздора у Цркви Христовој, због кога ту-гује и рида сва Небеска Србија, морамо да још једном вапајно укажемо на узроке који су довели до тога да Црква Св. Саве почетак Божићног поста дочека подељена и завађена.

Спорови који данас потресају Српску Цркву и прете да разбију мир и јединство Тела Христовог, последица су урушавања ауторитета црквеноправног поретка, које је започело 11. фебруара ове године, одлуком СА Синода о привременом уклањању епископа Артемија (Радосављевића) са управе над Епархијом рашко-призренском. Већ тада је постало јасно, да ће два елемента ове несрећне синодске одлуке код највећег броја православних Срба побудити сумње у добронамерност њених доносилаца. На удару Синода нашао се, нико други, него „владика-мученик” са распетог Косова и Метохије, и то одлуком која је противна 12. правилу Картагенског сабора, Правилу Седмог помесног цариградског сабора, као и чл. 111. Устава СПЦ, који прописују да епархијска служба епископа може да престане само на основу одлуке СА Сабора. Ова неканонска и противуставна одлука убрзо је посејала горко семе раздора и смутњи, како у самој Рашко-призренској епархији, тако и у целој Српској Цркви. Уклоњени владика, мноштво рашких и косовскометохијских црноризаца, али и велики број верних чедна наше светосавске Цркве, изразили су јавно неслагање са оваквом одлуком СА Синода. У таквој ситуацији СА Синод, уместо да у духу црквене икономије преиспита једну црквеноправно разарајућу одлуку, доноси акте којима кажњава неутихнуле бранитеље Светих Канона. Тактика СА Синода, да демонстрацијом силе брани сопственом одлуком урушен црквеноправни поредак, показала се као нецелисходна и штетна за интересе СПЦ. Неповеће између рашко-призренског монаштва, које се са сваком казном и медијском пашквилом поистовећивало са збогом прогоњеним у сопственој Цркви, и Синода и његовог администратора, расло је из дана у дан.

Мудрост која је недостајала Синоду, очекивала се од мајског заседања СА Сабора – да случај владике Артемија врати у канонске и уставне оквире. Било је то најмање што су за добро своје Цркве могли да ураде архијереји, који су се у епископској заклетви обавезали да ће „чувати Свете Каноне чврсте и ненарушене до краја свог живота”. У овом случају то је значило да СА Сабор поништи неканонске и неуставне одлуке СА Синода, а потом покре-

не канонски ваљан црквеносудски поступак, у коме би епископу Артемију било омогућено право на одбрану и правично суђење. Уместо тога, Сабор је тесном већином од 21 епископа (од укупно 44) одлучио да владика Артемија трајно разреши дужности епархијског архијереја, али мимо случајева предвиђених у чл. 111. Устава СПЦ (канонска осуда, доказна немоћ, престанак једног од услова који се захтевају код избора архијереја и оправдана молба за пензију). Каснији медијски покушаји да се уклањање владике Артемија оквалификује као канонска осуда, посебно у вези са објављивањем тзв. опширног и документованог извештаја СА Синода о канонској одговорности епископа Артемија, нису могли да оповргну чињенице, садржане и у самим актима СА Сабора и СА Синода. Тако се у акту о разрешењу епископа Артемија од 4. маја (АС бр.66/зап. 161), СА Сабор позива на чл. 69. тач. 29. Устава као правни основ своје одлуке („врши и друге послове који му по овом Уставу и по црквеносудским прописима спадају у надлежност”), а не на тач. 27. истог члана Устава, која уређује судску надлежност Сабора.

Свесни да се ћутањем нећемо оправдати пред Богом, свetim прецима и потомцима ако се буде цепао свети хитон наше светосавске Цркве, још тада смо упозоравали да ће неуставна и неканонска мајска одлука СА Сабора бити „извор трајног беспоретка у СПЦ, а владика Артемије тек прва жртва таквог стања” (*Апел за одбрану правног поретка СПЦ*).

Да су ауторитет црквеноправног поретка и јединство СПЦ озбиљно нарушени, показали су догађаји који су уследили после мајског Сабора. Синод је наставио са покушајима да силом власти васпостави собом урушени поредак, док су владика Артемије и њему одано монаштво чинили канонске преступе дисциплинског карактера, како би сопствено ревновање догматима и Светом Предању заштитили од прогона црквених власти. Низале су се, једна за другом, одлуке Синода којима се владика Артемију забрањивало: да борави у неком од манастира своје Епархије, да духовно руководи својим монаштвом, да говори на конференцијама у Београду и Петрограду, и најзад, као врхунац овакве неканонске праксе, изречена му је забрана свештенодејства. У међувремену, привремена административна управа Епархије рашко-призренске покренула је црквеносудске поступке против десеторице јеромонаха, од преко 80 монаха, монахиња, искушеника и искушеница који су

напустили Епархију без канонских отпуста, јер се нису мирили са неканонским и неуставним стањем у њој.

Због тога смо на почетку Петровског поста јавно упозорили епископе СПЦ да се наставило са доношењем „непромишљених и исхитрених одлука”, којима су се „отварале нове тешке ране на многострадалном косовскометохијском и светозазаревском телу Епископије рашко-призренске” (Прозба за удомљење Рашко –призренског монаштва - отворено писмо епископима СПЦ). Међутим, добронамерности и снисходљивости није било, а сваком новом одлуком међу браћом у спору бацано је ново семе подозрења и раздора. Тиме је, на жалост, Српска Црква била све даља од „човекољубивијег решења”, којим би се зацелиле ране нејединства на њеном Светом Телу.

Како се за трагичне и непромишљене одлуке црквених власти у вези са Рашко-призренском епархијом тешко могло наћи упориште у црквеноправним прописима и светоотачком учењу, њихови доносиоци су их здушно ојачавали позивањем на патријарашки ауторитет. Тако се сваког дана пред очима српске јавности немилице трошио на дневне црквенополитичке потребе углед Патријарха Српског, који је тако високо уздигнут за време блаженочившег Патријарха Павла, а свенародно потврђен на његовој сахрани.

Стрепећи за целину наше мученичке Цркве, али и бринући да се не изгуби душа ни једног православног Србина, а посебно најбољих од нас – монаха и монахиња, обратили смо се пред јесење заседање још једним отвореним писмом СА Сабору СПЦ, уверени „да у случају владике Артемија одлука новембарског, историјског сабора, неће противречити Духу Светоме и да ће потврдити целомудреност наших архијереја” (*За превазилажење смутње - отворено писмо епископима СПЦ*).

Нажалост, светодуховска мудрост није била показана ни на овом заседању СА Сабора СПЦ, јер су се по други пут у овој години појединим члановима Сабора учинили ближим и кориснијим поступци народних посланика, од поступака Светих Отаца Васељенских и Помесних сабора. Скупштинским прегласавањем, за разлику од светоотачког „спасоносног економисања повереним душама”, донета је трагична одлука о рашчињењу владике Артемија.

Ако смо после мајске одлуке СА Сабора били даље од

човекољубивијег решења, после новембарске одлуке СА Сабора ближи смо сверазарајућем расколу. И док за раније одлуке највећим делом сnose кривицу они који су их доносили, као чланови синодских и саборских већина, грех раскола би био, речју Св. Јустина Ћелијског, „лични грех свакога од нас, и свенародни грех”.

Јер, и на једној и на другој страни, још увек потенцијалног раскола, има чињења која, нажалост, не доприносе да се јаз превазиђе и рана исцели. Не смемо дозволити да будемо жртве сопствене сујете - не признајући своје грешке, јер како рече Достојевски: „сви смо криви за све”.

Да би у задњи час учинили одсудни подвиг, и на радост Небеске Србије, а на жалост српских непријатеља отклонили несрећу деоба и раскола која се надвила над Српском Црквом, морамо да се наоружамо и укрепимо саветом наших светих предака. Тај спасоносни, богоподобни савет налазимо, управо, код Св. Јустина Ћелијског, духовног родитеља владике Артемија и његових земаљских „судија”.

Свети Јустин, пишући СА Сабору поводом „америчког раскола“, изазваног сменом епископа Дионисија, најпре се бави духовним узроком овог раскола. „Не би дошло до овог убиственог раскола”, вели он, „да смо за врховно мерило имали Свете Каноне Светих Отаца и Сабора, јер бисмо гледали не само на Дионисијеве погрешке већ пре свега на опште црквено добро – спасење, мир и јединство деце Божије, једноверне и једнокрвне браће наше – и оне са мањим и оне са већим гресима, у јединству једног Црквеног Тела Христовог”. Зар се на исти начин на минулим СА Саборима није гледало и на ничим доказане „погрешке” владике Артемија?

Св. Јустин даље опомиње српске епископе да следе примере Светих Отаца, „који су богомудро и човекољубиво поступали мирољубиво, са једним јединим циљем: чувати јединство Цркве у вери, миру и љубави, ради спасење поверених им људи и народа”. „Код њих није било свадљивости и осветољубивости”, упозорава Св. Јустин Ћелијски, „злопамтљивог неопраштања и тражења сопствене правде”. Он посебно истиче „праксу Васељенске Цркве Православне” из које видимо „како се треба односити према великом и наданђеоском достојанству апостолског чина епископског”. „Очигледна је историјска чињеница: ни према најгорим

епископима-јеретицима, као што су Несторије, Диоскор и други, Свети Оци нису поступали без редовног поступка, трикратног позивања, саслушања, јавног претресања и саборног суђења, и тек после тога их лишавали катедара и чинова”. Да ли се у случају владике Артемија било шта применило од светоотачке праксе на коју се позива његов духовник Св. Јустин Ћелијски, или његово духовно дете не заслужује ни црквеноправни статус који су у историји Цркве уживали оптужени јеретици?

И најзад, Св. Јустин Ћелијски нас упућује на начин којим једино можемо да спречимо цепање наше Мајке Цркве. *„Пре свих нас позван је, и има богодане моћи, уклонити овај самоубилачки и србоубилачки раскол Свети Архијерејски Сабор Српске Православне Цркве, користећи спасоносно средство црквене икономије, и по угледу на Свете Оце и Светог Саву, проналазећи неко човекољубивије решење, по речима светог 5. Канона Првог Васељенског Сабора, то јест неко свецелисходно и свебогоугодно решење”. Да поновимо, то би у случају владике Артемија значило поништавање свих неканонских и противуставних одлука и омогућавање правичног и на канонима утемељеног суђења. Зато сви треба да имају на уму општеобавезујућу поуку 1. правила Св. Кирил Александријског: „Свака од наших ствари, када се правилно чине по канонском добропоретку, не могу нам произвести никакав немир, а ослобађају нас и од ружења од неких, и већма нам и похвалу изазивају од добромислећих. Јер, ко неће одобрити беспристрасни суд, када се о нечему доноси? Или, како неће бити без прекора кад се право и законито суди, а већма ће бити сваке хвале?”*

Оно што нам се данас чини немогућим, постаће могуће, учи нас светитељ Ћелијски, после истинског покајање свих православних Срба, како верног народа, тако и његових црквених старешина, како осуђених, тако и оних који им данас суде. По узору на ревнитеља Ћелијског, нека се у ове дане Божићног поста свако најпре покаје за своје грехе. *„Претворимо своја срца”,* саветује нас Св. Јустин, *„у покајничке сузарнике. И Благи Господ смиловаће се на нас, и избавити нас из овог душегубног пакла”.*

На Св. цара Уроша и

преп. Јоникија Девичког, 2010. г.

ПОТПИСНИЦИ:

- Протојереј-ставрофор др Матеја Матејић
- Прим. др сци мед. Љиљана Абрамовић Савић, педијатар
- Проф. др Вера Бојић, лингвиста
- Проф. др Драгиша Бојовић, теоретичар књижевности
- Мр Владимир Димитријевић, књижевник
- Предраг Р. Драгић Кијук, књижевник
- Слободан Драгутиновић, адвокат
- Спасоје Јовановић, редитељ
- Проф. др Мирољуб Јоковић, теоретичар књижевности
- Момир Лазић, књижевник
- Проф. др Љубомир Протић, математичар
- Милунка Малбашић, економиста
- Ангелина Марковић, правник и информатичар
- Проф. др Марко Павловић, правник
- Проф. др Милан Петровић, правник
- Проф. др Тиодор Росић, теоретичар књижевности
- Проф. др Коста Чавошки, ЧЛАН САНУ
- Мр Зоран Чворовић, правник <<

* О таквој врсти несаборног „парламентаризма” писао је владика Атанасије (Јевтић), критички упозоравајући поједине епископе да не сматрају „да се гласањем и надгласавањем (једва на-тполовичне већине) може решавати било које битно питање Цркве“; о Цркви, њеном животу, раду, богослужењу”.

** Реч је о тексту који је Св. Јустин Ћелијски упутио СА Сабору о Васкрсу 1975. године, а који је под насловом „О амери-чком расколу” објављен у његовим сабраним делима.

Да је заиста тако, потврђује и писмо угледног грчког каноничара и теолога, митрополита пирејског Серафима, епископу Артемију, у коме он наводи канонске разлоге због којих га и даље сматра епископом рашко-призренским:

>>РЕПУБЛИКА ГРЧКА
МИТРОПОЛИЈА ПИРЕЈСКА
Бр. Прот. 115
Пиреј 31-1-2011
Преосвећеном Епископу
рашко-призренском и косовско-метохијском
Господину г. Артемију
С Р Б И Ј А

Преосвећени, Многопоштовани и Љубљени Брате,

Са неизрецивим болом, горчином и патњом примио сам и прочитао дописе које сте ми послали, како онај упућен Светом Архијерејском Синоду СПЦ, тако и други упућен свим Православним Јерарсима широм васељене, који заједно са својим стадима сачињавају Једну, Свету, Католичанску, Апостолску, Недељиву, Неизмењену Цркву Христову, и такође веома пажљиво прочитах Одлуку Шестог Кривичног Одсека Врховног Суда Републике Грчке (Арео Пага) под бр. 1410/2010, и са великом смерношћу и побожношћу хитам да Вам поручим следеће:

1. Непоколебиво верујем и са смирењем јавно објављујем, имајући 20-годишње искуство бављењем Црквеним Правом као Црквено-судски истражитељ и Секретар Великог Црквеног Суда Грчке Цркве, да је Ваше Цењено Преосвештенство, сагласно Божаственим и Свештеним Канонима Светих Седам Васељенских Сабора, као и Помесних које су они потврдили (25, 74. и 75. Светих Апостола, 6. Другог Васељенског Сабора, 9. и 17. Четвртог Васељенског Сабора, 12, 87. и 96. Картагенског Сабора и 1. Кирила Александријског), као и сагласно Еванђелском Божанском Закону, Канонски Епископ Најсветије Епископије рашко-призренске и косовско-метохијске, и поред постојања против Вас донетих Одлука, од стране Светог Архијерејског Синода као и од стране Светог Архијерејског Сабора, без Канонске оптужнице и прила-

гања стварних чињеница, Канонских истражних радњи и испитивања оптужнице, Канонског суђења и Одбране, и могућности правних лекова, и то:

а) Одлуке Светог Архијерејског Синода од 11-2-2010 о Вашем привременом удаљавању са Ваше богомчуване Епархије

б) Одлуке Светог Архијерејског Сабора од 2-5-2010 о намећању Вам казне коначног уклањања са Ваше Канонске службе

в) Одлуке Светог Архијерејског Синода од 18-9-2010 о намећању Вам казне неограничене забране свештенодејства

г) Одлуке Светог Архијерејског Сабора од 18-11-2010 о намећању Вам казне рашчињења са високог Архијерејског Достојанства и Вашег враћања у ред монаха, с обзиром да ове Одлуке флагрантно крше сваки појам Канонског Права и Канонског процесног поретка, и да у канонском смислу немају валидност, са непосредном последицом да су поменуте Одлуке неважеће, неосноване и непостојеће, и да непоправљиво и грубо повређују Канонску веродостојност наведених Управних и Судских органа најсветије Светосавске Српске Цркве, као и Канонско Начело адекватних казни, које важи у Аутокефалним Православним Црквама./.../<<

Г. Милоје Стевановић је, држећи се, горе наведених ставова ученијих и умнијих од себе, а болно погођен судбином неправедно гоњеног владике Артемија (јер и сам г. Стевановић је својевремено прошао кроз неправедан прогон комунистичког режима), одлазио и одлази на службу у храм у Љуљацима, јавно сведочећи свој став.

Чак и ако се усваја теза да у СПЦ постоји раскол, онда ни тада не треба заборавити на љубав и мир. Својевремено су владике Атансије и Амфилохије, кад је био раскол са Србима у Америци, позивали на хитно помирење обе стране, и говорили да су сви (а не само једна страна) криви за то. Тако је владика Амфилохије писао (1989. у 3. броју „Банатског весника“):

>>Црква је имала и има своје вечито мерило свих историјских збивања она поседује и саборни карактер свога Предања и канонског свештеноначалног (јерархијског) али и светотројичног (црквено-народног) поретка. Његово основно значење и назначење је сотириолошко, спасоносно и спасавајуће од сваког греха и сваке врсте отуђења, било од Бога било од људи, као његових святих ликова (икона). То пак значи: Све оно што престаје да буде спасоносно у Цркви, престаје да буде Црква и од Цркве и црквено; престаје да буде црквена истина и црквени метод за оваплоћење те истине у животу појединца и заједнице. Стога сва стара и нова и најновија збивања у животу Цркве и све њене одлуке (одлуке појединих помесних Цркава) могу и морају бити преиспитане и увек изнова преиспитиване у светлости и духу тог саборног Предања Цркве Божје и на начелима њене бриге, пре свега и изнад свега, за сваку људску душу, као једину непролазну вредност на небу и земљи. То и такво преиспитивање, поготово одлука доношених у временима збуњености, принуде и насиља и опште помешности, знак је не слабости Цркве него њене виталности и истинитости, и предуслов њеног сталног обнављања и вечне новине.

Ово преиспитивање црквених одлука, на начелима еванђелског преумљења и сотириолошког карактера свега што се у њој дела и збива, то је и једини здрави пут превазилажења свих раскола у нама и око нас, у човеку као појединцу и у Цркви и народу као заједници и друштву и целини. Покајање и преумљење, као мењање на боље, представља позив на силажење у дубину, тамо где су сви људи јасно и заједно, по својој природи и назначењу, у Божјем светотројичном јединству.

Дубоко смо уверени: Црква поседује истинску исцелитељску моћ за све расколе и раселине у човековој души и људској заједници, било на црквено-народном било на опште човечанском плану. Међутим, само они који су спремни и духовно пробуђени да увек држе, по Пророку, свој грех пред собом, и који су спремни да праштају брату своме, Бога ради и у њему непролазне светиње брата ради - који су спремни да мере себе и свет дубинама Божјег милосрђа и човекољубља, на место плићака свога себелубља и духовне заслепљености, у стању су да себе исцеле тим спасоно-

сним леком Цркве Божје и да његово исцелитељско дејство пренесу и на друге. Тај свети лек, у коме је и свето јединство Српског и сваког Божјег народа, откривен је нама као народу и једном за свагда остварен у нашем бићу кроз светосавско-лазаревско Предање, укоренењено у кирило-методијевским основама и новозаветном виђењу човека и света. Зато је само кроз повратак њему, кроз њега и њиме и у његовој еклицсиално-саборној светлости и смиреностумљу, могуће пребродити све наше расколе старе и најновије. А о томе: Господу се помолимо!<<

У то време, владика Атанасије, као јеромонах, црквено је општио и са расколницима у Македонији, што је јавно признао (у интервјуу „Пролеће је бурно и ветровито“, објављеном у књизи „Знак препоречни“):

>>Што се мене лично тиче, ја често одлазим у Македонију, или пролазим кроз њу. Познајем велики број младих људи широм Македоније, као и свештеника и монаха. И ми се дружимо и црквено опшtimo.<<

А Владика Атанасије је о потреби да се амерички раскол превазиђе говорио и ово (у истом интервјуу):

>>И још нешто: позивање само на „каноне“ може постати убиствена „канонада“ која разара, ако је то позивање на продужење расцепа и продубљење рана у Телу Православне Цркве Христове. Јер такво позивање на „каноне“ само сведочи да је изгубљен основни дух самих Светих Канона - љубав и мир у Духу Светом, изграђивање Цркве а не настављање раздора и раскола, без битнијих разлога, којих питање је да ли је било сасвим довољних да се дође до овога до чега се у сваком случају није смело доћи, ни на једној страни.

Тај захтев, мислим на мир и васпостављање нашег црквеног јединства, јесте глас и зов самог живог тела праве Саборне Цркве Христове, а Српска Црква није престала да то буде, и неће престати. Нисмо се одрекли вере да је 'Христос мир наш, који обоје састави у једно' (Еф. 2,41).<<

Дакле, г. Милоје Стевановић, одлазећи у Љуљаке, на службе које служи неправедно гоњени владика Артемије, не чини ништа осим што хоће да остане у светосавској љубави и братству с човеком који је живот посветио Христу и Косову.

Но, ако г. Стевановић чини канонски прекршај, какве тек прекршаје чине они који су гонили и гоне владика Артемија? Сви знамо каноне који забрањују молитвено општење с јеретицима. Они су апсолутни! О томе пише грчки теолог свештеник Анастасије Гоцопулос (Црква од Истока и хришћанство без Христа, Београд, 2009, стр. 155-164):

>>Могли бисмо рећи да имамо заједничку молитву када:

1. Постоји подударност места и времена у молитви (нужан, али недовољан услов).

2. Постоји заједничка жеља и исти циљ молитве (довољан и нужан услов).

3. Саучествујемо у самом току молитве, уз заједнички програм богослужења - нпр. заједничка садржина молитви и химни, одговарање на возгласе свештенослужитеља, одевање клирика у богослужбене одежде – (довољан, али не и нужан услов).

4. Уопштено речено: када целим својим понашањем другима остављамо утисак да и ми желимо да учествујемо у њиховом богослужењу.

У складу са наведеним, није у питању заједничка молитва када смо само у посети или пратимо неке верске обреде из научних, туристичких, формалних или друштвених разлога.

СВЕТИ КАНОНИ О ЗАЈЕДНИЧКОЈ МОЛИТВИ СА ЈЕРЕТИЦИМА

Ово су свети Канони са васељенским ауторитетом, који се односе на забрану заједничке молитве:

1. Четрдесет и пети канон Св. Апостола: „Епископ, или презвитер, или ђакон, који се са јеретицима само и молио буде, нека се одлучи; ако им пак допусти, као клирицима, да што раде, нека се свргне.“

2. Шесдесет четврти канон св. Апостола: „Ако који клирик или световњак пође у синагогу Јудејску или јеретичку да се моли, нека буде свргнут и одлучен.“

3. Седамдесет први канон св. Апостола: „Ако који хришћанин принесе уља у светилиште незнабожачко, или у јудејску синагогу, или пали свеће, када су празници јеретички, нека се одлучи.“

4. Шести канон Лаодикијског помесног Сабора: „Не може се допуштати јеретичима, који остају упорни у јереси да улазе у дом Божији.“

5. Девети канон Лаодикијског помесног Сабора: „Не треба допустити да они који припадају Цркви, одлазе ради молитве или службе у гробља или у такозвана мученичка места ма којих јеретика; а они који то чине, ако су верни, морају бити изван заједнице неко време. Покају ли се и исповеда да су погрешили, нека се опет приме.“

6. Тридесет други канон Лаодикијског помесног Сабора: „Не треба примати јеретичких благослова, јер су они више злословља него ли благослов.“

7. Тридесет трећи канон Лаодикијског помесног Сабора: „С јеретичима или расколницима не сме се заједно молити.“

8. Тридесет четврти канон Лаодикијског помесног Сабора: „Ниједан хришћанин не сме остављати мученике Христове и обраћати се лажним мученицима, тј. јеретичким, или који су прије јеретици били, јер су ови далеки од Бога. Нека су дакле анатема, који се к њима обраћају.“

9. Тридесет седми канон Лаодикијског помесног Сабора: „Празничне дарове, које шаљу Јудеји или јеретици, не треба примати, нити заједно са њима празновати.“

10. Девети канон Тимотеја Александријског: На питање да ли може један клирик да се моли у присуству аријанаца или других јеретика, или му то ништа не шкоди, кад се он моли или чини принос.

Одговор:

„На божанственоме приносу ђакон прије времена целивања казује: "Који сте ван општења, одлазите", не смеју дакле присуствовати, осим ако обећају да ће се покајати и да ће оставити јерес.“

Наведеним канонима би требало додати још и ове:

11. Други канон Антиохијског помесног Сабора: „Сви они

који долазе у цркву и слушају Свето Писмо, али који неће да учествују заједно са народом у молитви, или се удаљују од светог Причешћа по неком беспоретку, такви морају бити искључени из Цркве, док се не исповеде и не принесу плодове покајања и тада, кад измоле, моћи ће да добију опроштај. Не треба имати заједницу са онима који су одлучени, нити одлазити у куће и молити се са онима који се не сабирају и не моле у цркви. Нађе ли се неки епископ, или презвитер, или неко други из клира да заједничари са њима, тј. са онима који су одлучени, нека буде одлучен и он, као човек који помућује ред у цркви“.

12. Први канон Четвртог Васељенског Сабора: „Признали смо за праведно, да морају важити правила која су од Светих Отаца до сада била изложена на сваком Сабору.“ (Потврђује Апостолске Каноне, каноне донете на помесним Саборима у Лаодикији и Антиохији, као и каноне св. Тимотеја Александријског).

13. Други канон Шестог Васељенског Сабора (Потврђује Апостолске Каноне, каноне донете на помесним Саборима у Лаодикији и Антиохији, као и каноне св. Тимотеја Александријског).

14. Први канон Седмог Васељенског Сабора (Потврђује Апостолске Каноне, каноне донете на Помесним Саборима у Лаодикији и Антиохији, као и каноне св. Тимотеја Александријског).

Већ на основу самих цитата из Канона, јасно је следеће:

1. За Свете Оце је, са духовног гледишта, особито пресудно питање општења са јеретцима у оквиру молитве и богослужења. То се јасно види по великом броју канона који обрађују ту тему.

2. Питање заједничке молитве са јеретцима заокупља Цркву у свим епохама. Зато канони који то забрањују временски покривају цео период у коме је настајало њено канонско право.

3. Очигледно је да су се непрестано преступале одредбе из ових канона. Црква, међутим, на њима инсистира, поново се на њих враћа и поново формулише исте забране.

4. Канонске одредбе су јасне, искључиве и категоричне у забрани саучествовања у заједничкој молитви и богослужењу са јеретцима или расколницима./.../

Осим онога што се и из самих текстова канона види, сви уважени познаваоци канонског права тврде да се на основу светих Канона од стране било ког православног клирика или мирјанина дословно не сме допустити не само саучествовање јеретика у заједничкој молитви када се служи божанствена Евхаристија, него ни било каква молитва. Као пример наводим:

Теодор Валсамон (патријарх Антиохијски):

§ „Клоните се тога да се заједно молити макар и у самом њиховом присуству а и да се дуже задржавате на молитви јеретика. Јер таквих се морамо гнушати као гнусобе, а никако се не смемо с њима зближавати."

§ „Канон је јасан. Јер не допушта јеретика који упорно остају у својој јереси да црквено заједничаре са православнима."

§ „А пошто си чуо канон који каже да треба одлучити епископе и остала свештена лица која се моле са одлученима, немој рећи да мирјани нису одговорни што поступају супротно канону. Јер и они ће бити одлучени према Првом канону светих Апостола који не прави разлику између клирика и мирјана."

§ „Јеретик је... онај, дакле, који и мало застрањује од Православне вере. Како се, дакле, сви који су набројани у овом питању (Латини, Јермени, монотелити, несторијанци) нису мало, него непрестивно много отуђили од Православне Цркве, у сваком случају не заједничаре са нама ни као духовна чеда по примљеној благодати, ни посредовањем и молитвама светитеља и многим освећењима..."

Јован Зонара:

§ „Јеретика и њихових обреда православни треба да се гнушају и епископи и презвитери свакако треба да их разобличују."

§ „Канон говори да је велики грех да хришћанин одлази на сабрање Јудејаца или јеретика ради молитве. Како се слаже Христос са Велијаром? Или какав удео има верни са неверником, по мишљењу великог Апостола? Сабрање јеретика је противно ономе што заступају православни, и православни не треба да га уважавају, већ треба да га се гнушају..."

Свети Никодим Светогорац:

§ „Овај канон (45. Апостолски) одређује да се епископ, презвитер, или ђакон који би се само молио, али не и чинодејствовао са јеретичима одлучује... Јер онај који се са одлученима заједно моли (будући да су такви јеретици) треба да буде заједно са њима одлучен по 10. канону светих Апостола. А ако би допустио јеретичима да чинодејствују као клирици, мора да се свргне, јер онај клирик који саслужује са свргнутима (јер такви су јеретици по 2. и 4. канону Четвртог Васељенског Сабора) исто тако се, по 11. канону светих Апостола, свргава.“<<

А шта су чинили и чине гонитељи владике Артемија?

Они спремају да непријатеља православне вере и прославитеља Алојзија Степинца, папу римског, доведу у Ниш 2013. године.

Они над Нишом праве огроман латински крст, као знамење победе папизма над правоверјем.

Они се непрестано моле са јеретичима, иако је то, по Божанском откровењу, забрањено.

Првојерарх СПЦ учествује у римокатоличкој процесији у Бечу, у септембру 2010, а затим пали ханукалну свећу у београдској синагоги, што сви канони називају достојним свргнућа.

Епископ Лаврентије је, са својим свештенством, ишао да се клања папи римском Јовану Павлу II, иако је тај човек тражио бомбардовање Срба у Босни 1995. И не само то. Ево малог списка антиканонских дела епископа Лаврентија.

>>Деведесетих година, владика Лаврентије је редовно ишао на “молитве за мир,” које папа организује у Асизију, не само са представницима разних хришћанских конфесија, него и са представницима ислама и јудизма, па чак и са многобошцима-индуистима, будистима, индијанским шаманима. Владика Лаврентије је дао

благослов за штампање пентакосталне брошуре КЊИГА ЖИВОТА, у којој се, по протестанском обрасцу, препричава Христов живот. Владика је и одраслима и деци књигу препоручио “топло и од срца,” а истакао да иста “може идеално да послужи и као уџбеник веронауке.” На питање новинара “Данас” (25. мај 1998.) зашто је то учинио, с обзиром да је јавност ову књигу прогласила секташком и да су неки који су је делили због ње добили батине од незадовољних грађана владика је одговорио: “КЊИГУ ЖИВОТА” прочитао сам од А до Ш и нема ничега “неправославног”, нити секташког. У њој су на популаран начин описани догађаји из живота Исуса Христа и ја је ОД СРЦА ПРЕПОРУЧУЈЕМ... Није важно ко штампа књиге и публикације, већ шта у њима пише.” Иначе, књига је била пуна протестантских молитава.

Његова сарадња са разним верским групацијама (читај: сектама) наставила се. Половином јуна јуна 1998. (пишу о томе “Политика Експрес” и “Република” 192-193/1998), са благословом епископа Лаврентија, у Богатићу је одржан скуп у организацији Центра за стратегијске и интернационалне студије из Вашингтона, са темом “Међувјерски дијалог и обука за рјешавање сукоба.” Скуп је био затворен за јавност. Поред два представника СПЦ, римокатолика и муслимана, били су ту И ПЕНТАКОСТАЛЦИ И КРИШНАИСТИ (следбеници секте “Харе Кришна”, која је у свету позната по својим скандалима). Скуп је водио извесни пастор Дејвид Стил, чији је циљ био да толеранцији поучи “нетолерантне” Балканце. У априлу 2000. године владика Лаврентије је постао покровитељ извесног Међурелигијског центра, у коме су, поред римокатолика и муслимана, ПЕНТАКОСТАЛЦИ И СУБОТАРИ (АДВЕНТИСТИ)! Почетком коловоза (пише лист београдских римокатолика “Благовест”) 2000. године у манастиру Светог Николе – Соко-град код Љубовије владика Лаврентије је “благословио” скуп под насловом “Бог је један”, на коме је реферат поднео и вођа домаћих суботара - Радиша Антић, декан њиховог Теолошког факултета у Београду.

Наравно, ипак је најважнија сарадња са римокатолицима. На почетку прославе “свете Ане, заштитнице шабачке жупе” године 2000. учествовао је, пише октобарски број “Благовести”, и “шабачко - ваљевски епископ Лаврентије у пратњи особног тајника. На слављу је судјеловао и шабачки православни црквени збор “Свети Јован Богослов”, који је отпевао “Оче наш”, и на крају мисе и

“многолетствије“, те на латинском складбу “Аве Марија“, што је било примљено са великим задовољством”. Владика Лаврентије је “похвалио рад шабачког жупника Ђиролама Јакобучија“ за кога је рекао да је “ОМИЉЕНИЈИ КОД МОЈИХ ВЕРНИКА, НЕГО ЈА“ (ако је заиста тако, то је страшно!). Епископ Лаврентије је за своје свештенике, организовао сусрет с папом 19. и 20. августа 2000. године (усред Великогоспојинског поста), а за време римокатоличког Јубилеја младих који су из целог света дошли да се са папом састану. Октобарски и децембарски број “Благовести“, београдског католичког листа за 2000. донео је подробен опис догађаја. Жупник Драго из Ваљева у “Благовести“ за октобар пише следеће: “Исто тако не могу да не споменем да је било унутар тога јубиларног сусрета са Папом и ходочашће 36 православних свештеника из шабачко - ваљевске епархије којима су се у Риму придружили и монсињор Станислав Хочевар и владика Лаврентије Трифуновић. По моме мишљењу, био је то један од највећих екуменских догађаја у нашој надбискупији у задње време./.../ Док смо чекали у недељу поподне на долазак Папе да би започели свету Мису на пољима Тор Вергате, један је италијански свештеник рекао неким од православних свештеника: “Зашто не чинимо једну цркву?“ А један од њих одговорио: “Зато смо и ту. Осећала је се дубока жеља да будемо једно, сватко чувајући своју традицију.“ На “ходочашћу“ је било и младих Срба. Један од њих, Мирољуб, у “Благовести“ за децембар 2000. Каже: “Био сам сведок како је Исус преко Светог Петра (Папе) у овом тешком тренутку за човечанство младима дао једну реч која се коси са катехезом овога света./.../ Један сјај више овом прелепом ходочашћу дали су владика Лаврентије и свештеници из наше епархије, који су на позив дон Ђиролама били на сусрету са Папом.“ Свештеници шабачко-ваљевске епархије имали су низ “плодоносних“ екуменских сусрета - у Трсту су срели бискупа Равињанија, у Фиренци (тамо где је Свети Марко Ефески својим животом бранио Православље против уније) кардинала Пјованелија, а затим, на крају, као круну свог “ходочашћа“ видели су римског папу, у његовој резиденцији у Кастел Гандолфу. Тада му се владика Лаврентије обратио речима: “Ваша светости, ја и свештеници из моје дијецезе из Србије дубоко смо благодарни на части коју сте нам указали ДА НАС ПРИМИТЕ И БЛАГОСЛОВИТЕ. Долазимо Вам са четири жеље. Прво, да што

боље упознамо живот сестринске Римокатоличке цркве и њених пастира и да заједно са Вама учествујемо у прослави овог јубилеја Цркве Христове. Долазимо да братском народу, хришћанима суседне Италије, од срца захвалимо на несебичној хуманитарној помоћи коју су нам указали и указују у овим најтежим данима српским, у ратним и послератним трагедијама нашим. Захваљујемо Вам што у нашој дијацији имамо ваша два свештеника дон Ђиролама и оца Драгу, људе великог хришћанског срца који пуно доприносе нашем међусобном разумевању и зближењу. И најзад, ХВАЛА ВАМ ДО НЕБА што сте нам у Београд послали бискупа у лицу монсињора Станислава Хочеваара који достојно наставља мисију свог претходника Франца Перка. И најзад, моји свештеници желе да Вам од срца подаре један мали, скроман поклон, икону Спаситеља нашег Господа Исуса Христа, на успомену на овај велики дан у нашем животу.” Папа није остао дужан кад је видео усрдно поклоњење српских свештеника. Он им се обратио директно на српском, па тек онда на италијанском, да га разуме и остала паства. Папа је рекао: “Моју реч сада управљам вама, драги свештеници Српске Православне Цркве из Шабачко - ваљевске епархије. Са љубављу поздрављам Вас и вашег владiku, преосвештеног Лаврентија Трифуновића, заједно са београдским католичким надбискупом коађутором монсињором Станиславом Хочеваром. Преко вас желим да пошаљем братски поздрав са изразом мог великог поштовања вашем Патријарху, Његову блаженству Павлу. Моја мисао у овом тренутку лети ка вас целом србском народу који се у овом тренутку налази у нарочито тешком искушењу. Вашем драгом народу желим да остане веран свом хришћанском предању, захваљујући такође и вашем душебрижничком делу. Зато призивам изобилан Божији благослов на вас и на заједнице наших верника у којима живите и делујете као саслужитељу у Јеванђељу Христовом. Да Христос Господ наш подари плодове вашем свештеничком труду за царство Божије. Вашој отаџбини Србији желим да успе у савлађивању проблема који је муче, и да може спокојно да гледа на будућност мира и развијања коју ће да обележава сарадња и узајамно уважање са суседним земљама.” После ове беседе, папа је сваком свештенику даровао по бронзану медаљу свог јубилеја.

Тај исти владика Лаврентије послао је акт којим свим свештеницима, монасима и вернима из своје Епархије забрањује било какву помоћ владици Артемију и његовом монаштву!

Епископ Иринеј (Буловић) је огрезао у редовном молитвеном општењу с папским јеретичима, за шта је од папе римског Јована Павла II добио бискупски прстен, о чему се хвалио 2003. године.

Митрополит црногорско-приморски Амфилохије учествује у папској процесији у Котору на њиховог „Светог Трипуна“. Процесију предводе папски прелати, који Боку Которску зову „заљевом хрватских светаца“ (о томе је Хрватска телевизија пустила емисију „У сусрет светом Трипуну“ 4.2 2011, у 15,30 часова). Зато је и митрополит Амфилохије добио папин бискупски прстен.

Епископ захумско-херцеговачки Григорије допушта непријатељу српског народа, блиском Туђмановом саборцу, бискупу Ратку Перићу да беседи Србима у православном храму, а он сам руши целокупни богослужбени поредак, уклања иконостасе по храмовима, игра фудбал, ломи колач без мантије и епитрахиља, итд.

Зна се, такође, да је СА Сабор СПЦ од 1968. донео преко СЕДАМ одлука о поштовању богослужбеног поретка, и у низу епархија те се одлуке не поштују: у жичкој, браничевској, бачкој, шумадијској, врањској, захумско-херцеговачкој, а, ево, сада и у рашко-призренској. Не само да се те одлуке не поштују, него су њихови кршитељи коловође прогона правоверних. Рецимо, у цркви Светог Марка у Ужицу, свештеник Милић Драговић има свој типик, туђ типик Цркве Божје (ти-

ме се и сам хвали), па не само да му ништа не фали, него је „корифеј“ ужичког свештенства.

Епископ бачки Иринеј и браничевски Игњатије потписао срамну „Равенску унију“ и – ником ништа!

Безакони Атанасије Јевтић отима епархије како му се прохте – и ником ништа!

Само у прва два месеца 2011. било је толико „екуменских молитава“ да би о њима књига могла да се напише. На Савиндан, на Богословском факултету СПЦ, Светог Саву са патријархом српским и епископом бачким, славе „апостолски нунције“, г. Орландо Антонијни и надбискуп београдски, Станислав Хочевац.

26. јануара 2011, епископ бачки Иринеј Буловић се, у протестантском храму у Суботици, моли с папистима и протестантима.

18. јануара у Сарајеву, српски свештеници се моле у римокатоличкој катедрали „Пресветог Срца Исуса“.

Истог дана, у Загребу, моле се представници СПЦ са римокатолицима и протестантима (међу којима су и баптисти!), али и са представницима непризнате, расколничке „Македонске православне цркве“, којима је капелу у Загребу поклатио кардинал Фрањо Кухарић!

И тако даље! Примера – безброј!

А г. Милоје Стевановић је „кривац“ зато што је отишао у Љуљаке на службу, код браће православних Срба!

Знајући за све ово, и много шта друго, ми се надамо да ће г. Стевановић бити потпуно оправдан као православни верник и Србин на путу Светог Саве. У супротном, стање у нашој Епархији ће се само погоршати, а непријатељи Цркве ће ликовати (што не дао Бог).

Господе, уразуми нас и усмери ка Истини и Љубави Твојој!

* Свети Архијерејски Сабор Српске Православне Цркве показао је одлучност у очувању вековног литургијског поретка. Својом одлуком од 23. маја 1986. године (бр. АС бр. 8/зап. 92) наложио је: „Убудуће на подручју Српске Православне Цркве може се служити на црквено-словенском и српском говорном језику. На "српском језику може се служити само уз употребу Службеника у издању Светог Архијерејског Синода". Истог тог датума донета је и следећа одлука (АС бр. 51/ зап. 103): „Умолити преосвећену Г. Г. епархијске архијереје да скрену пажњу подручном им парохијском свештенству да се, у циљу реда и дисциплине у Цркви, у свом узвишеном и одговорном раду држе црквених прописа, и на тај начин, са своје стране, помогну да се сачува вековни поредак у нашој Цркви". А 21. маја 1991. године СА Сабор СПЦ је подсетио архијереје на своју одлуку из 1968. године (АС бр. 1024/ зап. 592):

„У погледу богослужбене праксе Српске Православне Цркве, држати се одлука Светог Архијерејског Сабора АС бр. 24/ зап. 46 од 16/3. маја 1968. године, која, између осталог, гласи: ... без обзира на праксу у другим православним Црквама... остати при нашој богослужбеној пракси, држећи се традиције и прописа „Архијерејског чиновника".

СА Сабор СПЦ је, својом одлуком од 6. октобра / 23. септембра 2006 (АСбр. 8, зап. 55) решио следеће: „На основу члана 70. тачка 6. Устава Српске Православне Цркве образовати Комисију за проучавање литургијских питања. У комисију се именују: Његово Високопреосвештенство Митрополит загребачко-љубљански Господин Јован - за председника; и за чланове Његово Преосвештенство Епископ канадски Господин Георгије, Његово Преосвештенство Епископ жички Господин Хризостом, Његово Преосвештенство Епископ бачки Господин Иринеј, Његово Преосвештенство Епископ бихаћко-петровачки Господин Хризостом и Његово Преосвештенство Епископ браничевски господин Игњатије.

Умолити Високопреосвећену и Преосвећену Господу епархијске архијереје да се, у погледу служења Свете Литургије и

других богослужења, држе - до даљњег - устаљеног црквеног поретка“.

СА Сабор је, својом одлуком АС бр. 48 / зап. 24 и АС бр. 80 / зап. 166, од 15/2. и 24/11. маја 2007, наложио:

„Ставити у дужност Комисији за проучавање литургијских питања да настави започети рад, и да резултате до којих буде дошла достави Светом архијерејском сабору на коначну одлуку, о чему консултовати праксу и духовна искуства осталих помесних православних цркава, имајући у виду духовно стање нашег народа и спремност свештенства да те промене проведе у живот.

У међувремену, док се не дође до прихватљивих резултата рада Комисије, у свим епархијама Српске православне цркве у погледу служења Свете литургије и других богослужења држати се устаљеног вековног поретка наше Цркве. Истовремено, умолити Преосвећену Господу епархијске архијереје да ову одлуку проведу у својим епархијама, претходно обзнанивши је свештенству и верујућем народу.

Ову одлуку објавити у Саопштењу за јавност о раду мајског заседања Светог архијерејског сабора, и Гласнику, службеном листу Српске православне цркве."

И у мају 2008. године, СА Сабор СПЦ донео је одлуку истоветног садржаја (АС бр. 762/ зап. 529 од 29/16. Маја 2008.)

ЗА ШТА ЈЕ КРИВ Г. МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ
члан УГ „Законоправило“

III део

Правни тим УГ „Законоправило“ је Црквеном суду епархије Жичке доставио писмену одбрану. Због преобимности текста овде наводимо најважније делове истог:

Поводом Оптужнице Ц.С.бр. 42 од 14. фебруара 2011. године црквено-судског тужиоца Црквеног суда Епархије жичке, која је подигнута на основу Одлуке Епископа жичког Г.Г. Хризостома - Е.бр. 47 од 21. јануара 2011. године, благовремено се доставља следећа:

ПИСМЕНА ОДБРАНА

Прејудисијелно се истиче ПРИГОВОР неуредне доставе првобитно иницијалне Одлуке Епископа жичког Хризостома којом се господин Милоје Стевановић предаје на Црквени суд, а која је обавезно морала да се уручи њему лично као осумњиченом у предмету којом је обухваћен у њеном Образложењу, а потом и због неуредне доставе предметне Оптужнице која оптуженом г-дину Милоју Стевановићу такође није лично уручена.

Ово обзиром да је по правилима општег Управног поступка који субсидијарно примењује Црквено право у својим поступцима, обавеза личног достављања оваквих аката неспорно утврђена (за све тужбе, решења, кривичне пријаве, Оптужнице и слично)...

Затим се:

... истиче и ПРИГОВОР стварне и месне ненадлежности Црквеног суда Епархије жичке...

... запрећена казна: "да се господин Милоје Стевановић казни - коначним искључењем из црквене заједнице" - а што је пандан, тако рећи, смртној казни у цивилном кривичном праву.

Овакво предвиђено кажњавање, од стране црквено-судског тужиоца предложеном драконском казном каква је "коначним искључење из црквене заједнице" објективно је реликт прошлости из доба инквизиције, као што је то и смртна казна која је у нашем праву укинута...

...Објективно г-дин Милоје Стевановић први после Цара Душана Немањића би био кажњен овако страшном казном каква је "коначно искључење из црквене заједнице" што је и част и апсурд за њега истовремено - дакле парадокс.

Све пооштрено објективно анализом да му се суди за његово милосрђе према монасима који су остали без крова над главом а он их је људски и човечански само примио на своје имање, односно због констатације да би се на исти начин и под истом Оптужницом судило и сваком другом н.н. лицу које би их примило под свој кров што је својеврстан апсурд јер као грађани Србије ови монаси имају право да се било где на њеној територији настане...

...Стога је г-дин Милоје Стевановић у време одсуства било каквог обавезујућег Акта, дана 02.јуна.2010. године сачинио ДОЗВОЉЕН ПРАВНИ ПОСАО у форми Уговора о закупу са монасима СПЦ, који су му се обратили као регуларни држављани Републике Србије...

Овај правни посао г-дин Милоје Стевановић урадио је као чисто ЕКОНОМСКУ КАТЕГОРИЈУ без икаквог свесног додире или уплива у унутар-црквена правна или нека друга питања која се тичу статуса поменутих монаха.

"Prior tempore potior jure" (први у времену-јачи у праву) је правни институт који је претеча било каквог накнадног акта епископа жичког Хризостома којим се регулише даљи статус или однос наше Епархије према овим монасима.

Преводом значења овог института на српски језик ово значи да је сачињени Уговор о закупу настао и закључен раније у односу на све касније акте Епископа жичког Хризостома који садрже налоге о могућем отказивању гостопримства овим монасима - уговарачима, тако да гдин Милоје Стевановић није имао правни основ, чак и кад би хтео, да накнадно руши овако закључени правни посао.

Да је по овом питању г-дин Милоје Стевановић био у праву говори и сам садржај Оптужнице речима цитирано: "И поред упозорења Епископа жичког Хризостома, упућеног преко намесника трнавског протојереја Саше Јоловића од 04. јуна 2010. године, господин Милоје Стевановић није отпустио одбегле монахе са свог имања".

Уговор о закупу имања у Лозници који је г-дин Милоје Стевановић сачинио са приспелим монасима **01. јуна 2010. године**, оверен је пред Основним судом у Чачку дана **02. јуна. 2010. године**, ОВ I бр. 8278/2010 а упозорење Епископа жичког Хризостома, упућено преко намесника трнавског протојереја Саше Јоловића датира од **04. јуна 2010. године**, а оно је у руке г. Милоја стигло неколико дана касније, након његовог повратка са путовања.

Шта онда значе речи из Оптужнице цитирано: "...господин Милоје Стевановић није отпустио одбегле монахе са свог имања", када је очигледно да је при доспећу наведеног упозорења Епископа жичког Хризостома **претходно већ постојао Уговор о закупу** - сачињен и оверен као уредан и дозвољен правни посао у Републици Србији.

Нити може Српска Православна Црква, нити иједан Епископ, нити било који обичан грађанин бити изнад правног поретка Републике Србије...

... из дозвољеног правног посла - Уговора о закупу са монасима посредно се изводи очигледно прекорачење надлежности Епископа жичког Г.Г. Хризостома, и црквено судског тужиоца Епархије жичке који би оспоравањем овог посла у започетом црквено-судском поступку против г-дина Милоја Стевановића, дошли у сукоб са општим

законским правилима грађанског и кривичног права који га као једног од уговарача штите.

Ово у смислу, да би се сада примарно нежељено, Епископу Хризостому и црквено судском тужиоцу Епархије жичке објективно правно ставило на терет кривично дело – Злоу-потреба службеног положаја из чл. 359. Кривичног законика Републике Србије на терет више оштећених корисника из Уговора о закупу (монаха, власника имања а овде оптуженог г-дина Милоја Стевановића, грађанина Чачка као корисника прехрамбених производа са имања које је предмет закупа).

Ово обзиром да је општепознато како један правни посао може да се раскида - обавезно на исти начин, пред истим надлежним органом који је и оверио неки документ (овде Уговор о закупу)...

... констатује да се у оваквој ситуацији Српска православна црква и Епархија жичка не може поставити као неки надређени - налогодавац раскида дозвољених правних послова, који налогодавац се као такав супроставља Уставно уређеном правном поретку у Републици Србији.

На основу свега овога а као ПРЕТХОДНО ПИТАЊЕ за поступање по предметној Оптужници црквено судског тужиоца епархије жичке, г-дин Милоје Стевановић би био принуђен да поднесе Уставну жалбу Уставном суду Републике Србије са налогом да пре свега преиспита законску дозвољеност и уставност било каквих постојећих и будућих могућих налога великодостојника - Епископа и других надлежних припадника СПЦ о раскиду дозвољених правних послова у РС.

Уставни суд такође би се по овој његовој Уставној жалби посебно изјашњавао и о другим отвореним питањима, која се тичу уставом загарантованих права грађана-монаха као држављана Републике Србије о слободи кретања и дозвољености становања њиховом пријавом боравка и настањеном било где на њеној територији, и њиховој могућности да склапају правне послове, и потом свему другом

што претпоставља њихову грађанско-правну Уставну заштиту...

..."Nullum crimen, nula poena sine lege" је познати Уставни и Законски принцип да нема ни кривичног дела ни казне без закона.

Кривични законик Републике Србије у чл. 1. прописује као прво и основно начело законитости и легалитета: "Никоме не може бити изречена казна или друга кривична санкција за дело које пре него што је учињено законом није било одређено као кривично дело, нити му се може изрећи казна или друга кривична санкција која законом није била прописана пре него што је кривично дело учињено."

У преводу на обичан језик ово значи да ако нема прописаног правила (норме) нема ни санкције (казне) која би се могла применити у случају г-дина Милоја Стевановића.

Предочавамо Црквеном суду право које се црпи из чл. 67. Правила о дисциплинском поступку за црквене су-дове СПЦ, да по пријему пријаве о црквеним кривичним делима које је г-дин Милоје Стевановић наводно учинио, формално је било неопходно потребно код провере и испитивања ствари - извршити прибирање доказа, саслушање сведока, а онда посебно и обавезно обавити његово са-слушање као окривљеног у ПРЕДКРИВИЧНОМ ПОСТУ-ПКУ у смислу његовог претходног изјашњења о наводима пријаве против њега што је у овом случају очигледно изо-стало.

На крају у жељи да се ова целокупна ситуација, настала посебним стицајем околности по г-дина Милоја Стевановића а без његовог претходног предумишљаја, разреши на најрационалнији могући начин, **предлажемо и инсистирамо...**

1) да Епископ жички Г.Г. Хризостом ПОНИШТИ своју Одлуку којом се г-дин Милоје Стевановић предаје Црквеном суду, обзиром да у истој није наведена квалификација - односно по коме члану Правила о дисциплинским

поступцима у СПЦ или Устава СПЦ му се суди за ГОСТОПРИМСТВО као традиционалну вредност културе и обичаја Српског народа, јер је као таква НЕЗАКОНИТА.

Појам гостопримства подразумева се као његова пасивна радња која му се ставља на терет обзиром да ниједним својим гестом, изјавом медијима или на било који други начин није истакао ништа друго осим исказивања гостопримства невољницима - монасима, истовремено не исказујући било какву намеру да се меша у црквено – правни поредак СПЦ.

Са надом да ћете усвајањем горњег предлога спречити да у одбрани његових права се користе остали правни лекови које предвиђа Држава Србија , и то због:

- а) нарушавања начела законитости и легалитета, и
- б) угрожавања дозвољених правних послова које је гдин Милоје Стевановић склопио са регуларним грађанима Републике Србије, које у овом случају представљају монаси - уговорачи као легитимне странке у појединачном правном послу.

Такође, предочавамо горњем наслову да је крајња могућност којој се може прибећи - достава притужбе Европском суду за људска права у Стразбуру против Државе Србије и Српске Православне цркве због нарушавања елементарних људских и законских права г-дина Милоја Стевановића - нарушавања начела законитости и легалитета, и угрожавања од стране црквених власти дозвољених правних послова којима се исти бави у Републици Србији .



Ц Р К В Е Н И С У Д
ПРАВОСЛАВНЕ ЕПАРХИЈЕ ЖИЧКЕ
Трг Св.Саве 4, 36000 Краљево
Ц. С. бр. 52
1. март 2011. године

Парацрквеној организацији "Законоправило"

Чачак

Са парацрквеним организацијама Српска Православна Црква не комуницира нити прима њихове захтеве и поднеске. На основу тога враћамо Вам документа која сте послали Црквеном суду Епархије жичке.

секретар Црквеног суда

Мр Небојша Сабитовић



ЦРКВЕНИ СУД ИГНОРИСАО АРГУМЕНТЕ УГ „ЗАКОНОПРАВИЛО“

Када је 2008.г. безаконовање у богослужењу у Епархији жичкој почело да узима маха, верници су се са крајњом смиренишћу обратили црквеним великодо-стојницима коленопреклоно молећи да се богослу-жбени поредак врати у оквиру прописа и одлука САС СПЦ.

Пошто Епископ и његови сарадници нису хтели да приме писмене молбе, нити да саслушају предста-внике верног народа - верници су формирали Удруже-ње грађана „Законоправило“ како би легално и легити-мно преко трибина, конференција за штампу, издава-њем публикација и сл. могли да обавесте православну јавност о узроцима, циљевима и последицама рушења реда и поретка у СПЦ.

Ових дана је против једног од чланова удруже-ња, г. Милоја Стевановића, подигнута оптужница пред Црквеним судом Епархије жичке са предлогом за ње-гово коначно искључење из црквене заједнице.

УГ „Законоправило“ је у најбољој намери Цр-квеном суду доставило аргументе којима указује на неодрживост, неоправданост, незаконитост, антијева-нђељски.... поступак и разлоге виновника овог спора.

На жалост, црквена бирократија је и овога пута показала своју осиноност и некомпетентност, па је уме-сто да с љубављу размотри понуђене разлоге и доказе и исте правично одмери, па их, након тога, хришћа-нски прихвати или, евентуално, оспори као неоснова-не – она преко секретара црквеног суда Мр Небојше Дабића, јереја, шаље акт ЦС. бр.42 од 1. марта 2011.г.

На тај начин су представници црквеносудске администрације приморали „Законоправило“ да у циљу одбране свога члана, а пре свега, у циљу обелодањивања истине донесе следећу

о д л у к у

1. Са одбраном нашег члана г. Милоја Стевановића која је од стране Црквеног суда Епархије жичке игнорисана актом ЦС 52, обавестити јавност (преко сајтова, конференција за штампу, трибина и сл.)

2. По хитном поступку објавити књигу која ће обелоданити узроке и актере овог непотребног спора, али истовремено и разлоге једне и друге стране у спору, како би остао објективан траг о догађајима, у овом времену, који су задесили СПЦ и православне хришћане.

3. Молимо г. Милоја Стевановића да нам стави на располагање сва расположива документа која могу допринети објективном објављивању истине.

4. Формирају се: - радна група која ће сачинити отворено писмо г. Небојши Дабићу, секретару Црквеног суда, којим ће указати на неодрживост игнорисања истине, и - радна група за лектуру и коректуру књиге из т. 2 ове одлуке.

03. марта 2011.г.

УГ „ Законоправило



**Отворено писмо УГ „Законоправило“
Свештенику мр Небојши Дабићу
- Секретару Црквеног суда Епархије жичке -**

Уважени,

С обзиром да Ваш потпис и титула *mr* (што од латинског „*magister*“ то јест „учитељ“; какве науке – то се може закључити по Вашим поступцима, који су, очито плод зизјуласовске, а не светониколајевске и светојустиновске теологије)* стоје испод акта Црквеног суда „Ц.С. бр. 52“ од 1. марта 2011. године, УГ „Законоправило“, ради објективног обавештавања јавности истиче следеће:

1. „Законоправило“ није ни црквена ни „парацирквена“ организација, него Удружење грађана, са својим оснивачким актом и легалном регистрацијом пред органима државе Србије, па нас зато чуди што сте одбили да комуницирате с истим позивајући се на нетачну тврдњу.

2. Иако су чланови УГ „Законоправило“ часни припадници СПЦ, од којих су неки носиоци високих црквених признања, па чак и ордена Светог Саве, они су, свакако, и грађани Србије. Одакле Вам право да, злоупотребивши печат Епархије жичке, који није Ваша приватна својина одбацујете комуникацију с грађанима ове земље?

3. Шта треба да урадимо да бисте комуницирали с нама:

а) да признамо папски примат, као двојица наших епископа у Равени 2007;

б) да примимо напрсне крстове и папско прстење као двојица наших епископа у Риму 2003;

- в) да запалимо свећу у синагоги;
- г) да клањамо у џамији;
- д) да учествујемо у молитви свих религија у Асизију или на „Молитвеном доручку“ у Вашингтону;
- ђ) све ово заједно?

Можда бисмо тако нешто и учинили, али кано-ни Православне цркве то изричито забрањују, па, шта год да заокружимо, то, као услов за комуникацију, не можемо испунити.

4. Пошто су Вама и Вама сличнима блиски „ди-јалог“ и „молитва“ са сваком „алом и враном“, а свој народ, грађане Србије надмено прецртавате са списка подобних за комуникацију, подсећамо Вас на чињени-цу да је народно памћење дубоко и трајно, и да ће слу-чај *mr* Небојше Дабића у њему бити знана (мада ситна и ситнодушна) епизода.

5. Ниво Вашег (не)комуницирања показали сте тиме што сте текст одбране с којим је УГ „Законопра-вило“ хтелo да се укључи у расветљавање истине о случају г. Милоја Стевановића извадили из првоби-тног омота, упознали се с његовим садржајем (можда и фотокопирали), поново га запаковали и вратили под изговором „некомуницирања“ тиме сте нас духовито подсетили на улогу среског шпијуна из Нушићевог „Сумњивог лица“, али и подстакли да јавност упозна-мо са садржајем ових докумената (и не само њих).

6. Дакле, свештеник *mr* Небојша Дабић одгово-ран је за то што документација о „случају Стевановић“ иде пред јавност Србије, а не остаје у братољубљивим оквири-ма унутар црквеног општења. То нам није ми-ло, али је логично.

7. Пошто у овом тренутку наступате с позиција силе, подсећамо Вас: с те позиције, нема молитве

Богу; али, и ослонац на оно нашта се Ви ослањате, Бог не воли. Пошто „Сила Бога не моли, а Бог силу не воли“, УГ „Законоправило“ зна да „Правда држи земљу и градове“, било би добро да се и Ви и ми, као грађани Србије за уразумљење помолимо Богу правде, коме пева наша химна, осим ако Вам и тај вид комуникације с грађанима ове земље није одбојан.

Желећи Вам свако добро од Господа правде и мудрости, с поштовањем

УГ „Законоправило“



* На каквом факултету уче наши нови „мг“, видимо из отвореног писма студената Богословског факултета СПЦ, објављеног у „Књижевним новинама“ 1-31. маја 2004, стр. 9 под насловом *Реформа Богословског факултета*. Овде наводимо делове тога писма:

>>Реформа која је отпочела ове године - када је изведена тек трећа генерација школована по наставном плану и програму донетом на иницијативу Светог Архијерејског Сабора и одобреном 1998. - рођена је на самом факултету. Њу нису инспирисале стварне потребе Цркве, нити конкретни недостаци важећих програма; она није потекла од црквене јерархије, него из саме факултетске средине, у великој мери отуђене и од више јерархије, и од свештенства и монаштва, и од „обичних“ верника. Реч је о самодовољној средини, у којој се најгласније инсистира на „аутономности“ у односу на јерархију и у којој се под маском те аутоно-

многи плашира много тога што се ни издалека не би могло назвати теологијом Цркве него индивидуалним теолошким мишљењима - теологуменама.<<

>>Али где чуда! У храмове си одлазио годинама - овде ти је све некако необично. Мноштво причесника - а сви неисповеђени, никоме није прочитана ни разрешна молитва. Мелодија византијска, поје искључиво хор (не хор Богословског факултета, онај који побира признања на свим значајним фестивалима духовне музике, онај који је на својим турнејама пожртвовано скуплао средства за изградњу нове зграде ове установе - њему је одавно забрањено да наступа на самом факултету, чак је и историја за хор зазидана, него „елитни“ византијски „Мојсије Петровић“).<<

>>А у амфитеатрима и слушаоницама? Сазнаћеш, драги читаоче, да је душа твоја смртна, јер си створено биће. Зашто онда да верујеш, зашто да се трудиш да живиш у побожности, зашто да се клониш греха ако данас јеси, а сутра ниси? Оно, можда ти у ушима још бруји тропар сваком Преподобном или Преподобној који се славе јер су се, како црквени песник каже, „старали за душу бесмртну“, можда си неком приликом читао и Дамаскинове посмртне стихире - ништа зато, у питању су обичне песничке произвољности, јер ти убоги химнографи нису досегли до таквих дубина теологије као данашњи њени кабинетски представници. Сазнаћеш да је прича о митарствима након изласка душе из тела средњовековна мрачна фантазија, као што су и житија Светих плод уметничке фикције. На листи литературе неће ти препоручити дела Светог Јустина Ћелијског - његова „Догматика“ је, побогу, застарела, а они који то тврде нису се потрудили да напишу сопствени уџбеник (или им Господ то није дао)... Зауставићемо се, јер је саблазан велика. Многи младићи и девојке признају да су одболовали и отплакали нека предавања на којима су им „научним методима“ срушене „илузије“ које су у њима распљивали којекакви заостали старци по забаченим манастирима, и није мало оних који су ради чувања душе, напустили студије теологије. Богу хвала, из редова таквих пуне се српски манастири искушеницима и искушеницама.<<

>>Многи виде шта се дешава, али немају снаге и смелости да било шта предузму. Наравно, таквим ставом они пружају легитимитет струји „иноватора“ - незадовољника и авантуриста који преко леђа (читај: душа) студената желе да се обрачунају са ауторитетом јерархије. Таквима није било довољно постојеће стање, него су зажелели да начине целокупни систем студирања „по своме образу и подобију“. А то, даље, значи да се и теолошке студије покушавају ставити у службу „глобалних демократских вредности“, „толеранције“ и „европског образовања за XXI век“.<<

>>А Свети Григорије Богослов, говорећи у истом духу, опомиње да „не може свако да философствује о Богу, него само припремљени и опробани, који су очистили душу и тело своје, или се бар очишћавају. Треба најпре себе очистити, па онда друге учити чистоти; најпре себе учинити мудрим, па онда друге умудривати; најпре сам постати светлост, па онда друге просвећивати; најпре се сам приближити Богу, па онда друге приводити Њему“.<<

>>Овако уче Свети Оци. А шта се дешава када о судбини студија теологије почну да одлучују кабинетски и естрадни „теолози“, успешни бизнисмени поштовани у екуменистичким круговима, није тешко погодити: те студије изгубе своју физиономију, обезличи се, разводне, одвоје од реалног живота Цркве и претворе у своју супротност. Читалац ће вероватно са неверицом прочитати податак да се по реформисаном плану и програму, који је ступио на снагу ове школске године за студенте уписане на прву годину, Свето Писмо Новог Завета, најозбиљнији и водећи предмет по значају и рангу, уместо досадашњих осам предаје само четири семестра. Смањен је и број семестара за Свето Писмо Старог Завета, Пастирску психологију, Историју Српске Цркве, Црквенословенски језик, Црквено појање - овај последњи предмет је са три године смањен на само два семестра слушања, укинут је Старословенски и Јеврејски језик, али је зато уведена, рецимо, Методологија науке, предмет који се слуша на Катедри за философију и на постдипломским студијама неких факултета и који нема никаквих теоријских ни практичних додира са пастирским и вероучитељским радом. Пострадали су, као што видимо, сви предмети са националним предзнаком: студенти који не по-

знају црквенословенски језик и српско црквено појање, којима је туђа историја своје Цркве, неће у богослужењу, проповедању и ширењу вере моћи да одмакну далеко од својих „узора“ који су донели овакав наставни план Богословског факултета. Али ни то није све: уведени су и посебни смерови са специјалним изборним предметима, међу којима су се нашли - погодићете -Историја западног хришћанства, Основи римокатоличке теологије, Савремена теолошка мисао Запада... Зар вас ово чуди? Шта очекивати од факултета чији је продскан, Радован Биговић, иначе однедавно специјални саветник (не духовник, него саветник!) председника

Маровића, отворено изјавио: „Највећи број најумнијих и најодговорнијих људи у СПЦ жели да дође до папине посете...“?<<

>>Ако се овакво стање, не дај Боже, задржи, већ за неколико година добићемо „коректне“, „толерантне“, „едуковане“ и „транспарентне“ свештенике и вероучитеље, лојалне новом светском поретку и глобалној религији. Има ли краја нашем понижењу? О, Господе, Ти си преко Апостола Свога Павла поучавао младог Тимотеја да „ратује добар рат, имајући вјеру и добру савјест, коју неки одбацивши претрпјеше бродолом вјере“ (1. Тим. 1, 18-19): разгори у синовима и кћерима Твојим који завољеше дубине богословља православног огањ ревности и живе побожности, сачувај умове и душе њихове у оданости чистоти всре, а професорима њиховим подари преумљење и покајање, да у своме богословствовању следе Тебе, Који си једини Пут и Истина и Живот (Јн. 14,6).<<

VII део
СРБИЈА СЕ РАСРБИТИ НЕ ДА

Проф. др Миодраг М. Петровић
Удружењу грађана „Законоправило“ Чачак

Никада ми се до данас нисте обраћали било за шта. Сада ме питате да ли сам сагласан да се у књизи аутора „Грешног“ Милоја објави мој текст под насловом: „Саборска одлука о епископу Артемију“?

Сагласан сам, под условом да истовремено објавите и претходни мој текст под насловом : „Порекло феномена `артемијевци` и `артемијевштина`“. Писао сам те текстове не ради епископа Артемија и његовог „случаја“, као јединке, нити их сада у поменутој књизи објављујем ради „Грешног“ Милоја као јединке. Свесно сам то учинио не би ли тужитељи и судије застале, дубље замишљене шта, у ствари, производе у Српској православној цркви уобичајеним, боље рећи шаблонским, али испразним својим оптужбама и пресудама.

Непромишљено проширују фронт против себе, односно против Српске православне цркве, јер неће сагледати крај ројењу ревносних верника који се не мире са надувавањем оптужбама и пресудама, за чију ваљаност основни предуслов јесте тај - да потичу од проверено достојних челника у Српској православној цркви. Другим речима, од тужитеља и судија у Цркви Христовој тражи се да у свему буду беспрекорни, а то у основи значи – да не крше засведочена учења и предања црквена. У противном, умножаваће, таквим својим поступцима, број оних који не желе да их гледају у улози кршитеља свештених канона, црквеног поретка и устројства као залога за мир и јединомислије у Духу Светоме; јединомислије какво је у Светој Тројици, како нас уче света црквена правила. Дакле, писао сам на-

ведене текстове искључиво ради Српске православне цркве.

Претње и утеривање страха у богобојажљиве правовернике представља метод који је апсолутно стран природи Цркве Христове . Такав метод је одувек обелодањивао где, ко, и са ким стоји у Цркви Христовој.

Милосрдни хришћани се неће уплашити жедних за осветом.

Искрено верујући у Бога неће устукнути пред прекршитељима учења и праксе Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве. Оптужбе или суд оних које су црквени Оци осудили због прекршаја свештених канона немају никакву суштинску ваљаност. Шта је ослободило блудницу доведену пред Христа? Ослободиле су је неправде и греси њених тужитеља.

Охладили вером и сви који одбацују „страх Божи“ , олако кршећи утврђена светоотачка правила, и преоблачећи ризу Цркве Христове у туђу ризу, у заблуди су ако мисле да духовно и црквено чврсто стоје.

Правоверни српски народ сит је политичара, економиста, верских аналитичара, новокомпонованих и самозваних стручњака за црквено право, али је гладан духовности у Цркви, и жудеће да је нађе тамо где још постоји. Откако су самозвани стручњаци за канонско и црквено право, на челу са бившим епископом Атанасијем Јефтићем, почели, по налогу оних изнад њих, у Српској православној цркви да заводе ред, све је кренуло како не треба. Како може Атанасије Јефтић, који је под тешком осудом црквених Отаца због **трисепископства**, да износи оптужбе против канонског епископа рашкопризренског др Артемија?! Ко и по ком основу даје њему право на то?

Због свега тога, потребне су многе молитве не би ли, код појединих челника у Српској православној цркви дошло до **исправљења** у учењима и делима, на чему је највише од свих радио Свети Сава. Из његових уста често се чула глаголска именица **исправленије** која је, за сведочанство, у текстовима оног времена остала више пута записана. Исправљао је, Свети Сава, православну веру од јеретичке латинске заразе, познате као новобогомилске, због дуализма, исказаног у њиховом антијеванђелском учењу о томе да Дух Свети исходи и од Сина! А ми, православни, знамо какво је јеванђелско учење о томе (в. Јн 15, 26). По православном, дакле, учењу, како и Свети Симеон Солунски (1410-1427) каже: „ Не може једно да истовремено извире из двоје“.

Напомена: у прилогу доносимо три текста проф. др Миодрага М. Петровића:

САБОРСКА ОДЛУКА О ЕПИСКОПУ АРТЕМИЈУ

Дешавања у вези са питањем „случај Артемије“ дугогодишња су, бременита и мало коме непозната. У томе се исувише далеко стигло тако да сада више треба размишљати о изазваним последицама него о измишљеним узроцима тог случаја. Јер, о узроцима су више мислили утицајни појединци из црквених и политичких кругова. Овима, као утицајним, спонтано су се придруживали људи који су им подређени, не размишљајући тада довољно о могућим штетним последицама од тога, како по Цркву тако и по Државу, с обзиром на болно питање судбине Косова и Метохије. А то питање се, стицајем многих неповољних околности, неминовно преламало и преко плећа епископа Епархије рашкопризренске, др Артемија. Силом наметнутих политичких и дипломатских решења у вези са Косовом и Метохијом, а на штету Срба, као у кључалом казану нашао се и епископ Артемије. У тако сло-

женим и тешким околностима било шта и било како да је предузимао, држећи се аутономних, црквеним канонима загарантованих, архијерејских права, неизбежно је било да са једне или више страна наиђе на осуду. У тој и таквој дубљој позадини треба тражити праве узроке за сва поступања утицајних политичара и црквених људи, као и за све црквене одлуке и казне до сада изречене против епископа Артемија.

Оно што је таквим одлукама и казнама изазвано нагони нас да сада, са разлогом, више размишљамо о последицама, а мање о узроцима „случаја Артемије“. Последице су бројне и веома штетне не само по Цркву него и по Државу.

Којом од последица изазваних донетим одлукама Светог архијерејског синода, двају администратора Епархије рашкопризренске и, најзад, Светог архијерејског сабора може Српска православна црква да се похвали?

- Драстичним смањењем броја свештених и монашких лица у тој црквеној области?
- Изјавом верника у тој епархији и ван ње да их раздор међу епископима одвраћа од вере, што се и преко телевизије преноси?
- Мешањем полиције у поредак и живот Цркве?
- Опште стеченим утиском да је црквеностановно право мањкаво и недовољно за доношење правичних одлука, па је због тога неизбежно призивање физичке силе како би се те одлуке спровеле у дело?
- Непопштовањем, односно неспровођењем редовног црквено-канонског и уставног поступка при изрицању казних мера?
- Упорношћу тужитеља, изазваном нетрпељивошћу до уништења?
- Небригом да се сваком човеку приступа душебрижнички, лекарски спасоносно, а не утркивањем у оптужбама за које можда нема довољно стварног покрића?
- Благонаклоним гледањем на истурање нестручних званих „верских аналитичара“ да довијањем, односно Цркви несвојственом комбинаториком, импровизовано и необјективно, понекад чак и у пророчком стилу, обавештавају јавност о битним црквенодуховним питањима?
- Препуштањем да на црквени живот пресудно утичу самозвани стручњаци за црквено право и, што је још горе, предводници у демонстративном кршењу непрекршених правила црквених Ота-

ца?

- Методом да се најпре преко грађанских гласила јавног обавештавања створи слика о оптуженоме и кривицама што му се не проверено приписују, све са циљем да лакше прође унапред позната коначна црквена одлука?

Зашто се, због свега тога, не омогући епископу Артемију да у редовном црквеносудском поступку, у складу са Свештеним канонима и Уставом Српске православне цркве, одговори на оптужбе? Црквено канонско право је писано у духу човекољубља и братољубља. По бризи о човеку, оно умногоме надмашује чак и оне најсавршеније грађанске законе данас цивилизованог света.

У „случају“ око епископа Артемија, дакле, уколико би се непристрасно применило црквеноканонско законодавство, не би било подела међу епископима, свештенством, монашством и верницима; не би се потезало за полицијом; не би се за испомоћ користиле импровизоване услуге „црквених аналитичара“. Ако се утврди да је заиста крив, верујући народ ће то разумети и никаквих, вероватно, подела или раздора по том питању не би било. Владао би мир и канонски поредак у Цркви. А Држава не би имала разлога да се уплиће у црквени живот. Избегли би се гнев и осуда од стране грађана због таквог њеног уплитања. Овако се и од нецрквених људи чује уверење да се у „случају Артемије“ у дубљој позадини ради о политичким више стварима, а мање о црквеним суштинским питањима.

Редовни црквеноканонски и уставни поступак у случају око епископа Артемија није спроведен вероватно из бојазни да се оптужбе, изречене против њега, неће потврдити као основане. При таквој сумњи или сазнању, негодовање тужитеља траје и пројављује се кроз нове оптужбе и претње, које се протежу чак и на свакога онога ко се усуђује да га правда. Мржња и жеља за осветом и понижењем до потпуног уништења било ког човека, представља тешко обољење од којег човекомрзац сам мора да се лечи; други од тога не може да га излечи.

Али на редовни црквеноканонски поступак и евентуално преиначење већ донетих исхитрених одлука против епископа Артемија одговорни и не помишљају. Последња саборска одлука у новембру 2010. године, којом је Епископ противно свештеним канонима низведен у раван монаха, није донета једногласно. Од присутних епископа на Сабору, седморо их је било против и шесторо

уздржаних. Пошто се јавно саопштава, и пренаглашава, чињеница да су на крају ипак сви епископи потписали такву одлуку, неко ће се ту замислити – да ли подједнаку вредност могу да имају потписи вољно и невољно потписаних епископа? Не толико у очима људи колико пред Богом. Зато се оправдано намећу неколика важна питања, као на пример:

- Је ли при таквој разједињености епископа могло да се у Сабору каже оно што је за Апостоле важило: „... испунише се СВИ Духа Светога, и говораху ријеч Божију са смјелошћу“ (Дап 4, 31), или: „Јер угодно би Светоме Духу и НАМА...“ (Дап 15, 28).
- Је ли при таквој разједињености епископа у Сабору могло да се помисли на смисао праксе коју су, са разлогом, увели Оци на Васељенским и Помесним саборима, а то је – да сваки од њих у јединици потписује саборске одлуке овако: „Одлучивши потписах“ (следи име и назив епархије). Ово зато што пред Богом нема колективне одговорности. Пошто је при доношењу одлуке о епископу Артемију било и других саборских одлука, епископи који су били против његовог низвођења на степен монаха требало је, приликом потписивања, то и да назначе, без чега се оставља утисак да је по том питању постигнуто јединство са Духом Светим, а није.

Ако се уз све то има у виду и канонско начело о томе да се за кривице саборска одлука доноси „ПОШТО СЕ САСЛУША ОКРИВЉЕНИ“ и, што је веома важно, у његовом „ПРИСУСТВУ“ (канон 1. и 2. Седмог помесног сабора у Цариграду 394. године, в. Пидалион, Атина 1886, стр. 375-376), али и то да се епископ не низводи на степен монаха, сходно наредби Отаца Десетог помесног сабора у Цариграду 879. године, који у 2. канону наглашавају: „...Установљујемо да надаље неко ко је уврштен у архијерејски и пастирски каталог не низводи себе на место оних који се паствују и кају. Уколико се пак неко усуди да то учини, после изрицања и разјашњења овде саопштене одредбе, тај, лишивши себе архијерејског чина, нека се не враћа више на пређашње (достојанство) које је таквим поступком поништио“ (Пидалион, стр. 296-297; уп. Н. Милаш, Правила Православне цркве, књ. II, Нови Сад 1896, стр. 295-296); ако се, дакле, све то има у виду, онда се оправдано поставља питање канонске ваљаности последње саборске одлуке о низвођењу епископа Артемија на степен монаха. Такво низвођење води изругивању епископског

достојанства.

Смисао наведеног канона не своди се искључиво на забрану појединцу епископу да себе низведе у равана монаха. Црквени Оци тим каноном, у ствари, дају до знања да нико, па ни Сабор архијереја не може тако нешто да учини. Јер, уколико би се радило о кажњавању кривца епископа, таквоме месту није међу монасима; он у том својству увек важи за потенцијалну опасност по црквени поредак. Уколико би Сабор архијереја, дакле, и хтео себи да припише такво недопустиво право, то би водило у апсурд по којем је он (Сабор) тај који се низвођењем епископа у монаха шегачи са ЕПИСКОПСТВОМ као узвишеном црквеном установом.

Тумачећи наведени канон, Светогорци Агапије и Никодим забрану низвођења епископа на степен монаха доводе у равана канонске забране да епархијски епископ подноси оставку (исто, стр. 297), јер и подношење оставке је вид ниподаштавања епископског достојанства.

Али не ради се више ту искључиво о епископу Артемију као јединки, него је уопште реч о изузетно важној и узвишеној црквенотаносној установи која се зове ЕПИСКОПСТВО. Према томе, на његове тужитеље пада тешка одговорност за исхитрено и противно канонима омаловажавање те установе. Ово тим пре што „случај Артемије“ почива још увек на оптужбама само. Морало је да се иде до краја, а то значи да се оптужбе детаљно и непристрасно провере, потврде и јавности обзнане. Без таког поступка остављен је простор за озбиљне сумње, које и јесу, у ствари, семе раздора у црквеној плироми. Терет одговорности за такво стање у Српској православној цркви не пада на невинне, него на виновнике, и то одговорност превасходно пред Богом.

Ако се таква саборска одлука, изречена против епископа Артемија, сматра коначном и неопозивом, без икакве могућности да буде преиспитана, и ако упорно треба истрајавати на омаловажавању епископског достојанства, онда за утеху, Бога ради а не људи, нека се чују речи псалмопевца Давида: „Једни се хвале колима, други коњима, а ми именом Господа Бога својега. Они поспрћу и падају, а ми стојимо и не колебамо се“ (Пс 20, 7-8). Јер моћ Цркве Христове не почива на утеривању страха у њене чланове, ни на упливу политичара или призивању полиције у помоћ, већ на Јеванђелској и Светоотачкој ИСТИНИ, без које су љубав и

јединство међу хришћанима, у ствари, ЛИЦЕМЕРСТВО.

Плод таквог лицемерства је мешавина и прихватање „многих истина“, оличених у „многим хришћанским црквама“ које, обједињене, чине ЕКУМЕНИЗАМ. Данас није мали број међу члановима Православне цркве оних који себе хоће што пре да виде у том таквом сливу различитих хришћанских, па и нехришћанских, вероисповести. Али ти противрече учењу исказаном у СИМВОЛУ ВЕРЕ о томе да верујемо: „У ЈЕДНУ, СВЕТУ, САБОРНУ И АПОСТОЛСКУ ЦРКВУ“; не у две или више. Основна одлика ЈЕДНЕ ЦРКВЕ је та што зна за један само ПУТ, за једну само ИСТИНУ и за један само ЖИВОТ (Јн 14, 6), тј. зна за ХРИСТА и Његову Јеванђелску науку коју су проповедали, протумачили и засведочили Свети Апостоли, правоверни Оци, Учитељи, Исповедници, и Мученици. Одступање од те ИСТИНЕ води у ЕКУМЕНИЗАМ, који је Свети Јустин Ћелијски са разлогом назвао – СВЕЈЕРЕС. Јер, Христос је глава ЈЕДНЕ ЦРКВЕ; није основао више цркава; недељив је. Та ЈЕДНА ЦРКВА се свакодневно моли за јединство и умножење правоверних људи.

Исту веру тог великог српског и свеправославног богослова, Светог Јустина Ћелијског, исповеда и његов ученик епископ Артемије, због чега га и сматрају великом сметњом на путу ка захукталом екуменизму.

Пошто ће неко са гневом и осудом да ми приговори на ово што др Артемија и после саопштене саборске одлуке о његовом низвођењу са епископског достојанства на степен монаха називам епископом, дужан сам да за то наведем неке од разлога:

- Зато што свештени канони не дозвољавају да се епископско достојанство омаловажава на начин како је то учињено са њим;
- Зато што у историји Цркве Христове није мали број оних епископа који су се епископски понашали и после неканонски донетих саборских одлука о њиховом извргнућу; богослужили су, подржавани од правоверног народа Божјег, за шта Свети Јован Златоусти служи као изразити пример;
- Зато што код нас није дирано у епископско достојанство чак ни онда кад епископ јавно јеретички наступа, или недоличним животом саблажњава многи народ, што није тешко, ако треба, и доказати; код нас није дирано у епископско достојанство чак ни онда кад епископ јавно јеретички наступа, или недоличним животом саблажњава многи народ, што није тешко, ако треба, и доказати;

- Зато што је имао пуно канонско право и обавезу да Епархију рашко-призренску брани као невесту, не дозвољавајући да му буде истргнута и неканонски, за његова живота, предата на управу другоме;
- Зато што већу одговорност осећа пред Богом, него пред људима;
- Зато што у његовом веровању и живљењу много црквености има у строго православном духу;
- Зато што је од стране његових тужитеља изостало оно обавезно канонско братољубље у искренности;
- Зато што је својим полувековним свештенослужењем Српској православној цркви био од велике користи;
- Зато што је достојанствено и смерно епископски поднео сву лавину тешких оптужби, које још увек нису доказане;
- Зато што саборска одлука о његовом извргнућу није нашла потврду у душама правоверног народа Цркве Христове;
- Зато што су за заживљавање такве одлуке неопходне додатне присиле, претње, утеривање страха наспрам сваког верника који с правом тражи и очекује да се правично хришћански поступа.

А шта је оно о чему је требало његови тужитељи добро да размисле пре учесталог доношења одлука којима, како се показује, није у суштини постигнуто све што се желело. Јер, он богослужи и у складу са канонским учењем остаје доживотно у дубокој духовној свези са Епархијом рашко-призренском и косовско-метохијском.

Требало је, дакле, најпре предвидети ту евентуалност да се епископ Артемије заиста неће унедоглед повиновати неканонским одлукама, донетим у његовом одсуству, без прописаног црквеноканонског и уставног поступка и без доказаних, као истинитих, олако и исхитрено изречених оптужби.

При таквој евентуалности, требало је озбиљно размислити о могућим последицама, које нису морале бити изазване, као на пример:

- Да ће се око епископа Артемија свијати непредвидљив број верника;
- Да ће га подржати неко од епископа, не само из крила Српске православне цркве;
- Да му може прићи непредвидљив број свештених и монашких лица;

- Да му се могу приклонити и звани „старокалендарци“;
- Да ће свакако размишљати и о томе да му словесно стадо не остане без архипастира и др.

Је ли Српској православној цркви немогуће било да дру-
кчијим, што ће рећи канонским, одлукама избегне настало стање?

Коме је од архијереја у Српској православној цркви потре-
бно да се о њој ствара утисак као установи прогањања и кажња-
вања, а не љубави, мира, слоге и Царства Божијег на Земљи? Ако
у „случају Артемије“ треба да превладава дух претњи и кажњава-
ња, поставља се питање – где ће томе бити крај? Јер, са кажњава-
њем треба почети од епископа који су у сабору били против, или
уздржани, наспрам одлуке (не само последње) против епископа
Артемија, па све до оног обичног верника који слуша његове про-
поведи и учествује на богослужењима.

Али све што се збива, за наук треба да нам служи. По про-
мислу и допуштењу Божјем бива и оно што се у Цркви догађа. За
сваку недаћу или искушење мудри верујући људи умели су да ка-
жу и запишу: „Због прегрешења наших допусти Бог...“, као и оно:
„Нема греха који може да надвлада Божје човекољубље“. Поучен
Божјим човекољубљем, и човек треба да постане човекољубив.

ПОРЕКЛО ФЕНОМЕНА „АРТЕМИЈЕВЦИ“ И „АРТЕМИЈЕВШТИНА“

У „Печату“ бр. 126 од 6. августа 2010. године на стр. 32.
објављено је писмо епископа бачког г. Иринеја (Буловића), упу-
ћено г. Милораду Вучелићу, директору и одговорном уреднику
тог угледног и веома читаног листа, са молбом да објави „коме-
нтар“ владике др Атанасија (Јевтића) поводом текста госпође На-
таше Јовановић под насловом „Вунена времена“ („Печат“, бр. 125
од 30. јула 2010, стр. 28-30). Атанасијев „коментар“ је објављен
уз писмо Иринеја Бачког (стр. 33), а одговор на оба та текста бла-
говремено су дали М. Вучелић и Н. Јовановић, такође у „Печату“,
бр. 127 од 13. августа 2010, стр. 16-17.

Следствено томе, дакле, и текст који следи требало би да
буде објављен у „Печату“ јер му је, по природи ствари, место та-
мо. Али ако га Редакција „Печата“ не прихвати, било из ког
разлога, неће остати недоступан јавности. Ово зато што уполова-
чено, пристрасно или једнострано, у виду монолога, обавештава-

Пошто се Ириниј бачки ка крају поменутог писма у „Печату“ дотиче „артемијевштине“ као „болног, опасног и, нажалост, директно разорног феномена“ по Цркву, и пошто је таква формулација одраз његовог нерасположења и, вероватно, намере да и даље предузима казнене мере према прогнаном са Косова и Метохије владици Артемију, оно (писмо) као такво, иако кратко, привлачи посебну пажњу. Зато не сме остати без одговарајуће анализе. Потребна је анализа, у овом случају сажета, да би се разоткрила дубља позадина реченог, односно да би се схватило је ли писмо засновано на истини и искрености.

Али прави суд о томе биће коначно онај у којем не седе пристрасне и осветољубиве судије; суд који ће у складу са Божјом вољом и испуњењем положене архијерејске заклетве воспоставити пређашње стање. Тај суд се непристрасно образује у свести искрено верујућих чланова Цркве Христове, а на основу осведоченог свеукупног живота и рада епископа Артемија, пре и после његовог епископовања у Епархији рашко-призренској. Такав суд није наметнут. Спонтан је. И као такав - једино вредан.

494

Много година сам преко „Православља“ и „Књижевних новина“ водио дијалог са Атанасијем (Јевтићем) око имена Христос и Христ. Без мржње и крајње недоличних израза није могао ни да дише ни да пише. Због такве заслепљености упао је у нечувену јерес, јер је написао: „Доказујемо да Христос није име(ница) него придев“! О тој најновијој јереси у хришћанству обавестио сам Свети архијерејски синод дописом који је заведен под „Бр. 28, 04.01.2002. године“. (Више о томе в. М. Петровић, Христос и Христ. Одговори др Атанасију Јевтићу, Београд 2004). Сем тога, тај „угледни теолог“ у свом преводу Псалтира (Врњачка Бања 2000) на више места каже: „Потрпех Те Господе“! (в. нпр. Пс 129, 5; уп. 24, 5; 24, 9; 26, 14; 39, 2) уместо: „Са жудњом очекујем Те Господе“. По њему, човек трпи Господа! Уздигао се не само изнад Цркве, него и изнад Господа, услед чега свуда наступа као најпозваније мерило појава и ствари. А као човек који не разуме језик Псалтира, није испуњавао услов за рукоположење, сходно изричитом пропису у 2. канону Седмог васељенског сабора.

Такав „угледни теолог“ дрско и са ликовањем се прихватио да на крајње нехришћански, небратољубив и антиканонски начин изврши задатак у вези са протеривањем из Рашко-призренске епархије њеног канонског епископа Артемија. Тај чин је део само ширег плана да се, попут сценарија примењеног на српској војсци, и Црква сведе на обеснажено тело које неће моћи битно да утиче на то да народносна и православна свест Срба чврсто остану у свези. У том циљу се ужурбано у Српској цркви спроводе реформе које најпре код челних политичара и римокатолика наилазе на похвале. Једни траже спровођење секуларизације у животу Цркве; други - самовољно разбијање устаљеног, од Отаца предатог нам црквеног богослужбеног поретка и устројства; трећи - да се одступањем од устаљене и прелепе православне праксе што више прилагоде жељама и очекивањима римокатолика. Из назива „Српска православна црква“ већ је у појединим епархијама избрисана одредница „Српска“. Збуњујуће делује шаренило у приношењу Свете службе и, уопште, у једнообразном поретку, као и заједничко мољење са римокатолицима и другим вероисповестима, у чему предњачи Иринеј бачки, насупрот канонским одредбама и односним одлукама Светог архијерејског сабора. Јавно предност првенства у хришћанском свету даје римском папи, иако је овај од великог црквеног раскола (1054. г.) то право

изгубио.

Има Иринеј бачки велико разумевање за догматско кано-
нски неосноване, па следствено томе, и неприхватљиве изјаве,
попут оних, на пример: да су Источна православна и Западна ри-
мокатоличка црква „два плућна крила“; да „без Истока и Запада
нема хришћанства“; да је „златна прилика“, како је пренела „По-
литика“, да се 2013. године сретну у Нишу папа и патријарх ср-
пски, и др. А то обележаваће 1700. годишњице Миланског еди-
кта никакве везе нема са Нишом, у којем јесте рођен цар Конста-
нтин, али као незнабожац. Милански едикт из 313. године, дакле,
није донет у Нишу па, по природи ствари, ту годишњицу треба
обележити у Италији а не у Србији.

Треће, госпођу Наташу Јовановић као аутора чланка под
насловом „Вунена времена“ епископ бачки Иринеј хоће да пре-
дстави као особу „без икаквог теолошког образовања или макар
шире црквене културе, а да и не говоримо о познавању чињени-
чног стања или канонског права“.

Значи ли то да на „теолошко образовање“, „ширу црквену
културу“, „познавање чињеничког стања или канонског права“
искључиви монопол има Иринеј бачки и они који му ни у чему не
противрече? Зашто и по ком основу једној крштеној души и чла-
ну Цркве хоће да ускрати право на богословствовање; на објекти-
вност и истину; на смело и јавно сведочење о неправди; на право
да и епископу, кад греши, укаже на штету коју производи? При-
падништво верника у Цркви није исто што и припадништво у по-
литичкој партији.

С правом, дакле, сваки правоверни хришћанин очекује да у
лику епископа као духовног пастира види, уистину, пастира, има-
јући у виду да нико није имун на грех, сем једини Бог. Према то-
ме, не само право него и обавезу има да сведочи истину свака кр-
штена душа, јер се крштењем „обукла у Христа“ (Гал 3, 27). Ако
као таква треба да робује, „робоваће“ Христу а не лоше схваће-
ном и још лошије тумаченом званом „епископоцентризму“ који
би, кад би то било могуће, и мисли у лаику хришћанину забра-
нио. А „робовање“ Христу није тешко, јер ђа Он каже: „Јарам је
мој благ, и бреме је моје лако“ (Мт 11, 30).

Нико од чланова Цркве, па ни епископ, није у стању ни у
сопственој души да измери праву дубину и каквоћу вере, а камо-
ли у туђој души, са којом тамо неко из надмености покушава да

се поиграва паушалним оценама о „теолошком образовању“, о „црквеној култури“... Треба ли овде подсетити Иринеја бачког на то - да је Одговор источних православних патријараха папи римском Пију IX 1848. године саставио, углавном, један богословствујући лекар, и да се у том Одговору наглашава да смо сви (и лаици) дужни да јеванђелску, апостолску и светоотачку науку проповедамо неискварено. Верујући народ се, са правоверним епископима, много пута у историји Цркве Христове показао као непоколебиви чувар истине у правоверју, насупрот ученима какви су били, на пример, Арије и Ориген, који су показали колико „преученост“ може бити разорна по правоверне у Цркви. Истина, дакле, чини ону праву подлогу за непритворну љубав на путу ка уједињењу разједињеног хришћанства.

Усуђује се епископ бачки Иринеј да се и на канонско право позива, са намером да што више омаловажи поимања о Цркви госпође Наташе Јовановић. Али ће он, због тога што више од ње познаје црквене каноне а крши их, бити „много бијен“ (Лк 12, 47). Наиме, иако му је добро познато да одређена црквена правила изричито забрањују заједничка мољења са јеретцима и иновацијима, свесно их крши, не обазирјући се на запрећења која се свде на то да се таква свештена лица лишавају чина (в. нпр. Каноне: 45, 64(65), 70. Апостолски; 11. Трулског сабора). Свети Сава је, за разлику од Иринеја бачког, римокатолике сматрао јеретцима. Због тога није хтео да оде у Рим, због тога је у Законоправило унео три важна списка о латинима као Јеретцима. А за тумачење 45. Апостолског правила унео је текст: „Епископ, или презвитер, или ђакон, ако се само помоли са јеретцима, било у кући или у цркви - да се одлучи; а ако им дозволи да служе у цркви као презвитери, или да као свештена лица нешто друго од свештених радњи чине - такав да се извргне“ (в. М. Петровић, Законоправило Светога Саве на српскословенском и српском језику, 1, Манастир Жича, 2004. стр. 136-137). Али за такве каноне ће Иринеј бачки можда рећи оно што је његов истомишљеник Атанасије (Јевтић) неколико пута изјавио – „мачку о реп“. Ето ко и како испољава деспотизам из којег се у Цркви рађа беспоредак, на шта верници не смеју остати равнодушни.

Што се тиче „коментара“ Атанасија (Јевтића) на текст „Вунена времена“, госпође Наташе Јовановић, заслуживао би некакву пажњу да му главнину не чини неистина, уткана и у основу и у по-

тку. У недостатку истине, нужне поштапалице су му иронија и недолични изрази, чиме загађује папир попут нафтних мрља што загађују реке и мора. Узалуд се жести на Врховни суд Грчке, који није скројен по његовој замисли. Зашто се није потрудио да том суду достави доказни материјал који би оправдао његова домишљања у оптужбама и очекивањима. Допустимо да у његовим оптужбама и има неко зрно истине, али много више има мржње и претеривања, имајући у виду колико тежих појава се може открити у раду неких других епархија уколико би се истраживало. Докле сеже осећај Атанасија (Јевтића) за правдом и објективношћу види се и по томе што свесно изједначује оптужене, односно „недавне одлуке судова - атинског, хашког и лондонског“. Због таквог расуђивања и необуздане жеље за осветом изазвао је, са својим истомишљеницима, оно што данас имамо у Епархији рашко-призренској. И не само у њој. Жртве прогањају такве, што је у криминологији познато као уобичајен феномен.

Када би прогонитељи владике Артемија имали оно што он као православни верник, епископ и Србин има, никакву потребу не би осећали да измишљају некакву „артемијевштину“ и „артемијевце“. Таква и у вези с тим слична терминологија, скована у главама немоћних да докажу и потврде оптужбе изречене против владике Артемија, наилази на осуду у душама правоверних хришћана.

Ако би се у правилно спроведеном црквеностановном поступку доказало да је владика Артемије заиста заслужио да му се „невеста“ тј. Епархија рашко-призренска, на овакав начин истргне из загрљаја, и ја бих га осуђивао. Овако, најжешћу осуду заслужују они који су изазвали поразне последице не само у црквеном смислу, него и у државном, политичком, настале прогонством канонског епископа Епархије рашко-призренске. Све би другачије данас изгледало да су његови тужитељи и судије поштовали Христове речи: „Који је међу вама без гријеха нека први баци камен“ (Јн 8, 7).

Али у свим тим тужним збивањима око владике Артемија има и нешто добро. Мало стадо правоверних хришћана ће ојачати у сазнању истине, сећајући се Христових речи: „Не бој се мало стадо“ (Лк 12, 32); или: „Ако вас мрзи свијет, знајте да је мене омрзнуо прије вас“ (Јн 15, 18); или: „Али долази час када ће сваки ко вас убије мислити да Богу службу приноси“ (Јн 16, 2). Нису ли

данас сва ова дешавања у вези са владиком Артемијем и његовим стадом, како овим избеглим (њих седамдесетак) тако и оним неизбеглим из рашко-призренске епархије, живи пример и доказ истинитости наведених Христових поука?

Зато осећам потребу да своје казивање наставим у виду сведочења како бих помогао недовољно упућенима да до краја сазнају оне праве разлоге за оптужбе против владике Артемија. Није довољно то што сам више у назнакама изнео да му пресуду изричу архијереји Српске православне цркве са највишег места - у Светом архијерејском синоду и Светом архијерејском сабору. Као кључни истомишљеници у томе предводе углавном четворица њих. Јавности су позната њихова имена и улоге. Недовољно је и то што сам указао да црквеносудски поступак није текао у складу са оним што прописују свештени канони и Устав Српске православне цркве. Прибегло се уценама и претњама зато што правих канонских кривица није било за превисоку цену - одузимање епархије и протеривање са Косова и Метохије.

За јавност није довољно, такође, ни то што сам наспрам покорног, трпељивог, достојанственог и, надасве, правоверног држања канонског владике Артемија као осуђеника, истакао излив гнева његових прогонитеља; гнева оличеног и у погрдним изразима попут овог најновијег – „артемијевштина“. За такве ни-подаштавајуће изразе, ширене и преко јавних гласила, није тешко дати образложење: У недостатку стварних кривица прибегава се, по нужди, пришивању етикета са погрдама не би ли се тако створио утисак у јавности да се хајка против оптуженог оправдано води.

Зато, дакле, народ у Србији и ван ње треба отворено упознати са истином. Архијереји српске православне цркве су, неки вољно а неки невољно, по диктату домаћих и светских политичких моћника (нарочито после посете Бајдена, а затим и Бориса Тадића манастиру Дечанима) прихватили да и физички, не само управно, склоне владика Артемија са Косова и Метохије. Другачије није могао да се убрза процес збивања, који је уследио после његовог одстрањивања. Којих збивања? Оних што су водила заокруживању настојања Шиптара у процесу осамостаљења и одцепљења од Србије самозваног Космета. У прилог томе недвосмислено говори недавно изречено мишљење Међународног суда правде о сецесији Косова, као и од пре неколико дана одлука

КФОРА да скине са себе и пренесе на Полицију Косова улогу чувара српских манастира и цркава на Косову и Метохији; на оне који су те светиње варварски палили и рушили.

По протеривању канонског епископа Артемија, Шиптарима је добродошао Атанасије (Јевтић), први неканонски женик Рашкопризренске епархије. Одмах је успоставио сарадњу са тзв. Косовским институцијама. Обновљен је и потписан, између осталог, споразум са Косовском енергетском корпорацијом. И док је, с једне стране, нападно обавештавао јавност о својим успесима, о наглом процвату црквеног живота, о кривицама оних који су пре њега тамо управљали епархијом, дотле је, с друге стране, затварао очи: пред изазваним, и самом својом појавом, разарањима живог храма, јер је распустио стадо канонског архијереја.

Сарадњу у духу Атанасија (Јевтића) наставио је са Шиптарима и други неканонски женик преотете Епархије рашко-призренске, митрополит црногорско-приморски Амфилохије. Овај у стилу победника изјављује: „Ласно ћемо ако јесмо људи“, претходно истакавши важну чиљеницу: „Од 2000. године није могло бити нормалне и здраве сарадње са косовским институцијама... У будућности је може бити“ („Политика“ од 19. августа 2010, стр. 6). Та „нормална и здрава сарадња“ неканонских женика са косовским институцијама донела је своје плодове. И знамо какве. Најпознатије по Српску православну цркву и Србију као државу.

После наведене Амфилохијеве изјаве за дан Преображења Господњег сваки даљи коментар био би сувишан. Све је јасно. Несарадња владике Артемија са косовским институцијама је, у ствари, његова „канонска“ кривица. За некакву утеху је можда то што није мали број српских архијереја који у приватним разговорима отворено признају да епископ Артемије није крив. Али поражавајуће је то што ови немају храбрости да ту истину званично засведоче и пред Светим архијерејским синодом и сабором. И тако, због узмицања већине, наметнула се мањина која маше измишљеном тзв „артемијевштином“ у намери да замрачи нешто што се не да замрачити.

Правовернима је у случају неканонски кажњеног епископа Артемија потпуно јасно на чијој је страни истина и правда; јасно им је да се бешчињем и мржњом растерују благослови дати отачаству Србији од Светога Саве, који нам је предао науку онакву какву су и њему предали. Повратком православној светоотачкој

науци, која није друга до јеванђелска, вратили би се и благослови што нам одавно у Србији недостају. Другачије се не ногу потиснути мржња и жеља за осветом, исказана привиђањем некакве „артемијевштине“. Није ли са таквом измишљотином бачено семе да се основано говори и пише о „иринејевштини“, „атанасијевштини“, „амфилохијевштини“? Али томе нас верни слуга Христов и оснивач Српске православне цркве није учио.

Препознају правоверни оне који иду путем Светога Саве и спонтано се свијају око њих управо зато што се држе преданог им у Цркви, а одступнике избегавају највише зато што мењају и намећу нешто различито од онога како су и сами наследили.

БЕСЕДА О СВЕТОМ САВИ

Свети Сава је Србима оставио у аманет две основне обавезе, без којих се прави хришћански живот и опстанак у Србији не могу ни замислити.

Прва обавеза је – православно исповедање вере, које се потврђује свесрдним служењем црквенодуховним вредностима.

Друга обавеза је – учвршћивање помоћу правоверја, народносне свести о самосвојности, самобитности. Та свест треба да нараста до мере општег сазнања о томе да су Срби међусобно, по речи Светога Саве, „своји“, што ће рећи „својта“, па као такви дужни су да служе не само Цркви него и Отачаству – Србији.

Кад се те две обавезе рашчлане, долази се до закључка о томе да се прави смисао живљења састоји у слављењу Бога; у изграђивању мира; у развијању братољубља; у пружању помоћи социјално угроженима и обесправљенима; у неговању свете обавезе да се супротстављамо безакоњу и сваком насиљу; у настојању да царује правда и у Цркви и у Држави.

На основу свега тога може се основано рећи да је учитељска служба Светога Саве, уопште, веома разуђена. Да би се она до краја сагледала и другима представила, потребно је много времена, а време предвиђено за данашње излагање у трајању од око 7 минута приморава ме да се у најсажетијем виду задржим на једном само пољу његове учитељске службе. То поље је, у ствари, и најважније, најживотније, јер се односи на исповедање и чување правоверја и канонског поретка у Српској православној цркви исто онако како то важи за васцелу Једну, Свету, Саборну и Апо-

столску Цркву као истиниту установу Божју. Исповедање правоверја је најважније и зато што представља залог за опстанак државе Србије као наследнице Немањинске Србије.

Свети Сава нам је предао веру и сву црквену праксу онако како их је и сам примио. Уједно нас је задужио да и ми, и сви потоњи српскога рода, неизмењено то предамо будућим нараштајима.

Али пошто сви видимо, ко више ко мање, да се данас, на жалост, намножио број прекршитеља вере и поретка у Цркви Христовој, неопходно је најпре да се подсетимо обавезујућих светоотачких речи које је Свети Сава унео у **Законоправило**:

- „Апостолска вера је неизмењива; целовита да остане...“ (канон 1. Шестог васељенског сабора).
- „Пригрливши примамо и држимо света правила апостола светих, и шест васељенских сабора, а са овима и помесних, још и светих отаца наших, као надахнута од једног истог Светог Духа...“ (канон 1. Седмог васељенског сабора).

Као што се о води или ваздуху највише говори онда кад су загађени, тако се и о правоверју највише говори онда кад је угрожено.

Када би нас данас походио Свети Сава, са тугом би почео да исправља најпре заблуделе у вери, заблуделе архипастире и пастире који управљају Црквом, али и државне челнике који недовољно воде бригу о томе да народу буде боље у сваком погледу, а нарочито да га ослободе осећаја правне несигурности.

Зато је незаобилазно да овде, ради Светога Саве и Цркве коју је основао у Србији, макар у назнакама само, дотакнем неколика питања из нашег црквеног живота, која последњих година демонстративно пркосе учитељству и архиепископству Светога Саве, односно разбијају јединствени богослужбени, догматски и канонски поредак што нам је предао са обавезом да га неизмењено предамо онако како смо и примили. Од складног или нескладног управљања људи у Цркви умногоме зависе и кретања у управљању Државом.

- Као први Србин архимандрит у својству игумана манастира Студенице, а у складу са **Студеничким типиком**, Сава је био игуман свих игумана у Србији. Следствено томе, и богослужбена пракса у Студеници била је образац осталима за једнообразно богослужење. Убрзо је и манастир Жича понео исту улогу. После-

дњих година, међутим, и Суденица и Жича постале су образац, боље рећи – зараза за разбијање наслеђеног једнообразног богослужбеног поретка. Уведена је пракса у Епархији жичкој да се новорукоположена свештена лица на обуку шаљу у манастир Студеницу. А тамо се Света литургија служи на новотарски, незаконит начин, противно важећој саборској одлуци о томе. Зачетник поремећаја у литургијском (и не само литургијском) поретку јесте бивши епископ Атанасије Јевтић. Плод тога је шаренило и дубоко изражена подељеност не само међу свештенством, него и међу обичним верницима, лаицима. Некоме је стало да и на тај начин разбија Српску православну цркву.

- Српска православна црква је донедавно имала једног само архиепископа, као наследника оног првог, тј. Светога Саве. Данас, на жалост, поред тог једног и јединог канонског, као поглавара, појавише се још два: Охридски Јован и Црногорскоприморски Амфилохије. Па и то је својеврсни вид разбијања Српске православне цркве.

- При разбијеном једнообразном богослужењу и при постојању три архиепископа лакше су поједини челници Српске православне цркве искорачили да све отвореније говоре у прилог екуменизма који је, у ствари, у служби глобализације света, а против Једне, Свете, Саборне и Апостолске цркве. Такође, отворено теже унији у духу наказне измишљотине о Римокатоличкој и Православној цркви као „два плућна крила“, са крајњим циљем да папа римски ужива примат (првенство) у читавом хришћанском свету.

Ради тога, тенденциозно или у незнању, и једна и друга страна, римокатолици и поједини православни Срби, представљају Светога Саву као екуменисту и човека који је са папом римским, наводно, неговао пријатељске односе. Стварност је, међутим, другачија. Сава је римокатолике, зване Латине, сматрао за јеретике, о чему непобитно сведоче три списа против латинске јереси, које је унео у **Законоправило** (главе 49-51).

Утолико су за сваку осуду изјаве патријарха Иринеја у прилог екуменизма, пацифизма и „златне прилике“ за сусрет са папом у Нишу 2013. године. За осуду су, такође, учешћа православних свештених лица на римокатоличкој Божићној миси у Београду 2010. године, у току које се, како је пренела телевизија, трикратно љубе надбискуп Станислав Хочева и епископ српски Атанасије, а једно лице нижег црвеног чина љуби надбискупу ру-

ку. При свему томе, најпоразније је то што та свештена лица из састава Српске православне цркве на римокатоличкој миси слушају гласно читање **Символа вере** са јеретичким додатком „филиокве“, тј. учествују у молитви на којој се исповеда да Дух Свети исходи и од Сина!

Са таквим исповедањем вере римокатолици су постали дуалисти, због чега су названи „новим богумилима“ и „бабунима“.

Многи свештени канони су прописали да се православни верник, због заједничког мољења са јеретичима или иноверницима, одлучи од Цркве.

Зато је и такво заједничко мољење у служби разбијања Српске православне цркве.

- Ради заштите правоверја међу Србима Свети Сава је видовито и унапред, тј. много пре појаве Турака на Балкану, у **Законоправило** укључио и спис о измаилћанској односно Мухамеданској вери коју не назива вером него „службом“ (глава 61, 21; в. и гл. 64). Без тог списка питање је да ли би данас било неисламизираних Срба.

- За Светога Саву је незамисливо било да правоверни Србин уђе у јеврејску синагогу и активно учествује у некаквом празничном или верском обреду јудејском, како су то недавно (9.12.2010. године) учинила два Иринеја – поглавар Српске православне цркве и епископ бачки, палећи свеће на њихов празник **ханука**. Јер, тако нешто изричито забрањују неколика Апостолска правила, од којих 74. правило код Светога Саве гласи: „Ако који хришћанин донесе уље у јидовско збориште, или у храм јеретички или погански, на празник њихов, или кандило или свећу ужеже – да се одлучи“ (од Цркве). Али и то заједничко празновање са Јеврејима води ослабљивању, боље рећи разбијању Српске православне цркве.

Једно као наук могу православни да приме од римокатолика и других вера, а то је – да попут њих ништа од своје вере не жртвују.

- Свети Сава свакако није могао да замисли ни то да ће се у Српској православној цркви догодити да Сабор архијереја осуди епископа, окривљеног без утврђене кривице, без саслушања и у одсуству, како је недавно поступио са епископом рашкопризренским и косовскометохијским др Артемијем. Тако нешто тешко противречи црквеним правилима (1. и 2. правило Седмог поме-

сног сабора у Цариграду 394. године). Црквеним правилима противречи, такође, и то што Сабор њега, пошто му је неканонски одузео управу над епархијом, низводи на степен монаха (2. правило Десетог помесног Сабора у Цариграду 879. године).

Зашто Сабор архијереја тако поступа? Зато што су то захтевали моћници овога света; зато што епископ Артемије војује против екуменизма као свејереси, и против доласка папе римског у Србију.

Није ли и „случај Артемије“ показатељ ко и за чији рачун ради на ослабљивању Српске православне цркве? Али, како се на делу показује, суд Божји и суд правоверног српског народа, и не само српског, јесте нешто друго од изречене одлуке Светог архијерејског сабора.

Нису ли напред наведена неканонска чињења у Српској православној цркви отерала благослове које је Свети Сава душебрижнички оставио своме народу?

Вера и учитељска наука Светога Саве, која ни по чему није другачија од јеванђелске, апостолске и светоотачке, обавезује нас да се братољубиво, спасоносно опходимо према правоврсној браћи нашој; да никога не мрзимо – ни непријатеље ни иновернике, јер су и они створења једног јединога Бога Творца.

Забрањује нам да попут Латина прибегавамо решењима у складу са оном њиховом водилом: „Циљ оправдава средство“, што их је много пута навело на свесно чињење стравичних злочина над православнима. Забрањује нам да падамо у фанатизам, својствен мухамеданцима који у својој „светој“ књизи **Курану** верницима налажу да се против „неверника“, тј. хришћана боре, прогањајући их и мучећи све док се не иселе. На шта нас Свети Сава обавезује у односу према јеретцима и иноверницима? На једно само – да не мешамо своју веру са туђим верама, него да останемо чврсти, непоколебиви у Једној, Светој, Саборној и Апостолској Цркви Христовој.

Беседа изговорена о Савиндану 2011. године у Брадарцу код Пожаревца

Момир Лазић, књижевник

Од грамате до изопштења

Живимо у Србији која је прихватила најтрагичнију и најистинитију реченицу великог руског писца Достојевског који је рекао:

- Тамо где нема Бога све је дозвољено. Они који су донели најстрашнију осуду Милоју Стевановићу да га изопште из Српске православне цркве (СПЦ), само зато што је своје имање уступио монасима рашко-призренске епархије, што је братску руку пружио владици Артемију, потврђују поразну чињеницу да су у Србији дошла последња времена. То је исти онај човек који је за своја добротворства добио грамату патријарха Павла, одликовање епископа жичког Стефана, грамату, признање епископа жичког Хризостома и многа друга признања. Поделио је своје имање избеглицама из Хрватске и учинио толико добра само Богу знана и угодна.

Да ли ви који то чините чујете јецај и вапај јасеновачких мученика, њихова нарицања и крв која ври дубоко под земљом? Преко те крви они поручују:

- Не може папа у Србију, не екуменизму који разваљује капије СПЦ!

Они монаси који су се нашли на имању Милоја Стевановића и владика Артемије који се обрео у Љуљацима то добро знају!

Боже благи избави и помилуј душе затроване ватиканским "пламеном љубави"!

Србијо часна буди уз Милоја!

Наташа Јовановић, новинар

У реду је да затражим исто

Недавно ми је пријатељица коју сам стекла пишући о њеној необичној животној причи отписала на око неколико сасвим обичних редова: Тешка времена почињу са Богом, када га пронађете у себи. То ће вам ретко ко признати. Искушења су тада ваш стални пратилац. Пробајте да усвојите ову малу молитву: “Боже мој, покажи ми пут којим да идем и ја ћу кренути њиме носећи теби душу своју”.

Не знам да ли сам усвојила, али сам усрдно понављала. Не знам ни да ли сам заиста пронашла Бога у себи, оног кога је мој народ кроз векове и војевања носио у грудима, али знам да је мој пут до Њега ишао преко владике Артемија. Не преко Берђајева кога сам ишчитала у младости, Јеротића чија сам предавања још као студент слушала недељом у манастиру Сланци, па чак не ни онда када сам у Преображењу код Чачка дубоко схватила да постоји Истина која није од овог света.

Када се у мом животу појавила прва протерана мантија са Косова, без теолошких представа и есхатолошких објашњења, знала сам, а да нисам ни питала, да стазе која она утире јесу стазе истине. Касније сам слушала како пуно таквих мантија певају песме о Косову. Знала сам да су га о тели и њима и нама. Шта сам помислила када сам чула да је подигнута оптужница против једног човека са претњом искључења из СПЦ? Помислила сам да је у реду да затражим то исто. У име исте оне истине, оних протераних мантија, оног издатог Косова! Са дубоким жаљењем што нисам била у могућности да понесем све тачке оптужни-

це, посебну ону којом је исписујући хришћанско милосрђе Милоје Стевановић понудио своје имање Артемијевим монасима.

Јеромонах Максим

Брату Милоју утјешеније

(Поводом подизања оптужнице против њега)

Блаженопочивши патријарх Павле је често у својим беседама наглашавао непобитну чињеницу, са којом се мора сусрести сваки верујући човек, а то је да нико од нас нити је могао бирати, нити је бирао време у коме ће живети. Тај и такав избор дело је божанског промисла, који све управља на наше спасење. Нико, дакле, није бирао када ће живети, али свако бира како ће живети. Онај избор је Божији, овај други је искључиво наш, у томе се састоји одговорност коју свако ода нас, словесних, људских, Божијих створења има, дакле, одговорност пред избором, хоћемо ли живети са Богом и Истином Његовом, или без ње, или, не дао Бог, против ње?

Свако од нас тај избор чини у своје лично име и на своју личну одговорност, та слобода избора је неодоумљива, али је зато и одговорност коју она носи неизбежна. Будући да је свако коме је стало до Бога и до душе своје дужан да ту одговорност понесе на прави начин, то смо и ми, Православни Срби, дужни да се са том одговорношћу суочимо и у овим, за народ и Цркву, изузетно тешким данима. Судајући по томе како се ствари у нашој земљи и Цркви одвијају, све је очигледније да ће свако од нас бити позван да се суочи са оном највећом одговорношћу коју пред Богом и историјом у овом моменту имамо. Та највећа одговорност тиче се очувања наше свете вере Православне, то јест очувања наше Цркве Православне, а то опет значи очувања нашег народа, којег је Црква увек била и остала једини истински, очински и мајчински искрен,

чувар и хранитељ.

Ова одговорност је утолико већа, што очување те вере и Цркве опредељује будућност, не само нас који у овом историјском моменту живимо на просторима наше домовине и шире, већ од ње зависи и будућност свих следећих генерација у нашем народу и шире.

И поред тога што нам је историја Цркве добро позната, појава прогона правоверних хришћана некако се увек са изненађењем и запрепашћењем дочека од стране црквеног народа, утолико пре ако он потиче и настаје тамо одакле то нико није очекивао, тј. од стране пастира, који уместо да сабирају стадо словесних оваца Христових, својим безумљем га распућују. Са великим жаљењем и тугом констатујемо да је у нашој Цркви тај прогон управо на сцени, он је почео са „одстрелом“ првостојатеља у „Дому Господњем“, тј. од високог црквеног клира и први на мети био је преосвећени рашко-призренски епископ Артемије, а затим и његово монаштво.

Невероватно брзи развој догађаја у СПЦ показује да је овај позив на одговорност по питању очувања вере, и избор пред којим се данас налазимо закуцао и наставља да куца на врата сваке цркве и обитељи у нашој земљи и шире, али и на врата сваког хришћанског дома у коме кандило отачке вере гори. Редослед по коме „куцачи“ који праве спискове за „одстрел“ иду, потпуно прати списак који је само Богу познат, а који се полако, као свитак, разматава и ишчитава пред нама. Главни критеријум јесте ревност за очување вере, јер апостол вели „А и сви који побожно хоће да живе у Христу Исусу, биће гоњени. (2.Тим.3,12)“ Побољност, дакле, тј. православност у дубљем смислу ове речи јесте главни критеријум, по коме се спискови

за „одстрел“ пишу. Зато није случајно што је први на том списку и владика Артемије са својим монашством, али такође није случајно што се на том списку, у отпору рушитељима Цркве и благочешћа, нашао и брат Милоје Стевановић, јер „Онај ко поседује благо бива нападан од разбојника, а ономе ко ничега нема неће досађивати разбојници. Ко поседује благо праве вере жестоко је нападан“ (св. Игњатије Брјанчанинов).

Свако првенство и част у Цркви увек је била и биће тесно повезана са првенством крстоношења и страдања, дакле, то првенство у Цркви јесте част, али и голгота. Голгота и страдње су увек били мерило и огањ у коме се „испитује“ све у Цркви па и част. Ако је она од Бога, онда је окићена венцем страдања, ако је само од људи, та част окићена је вечитом поругом, коју људско лицемерје током временог живота прикрива, никад не могући њену испразност и ругобност потпуно да сакрије.

Прогон епископа Артемија, његово суспендовање, његово двоструко протеривање из Епархије, као и његово противканонско и противуставно, неваљидно свргавање, представља залог страшних потреса који подривају саме темеље Цркве, и далекосежност последица таквог безакоња, које се од стране узурпаторског менталитета из редова епископата СПЦ, под руку са Патријархом Иринејем, спроводи над владиком Артемијем, још увек није у потпуности сагледива. Сва дешавања која тренутно ремете природно функционисање СПЦ тесно су повезана и извиру из тог дубоког проблема и ране начињене на телу наше Цркве тим незаконим актом.

Својевремено је, у једном од својих обраћања Синоду, владика Артемије изнео став да су његовом

безаконом суспензијом и уклањањем, синодални епископи бацили „атомску бомбу“ у ЕРП. Овакво сликовито описивање тог пуча на ЕРП, извршеног од стране Синода показује се као врло примењиво на сва даља дешавања у СПЦ проистекла из безаконог уклањања и прогона епископа Артемија од стране административне управе СПЦ. Као и свака атомска бомба, тако и ова бомба, својом „радиоактивношћу“, својим штетним „зрачењем“, наставља да разједа тело наше Цркве. Као што је радиоактивност немогуће спречити да продире у све што се у датом окружењу налази, тако се и последице овог безакоња полако емитују на духовни и физички простор целе наше Цркве. Због тога је и несрећна оптужница подигнута против брата Милоја само један од „озрачених“ гелера управо поменуте „атомске бомбе“.

Све у нашој Цркви почело је да се мери једним јединим мерилем, главни канон и правило постао је један човек, али не захваљујући неком његовом самопромовисању, далеко од тога, већ захваљујући опсесивној мржњи његове сабраће, која не јењава у својој гонећој махнитости. Тај човек јесте епископ Артемије.

Онај о кога су се поједини епископи у сабору СПЦ огрешили, неки директном мржњом и прогоњењем, неки недовољном агилношћу у његовој заштити, постао је главно мерило кроз које се све у СПЦ, а и шире, мери и премерава. Наравно, не случајно! Онај ко је својим непоколебивим антиекуменистичким ставом постао „правило вјери“ у нашој Цркви, мора бити правило и у свему што се те вере тиче и дотиче, па и целокупног црквеног живота. Сигурни смо, на велику жалост његових прогонитеља, владика Артемије је постао име без кога се ништа у Цркви не може

планирати и урадити, чак и тако прогнан и понижаван, презрен од своје дојакошње сабраће, али не и од Бога. Несумњиво је, за владiku Артемија можемо у потпуности рећи исто оно што је о.Јустин говорио и писао о светом владики Николају Велимировићу: “Зато је Преосвећени у нашој бурној данашњици постао личност око које се диже или пада, диже - све што је светосавско и народно, пада - све што је супротно. Због његовог светосавског подвижништва Господ га је одредио да многе подигне и обори у роду српском. Он је постао знак против кога се говори, камен спотицања: ко на њега падне разбиће се, на кога он падне разбиће га. Зато се данас у нашој Цркви ништа не може без њега, а још мање - против њега.”

Ово потврђује и чињеница да главно питање које данас одређује положај сваког појединог члана наше Цркве, јесте: признаје ли он владiku Артемија као епископа или не?

На ово питање брат Милоје је својом отвореном подршком епископу Артемију дао недвосмислен одговор. Тај одговор и јесте суштина оне одговорности о којој је горе било речи, са којом брат Милоје приступа Цркви, вери Православној и црквеном животу, трудећи се на спасењу своје душе и на спасењу својих ближњих. То је уједно и суштина не мање незаконе и неканонске опужнице Жичког црквеног суда подигнуте против њега.

Безакоњем које је почињено епископу Артемију, безакоње је у СПЦ постало и остало једино „правило“ које је епископима-гласачима и епископима-учесницима/саучесницима, посредним и непосредним, у том безакоњу могуће поступати, судити и расуђивати. То и такво „правило“ представља разлог црквено-су-

дског, инквизиторског прогона, који се над братом Милојем и осталим ревносним светосавцима управо спроводи. Прихватити одлуке таквог суда, који својим начином рада подлеже осуди свега канонског и правичног у Цркви; прихватити одлуке такве „правде“, значило би учествовати у демонском послу потурања неправде и лудости наместо свештених канона и еванђелске правде којом су они надахнути, значи рушити поредак на коме се темељи сама Црква, а то пак значи рушити њу саму. А знамо под какво проклетство такви „работници“ потпадају (1.Кор.3,17).

Иако се у оптужници коју је црквени тужилац Епархије жичке упутио брату Милоју, наводе и неке „кривице“ које су му раније спочитаване, попут еванђелског, авраамовског гостопримства указаног монасима ЕРП, и томе слично, очигледно је да је у самој ствари главна „кривица“ брата Милоја, због које је процесуиран на црквеном суду Жичке епархије управо непризнавање савршено безаконе, неканонске одлуке о рашчињењу епископа Артемија. Дакле, сваки суд и пресуда своде се на један једини канон у СПЦ, на прогнаног владику Артемија, који је, хтели то његови прогонитељи или не, постао главни и једини канон и мера, свих и свега што се догађа у СПЦ.

Оно што је очигледно и у самој ствари потпуно бесмислено, јесте чињеница да управо епископи, попут Хризостома у датом случају, који су учествовали у безаконим рашчињењима владике Артемија, сада суде онима који то њихово безаконје не прихватају, тј. због свог безаконја ови епископи суде другима. Ето, стигосмо до парадокса који обележава ове наше тешке дане. Свим овим антиканонским одношењем према епископу Артемију, епископи – прогонитељи показују да су,

по оној народној, за „правило лудост изабрали“. Та лудост довела је до тога да пастири, епископи, прогоне сопствену паству, како то управо чине у случају брата Милоја и неколицине других осведочених светосаваца.

Поред овог безакоња учињеног над владиком Артемијем, које бранковићи срамотно понавља косовску несрећу посред Косовске епархије, присетимо се још једног парадокса. Епископ жички, Хризостом, припада оној групи епископа за које се не зна тачно да ли ревносније крши троструку саборну одлуку о начину служења Свете Литругије, или ревносније спроводи саборску (у институционалном, а не у суштинском смислу саборности) одлуку о безаконом рашчињењу епископа Артемија. У оваквој шизофреној ревности, тј. са једне стране у рушењу појединих и селективном испуњавању осталих саборских аката и одлука, Епископ жички и њему слични показују да је посреди савршено испуњавање сопствене воље и нахођења, а не ревност у истинском послушању Цркви и њеном саборном гласу, за које се наводно залажу.

Да ли је Епископ жички у својој „аристократској“ и феудалној одвојености од свог народа (за који нисмо сигурни да ли га доживљава као своју паству или кметове) заборавио да је пастирски, а надасве епископски чин бесмислен без пастве. Паства и даје смисао појму пастир, да је епископски, над-анђелски чин у свом назначењу очинско служење ближњима, а не чиновничко администрирање епархијом? Да ли неочински однос према пастви који врхуни у свесном безаконом процесуирању својих епархиота, истеривањем неправедне синодске „правде“ по епархији и по „леђима“ поверених им верника, у самој ствари сведочи

убрзано ишчезавање апостолско-светоотачког и светосавског духа у пастирствовању епископа СПЦ? Дух светосавски је дух црквиградитељски и државотворни, а дух фарисејски, законички и књижевнички попут овог који паством управља преко црквених судова, је главни фактор распуђивања црквеног стада, тј. Разградње Цркве.

А шта нам вели свети Златоуст: „Народ који у Цркву долази одећа је њена“, ко дакле скида ту одећу Цркви, зар не онај који на црквеним судовима тај народ гони од Цркве; за такво недело Светитељ још говори: „А о томе, како је веома опасно остављати матер своју неодевену, испричаћемо стару приповест. Поменићемо онога који је само видео нагога оца и због тога био кажњен. Он није сам оца скинуо, него га је само видео и зато био кажњен.“ Зато додаје онима који ово недело чине: „Када је онај ко је голотињу само видео био кажњен, како ће се опростити онима који голотињу и стварају?“

У тенденциозној оптужници жичке Епархије, упућене брату Милоју, недостају чак и оне фарисејске доследности канонима, а камоли људске, правничке или хришћанске. Наиме, тужилац се позива, између осталог, на 1. Канон св.Василија Великог, превиђајући, свесно ли неупуство овог светитеља у њему, да :“треба држати обичај и следити Оцима који су наше ствари уредили (οἱ κονομιῆσαι=решили икономијом)...“ а притом у канонском хаосу и пометњи која је настала у СПЦ грубим кршењем канона у случају владике Артемија, као и у догматском скретању административног врха СПЦ, Синода и Патријарха по питању екуменистичке јереси, жички, црквено-судски „истеривачи“ правде „терају мак на конач“ и „цеде комарца“ гу-

тајући притом „камилу“ безаконог протеривања епископа Артемија (које и јесте основа овог антицрквено-судског процеса против брата Милоја) показујући се тиме као верни следбеници својих учитеља у безаконју, тј. виновника поменуте смутње и пометње у СПЦ. За наук их подсећамо на Еванђеље које вели: „каквим судом судите, онаквим ће вам судити;и каквом мером мерите, онаквом ће вам се мерити.“ (Мат.7,2)

Из свега наведеног, логика чињеница намеће само један правилан закључак: оптужница упућена брату Милоју од стране црквеног суда жичке Епархије представља само још једно сведочанство урушавања канонског поретка у СПЦ, накалемљено на безаконе и антиканонске одлуке Синода и Сабора СПЦ по питању владике Артемија. Послуживши се отачком мудрошћу и присетивши се речи св. Василија Великог „чега је почетак лажан, све остало је презрено“ схватамо да је поменута оптужница достојна само презрења, будући да сама по себи презире темеље црквеног устројства и судства, тј. свештене каноне, по којима, управљајући се, долазимо до закључка да је епископ Артемије и даље канонски епископ Цркве Православне, о чему ових дана аргументовано посведочише многи веродостојни и побожни људи. Самим тим, суштина оптужнице (тј. Милојева „кривица“ признавања епископа Артемија за канонског епископа) показује се као канонски, еванђелски, правно и црквено неутемељена и бесмислена.

Признавати црквени суд који на темељима безаконја гради своју „правичност“ било би равно саучесништву у безаконном и свесном, злочиначком рушењу канонског и догматског предања Цркве, које се спроводи у СПЦ од стране Синода и неколицине епископа

који су узурпирали и Сабор СПЦ.

Признавање тог суда и аката, тог и таквог суда значило би „хватање у коло“ са истим тим и таквим епископима, који у таквом колу све брже срљају путем екуменистичке и реформаторске погибљи на који покушавају да заведу светоимену црквену паству, од чега нека би сваког Бог сачувао.

Стога, поучени речима светог Апостола: “Све испитујте, добра се држите. Од зла у сваком виду уклањајте се.”(1.Сол.5,21-22) брату Милоју пред Богом и својом савешћу препоручујемо да истраје на путу светосавског ревновања за очување Светог Предања, а самим тим и поретка, канонског и догматског у нашој Цркви, управо непризнавањем и савршеним игнорисањем суда и пресуда Жичке и било које епархије, која буде на темељу кршења канона и црквеног благоустројства: канонског, догматског и литургијског, судила и пресуђивања, јер све пресуде на тај начин утемељене нису и не могу бити у духу Еванђеља, Светих Апостола, Светих Отаца и Светог Предања Цркве. Без испуњења тог предуслова, нити једна одлука не може бити одлука Цркве, још мање пројава Божије воље и благовољења и тај суштински недостатак предањске неутемељености таквих оптужница и таквог суђења не може надоместити никаква административна, црквено-судска, бирократска форма. Ма како прецизно она била споља испуњавана, њен главни садржај ће ипак остати лаж и дело оца лажи. Од тога нека би нас све Бог сачувао.

Ранко Гојковић

Смена пастве

За "црквену „елиту“ или боље рећи црквену бирократију, главни непријатељ је народ Божији, ти уистину православни људи који осећају себе пред лицем Христовим, који на живот гледају са позиције вере а не политичке целисходности, примитивне користољубивости и елитно-клановских расподела“ - написао је познати руски црквени аналитичар Владимир Петровић Семенко.

Да је то тако, показује и последња одлука те „елите“ о подизању оптужнице за искључење Грешног Милоја из СПЦ. Још једна реченица В.Семенка просто запрепашћује и као да се односи на нашу црквену стварност: „Сада је потпуно јасно да је реални пројекат, чији су носиоци симфонијски срасла световна и црквена бирократија, ни мање ни више него **смена саме пастве**“.

И заиста, шта се дешава. Прети се изопштењем из Цркве истински верујућих људи, великих добротвора (и то због дела милосрђа) а на духовске свечаности долазе да певају Патријарху они који написаше најбестидније стихове против Самог Спаситеља Господа Исуса Христа. Шта се то дешава са Црквом Светог Саве, кад се у њој прети изопштењем добротвора а највеће уважавање се даје онима, који нам душебрижнички придикују да не можемо у Европу са Светим Савом. Да ли та црквена бирократија икада помисли да ће исти за који месец прослављати са Рајцингером Алојзија Степинца, надбискупа геноцида под чијим се духовним покрићем десио најчудовишнији злочин можда у читавој историји рода људског. **Само у систему**

концентрационог логора Јасеновац убијено је више од 110 000 деце.

Духовна чеда Александра Шмемана, новотарци који су у Српску Цркву унели „евхаристијски препород“ (како рече Игор Друз - овде би више приличио израз „дегенерисана евхаристија“) учинили су то да СПЦ све више личи на то чудовишно Шмеманово дете – Америчку Православну Цркву – која је позната по томе да је то Помесна Црква са највећим бројем корупционашких скандала на свету.

Црквена бирократија је на добром путу остварења свог циља – **смене саме пастве**. Јер шта има заједничко светлост са тамом?

Жељко Жугић Которанин

Небивало стање

Стање у Српској Православној Цркви је такво да би и Светим Оцима требало времена да га разумеју. Бивало је да због прогона варвара народ предвођен својим епископом пребегне у друге области. Бивало је да народ услед смутњи буде разапет између два епископа који се отимају о једну епископију. Бивало је да народ остане задуго напуштен, тј. без епископа. Али никад није било да један народ у мирно доба заједно са својим владиком, свештенством и монаштвом оде у егзил у друге области, а понегде и остане у своме дому, и опет у егзилу. То чудо небивало догодило се са епархијом рашко-призренском и косовско-метохијском.

Дошло је до тога да широм Србије народ прилази канонском владика Артемију и његовој епархији у егзилу. Они који су узроковали ово стање сада покушавају репресивним мерама да спрече окупљање и сабирање свога народа око канонског владике Артемија и епархије рашко-призренске и косовско-метохијске у егзилу. Против угледних појединаца се подижу не-смислене оптужнице пред епархијским судовима.

Владика жички, господин Хризостом, је задужио епархијског тужиоца да подигне оптужницу против Милоја Стевановића из Чачка, а одавно из Београда. Садржај оптужнице базиран је формално на два тачкама. Прво, зато што је на своме имању угостио избегло братство манастира Црна Река заједно са њиховим игуманом оцем Николајем обезбедивши им кров над главом и пруживши им могућност да живе од свога рада. И друго, због учествовања у богослужењу-

ма којима је началствовао канонски владика Артемије са својим јеромонасима у месту Љуљаци. Уз ова два дела у оптужници се провлачи као генерална црта карактера личности Милоја Стевановића његово вишегодишње расколничко деловање, чиме се мисли на његово залагање да се служба божија обавља на законит начин у складу са бројним одлукама СА Сабора наше Цркве.

Не желећи да будемо адвокати Милоја Стевановића, морамо указати да у центру ове оптужнице није сам Милоје, нити његово дело, које он и не пориче као дело, него као квалификацију преступног чина, већ да је у њеном центру канонски владика Артемије коме се одузима атрибут канонски и достојанство владике, и који се своди на монаха Артемија. Дакле, канонски гледано, да ли је господин Артемије канонски владика или монах? Од одговора на ово питање зависи одговор на питање да ли је Милоје Стевановић учинио прекршај против црквеног поретка, како стоји у оптужници, или је учинио дело милосрђа које треба да краси свакога хришћанина.

31. правило Ап: Ако један свештеник, презревши свога епископа, сазове некакав свој збор и подигне други олтар, а не може окривити епископа у било чему што се тиче благочестија и истине, такав свештеник нека буде свргнут као властољубив јер се понео као самосилник. Исто тако, нека буду свргнути и остали клирици који прихвате његово мишљење. Што се тиче лаика, они нека буду одлучени. А све ово нека буде после прве или друге или треће опомене од стране епископа.

Канони на које се оптужница позива односе се на свештено лице које презре свога епископа којег ни

у чему не може окривити, и тако одбегло оформи свој збор и други олтар где служи и окупља народ. Осуду коју заслужује ово свештено лице подносе и сви они који имају општење са њим. Лаици се одлучују. Али тек после првог или другог или трећег позива надлежног владике да се врате црквеноме поретку.

Свега тога овде нема. Овде имамо владикау Артемија који није одбегао од СА Сабора него је исти Сабор злоупотребљен од Синода и Патријарха донео управну одлуку, а не пресуду о рашчињењу владике Артемија. Таква одлука је без ваљаности. Нико без суђења не може бити рашчињен.

74. правило Ап.: Епископ који је у нечему оптужен од људи којима се може веровати, треба да буде позван од епископа, па ако се одазове и исповеди и буде изобличен, нека му се одреди казна. Ако позвани не послуша, нека се позове по други пут, пославши по њега двојицу епископа. Ако ни тада не послуша, нека се позове и трећи пут, пославши по њега двојицу епископа. Ако и то презре и не одазове се, тада нека сабор изрекне против таквог епископа оно шта нађе да је заслужио да онај епископ не би помислио да ће му бити од користи ако избегава да се одазове на суд.

Без суда и суђења владика Артемије је неканонски одгурнут у егзил праћен паством своје епархије.

А да ли су епископи који већ годинама узурпирају СА Сабор такви да се не могу ни у чему окривити како канони предвиђају? Они су екуменисти – јеретици, који руше догмат о Једној, Светој, Саборној и Апостолској Цркви. Они су рушитељи црквенога јединства заснованог на светим канонима Цркве. Они уводе новине у богослужбени поредак. Они светкују са Јеврејима јеврејски празник Хануке, и у београдској

синагоги пале свеће на јудејској менори. Где је крај њиховим безакоњима и догматском отпадништву?

Рекли бисмо у Ватикану. У унији са римокатолицима. Ево изјаве патријарха г. Иринеја дате у Чикагу, а коју збивања најбоље тумаче:

"Тај јубилеј је за нас велики догађај, јубилеј светског хришћанства, који нас обавезује, јер ће централна свечаност бити у Нишу. Надамо се да ће тај догађај донети нови однос међу хришћанским црквама и допринети зближавању и контактима и договорима о ономе што им је заједничко, како би разлике биле превазиђене и пронађено најбоље решење за сарадњу. Наравно, свако има право на своје мишљење о томе, ми тренутно имамо проблеме са неким нашим зилотима, али то су појединачна и уска мишљења, у крајњој линији и нехришћанска мишљења. А ми, православци, будући да чувамо веру апостолску, морамо помоћи и другима да дођу у контакт са том вером и православном традицијом и сазнањем".

А где ће се благоверни народ причешћивати када дође до уније? Да ли код владике Хризостома, да ли код владике Иринеја бачког, или код патријарха Иринеја, или код Папе, биће свеједно. Зато је Бог, по нашем дубоком убеђењу, одвојио један засад који треба да узраста да би Његов народ Божији и народ Светога Саве имао где да се причешћује у временима која долазе, у временима Уније. Уједно тај засад који данас зовемо епархија рашко-призренска и косовско-метохијска у егзилу јесте место окупљања других владика и других епархија који на Унију неће пристати. Тада ће ово небивало стање прећи у препознатљиво стање о коме су Свети Оци у својим канонима говорили и одлучивали.

3. правило 3. Васељенског саб.: Ако су неки клирици у одређеном граду или селу били лишени свештенства од стране Несторија или његових следбеника (због тога што су право учили), налазимо да ти исти морају поново заузети своја места. На-ређујемо да ни један клирик који једнако мисли као и правосла-вни и васељенски Сабор, не сме ни под који начин бити потчи-њен епископу који се одметнуо.

Јеретици отпадају од Цркве и немају могу-ћности више да суде православнима. Сви они које они данас осуде, тада ће бити награђени, и не само тада, него им је та награда доступна већ данас.

Владимир Димитријевић

Због чега сам потписао још један апел?

Човек у друштву прича шта му се десило:

-Седим ја пре неки дан у кафани и гледам напоље. Кад, имам шта да видим: петорица насрћу на једнога и туку га. Шта да радим? Да ли да се умешам? Конобар, дај једну да попијем, да размислим!

-И?

-Попијем ја лозу, и гледам: она петорица песниче човека, шутирају га, олешише га од батина. Шта да радим? Да л` да се умешам? Конобар, дај још једну, да размислим!

-И? Шта би?

-Напољу хаос. Она петорица бацила човека на земљу и газе га – да не верујеш. Ја опет: *Конобар, дај још једну, да размислим!*

-Па добро, човече, шта би на крају?

-Умешам ти се ја и изгазисмо човека начисто!

Ово је, некад, био виц, а данас је стварност. Ако хоћеш да будеш прави следбеник „евхаристијске ексикологије“, „одан Цркви“, треба да се укључиш у гажење једног седамдесетпетогодишњака, који је педесет година монах, који је као Владика рашко-призренски, бранио српско Косово, који је, као духовник, замонашио онолико инока колико их немају поједине помесне Цркве, који је као богослов наставио путем свог духовног оца Јустина Поповића, сведочећи да је екуменизам лаж и издаја правоверја. Треба да га (вербало, макар) шутираш и плујеш, тврдећи да је „опседнут“, „дрогиран“, „излапео“, „тврдоглав“, „секташ“, „псевдозилот“. Треба да кажеш како је уз њега „педесетак раскалуђера“ (Чуј педесетак! Цела Србија, за време

Карађорђа, није имала ни тридесет монаха!). Да би доказао како си на правој страни, треба да потврдиш како је тај човек, владика Артемије, „виђен како подиже паре у Војвођанској банци“. (О, злочина! О, какав је то Али Баба са својих педесет хајдука! Или их има, скупа с хајдучицама у раси, можда мало више? Али, разбојници, разбојници! Подижу паре у Војвођанској банци!). Ако се умешаш, међу хајкаче, смеши ти се успешна црквена каријера, или ако си мирјанин, орден Светог Саве.

Милоје Стевановић је одбио да се придружи хајкачима и није хтео да владику Артемија и његово монаштво прогласи кривима за подизање пара у Војвођанској банци. Због тога му се суди.

Сматрао сам својом моралном обавезом да потпишем апел у одбрану Стевановићевог права да не учествује у хајци, права да потребитима, не питајући хајкаче, укаже помоћ. Потписивао сам, до сада, све апеле које су потписали мудрији и честитији од мене, а у заштиту гоњенога, његове духовне деце и осталих, који, с тим у вези, пострадаше (случај мр Зорана Чворовића). У данима који долазе, трудићу се да то учиним кад год кроз прозор наше мученичке историје видим да гомила некога линчује.

Ако је то грех, грешан сам. А господину Милоју Стевановићу и даље желим да се угледа на милостивог Самарјанина, а не на свештеника и левита који равнодушно пролазе путем за Јерихон.

Братство Св.краља Милутина Ш а б а ц
Подршка брату Милоју

"Господе...ево дрски јеретици, вековни одступници од истине Твоје, подмукло саставише план и грозно ударише на народ Твој и на светињу Православну. Још једном пролише крв деце Твоје; још једном отворише потоке суза верних Твојих; још једном обукоше Цркву Твоју у црнину туге и жалости и исплетоше јој трнов венац од лажи и насиља и неправди својих..."

Св.Николај Србски

Након чистке "неподобних и непослушних" у црквеном клиру, почела је чистка и мирјана, оних који неће римског папу за намесника, већ хоће да служе Христу. Они (екуменисти) који оптужују Вас, брате Милоје, тим чином дигли су оптужницу против свих нас који се држимо завета који је дао Свети Сава у име народа свога, а који је запечаћен крвљу Св. мученика Цара Лазара и његове војске на Косову пољу, а који у најсажетијем могућем исказу гласи да смо ми Срби Христов народ. Вашим животом Ви сведочите да је онај ко је слуга Христов најбољи домаћин, најхрабрији војник, најплеменити и најпоштенији човек. Ви се држите речи Преподобног Јустина Ћелијског: "Нема истине без љубави ни љубави без истине". Као такав, Ви сте први притекли у помоћ онима који су протерани из свог дома (манастира), не само зато што су остали верни своме духовном оцу, на његовом Голготском путу, већ што су остали верни ИСТИНИ. Међутим, оно што посебно треба истаћи, што многим недостaje, у тренуцима безумља и хајке на Вас, Ви остајете смирени и са љубављу одговарате Вашим судијама,

који су донели пресуду и пре суђења, који заударају гневом, лажима, завишћу и мржњом. Ваш пример је поука за све нас, како се понаша прави Христов војник, а посебно за оне који се колебају, који мисле да могу служити и Богу и екуменистима.

Братство Св.краља Милутина пружа Вама, часном брату у Христу и достојном чеду наших Светих предака подршку, да истрајете у борби за очување чистоте Православне Вере, да ваш крст узнесете часно до краја. Молимо се Господу, Пресветој Богомајци, Светоме Сави, Светом краљу Милутину, Светом Николају Србском и свим светитељима, да будете здрави и да као верни слуга Бога живог, одолите свим невољама које су се на вас обрушиле.

Милан Мићуновић, професор Универзитета
У Крагујевцу

Мала апологија Грешног Милоја

Да бисмо добро разумели која је највећа кривица господина Милоја Стевановића погледајмо у Јеванђеље по Матеју 25, 34-40:

Тада ће рећи Цар онима што му стоје са десне стране: Ходите благословени Оца мојега; примите Царство које вам је припремљено од постања свијета. Јер огладњех, и дадoste ми да једем; ожедњех, и напојисте ме; странац бијах, и примисте ме; Наг бијах, и одјенусте ме; болестан бијах, и посјетисте ме; у тамници бијах, и дођосте ми. Тада ће му одговорити праведници говорећи: Господе, када те видјесмо гладна, и нахранисмо? Или жедна, и напојисмо? Кад ли те видјесмо странца, и примисмо? Или нага, и одјенусмо? Кад ли те видјесмо болесна или у тамници, и дођосмо ти? И одговарајући Цар, рећи ће им: Заиста вам кажем: кад учинисте једноме од ове моје најмање браће, мени учинисте.

Ево његове кривице. Примео је људе – православне хришћане на конак, дао им парче хлеба, заштитио од зиме без икакве земаљске накнаде. Он и његова породица су жртвујући материјално, уверен сам, добили онај духовни бисер због којег вреди све дати. Заиста, овим чином је заслужио да му се поклонимо до земље, јер таква веома ретка племенитост говори какав православни хришћанин може и треба да буде. Кога је примио? Оне равноангелске молитвенике наше који ништа немају а све поседују – оне које су сироти

и најбогатији. И опет Господ рече причу о Милости-вом Самарјанину. Поред све огромне слојевитости и многих поука та прича говори да чак и иновјерне ваља угостити, примити и помоћи. Гостопримство се и код дивљих народа ценило изнад свега. Тако, кажу да је неки Арбанас погинуо штитећи кошту која је залутала у његово двориште од обесних ловаца. Но, занимљиво је да овај православни хришћанин и брат наш у Христу Милоје не беше суђен нити осуђиван када је недавно удомео муслимане и римокатолике. Зашто? Мислим да његови тужитељи и судије тада нису били угроже-ни као данас. Чег се они плаше и зашто су тако нервозни? Плаше се јер уместо да Владику Артемија после његовог изгона са Косова сви оставе, огроман број монаха, његових духовних чеда, крете за њим па још и много верујућих хрли у љуљачку пустињу сваког празника и недеље. Дакле, треба сурово ударити највиђенијег међу "артемитима" па ће се онда остали поплашити и разбежати.

За крај ове моје мале апологије подсетимо се још једне драгоцене поуке Распетога и Прогоњенога Спаситеља нашег из Јеванђеља по Матеју 7, 16-18:

По плодовима њиховим познаћете их. Еда ли се бере са трња грозђе, или са чичка смокве? Тако свако добро дрво плодове добре рађа, а зло дрво плодове зле рађа. Не може дрво добро плодове зле рађати, ни дрво зло, плодове добре рађати.

Заиста они који овако кажњавају најбоље хришћане не могу бити у праву. Да бисмо то схватили нису нам потребни канони – све пише у Светом Писму. Да нису овако сурови можда бисмо им и поверовали

јер изнад свега желимо мир и спокојство у Светој Цркви Српској – онај дивни мир који нам подари Господ молитвама оца нашег Павла Српског. Поред свих тадашњих мука и невоља нисмо знали шта имамо док он беше међу нама. Ипак, драги брате Милоје, надамо се најбољем и рецимо као стари Срби:

СРЕЋНЕ ТИ РАНЕ ЈУНАЧЕ!

Нада Стевановић, рођ. Цогољевић

Каквом мером мерите?

Својом безрезервном подршком Милојевим одлукама у пружању гостопримства прогнаним монасима, мирне савести, чиста срца и са радошћу великом сам саучествовала у његовим „кривицама“, укључујући и одлазак на заједничке молитве са Њ.П.владиком рашко-призренским у егзилу господином Артемијем и богољубивим прогнаним монахињама и монасима Српске Православне Цркве, који својим животом сведоче Истину Јеванђеља и који ме тим сведочењем учвршћују на боготражитељском путу.

Приступајући Светој Тајни Брака драговољно сам прихватила да са својим мужем делим добро и зло до краја живота.

Имам приговор савести: због чега и ја нисам оптужена?

Мр Зоран Чворовић

**Милоје Стевановић или кога и зашто
(нас) прогоне**

*Јер ће доћи време када здраве науке неће подносити,
него ће по својим жељама окупити себи учитеље да
их чешу по ушима;
и одвратиће уши од истине, а окренути се бајкама (2.
Тим. 4. 3 – 4).*

Историја нас учи да непријатељ људског рода напада појединце, не због њиховог имена и презимена, имања и знања, већ због духа Истине који сведоче и којим живе. У времену лажи, истинољубци постају неподобни и незгодни сведоци свеопштег непочинства. Безаконици би да погасе кандила истинољубља, јер је њихова *власт таме* (Лк. 22. 53). Под светлошћу врлине указује се мера безакоња, зато би властољубци да уклоне богољубце, тврдице - милосрдне, отпадници - правоверне, лицемери - искрене, гордељиви - трпељиве, насилници - праведнике, блудници - чедне, кукавице храбре. Толико пута су се у историји нашег светосавског богоносног рода испуниле речи Христове: *предаваће вас судовима, и по синагогама својим тући ће вас, и пред цареве и старешине изводиће вас мене ради* (Дап. 20, 29) Ово нам је предсказано, како примећује Свети Јован Златости, не зато да би се предали „очајању (уинију), него да би то мужаствено подносили” (Св. Теофан Затворник, Из тумачења посланица апостола Павла о последњим временима и о Другом Христовом доласку, у *Чувајте*

да вас ко не превари – Православље на међи миленијума, Београд, 2007, стр. 24). Мужаствени одговор наших светих предака сједињен је у подвижничкој песми Светог Ђакона Авакума, испеваној 1814. у Београду, на турском колцу: „Нема лепше вере од хришћанске, Срб је Христов, радује се смрти”. То је она мистична формула српске слободе, која је вековима уназад ледила крв у венама српских крвопија, а коју је испевала богонадахнута мудрост цетињског пустињака: „нека буде што бити не може”. Зато се Срби никада нису плашили рата за „крст часни и слободу златну”, али су зато увек страховали и стидели се од братске омразе и братске издаје.

У трагичну књигу оних који су пострадали од братске руке уписао се ових дана и Милоје Стевановић из Чачка.

Милоја сам упознао једне вечери, у време када се прогоњени рашкопризренски монашки збег склонио под кровове његовог братољубља. Тада сам срео човека који припада оном данас ретком соју Срба, домаћина и боготражитеља, соју који је кроз историју био са овом народом. Српски непријатељи су знали да ће затирањем домаћина - боготражитеља, а умножавањем скоројевића - богоотпадника, уништити главу српског народа. Ових дана је црквени суд Жичке епархије подигао оптужницу против овог домаћина – боготражитеља. Тако је један несрећни црквени тужилац, (не)-свесно постао продужена рука српских непријатеља.

У време свеопште пљачке и грабежи народног имања, Милоје се окривљује за милосрђе.

Крив је, јер је раздао своје имање монашком збегу, али и целој Жичкој епархији.

Крив је, јер прилаже као боготражитељ, а не

као купац опроштајница.

Крив је, јер је ордене и плакете схватио као позив на подвиг и боготражење, а не као куповину места међу моћницима овог света.

Крив је, јер је са слабима, а не са силнима.

Али свачије ће дјело изићи на видјело; јер ће Дан показати, јер ће се огњем открити, и свачије ће се дјело огњем испитати какво је (1. Кор. 3. 13).

Још један приговор савести упућујем инквизитору - оптужи и мене, јер сам се, у мери своје вере и својих моћи, трудио да радим исто оно што је радио и Милоје Стевановић.

Славко Радовановић

Два греха Милојева

Црквеносудске власти Епархије жичке са предлогом драконске казне за Милоја Стевановића показују да им је најмање стало до душа хришћанских и до стада Христовог.

Милоја познајем скоро две деценије. Отуда не могу да поверујем да је некоме могла да падне на памет идеја да човека који живи хришћанским животом коначно одлучи од Цркве Христове. Сва добротинства Милојева није могуће побројати, али ћу, овом приликом, навести нека од њих:

- Он је добитник преко 10 грамата СПЦ за учињена добротинства према нашим светињама;

- Он је кућу, покућанство и имање подарио избеглицама из Хрватске;

- Он је учинио небројена милосрђа према болеснима, сиромашнима, страдалнима... и са својом породицом приредио хиљаде и хиљаде obroka кроз трпезе љубави;

- Његова породица је пример хришћанског понашања и хришћанског живота;

- У његовој фирми радници почињу посао са молитвом, паљењем кандила и кадом;

- Он је привео Цркви Христовој огроман број својих пословних партнера, познаника, сарадника;

- Он је многим одраслим и старијим људима помогао да сазнају истину и да приступе Светој тајни Крштења, а није мали број оних којима су он и чланови његове породице, при том чину, постали кумови;

- Он је организатор многобројних венчања парова који су живели невенчано, од двадесетогодишњака до седамдесетогодишњака;

- У небројеним случајевима је молио и возио свештенике да исповеде и причесте болеснике, по кућама и болницама, а многи од њих су се исповедели и причестили у дан самртни;

- Он је у великом броју случајева сносио трошкове сахрана и подушја, како би ожалостићеним породицама помогао;

- Он је велики поклоник православних светиња широм света, укључујући и вишеструки обилазак светиња на Светој Гори и у Светој Земљи;

- Он је објавио већи број књига из којих зрачи љубав према православљу, а многи текстови из његових књига би могли бити увршћени у лектиру из веронауке;

- Он је својеврстан мисионар, који учешћем у бројним радио и ТВ емисијама шири хришћанску љубав и сведочи Јеванђеље;

- Он је обновитељ старих српских гробаља и верни чувар традиције српског народа;

- Он је несебичним улагањем свога знања, труда и средстава многим људима помогао да направе фирме и обезбеде егзистенцију својим породицама...

Тврдим да напред наведено није ни делић од онога што представља лик овог хришћанина.

Изопштити из Цркве таквог човека, било би безумно, бездушно и богохулно. Чак и да су тешки греси оно што му тужилац ставља на терет, због напред реченог, његова би добротина сигурно на ваги правде превагнула та „два греха“.

А која су то „два греха“, због којих овом човеку хоће да изрекну казну коначног изопштења из црквене заједнице?

Први грех је то што је свој у живот преточио Јеванђеље о Страшном Суду, о чему је недавно у тексту *Мала апологија Грешног Милоја* писао професор Универзитета у Крагујевцу г. Милан Мићуновић. Осуђивати човека за дело милосрђа, значи ругати се, безумно, Закону Божијем.

Други грех је то што се молио Богу са Божјим човеком, какав је владика Артемије, православним, а прогнаним монасима и монахињама и са стотинама и стотинама православних Срба који из целе земље хрле у Љуљаке.

Да ли је, и у којој мери, овај човек учинио грех за који су наумили да га изопште из Цркве, нека прозборе два доказа:

Прво: овог човека нико не виде да се моли са јеретицима, са припадницима других вероисповести, што је пак по канонима строго забрањено и кажњиво, а што се за прогонитеље правоверних у нашој Светој Цркви не би могло рећи;

Друго: да ли је грех то што је Милоје извршио аманет Владике Николаја: *Народ не треба да следује својим слепим вођама, кад га ови воде путевима лажним и удаљују од Бога и Божијег закона.*

Да ли је Милоје одласком на молитву код владике Артемија починио тако страشان грех који потиरे сва његова добра дела? И да ли је то уопште грех? Напротив, по мом суду, Милоју Стевановићу припада хвала пред људима, а награда пред Богом. Али да не умујем ја неуки о томе. Позваћу у помоћ умне, позване

и достојне. Ево, најпре, да чујемо **Митрополита пирејског господина Срефаима**

>> С А О П Ш Т Е Њ Е

У Пиреју, 1. марта 2011.

1. Скорашње изјаве и објаве преко интернета, којима се моје писмо упућено као одговор Преосвећеном Епископу рашко-призренском и косовском-метохијском г. г. Артемију на послата од њега документа, која се односе на канонску забрану, и Његову осуду, и наметање канонских казни свргнућа и рашчињења, одређује и карактерише канонски као црквено безакоње мешања у унутрашње ствари Најсветије Братске Светосавске Српске Цркве, јасно открива да они који то тврде не познају основне појмове Канонског Права Недељиве Цркве Христове, јер сагласно Божанственим и Свештеним Канонима - 35. Светих Апостола, 2. Другог Васељенског Сабора, 13. и 22. Антиохијског Сабора – канонски прекршај мешања у унутрашње ствари друге Цркве претпоставља телесно присуство у другој Канонској јурисдикцији и вршење свештених радњи (богослужбених, управних и поучавања).

Сходно томе, изражавање мишљења писаним путем у оквиру најсветијег саборног система Једне, Свете Православне Католичанске и Апостолске Христове Цркве, Недељиве - која је осудила „етнофилетизам“ - од стране било ког члана Њенога Тела, утолико пре од стране Њеног Епископа, канонски је прихваћена и дозвољена радња и чак предата нам од стране Светих Отаца путем многих примера црквене историје. Мешање у interna Светосавске Српске Цркве било би да сам ушао на њену канонску територију и покушао да чинодејствујем, и проповедам, и да вршим црквене управне радње без сагласности, одобрења и канонске дозволе њене црквене Управе.

Исто тако, изражавање чуђења и бола због екуменистичких „кретања“ до јуче православно и светоотачки борбене Светосавске Српске Цркве, и конкретно амнестирање непокајаних паписта за страшне злочине геноцида над Српским Народом убијањем 800.000 Срба новомученика, који су недавно

уврстили међу „свете“ духовног и моралног подстрекача гнусних злочина, Римокатоличког Надбискупа Загребачког Алојзија Степинца, и заједничке молитве са представницима Папске свејереси, као што је недавно обављена у параклису Богословског Факултета у Београду (27-1-2011) од стране духовних потомака преподобног и бого-носног Оца нашег Јустина (Поповића), чијим су божаственим списима смртно рањени нарастали демони синкретистичког Еку-менизма, Папизма и антихристовског Просветитељства, свакако не представља мешање у унутрашње ствари, него оправдани израз братског протеста због отуђења и отпадања од светоотачког и светодуховског православног пута.

2. Моји неуким критичари, ходећи путем „сопственог“ надахнућа, а не црквеним и канонским путем предвиђеним од стране божанствених и свештених канона, превидели су суштину мога писма, јер им није ишло у прилог, такође и канонску и правну основу мог приложеног критичког мишљења, базирану на божаственим и свештеним канонима који се јасно и недвосмислено наводе, као и пресудну за читав овај болни случај Одлуку 1410/2010 Шестог Кривичног Одсека Врховног Суда Републике Грчке (Ареопага), независног и непристрасног Грчког Судства, која је распршила њихова „лупетања“ и потврдила да је кривично гоњење против Високопреподобног Архимандрита г. Симеона (Виловског), Архијерејског Заменика Епархије рашко-призренске (и сходно томе против Преосвећеног Епископа рашко-призренског г. Артемија), због тобожње проневере и крађе црквене имовине - инсценирано и лажно, додатно и недавно ослобађање из затвора, од стране Српских Власти због недостатка доказа, грађевинског предузимача г. Предрага Суботичког, навођеног као саучесника претходних дела.

На овом месту, и за посрамљење мојих критичара, наводим моју послушну спремност према Светосавској Српској Цркви да прихватим Њену недоказану усмену изјаву, кроз уста Преосвећеног Епископа бачког г. Иринеја (Буловића), о ништавости Канонског Отпуста Високопреподобног Архимандрита г. Симеона Виловског, послатог ми од стране његовог надлежног Епископа, и да пошаљем Најсветијем Патријарху г. Иринеју и Светом Синоду његов црквени досије.

3. И поред бучних, теолошки дилетантских и неутеме-

љених, номоканонских изјава претходно наведених мојих критичара, неумољива канонска питања за канонски безаконна чињења Светосавске Српске Цркве остају неодговорена, и посебно:

На основу

- а) којих канонских поступака
- б) којих канонских оптужница
- в) прилагања којих чињеничних доказа
- г) којих канонских испитивања
- д) којих истраживања оптужница
- ђ) којих канонских суђења
- е) којих одбрана и
- ж) којих правних лекова су донете:

I) Одлука Светог Синода Српске Цркве од 11-2-2010 о привременом удаљавању Епископа Артемија са Његове богоспасавајуће Епархије

II) Одлука Светог Архијерејског Сабора Српске Цркве од 2-5-2010 о наметању Епископу Артемију казне свргнућа са управе Његове Канонске Епархије

III) Одлука Светог Синода Српске Цркве о наметању Епископу Артемију казне забране свештенодејства, и

IV) Одлука Светог Архијерејског Сабора Српске Цркве о наметању Епископу Артемију казне рашчињења са високог Архијерејског достојанства.

И на крају скромно запажање - истинско гркофилство јесте, са пажњом и посвећеношћу, држање божаствених и свештених канона, у чијем су установљавању предњачили васељенски Јелински Оци Цркве.

Митрополит Пирејски

+ **Серафим**<<

А митрополит китарски господин Серафим каже:

>>>Папизам, са својим догматским заблудама и новачењи-ма и Протестанти, са својим непрекидним цепањима на стотине протестантских огранака и њиховим страховитим удаљавањем од једне и једине Цркве Православних, Једне, Свете, Католичанске и Апостолске Христове Цркве Свештеног Никео-Цариградског Символа Вере, далеко су, нажалост,

удаљени од еклисиолошког и богословског појма и одреднице Цркве, и отуђили су се од аутентичног Апостолског и Отачког Православног Предања.

Дух света и посветовњачење продрили су дубоко у ове инославне правце и конфесије, и непрекидно потресају њихове труле темеље бројним хомосексуалним скандалима, „хиротонијама“ жена и хомосексуалаца, заједничким молитвама са инославнима и припадницима других религија, и скандализовањем Хришћанских савести.

У узбурканом 20. веку разрасла се, заједно са осталим јересима и злослављима, и свејерес Екуменизма, коју је осудио савремени светитељ Српске Православне Цркве, који је недавно прибројан каталогу светих, свети Јустин Поповић.

Међутим, нажалост, данас нека духовна деца светог Јустина - који је објавио да се пад човечанства фокусира у три лица: Адаму, Јуди и Папи - не само да не усвајају речено од њиховог светог Духовног Оца против свејереси Екуменизма, него допуштају прогон и рашчињење њиховог врлинског брата и исповедника Епископа, бескомпромисног борца против Екуменизма, Канонског Епископа рашко-призренског г. Артемија (Радосављеви-ћа), без оптужнице, канонског суђења и одбране, уз то пристају на заједничку молитву током Свете Литургије и чина резања славског колача заједно са Папским Кардиналом и Нунцијем, који се дрско приближују и дотичу заједно са Православним Епископима и свештеницима благословени од српског Патријарха хлеб! Шта још нећемо дочекати...

Ова свејерес Екуменизма данас неометано делује и у православним областима, пошто се Православни Епископи, превиђајући правило да Православни не могу општити са, сагласно Светим Канонима, одлученим инославнима и јеретицима, заједнички моле са њима, некада и током Свете Литургије одевени у Архијерејске одежде!

Међутим, овај начин приближавања инославнима и јеретицима не решава, него напротив ствара проблеме општења са јеретицима. Уколико се претходно не разреше догматске, богословске и еклисиолошке разлике, уколико се не уреде питања Вере и догмата - није могуће доћи до сједињења, заједничког слушања и заједничке молитве. А уколико и дође, противно Свештеничким Канонима и црквеном Предању, тада ће то пре-

дстављати најозбиљније теолошке и еклисиолошке девијације, које онемогућавају црквено општење са тим лицима, колико год високо се налазили на хијерархијској лествици. И истовремено ће скандализова-ти и духовно повређивати православну хришћанску пуноћу.

Далеко нека буду од свештеног простора наше Православне Цркве ови најтежи падови и застрањења. Нека би дао Бог да данашњи велики и светли празник нашег Православља донесе ово највеће добро у окриље наше Најсветије Цркве - „не општити са одлученима и јеретицима!<<

Да ли је Милоје крив што је на време препознао лаж, превару, издају, безакоње и бешчашће?

Да ли због тога заслужује да буде одлучен од Свете Цркве?

Ако јесте, онда би од Цркве требало одлучити хиљаде верника који из целе земље долазе у Љуљаке на извор бистри, тамо где осећају радост у срцима и где осећају благодат Божију.

Нека Господ Милостиви омекша срца прогонитеља брата нашега у Христу Милоја Стевановића.

Јасмина Богићевић
Душица Гачић
Јелена Поповић

Хвала Вам, чачански Самарјанине!

Суочене са антиеванђелским насртајем на милосрђе брата у Христу, Грешног Милоја, прогонитељима Правде и Истине-инквизиторима Жичке епархије упућујемо приговор савести - осудите и нас јер смо у срцима својим настанили предрагог епископа Артемија и његове прогнане монахе.

P.S. Поштовани брате у Христу, Грешни Милоје, само хиљадити део Вашег Истинољубља, Правдољубља, Богољубља, гостопримља и милосрђа довољан је да Вам изразимо најдубљу захвалност што сте под кров свог братољубља примили и нашег оца Николаја црноречког и његове равноангелске молитвенике.

Хвала Вам, чачански Самарјанине!

Томислав Ерић, адвокат

**Архијереј Артемије и Грешни Милоје
Стевановић јунаци нашег времена – и
времена која долазе**

У приликама широко распрострањеног незнања, када је нарушен континуитет отачког предања у народу - у смислу очувања наслеђених традиционалних вредности, издвајају се они светли примери појединаца који не одступају са пута Господњег који једино води спасењу.

Постоје као узор нашег времена у духу речи из Псалтира - "и не устукну срце наше скренуо наше стазе са твога пута" нити си, да таквим својим примерима и нас остале врате са наших погрешних стаза - када оне нису стазе на трагу пута истинског Православља од наших предака преданог нам, као једине вере која директно води у спасење.

Конгломерат свих вера, различитих верских исповести и догматика крајњи је екуменистички циљ.

А за Господа Бога нашег све су то расуте стазе које се удаљавају од његовог пута, јер екуменистичка свејерес - није свеопште покајање којим би се све те различите странпутице у вери сабрале у једну истиниту веру и тако добиле јединствену стазу којом би се вратиле на спасоносни пут Господњи.

Светски савез цркава је творевина света, јер није Господња творевина, а Српска Православна црква није никакав обичан члан тог екуменистичког савеза, већ је изворна јединствена и једина у континуитету Апостолска црква.

Дух овог времена, као дух од овог а НЕ дух од оног света, унео је превише свега материјалног у животе људи потрошачког друштва, са пратећим екстремно сугестивним медијским покрићем - све до мере да се људи више не сналазе у потребама потврђивања својих личних идентитета.

Очигледно је да своју веру Православну мноштво наших људи схвата као део свог народног фолклора, и прославу Крсне Славе, Божића, Васкрса и других празника као део фолклорне традиције – прихватајући их и упражњавајући кроз пратеће обреде више кроз форму а мање кроз суштину.

Због тога, грчевита борба благочестиво-верних за очување Српске Православне цркве од пошасту екуменизма за већину осталог верног народа Српског, велика је непознаница - подложна свакој медијској манипулацији и замени теза по питањима пратеће канонско-правне регулативе из извора црквеног права.

Тако се и могло десити да екуменистичка струја у СПЦ покушава да без суда, без правног основа у Уставу СПЦ и канонима, или "преким судом" суди таквим ДУХОВНИМ И ЉУДСКИМ ГРОМАДАМА какве су Архијереј Артемије и грешни Милоје Стевановић, а судила је и већ пресудила другим мање познатим благочестивим свештеницима, монасима и правверним мирјанима.

У контексту упоредног свевременог значења овог проблема, илустративно из 138. Псалма наводимо 20. стих који гласи: "јер ћеш рећи у размишљању – узалуд ће узети градове твоје" као пример ситуације у којој црквена власт одузевши Архијереју Артемију рашко-призренску Епархију, цркве и манастире којима је управљао, а потом и његов архијерејски чин, факти-

чки није успела и да му одузме и одано монаштво и многобројни верни народ који га следи у исповедању праве и чисте вере Православне.

Предње значење цитирног стиха из Псалтира служи као потврда узалудности свих реформаторских намера оних који следе убрзаном екуменизму, када знамо да је за све правоверне Архијереј Артемије - нови Владика Николај или нови Ава Јустин нашег доба.

Кроз започети црквено-судски поступак према грешном Милоју Стевановићу у пренесеном значењу стварно се суди - самом милосрђу, доброчинству, гостопримству и сваком вековно традиционално наслеђеном добру, и јеванђелској хуманости досада усађеној у српском народу и његовој друштвеној култури.

Како то другачије и схватити - када је Грешни Милоје у многобројним и небројеним примерима нахранио гладне, оденуо голе и босе, духовно и материјално подржао бројне невољнике и прогнанике - него схватити као суђење самом Јеванђељу и његовим заповестима - да ко учини оним људима земаљски малима - да је онда тако учинио самом Господу Христу.

Као последица свих досадашњих збивања у СПЦ дошло се до екстремно тешке ситуације формирањем "катакомбне цркве" у једној згради Београду, а медијски коментар обичних људи њених становника који и не знају за појам "катакомбне литургије" био је - да им је непријатан мирис тамјана, да их узнемиравају духовне песме, да им сметају ближњи - монаси и верници који се за цео свет, за сав народ Српски а тако и за њих моле, и истовремено чине освећеним и благословеним и само место где они станују и живе.

Боље је ћутати - него давати некомпетентне ко-

ментаре и судове - важи као правило увек у нашем животу.

Или за ове људе који живе у тој згради и дају изјаве медијима - боље је ћутати него грешити душу супростављајући се жртви оних који нашу свенародну Православну веру народа Српског, покушавају да тако сачувају.

Опет се понавља вапај Господњи из јеванђеља - "опрости им Оче јер не знају шта раде" или за ове несвесно злонамерне станаре према благочестивима - да не знају шта и о чему говоре.

Можда је данас "стадо мало" али га ипак ипак чине стотине и хиљаде верних, оних који чувају нашу веру Православну од екуменистичке пропасти.

Постоје и ови бројни светионици као светли нам примери појединаца који таквом верном народу осветљавају праву стазу Господњу, и то описаним духовним трудом и вођством Архијереја Артемија, духовном и људски хуманом потпором Грешног Милоја, канонским знањем Жељка Которанина, бескомпромисном храброшћу монаха Антонија и небројених других благочестивих који би овај списак развукли унедоглед.

Павел Тихомиров

„Поп Никола баца сенку на Светог Николу“

*(Резултат српских огледа са „стратегијом
превенције“)*

„Не заборавимо: због неког попа Николе не сме-мо имати ружне помисли на Св. Николу. Острашћени прогонитељи правоверних нису Црква. И зато наш однос према Светој Цркви мора бити чврст и непољу-љан. Јер, Црква је Христова творевина, а не својина оних који су умислили да су они Црква, и то без Све-тих Отаца, без канона и без лаоса Божијег. И најзад, не смемо сметнути с ума да они који нас гоне нису наши непријатељи, него наши сурови пријатељи. И зато, по-молимо се Богу за њих.“ Тим речима завршава се интервју који је 8.марта дао српском сајту „Борба за веру“ г. Милоје Стевановић.

„Сурови пријатељи“ су, по мишљењу Светог Ни-колаја, они који нам не дају да се „раслабимо“, да уобразимо да смо већ спасени, него нас подстичу на трезвеност и ревновање.

Пословни човек из Чачка, г. Милоје Стевановић, добро је познат у Србији својим делима милосрђа и добротинства. Али му је унеколико још већу славу до-нео скандал изазван претњом црквеног суда Епархије жичке СПЦ да ће Милоје бити „коначно искључен из црквене заједнице“, зато што је своје имање дао на употребу групи монаха који су напустили рашко-при-зренску епархију СПЦ.

Група правника, усталих у одбрану интереса г. Стевановића, буквално је исмејала епархијске тужите-ље, показујући, наочиглед свима, како је зграда оптужбе конструисана. И ако је у случају уклањања епи-

скопа Артемија са епархије нарушавање канона у извесном смислу церемонијално – прикривено, Милоју су решили да „сломе кичму“ заплотњачком методом, не обраћајући уопште пажњу на јавно мњење, а камоли бринући о томе да Милоја анатемишу у складу са неким каноним који би Милоја довео под удар ана teme.

Исход је тај да се према Милоју примењује „превентивна, упозоравајућа казна“, раније непозната црквеним канонима.

Не зна човек чега би се овом приликом сетио: да ли мајстора Стивене Спилберга, са његовим антиутопијским филмом “Minority report” („Издвојено мишљење“), или господина Бернара Кушнера са његовом идејом превентивних бомбардовања?

Подсећам да се у SF филму Спилберга говори о једном експерименту. Одељење за „предзлочин“ (Precrime) открива будуће убице помоћу комбинација окултизма и технологија праћења. Сав либерални ритуализам се поштује – судови, „људска права“, итд. На крају, главни јунак сам постаје жртва система и, по својим могућностима, покушава да докаже погрешност „стратегије превентивности“.

Успут, баш у оно време кад се код нас у биоскопима појавио “Minority Report”, Џорџ Буш Други је у Конгресу представио нову „Стратегију националне безбедности САД“. Основна идеја документа састоји се од преласка са „политике обуздавања“ ка „стратегији превенције“.

Буш Први је изјавио „Од сада ће Америка деловати против претњи које искрсавају „још пре него што се те претње сасвим уобличе.“

Идеја „стратегије превенције“ изгледа да је различна.

Јер и Жичка епархија би покушала да нанесе превентивни удар потенцијалном спонзору потенцијалног србског црквеног „подземља“, али, пошто у канонима нема „неопходног параграфа“, афера с црквеним судом изгледа ружно и скандалозно. Формално испада да је Милоје оптужен да је примио „грађане Србије који су остали без крова над главом“.

Садашње вођство СПЦ, које огромном брзином губи поверење пастве, себе је још и довело до тога да му се подсмевају. Правници који бране г. Стевановића, овако су 21. фебруара изнели свој ултиматум: „...Крајња могућност којој се може прибећи - достава притужбе Европском суду за људска права у Стразбуру против Државе Србије и Српске Православне цркве због нарушавања елементарних људских и законских права г-дина Милоја Стевановића - нарушавања начела законитости и легалитета, и угрожавања од стране црквених власти дозвољених правних послова којима се исти бави у Републици Србији.“

Последица овог бесмисла је то да је у очима јавности, нарочито нецрквене, „поп Никола бацио сенку на Светог Николу“.

Познати правник из Краљева, Зоран Чворовић, који је остао без посла јер се бавио заштитом владике Артемија, с болом је говорио о „несрећном црквеном тужиоцу, који је (не)свесно постао продужена рука српских непријатеља.“

„У време свеопште пљачке и грабежи народног имања, Милоје се окривљује за милосрђе. Крив је, јер је раздао своје имање монашком збегу, али и целој Жичкој епархији. Крив је, јер прилаже као боготра-

житељ, а не као купац опроштајница. Крив је, јер је ордене и плакете схватио као позив на подвиг и бого-тражење, а не као куповину места међу моћницима овог света. Крив је, јер је са слабима, а не са силнима.”

На крају још једног материјала „о афери око Грешног Милоја“, навешћемо још један одломак из његовог интервјуа „Борби за веру“:

„Знате, има једна дивна прича о мраву. Ја сам за њу сазнао од блаженопочившег оца Јулијана Студеничког. Она говори како је мрав одлучио да постане хација, да иде у Јерусалим. Прочује се то у шуми, па му се почну ругати силници: лавови, тигрови, леопарди, курјаци, медведи... говорећи: Где ћеш ти, мравићу, у Јерусалим? Знаш ли ти колико има брда и долина, река, језера и мора до тамо? Ни ми се не би усудили на тај подвиг, а камоли ти, мали мрав. Никад ти до Јерусалим нећеш стићи. На то им мрав одговори: Ја знам да сам мали и да можда нећу стићи до Јерусалима, али ћу бар умрети на путу за Јерусалим...”

А што се мене, малог мрава, тиче, не гајим илузију да ће „мравоједи“ да ми се смилују. Зато ћу се трудити да заслужим милост Господњу. Дакле, ако и не стигнем у Јерусалим, нека би Бог дао, да на том путу останем до потоњег даха./.../

На крају крајева, Ово није питање једног Артемија, или неког малог мрава. Овде се ради о томе хоћемо ли ћутањем издати веру нашу? Хоћемо ли ћутањем издати Бога?“

Павле Тихомиров, специјално за „Руску народну линију“



Русская народная линия

информационно-аналитическая служба

Православие Самодержавие Народность

на главна

Главная Новости Статьи Авторы Актуальные темы О нас Объявления Ваша помощь

«Пол Никола бросает тень на свт. Николая»

Like
Это интересно +1

Епископ Рашко-Призренский Артемий / 14.03.2011

Результаты сербских экспериментов со «стратегией превентивности» ...



«Не забывайте того, что из-за некоего попа Николы не смеем иметь дурных помыслов о Св. Николае. Озлобленные гонители – это не Церковь. А потому наше отношение к Святой Церкви должно быть непоколебимо. Ибо Церковь – это Христово Творение, а не собственность тех, которые возмнили себя Церковью... Не смеем забывать и того, что те, кто гонит нас – вовсе не враги нам, но – (по слову свт. Николая Сербского) – "наши суровые друзья". Помолится Богу за них». Этими словами заканчивается интервью, которое 8 марта дал сербскому сайту «Борба за веру» г-н Милое Стеванович.

«Суровые друзья», по мысли свт. Николая – это те, кто не дает нам «расслабиться» и вообразить, будто мы уже спасены, но, напротив, подталкивают к трезвению и ревностному деланию.

Предприниматель из Чачка г-н Стеванович хорошо известен в Сербии своими делами милосердия и благотворительности. Но куда большую известность принес этому человеку тот скандал, который разразился в связи с тем, что церковный суд Жичской епархии СПЦ угрожает Милою «окончательным исключением из церковного общения» за то, что г-н Стеванович предоставил одно из своих имений в пользование группе монахов, покинувших Рашко-Призренскую епархию СПЦ.

Группа юристов, отстаивающих интересы г-на Стевановича, буквально выставила на посмешище епархиальных обвинителей, наглядно показав какими нитками шито это дело. И если в деле отстраненного от управления епархией епископа Артемия нарушение канонов ещё как-то церемониально обставлялось, то Милою собирались «сломать хребет» просто нахрапом, особенно не заботясь о создании общественного мнения, не говоря уже о том, чтобы подвести Милою под соответствующую анафему статью.

В результате получалось, что в отношении Милоя применено ранее неизвестное церковным канонам «превентивное, упреждающее наказание».

Прямо и не знаясь, кого в данном случае уместнее вспоминать: то ли маэстро Стивена Спилберга с его антиутопическим к/ф «Minority report» («Особое мнение»), то ли месье Бернара Кушнера с его идеей превентивных бомбардировок?

Напомню, что в фантастическом фильме Спилберга рассказывается о проводящемся эксперименте. Отдел «Предпреступлений» (Pre crime) отслеживает будущих убийц при помощи соединения оккультизма с технологиями слежки. Система отлажена. При этом вся либеральная обрядность – суды, «права человека» и т.п. – соблюдается. В конце концов, главный герой сам становится жертвой этой системы и, как может, пытается доказать порочность «стратегии превентивности».



Русская народная линия

информационно-аналитическая служба

Православие Самодержавие Народность

главная

Главная Новости Статьи Авторы Актуальные темы О нас Объявления Ваша помощь

Сербия, будь с Милоем!

Like 3
Это интересно +1

Епископ Рашко-Призренский Артемий / 04.03.2011

Церковный суд Жичской епархии Сербской Православной Церкви преследует предпринимателя, предоставившего убежище изгнанным из Косова монахам ...



Церковный суд Жичской епархии Сербской Православной Церкви начал судебный процесс против предпринимателя из Чачка Милоя Стевановича, предоставившего в июне 2010 года одно из своих имений в селе Лозницы для нужд монахов, покинувших Рашко-Призренскую епархию. Как известно, эта группа монахов покинула епархию без получения от временной администрации канонического отпуска. Не касаясь церковно-канонических вопросов и недоумений, стоит заметить, что «господин Милое Стеванович проявил христианское милосердие по отношению к беглым монахам», так комментирует известный сербский сайт «Борба за веру» очередную фазу скандала вокруг ситуации в Рашко-Призренской епархии.

В связи с «делом Стевановича» видные представители сербской интеллектуальной элиты 21 февраля сего года опубликовали «открытое письмо». В нем в числе прочего, говорится: «Не будем забывать и того, что ученики одного из крупнейших русских святых, прп. Нила Сорского, прятали от государственных гонений даже и еретиков (хотя и не соглашались с ересями), подавая пример любви к ближнему. Милое Стеванович дал убежище не еретикам, а своим братьям по кресту и по крови, потомкам свт. Саввы.

Мы, нижеподписавшиеся, верим в то, что церковный суд Жичской епархии с пониманием воспримет христианский поступок г. Стевановича и не станет подвергать его санкциям. Впрочем, мы живем во время, когда беззаконие умножилось и охладела любовь. Однако, надеемся, что беззаконие не будет навязано православной Сербии в качестве "закона"...

«Для церковной элиты, или, лучше сказать, церковной бюрократии, главным неприятелем является народ Божий, те воистину православные люди, предстоящие пред ликом Христа, и которые на жизнь смотрят с позиции веры, а не политической целесообразности, примитивного корыстолюбия и элитно-клановых разделений». Этой цитатой из статьи известного русского православного публициста Владимира Семенко начал свой комментарий по этому вопросу специальный корреспондент «Русской народной линии» в Белграде издатель и публицист Ранко Гойкович. «О том, что это так, свидетельствует о последнее решение этой "элиты" об исключении грешного Милоя из церковного общения», - отмечает г-н Гойкович.

Свою статью «Смена паствы» он закончил также, используя этот яркий образ, предложенный В. Семенко: «Церковная бюрократия на верном пути к осуществлению своей цели смены паствы. Ибо что общего у света и тьмы?».

Журналистка влиятельного сербского еженедельника «Печат» Наташа Йованович пишет: «Когда в моей жизни появилась первая изгнанная мантия из Косова, без богословских и эсхатологических объяснений знала — не ставила никаких вопросов, но знала — стезя, по которой эта мантия идет — это путь правды... О чем подумалось, когда услышала о том, что

Милош М. Стефановић

Вапијућа порука силницима

Св. Григорије Богослов:

“Бољи је рат него мир који одваја од Бога.”

Поштовани брате у Христу и драги Куме мој,

После силних искушења и препрека кроз које си прошао крајем седамдесетих и почетком осамдесетих година, лутајући и тражећи истину сазнаде за Господа и љубав Његову. И таман што сазнадосмо за прави Пут Истину и Живот, а ево ови вукови у јагњећој кожи `оће да нас преваре, да нас покатоличе или поунијате. Е, неће, јер неће допустити Господ, а пробали су до сада, ко зна колико пута. На нама је само да се молимо Господу, да нам пошаље разума, е да би смо умели направити разлику између оних који су на правом Светосавском путу и оних који то нису.

Шта рећи за ситуацију у којој се налазимо? Па, доста је боља, него пре годину дана. Сада су маске почеле да спадају, да се препознају екуменисти, глобалисти, паписти и други одступници од вере отаца наших и то доста брзо и сваки даном свима постаје јасно (па и онима што ређе иду у Цркву), ко је на правом путу. Не треба пуно бити теолошки образован, па да човек схвати, али треба бити човек који има образа (Владика Николај) и који има у срцу Православље и Светославље, а ти, Богу хвала, све то имаш.

Када кажем да је боље него пре годину дана, милим да сада имамо право молитвеника и путовођу нашим мислима, речима и делима, а то је владика Артемије. Ти знаш да никада нисам био човек који

разграђује мостове, а камоли да волим раздоре и поделе, па ни у нашој Цркви, далеко било, да бих волео да се направи раскол (што покушавају појединци издајом Правослаља). На покушаје појединаца да нас покатоличе или поунијате, не смемо пристати ни по коју цену. Имајући у виду сву изнету аргументацију тужитеља код осуђивања владике Артемија, тако и код твог тзв. суђења, мишљења сам да је то, световним језиком речено, једна обична фарса, од које ће се судије стидети када дође право време, исто као што су се стидели и они који су те истерали из СКЈ, јер си им рекао истину у коју су се уверили много година касније. Не пишем о то да бих ти давао подршку, јер сам сигуран да је имаш од Господа, па би моја била излишна, него пишем вапијућу поруку „силницима“, који узеше овоземаљску власт у руке своје и не осврћући се на веру својих отаца и на Свето Предање, газе сав поредак који Господ остави свима нама, да живимо у слози, љубави и Православљу. Нисам могао ни претпоставити да ћеш и ово доживети од оних, који су требали за твоја дела да ти дају орден Светог Саве, а они најтежу казну, прогон из Цркве као да је то њихово власништво. А није!

Знам да те нико не може издвојити и оделити од своје Православне и Светосавске Цркве, па ни ови лажни тужитељи и лицемери.

Желим ти, браће у Христу и Куме мој, мир у души, љубав у срцу, здравље духовно и телесно, да сачувамо Православље и Светославље онако како смо га и добили од предака наших. Амин, Боже дај!

Верољуб Браничевски

Живот нам је дат ради избора

Живот нам је дат ради избора између добра и зла, ради избора између Христа и Антихриста. Због нашег избора можемо бити и осуђени од земаљских судова, али и од Божијег суда. Судови су створени да би се судило само за зла дела; за добра дела се не суди, него се овде на земљи награде дају, а на небу Бог нам за добра дела даје Царство Небеско.

Ево сада хоће земаљски Црквени суд Грешном Милоју да суди за добра дела. Какви су то судови који људе кажњавају за добра дела?

Сви ми, светосавски православни хришћани, знамо причу о добром Самарјанину, али ја ћу је овде поновити због ових судија који суде за добра дела.

На постављено питање Исусу: „А КО ЈЕ БЛИЖЊИ МОЈ ?“ (Лк.10,27)

Исус одговарајући рече:

„Човек неки силажише из Јерусалима у Јерихон, западе међу разбојнике, и они га свукоше и ране му зададоше, па одоше, а њега полумртва оставише. Случајно пак силазише оним путем неки свештеник, и видевши га прође. А тако и Левит, када је био на оном месту, приступивши га погледа и прође. А Самарјанин неки путујући дође до њега, па кад га виде сажали му се; и приступивши зави му ране и зали му уљем и вином; и посадивши га на своје кљусе, доведе га у гостионицу, и постара се око њега. И сутрадан полазећи извади два динара те даде гостионичару, и рече му : „Побрини се за њега, а шта више потрошиш ја ћу ти платити кад се вратим“. Шта мислиш који је од оне

тројице био ближи оном што беше запао међу разбојнике? А он рече:

- Онај који му МИЛОСТ учини.

А Исус му рече:

-Иди па и ти чини тако. (Лк.10,30-3)

Како нас је Исус учио, тако учини и Грешни Милоје.

Али, екуменисти хоће да суде Грешном Милоју. Но, они неће судити Грешном Милоју, већ милосрђу; они хоће да суде љубави према ближњем свом, а ко суди милосрђу - тај суди Исусу. И Пилат је то знао.

Знајте само, српски екуменисти, да се верни народ Србски плаши једино праведног суда Божијег!

УМЕСТО ПОГОВОРА

Проф. др Љуба Протић
О ГРЕХУ И ГРЕШНИЦИМА

Књига „Сине мој не пристај“, аутора Милоја Стевановића (односно Грешног Милоја и Драга Жарковића), показује на јасан и јадан начин драматичну духовност нашег народа у овим „ преломним временима“. Из књиге се види да је Грешни Милоје оптужен од стране тужиоца Црквеног Суда Епархије жичке са запрећеном казном „искључење из црквене заједнице“ (стр.421-423).Оптужница каже да је господин Стевановић начинио два крупна греха. Први је, јер су се, његовим милосрђем, на његовом имању, у селу Лозници „настанили монаси из Рашко-призренске епархије“. Други грех Грешника је да је „учествовао у богослужењима“ заједно са неколико од тих монаха, који су у међувремену рашчињени. (Из оптужнице се не види како је господин Милоје учествовао у богослужењима, као свештенослужитељ , ђакон, ипођакон, појац или лаик).

Изгледа да постоји и трећи грех (који се, истина, нигде експлицитно не помиње) а то је да је грешник Грешни Милоје, који и у овој књизи , а и у раније публикованим чланцима, детаљно анализира деловање епископа Иринеја (Буловића-Каранушића), Атанасија (Јевтића), Амфилохија (Радовића) и других.

Интересантно је нагласити да је грешник Грешни Милоје у више наврата добијао црквена одликовања, за Богоугодна дела учињена нашој Православној Цркви, од којих бих истакао грамате добијене од Па-

тријарха Г.Г. Павла и епископа жичких Г. Стефана и Г. Хризостома. Овај потоњи је наложио подизање оптужнице против г. Милоја за дела милосрђа и молитве.

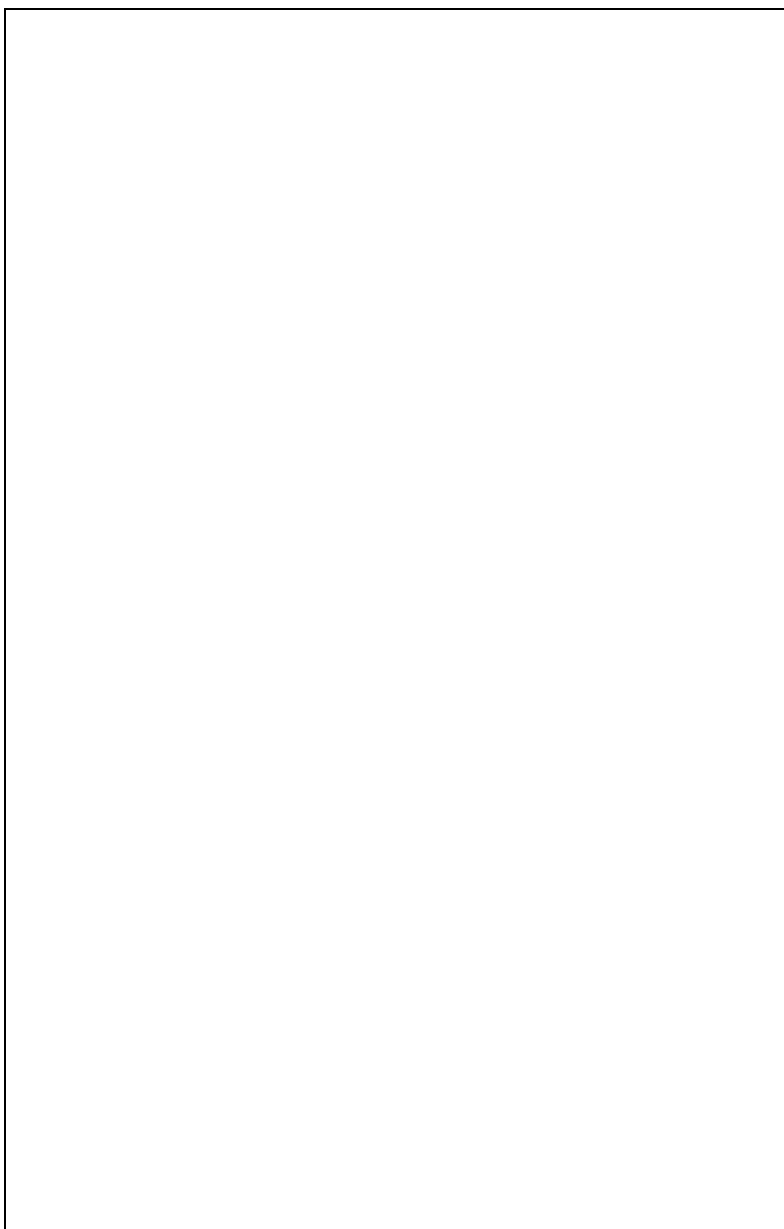
Запрећена казна за верујућег Србина, је драконскија од смртне казне, која је у држави Србији укинута! Та казна подразумева забрану присуствовања Светој Литургији, односно примању Господа кроз Свето Причешће, јер „Ако не једете тело Сина Човечијег и не пијете крви Његове, немате живота у себи (Јн. 6.53). Због свега овога написа епископ Јован (Пурић): „Највећа епитимија је забрана Хришћанину да учествује у Служби Божијој, да учесвује у Литургији, која је за нас Хришћане најважнији црквени догађај“ (*Словесна служба Острошка, Манастир Острог, 2009, стр. 17*).

Надам се, да ће дати Бог, да видимо како ће се овај судски поступак завршити. За сада изгледа да Грешни Милоје јако подсећа на оне Србе који не дадоше небеско за земаљско и који не признадоше капитулацију. Реч *капитулација* у српском језику не постоји. Очигледно је да песнички завет „Србија се покорит не може“ живи кроз векове.

Књига је написана лепим стилем, чистим народним језиком. Лако се чита па ће вероватно имати много читалаца.

Верујем да ће Милосрдни Господ изволети да унесе разум и љубав у све нас, а највише у наше официјелне духовне вође.

О почетку Великог Поста 2011.године



С А Д Р Ж А Ј

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА	6
ПРОЛОГ	8
I ДЕО	
ЗАР ЋЕ КАМЕЊЕ ПРОГОВОРТИ, А ТИ ДА ЋУТИШ?	11
II ДЕО	
Грешни Милоје СИНЕ МОЈ, НЕ ПРИСТАЈ	33
Разговор први	36
Разговор други	54
Разговор трећи	66
Разговор четврти	74
III ДЕО	
Грешни Милоје КО ТО ЋЕРДА СВЕТОГ САВЕ БЛАГО?	87
Министарству унутрашњих послова Чачак	88
Јаук из земље Србаља	95
Оцу Милићу Драговићу с љубављу	105
Јао мени до Бога милога ђе погубих од себе бољега	110
Поводом Витомировог утука	116
Боље ме спали него ме похвали	123
Савиндански дар владике бачког	127
Отворено писмо игуману студеничком	130
Одговор Милутину	137
Реаговање на реаговање	145
Одговор брату Јанку	151
Кад ме питаш, право да ти кажем	158
Поводом текста „Информбиро“ владике бачког	161
Одговор Милутину	163
Молба сабору	165

IV ДЕО	
Грешни Милоје КО ТО СЛУЖИ БОГУ И МАМОНУ	167
Не могу се служити два господара	168
Писмо свештенику Ј.З.	176
Писмо јермонаху Герману	178
Јермонаху Герману други пут	187
Администратору рашко-призренском Г. Амфилохију Радовићу	192
Зашто сам примио монахе	195
Писмо унуку са Крфа	201
Ако ућуткају владика Артемија камење ће проговорити!	209
Јанку други пут	210
Протојереју-ставрофору Душану Петровићу – смењеном ректору карловачке богословије	214
О јавном покајању ректоровом	218
Отворено писмо Велибору Џомићу	220
Интервју Милоја Стевановића „Борби за веру“ о Сретењу 2011.	223
Интервју Милоја Стевановића „Борби за веру“ од 8. марта 2011.	235
V ДЕО	
Драго Жарковић ЋУТАЊЕМ СЕ ИЗДАЈЕ БОГ	243
О лицемерју попа Милића Драговића	244
Отворено писмо свештенику Милићу Драговићу	251
Реаговање на текст „Страховлада у Епархији жичкој“	257
Отворено писмо архијерејском намеснику трнавском	261
Зауоставите острашћеног архијерејског намесника трнавског	265
Чуда „старца“ Тимотеја	269
Поводом трећег богомољачког Сабора у Ваљеву	274
Реаговање на пролог	277
Мр Велибор Џомић – вук у јагњећој кожи	283
По плодовима њиховим ћемо их познати	286

„Говорећи да су мудри, полудеше“	289
Реаговање на писмо Атанасија Јевтића ректору Универзитета	294
„Информбиро“ владике Иринеја Буловића	298
Шишатовач је јуче постао Света Гора	301
Борба против истине мр Велибора Џомића	303
Алиби Саве Јањића	306
Епископ Иринеј Буловић против Јеромонаха Иринеја Буловића	311
Посланица владике Иринеју Буловићу	315
На западу нешто ново	326
„Индекс још држи катедре“	335
О, срама и грдобе!	337
Владика жички опет тренира строгоћу	340
Поводом изласка из штампе књиге „Истина о случају владике Артемија II“	343
Расуђивање	345
Реаговање на акт еп. Лаврентија	352
Препознајмо знаке времена	357
Мућак Иринеја Буловића	363
Смирење по Атанасију и Амфилохију	385
Сан	387
VI ДЕО	
РАСНИ ГА, РАСПНИ!	399
Епископу жичком господину Хризостому	400
Акт Намесништва трнавског	401
Архијерејском намеснику трнавском, високопречасном Саше Јоловићу	402
Акт Епископа Жичког	418
Писмо Епископу	420
Акт Црквеног суда	421
Оптужница	422
За шта је крив г. Милоје Стевановић	424
Одговор на оптужбу црквено-судског тужиоца	425
За шта је крив г. Милоје Стевановић I део	427

За шта је крив г. Милоје Стевановић II део	437
За шта је крив г. Милоје Стевановић III део	468
Црквени суд игнорисао аргументе	
УГ „Законоправило“	475
Отворено писмо УГ „Законоправило“	
Свештенику мр Небојши Дабићу	477
VII ДЕО	
СРБИЈА СЕ РАСРБИТИ НЕ ДА	483
Проф. др Миодраг М. Петровић	
Удружењу грађана „Законоправило“ Чачак	484
Момир Лазић, књижевник	
Од грамата до изопштења	506
Наташа Јовановић, новинар	
У реду је да затражим исто	507
Јеромонах Максим	
Брату Милоју утјешеније	509
Ранко Гојковић	
Смена пастве	519
Жељко Жугић Которанин	
Небивало стање	521
Владимир Димитријевић	
Због чега сам потписао још један апел?	526
Братство Св. Краља Милутина III а б а ц	
Подршка брату Милоју	528
Милан Мићуновић, професор Универзитета у Крагујевцу	
Мала апологија Грешног Милоја	530
Нада Стевановић, рођ. Цогољевић	
Каквом мером мерите?	533
Мр Зоран Чворовић	
Милоје Стевановић или кога и зашто (нас) прогоне	534
Славко Радовановић	
Два греха Милојева	537
Јасмина Богићевић, Душица Гачић, Јелена Поповић	
Хвала Вам, чачански Самарјанине!	545

Томислав Ерић, адвокат	
Архијереј Артемије и грешни Милоје Стевановић јунаци нашег времена – и времена која долазе	546
Павел Тихомиров	
„Поп Никола баца сенку на светог Николу“	550
Милош М. Стефановић	
Вапијућа порука силницима	556
Верољуб Браничевски	
Живот нам је дат ради избора	558
УМЕСТО ПОГОВОРА	560

Грешни Милоје – Драго Жарковић
СИНЕ МОЈ, НЕ ПРИСТАЈ

Уредник
Проф. др Љубомир Протић

Библиотека
БРАТОЉУБЉЕ

Рецензент
Предраг Р. Драгић Кијук

Лектура и коректура
Радна група УГ „Законоправило“

Design
Мирко Ковачевић

Графичка опрема
„Фото Ројал“ Чачак

Компјутерска обрада
Слободан Бајић

Издаје и штампа
Штампарија БАЈИЋ
Чачак, 2011.

Тираж
1000 примерака

Поруџбине
032 224 178
E-mail: cuvajmopredanje@yahoo.com

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, београд

271.2-856-299.2

СТЕВАНОВИЋ, Милоје, 1949-

Сине мој, не пристај / Грешни Милоје,
Драго Жарковић, - Чачак : Бајић, 2011 (Чачак
: Бајић). – 565 стр. : факс.; 21 см.-
(Библиотека Братољубље ; књ. 3)

Грешни Милоје је псеудоним М. Стевановића—
Тираж 1.000. – Стр. 558-559 : Уместо поговора
/ Љуба Протић

ISBN 978-86-88109-17-8

1. Жарковић, Драго (аутор)

COBISS.SR-ID 182858764

Славко Радовановић

(НЕ)ПРАВДА АМФИЛОХИЈА РАДОВИЋА И ИРИНЕЈА БУЛОВИЋА

*Коде закон лежи у топузу,
трагови му смрде нечовјештом.
П.П.Његош*

Лакрдија која стоји испод штамбиља, а изнад печата Великог Црквеног Суда остаће као још једно сведочанство о томе како су у нашем времену врх наше Цркве за-посели „пастири“ који распуђују словесно стадо Христово.

Тзв. Пресуда Милоју Стевановићу је огледало душе еп. Иринеја Буловића и митроп. Амфилохија Радовића. О том нечистом огледалу говорим као човек који здравим разумом разликује светлост од таме, лаж од истине, правду од неправде...

Докле иде бешчашће такозваних судија (нарочито оних који носе папине напрсне крстове и папино прстење), најбоље показује реченица из пресуде Великог црквеног суда у којој они приказују себе, чак, као људе који праштају: „Не помињући у овом случају његову отворену антицрквену делатност када је сам био општински секретар Савеза Комуниста Југославије у Лучанима“.

И ако је ово најмања од свих неистина које „кресе“ Пресуду, ми, који смо живели у то време у Лучанима знамо да је на предлог Милоја Стевановића у врху општинске организације ССРН-а седео свештеник; да се, као нико од његових претходника, са пијететом односио према традицији свога народа укључујући и Цркву и да је он управо са те функције (на којој је провео око годину дана) осудио политику врха ондашње државе и партије, пре три деценије, због чега је смењен, кажњен, прогоњен, проглашен за непријатеља...

У то време јеромонаси, Амфилохије Радовић и Ир-

инеј Буловић, људи који служе у исто време два господара, упркос речи Господњој да се то не може чинити, били су мањи од маковог зрна и њихов јавни глас против ондашњег безбожничког режима нигде, никад и нико није чуо, док је за глас против тог режима, човека кога су они осудили, чуо цео свет!

Дакле, људи попут Иринеја Буловића и Амфилохија Радовића, људи (чија је људскост овим судским поступком озбиљно доведена у питање) који расрбљују СПЦ, попписују акте о примату папе у Равени и којекуда, који чине безакоње на сваком кораку – донесоше пресуде владике Артемију, рашко-призренском монаштву и брату Милоју Стевановићу, чиме се уврстише у кривдољубце и неправедне судије - што је и разумљиво јер се не може у исто време љубити папа, с једне, и Истина и Правда, с друге стране.

А њихова љубав према папи је неизмерна, о чему говоре **речи поноса Иринеја Буловића** (објављене у листу „Данас“ 7.октобра 2003.г.) којима он објашњава како је та (иначе, за истинске православце) срамота **„била дирљива и за владiku Амфилохија и за мене“** и како их је **„гануо чин“** и речи: **„Али пошто сте добили крст и прстен (од папе) то вам је порука да у вама види законите епископе цркве Христове као што види у својим бискупима“**.

Ето, дакле, носиоци папиних бискупских прстења доносе пресуде српским родољубима и српским Богољубима. Наравно сви правдољубиви хришћани знају да су њихове пресуде, пресуде њима самима а не владике Артемију, монасима и Милоју Стевановићу.

Нека би Бог дао да се покају и врате Светом Сави. А за владiku Артемија, његово монаштво и Милоја ми не бринемо, јер смо чули шта говори Господ: *Избавићу те из руку злих људи, и искупићу те из руку насилничких* (Јер. 15.21.)

ЗАР ЋЕ КАМЕЊЕ ПРОГОВОРТИ А ТИ ДА ЋУТИШ?

-Епilog-

Писмо 13. Драга Жарковића Грешном Милоју

Из штампе видим да си трудом Милића Драговића, Иринеја Буловића и Амфилохија Радовића екскомунициран из Цркве.

Реч утехе коју бих ти уприличио би бацила сенку на радост која израста из созерцања и то следећег:

1. Како су твоје судије екуменистички јеретици;
2. Како Милић Драговић по Ужицу другује са Хочеваром;
3. Како су Иринеј Каранушић, потоњи Буловић и Амфилохије Радовић одавно папини бискупи;
4. Како народ каза: *Што се истина дубље закопава, то она сјајнија васкрсава.*

Та њихова Пресуда ће у летопису наше Свете Цркве остати као сведочанство о једном бездушју. О душеломљу. О томе како су људи који *окачише Каноне мачку о реп*, чинећи невиђене баханалије, укључујући *кичмолоство* и братоубиство над канонским епископом Артемијем, кујући ђавоугодне *десетогодишње* и *петнаестогодишње* планове да би прокрчили пут своје велике љубави према србомрзцу папи. Биће то још једно сведочанство о завери распуђивања стада Христовога. О вероломству!

Верујем да од њиховог злокобног плана неће остати *ни камен на камену*. Остаће само једна тужна асоцијација на Јуду из Искарјота и његове сребрењаке.

Ових дана прочитах моја писма објављена на почетку књиге *Сине мој, не пристај*, па се преиспитујем: да ли су она заметак твоје страданију?

Видим, чујем и сазнајем да ће многе људе уверења притискати да састрадавају с тобом: многи говоре, пишу,

одлазе на богослужења рашко-призренских јереја, у егзилу. Почињу свештеници и монаси да прелазе у Епархију рашко-призренску у егзилу. Многи српски домаћини откључавају капије својих домова и својих срца, примајући прогнано монаштво...

Ако и њих почну екскомуницирати због разлога који стоје у пресуди теби - онда ће некажњени остати само чланови Синода и још по неко ко верује у *сестринске цркве*, или ко не бира средства да се домогне части и власти не знајући да је хлеб зарађен вероломством отров.

Твоје судије су, од сјаја папиног прстења и напрсних крстова, обневиделе па и не виде исписане поуке светих отаца: „...грех осуђивања је плод немилострвог и злурядог срца, које налази задовољство у понижавању ближњег, у одрицању његовог имена, у унижавању његове части. То дело је човекоубиствено, и чини се по духу онога који је човекоубица од искони. Ту бива и много клевете која исходи из истог извора, јер ђаво и јесте ђаво по томе што клевете и свагда распростире клевету.“⁴⁸

Одговор 1. Грешног Милоја Драгу Жарковићу

За сваку изговорену реч сви ћемо, па и моје судије, дати одговор у Дан онај. Отуда се бојмо само Суда Божијег!

Нека би Бог дао да се сви људи, па и моје судије, спасу. А спашће се ако препознају сопствени грех, страшни грех свејереси екуменизма у који су упали. Наша хришћанска дужност је да им помогнемо да устану из тог греховног глиба.⁴⁹

⁴⁸ Свети Теофан Затворник, „Мисли за сваки дан“, Манастир Хиландар, 1997. стр. 82.

⁴⁹ Бар онако и бар онолико како и колико је то чинио својевремено јеромонах Иринеј Буловић у свом писму из Атине, док се и сам не утопи „у баруштинама пуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом *екуменизам*“. (Видети стр. 353-355.)

Лекар, и када га болесник у агонији псује или, чак, удари, не диже руке од њега, него наставља борбу за његов живот. Тако и ми, кад нас пали брат гађа блатом из своје греховне каљуге уображавајући да смо ми у греху а он у „истини“ треба да га спашавамо.

Како?

Молитвом. Опомињањем. Писањем. Ограђивањем од њега и његовог духовног отрова и заразе тј. Литургијским неопштењем, што је легитимна предањска мера примењивана на залутале у јерес. Упорним искањем, при чему не смемо заборавити речи апостола: *човека јеретика, после првог и другог саветовања, клони се*. Викањем: *не можеш ти, по закону Божјем, љубити јеретика папу, а мрзети и прогонити браћу православну!* Јер је и Крститељ Ироду довикивао безакоње његово.

А што се твог осећаја одговорности за моје страдање тиче - заборави! Ја могу само да ти заблагодарим што си ме подстицао и подсећао да се *ћутањем издаје Бог*. Те прве импулсе које сам добио од тебе и још неких мојих учених пријатеља, од појединих духовника па и владика⁵⁰ су ми само помогли да устанем из заветрине да бих дао свој мали допринос очувању вере наше. Оне вере коју смо у аманет примили од отаца нашијех, вере у Једну, Свету, Саборну и Апостолску Цркву, а не у погибелји попут „вере“ у „сестринске цркве“, у које верују моје екуменоимане и јеретикоболне судије.

А што се твоје нескривене жеље о томе да још неко треба да састрадава са мном, тиче, желео бих да те најискреније упозорим на трезвеност.

Прво, због мене нико не треба да страда. Јок. Чињеница да не одлазим у светиње у којима смо учили лекције о томе *да све треба дати за веру, а веру ни за шта*, ће те уверити да претходна реченица није лицемерје. Јер,

⁵⁰ Да не буде неспоразума: међу њима није био владика Артемије. Њега сам упознао тек по прогнању Његовом, у Шишатовцу.

ко хоће да се бори за веру своју (а не за Јанка, Марка или Милоја), нека узме крст свој и нека иде страдалним путем Господњим. Тај сигурно неће ићи за мојим судијама, па ће неминовно доћи под удар њихове „правице“. И страдаће Христа ради. Вере, наше, ради. А не мене ради.

Друго, не сметнимо с ума да је још пророк Јеремија рекао: *Проклет да је онај који се узда у човека, а од Господа одступа срце његово*. Тако и ми: не уздајмо се у људе, него у Господа. Јер ми, људи, смо слабашни. Често паднемо кад треба да се жртвујемо. Господ се, међутим, није колебао и кад је знао да ће пострадали.

Треће, не рече ли Господ да *неће свако ко говори Господе, Господе, ући у Царство Небеско*? Тако ни многи који су на речима били против безакоња у нашој Светој Цркви, који су позивали на отпор митроносцима који *продадоше веру за вечеру* - кад дође час (а већ је настао) да делом стану на браник вере светоотачке, светосавске - многи ће, дакле, у страху, утихнути. У страху, од чега? Од губитка овоземаљских части и сласти. И тако ће уплашени доказати, још једном, оно што је казано: *Вера без дела је мртва*.

Четврто, плашљиви и неодлучни неће обесхрабрити род наш православни, и оне који *чекају Христа, а не боље време*. Плашљивих је увек било, али *кога нема без њега се може*. Ево, ових дана се навршава 110 година од када је Симо Матавуљ написао своју приповетку „Пилипенда“. Некад је она била у нашим лектирама (као што некад на Богословији беше догматика Јустинова). Ево, хоћу да те подсетим на крај те приповести која нам даје велики наук. *Ко има уши да чује нека чује!*

„...Питао је Пилипенда Бога:

- Бого мој, зашто ти шаљеш глад на људе кад је мени, јадном тежаку, жао и стоке кад гладује!? И зашто баш шаљеш биједу на нас тежаке, који те више славио него лацмани, сити и објесни!? Али, опет,

хвала ти кад даде да смо ми најсиромашнији најтврђи у вјери, те во-
лијемо душу него трбух!...

У неко доба Пилипенда чу иза себе тутањ корака; упореди се и
пође с њим Јован Кљако. Бјеше то живолазан старчић, који је прије
двадесет и пет година учествовао у шибеничкој буни против владике
Краљевића, кад оно хтједе да поунијати православне Далматинце, а
сад Кљако под старост, ипак превјери! Назва Бога Пилипенди и до-
даде:

- А, јадан Пилипенда, смрзну ли се?

- Валај да хоћу да се укочим овђе, насред пута, не бих зажалио!

- А јадан, а што ти... а што се ти не би уписао?

Пилипенда одврати:

- Валај, нећу, па сад цркао од глади! А нећете дуго ни ви сви, па
да вам је цар поклонио цело Петрово поље!

Кљаку и друговима му Пилипенда бјеше жив, оличени пријекор;
ипак се насмија и поче извијати:

- Ама, Пилипенда, болан, оразуми се и чуј ме! Не учинисмио ми
то од бијеса, нити мислимо остати у поганији, него... знаш... докле
изимимо, докле спасимо нејач и чељад, па онда ћемо лако!

Пилипенда пљуну.

- Ја не знам хоћете ли лако и како ћете, али знам да вам образ не
опра нико, ни довијека, ни докле вам буде трага!

Кљако се намршти, те ће опором:

- Блејиш, Пилипенда, али ћеш и ти бити унијат прије Ускрса!

Пилипенда стаде и викну:

- Ја се уздам у мога српског Риста! Ако ће ми помоћи, хвала му,
ако неће, и онда му хвала, јер ми је све дао, па ми све може и узети, и
душу! А ти...

Кљако га прекиде.

- Мучи Пилипенда, ја сам царске вјере!

- А, пасји сине – викну Пилипенда измахнувши штапином... –
чекај да ти притврдим ту вјеру!

Али Кљако побјеже.

Онда Пилипенда, изван себе од гњева, свом снагом удари
Куријела. Овај стаде, окрете главу и тужнио погледа господара, а
Пилипенда се постидје, па га обузе жалост, те сједе на перваз цесте и
заплака се!" ⁵¹

⁵¹ Одломак из књиге Симо Матавуљ, ИЗАБРАНЕ ПРИПОВЕТКЕ,
СКЗ, Београд, 2000. стр.81-82.

Писмо 2.

Разумео сам зашто си свој одговор на прошло писмо завршио одломком из „Пилипенде“.

Добро сам те разумео. Хоћеш да кажеш, да и данас, међу нама, у ово време неоунијаћења има много *Јована Кљака* који су се „превјерили“, који су се „оразумили“ и одлучили да „привремено остану у поганији“. „Докле изиме“, „Докле спасу чељад“. *Докле се избистри замућен извор!* Док не буду сигурни да ништа не ризикују: ни жену, ни децу, ни оца, ни мајку, ни духовну децу, ни скупочена манастирска здања, аутомобиле, радијаторе у келијама, приходе... Заборавивши да Господ каза: *Ко љуби оца или матер, више него мене ... није мене достојан.*

Тако ће „превјерени“, а мудри и „оразумљени“ *да остану у поганији*, да се моле са јеретицима, и да се моле да јеретици „правилно управљају речју истине Божје“, Боже опрости!

Одговор 2.

Жалим, без намере да оспоравам твоје утемељене закључке, ипак, ниси разумео мој одговор.

Нисам хтео да покажем прстом ни на једног Кљака, нити на његов страх, погрешан рачун или грех његов. Не, не! Нек се сваки Кљако бори са својим грехом. Ми му требамо припомоћи ако је за вајде. Нипошто му не наудити. Јер доста је сваком Кљаку муке његове и без нас.

Хтео сам да укажем на опасност која прети мени и сваком ко се нађе у страданију, у невољи. То је опасност која се десила Пилипенди због чега се он покаја и заплака.

Да не да Бог да нас неки Кљако, нашијех дана, наћера у гнев, па да у том гневу ударимо (прејаком речју или ма чиме) недужна, био тај недужни митроносац, ду-

ховник, обичан човек или чак бесловесни Куријел.⁵²

Него да чувамо срце своје е да би у њему обитавао
Христос!

Е да би срце наше певало: Алилуја!

Слава теби Боже!

⁵² То препустимо верујућима у *сестринске цркве*, гроболомцима, рушитељима двери са светих олтара, новотарцима, онима што их од духовне деце „чувају“ телохранитељи и полиција - екуменистима. Њима ће ђаво, њихов савезник, помоћи да се „подвизавају“ тако што ће уместо да се моле за православне хришћане славећи Бога и Божје угоднике, у гневу своме, чинити којекаква бешчашћа офирајући се тако коме господару служе.

НАПОМЕНА: Непосредно пред штампање ове књиге, „Политика“ од 09. јула 2011.г. обавештава како је јеромонах Макарије „духовник“ овчарско-кабларског манастира Јовање, рођење Јована Крститеља славио тако што је пред светим олтаром (са кога је одавно склонио двери) нокаутирао песницом хришћанина Милана Лукића из Чачка. Овај подухват јм. Макарија сличи „пастирској љубави“ свештеника Петра Лукића који је у Саборној цркви у Београду, 2010. г. ошамарио православног хришћанина како би пред Хочеваром, са којим је у тој Цркви слушао католички концерт, показао своју „ревност“. Истоврсну „пастирску љубав“ према клечећем верном народу у Душковцима, 2008. г. песницењем упуту архијерејски намесник пожешки Дмитар Луковић. Те године своје „братоубље“ показаше и господа Теодисије Шибалић и Сава Јањић који у Дечанима организоваше ломљење ноге о. Симеону.

Наравно, таквима екуменистички суд неће судити, нити ће они попут Пилипенде заплакати. (За сада !?!)

Зашто?

Прво, зато што тај суд има преча посла: да осуђује и прогони децу светосавску као што је рашко-призренско монаштво у егзилу, грешни Милоје и њима слични.

А друго, зато што екуменоболни, уместо покајања и суза, имају преча посла: да се отимају за прва места удварајући се, у свејерес екуменизма залуталим вођама који у архијеретику папи виде свог „светог оца“, цепајући тако хитон јединства светосавске цркве.

Какав ће бити исход овог зла?

Одговор је, својим умотворијем, дао народ, који је свагда чувао веру нашу православну:

Прво, ко с ђаволом тикве сади, о главу му се обијају!

А друго, ко другоме јаму копа, сам у њу упада!

ОвOME би смо додали и искуство, које казује: *ко год се с народом судио парницу је сагубио.*

*

„Ко има уши, нека чује!“ (Мат. 13.9.)

Зоран Чворовић

МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ БОГОТРАЖИТЕЉ НА ЦРКВЕНОМ СУДУ

Summum ius, summa saepe iniuria.
(Највеће право, често највећа неправда)

Богу Божије, цару цареву. Говорећи о разлици између црквених и државних закона, епископ Никодим Милаш вели и следеће: „Црква има одређено јој Богом устројство, и то устројство она безусловно мора свагда чувати; државе напротив имају онаква устројства, каква народне и мијесне прилике захтијевају, и мијењају своје устројство према промјени тих прилика. Црква има задаћу, да учини човјека сретним на земљи и да га спреми за блажену вјечност; државе међутијем ограничавају се само тиме, да обезбједе земаљско добро својим члановима, не бринећи се о посмртном његовом стању. И према таквоме своме значају и задаћи цркве, различној од задаће и значаја држава и земаљских друштава, и закони су црквени у основи својој различни од државних и других друштвених закона: они су непромјенљиви, а ови промјенљиви; они се оснивају на Божјој вољи, а ови на људској; извор је првих вјечни закон, извор других закон временити; они су одређени да спреме човјека да буде сретан и садањег и будућег вијека, а ови теже да обезбједе мир и добар ред само у садашњости”.

Парадокс српске црквеносудске стварности.

Ако овакво православно црквеноправно учење о природи, циљу и границама црквених закона упоредимо са црквеносудском праксом у СПЦ у последњих година и по дана, добићемо трагично-парадоксалну слику у којој су црквени тужиоци и судије заменили улоге са

оптуженима. Оптужени се боре да, речју професор А. С. Павлов, „у односима према Богу искључиво влада закон Божији, а не људски, нити државни”, док црквени тужиоци и судије, тумачећи и примењујући црквене законе логиком реформисаног србијанског правосуђа, мењају њихову природу и циљ, нарушавајући тако самосталност целе Помесне Цркве.

Наиме, са неканонском и противуставном сменом Епископа рашко-призренског Артемија, отпочело се са вођењем читавог низа црквеносудских поступака против монаштва, чија се сва кривица састојала у томе што су „тврдоглаво” бранили „непромјенљивост црквених закона” и што су сматрали да Црква своје „устројство безусловно мора свагда чувати”. Тако се обистинила слутња правника-потписника Апела за одбрану правног поретка СПЦ, да ће „владика Артемије бити тек прва жртва оваквог беспоретка, јер ће исто страдање задесити све оне који буду слушали заповест светих канона, насупрот вољи гласачких већина”.

Будној хришћанској савести „оптужених”, која је стражарила над црквеним поретком, јемцем и чуваром вере Отаца, супротставила се клерикална, сталешка свест тужиоца и судија. Зато су поједини црквеносудски органи у „оптуженима”, који су подигли глас против узурпације вековног поретка Цркве, искључиво видели узурпаторе сопствених „неприкосновених” и „неотуђивих” сталешких привилегија, и то у времену непривилегованом за већину православних Срба.

Док су се „оптужени” личном жртвом трудили да опомену и најмањег у мученичком светосавском стаду, да се, речју епископа Никодима Милаша „спреми за блажену вјечност”, тако што „неће продати веру за вечеру”, дотле су се црквени тужиоци и судије, жр-

твујући целину предатог им стада, паштили да „обезбједе земаљско добро својим члановима”. Како земаљско добро никада није могло да се задобије без наклоности и покровитељства земаљске власти, то су се црквеним тужиоцима и судијама учинили претежнијим хармонични односи са световним властима, од мира и поретка у Цркви Св. Саве.

Следствено, црквеносудски поступци су, уместо да одбране јединство СПЦ, постали клица раздора и деоба у овој јединој, још неурушеној и непоунијаћеној националној установи Срба. А све зарад тога што су иницијатори црквеносудских поступака пожелели да „мијењају своје устројство према промјени прилика” и по вољи Великог инквизитора.

Оваква револуционарна логика црквених тужилаца и судија, супротставила се конзервативној (предањској) логици поретка и икономије, на којима се вековима темељила правна свест у СПЦ - мајци свеукупног српског права. Ипак, оно што не знају несрећни црквени тужиоци и судије, добро знају спољни креатори српских деоба и невоља, да права жртва револуционарног насиља над црквеноправним поретком неће бити поједини клирици и верници СПЦ, већ сама јерархија, њен црквеноправни положај и ауторитет. Зато су у посуновраћеној српској црквеносудској стварности, „оптужени” и њихове „кривице”, заправо најбољи и једини браниоци тужиоца и судија. Само да ово сазнање не стигне прекасно до глава црквених тужилаца и судија, као што је било прекасно за Биљану Плавшић и Момчила Перишића. За СПЦ неће и не може да буде касно, јер је она старија и од судија и од оптужених.

Поступак против Милоја Стевановића – образац за неутихнуле бранитеље Предања. Свака рево-

луција, па и ова црквеносудска, која се одвија у сенци евроатлантске окупације Србије, има своје жртве. Једна од жртава је и Милоје Стевановић, али не обична и не случајна жртва, јер се револуционарни беспоредак увек спроводи по одређеном и до детаља прецизираном плану. Црквеносудски прогон монаштва најављен је неканонском и противуставном сменом владике Артемија, екскомуникацијом домаћина – боготражитеља Милоја Стевановића, православним Србима се најављује време кафкијанских процеса.

Све „кривице” Милоја Стевановића. У Одлуци о покретању црквеносудског поступка од 21. 1. 2011. године, Епископ жички налаже да се против Милоја Стевановића подигне оптужница, зато што је „примио на своје имање у селу Лозница код Чачка одбегле монахе из Епархије рашко-призренске” и што је после њиховог рашчињења „и даље наставио да пружа гостопримство”, као и због тога што је „учествовао на њиховим богослужењима”. Преступи који се наводе у епископовом акту о покретању црквеносудског поступка, преузети су, у неизмењеном облику, и у Оптужницу црквеносудског тужиоца Епархије жичке. Дакле, црквеноправни тужилац преступе Милоја Стевановића везује за кршење црквених прописа организационо - дисциплинског карактера. Ови прописи у хијерархији црквених аката имају другоразредни карактер, јер су променљиви и стоје испод догмата – непроменљивих закона који утврђују истине хришћанске вере и морала. Управо, оваква инкриминација оптужнице најбоље сведочи о моралној хипокризији једног црквеног тужиоца. Милоје Стевановић би могао да одговара пред црквеним судом за удомљење православног монаштва и учествовања у православном богослужењу, али тек онда када буду црквеносудски одго-

варали они клирици СПЦ, који су саслуживањем са јеретичима и иновѐрнима, ширењем јеретичких књига и учења, кршењем прописа о богослужењу, избором на световне функције, починили најтеже верске преступе и саблазнили хиљеде „оних малих” што су повѐровали у Христа. Таквим грубим игнорисањем начела правне једнакости, које је заветом мајке Јевросиме – ни по бабу ни по стричевима, већ по правди Бога истинoга - положен у хришћански етос српског народа, сваки црквеносудски поступак, па и онај вођен против Милоја Стевановића, претвара се у обичну фарсу и јалову демонстрацију силе, плодноснy само за стварање нових братских међусобица и омраза, а све на радост Великог инквизитора. Црквено казнено право у условима овакве селективне формалне законитости и одсуства хришћанске правне свести, која, по речима Иљина, лично потчињава надличном, претвара се, из оруђа за заштиту Цркве, у оруђе за растакање Цркве.

Ко суди. Црквеносудски поступак против Милоја Стевановића покренуо је својим Актом, 21. јануара 2011. године, Епископ жички, Оптужницу је 14. 2. 2011. подигао црквеносудски тужилац Епархије жичке и првостепену пресуду је 10. 3. 2011. г. донео, такође, Црквени суд Епархије жичке, а да све то време, почев од 8. 7. 2010. г. Милоје Стевановић није био епархијот ове Епархије, већ Митрополије Београдско-карловачке. По чл. 64. Правила и поступака за црквене судове СПЦ, који стоји у вези са чл. 25. Устава СПЦ, за поступак у црквеним кривицама надлежан је „суд оне епархије на чијој територији су верници стално настањени”. Појам сталне настањености разјашњава чл. 66. ст. 2. Правила и поступака за црквене судове СПЦ, везујући га за грађанскоправну категорију пребивалишта, односно боравишта. Сви наведени прописи по-

тпуно недвосмислено указују да је првостепени црквеносудски поступак против Милоја Стевановића вођен од ненадлежне епархије СПЦ, јер већ од 8. јула 2010. г. Стевановић није имао пребивалиште у Чачку, већ у Београду. О ову чињеницу се оглушује и највиша судска инстанца у СПЦ, Велики црквени суд, иако је *ex officio* био дужан да о њој води рачуна и да због ове битне повреде поступка неизоставно поништи првостепену пресуду (чл. 82. тач. 1. Правила и поступака за црквене судове СПЦ). Правно је потпуно неутемељена фишкалска гимнастика чланова Високог црквеног суда, који у Образложењу другостепене Пресуде проширују инкриминције и на догађаје који су се догодили у Жичкој епархији 2008. године и у којима је наводно учествовао и Стевановић, како би покретање црквеносудског поступка повезали са временом када је он имао пребивалиште у Чачку и неспорно био епархијот Епархије жичке. У чл. 64. ст. 2. на који се позива Високи црквени суд, заиста стоји да „суд који је био надлежан за покретање поступка задржава своју надлежност до свршетка поступка”, али против Милоја Стевановића поступак није покренут у време догађаја из 2008. године, већ Одлуком о покретању црквеносудског поступка Епископа жичког од 21. 1. 2011, и то само за оне преступе који се наводе у Оптужници, као и у изрекама првостепене и другостепене пресуде. Овакво одређивање момента покретања црквеносудског поступка потпуно одговара норми чл. 67. ст. 2, у којој стоји: „Када надлежни архијереј прими пријаву о црквеним кривичним делима, или до њега допре глас о њима, оцениће веродостојност истих и ако нађе да је пријава основана наредиће покретање поступка.” Свако друго тумачење не само да би било извртање језички потпуно недвосмислене одредбе, већ би позицију

Милоја Стевановића приближило правно потпуно незавидној позицији оптуженог у средњовековној римокатоличкој - *Inquisitio haereticae pravitatis*, у којој је оптужени сматран дифамним (нечасним) током трајања целог поступка, није знао ни имена тужиоца, ни сведока, а обавештаван је само о резултатима истраге.

Ипак, када је у питању црквеносудска надлежност у случају Милоја Стевановића још увек немамо одговор на кључно питање. Зашто су се чланови највишег суда у СПЦ још једном одлучили да очигледни процесни недостатак покрију својим ауторитетом, уместо да изврше своју службену обавезу и предмет Милоја Стевановића предају надлежном суду – Црквеном суду Митрополије београдско – карловачке? Зашто се немилице троши, не ауторитет појединих личности, већ ауторитет њихових звања, српских архијереја и професора Православног Богословског факултета - чланова Великог црквеног суда? Јер, безначајна имена провинцијских свештеника у Краљеву, који су осудили свог бившег добротвора, Милоја Стевановића, јавност је већ заборавила, али имена судија Великог црквеног суда који су потврдили пресуду ненадлежног суда и те како добро зна.

Како суде. Како у хришћанској аксиологији истина стоји изнад свих других вредности, јер је Глава Цркве, Господ Исус Христос – Истина, то је од најранијих времена циљ црквеносудског поступка био да се утврди материјална, а не формална истина. Зато је Црква свој судски поступак изградила на начелима когниционог (сазнајног) поступка позне Римске Империје. Црквени судови су у случају Милоја Стевановића поступили потпуно противно оваквој вишевековној пракси, јер су формалну истину претпоставили материјалној истини. Наиме црквени судови нису узели у

обзир службене документе које им је доставило удружење „Законоправило”, а који су указивали на ненадлежност црквеносудских органа Епархије жичке, услед промене пребивалишта г. Стевановића, и то само зато што су били поднети од лица које нема активну легитимацију у поступку. Тиме су црквени судови занемарили своју обавезу да према чл. 67. и чл. 68. ex officio прикупљају све доказе, и то како оне којима се потврђује кривица оптуженог, тако и оне који иду у прилог оптуженом. Овакав поступак црквених судова у случају г. Стевановића, који је коначно искључен из црквене заједнице, није само формалноправно незаконит, већ се коси са етиком свештенослужитељске службе, којој први циљ треба да буде спасење сваке „изгубљене овце” (Лк. 15, 4). Да ли се сотериолошка димензија црквеносудског поступка губи скривањем иза најбаналнијих формализама?

Милоје Стевановић, истински исповедник и боготражитељ, о чијим делима милосрђа сведоче бројне грамате, али и бројна нахрањена уста, у првом црквеносудском поступку кажњава се најтежом казном – екскомуникацијом, којом у историји СПЦ није кажњен ни један мирјанин. И то у време, када анатемом није, макар запређено, ни једном од српских издајника и братоубица, ни једном од православних Срба, које су крестили поједини архијереји, а који су сада свакодневни богохулници свих светиња народа Св. Саве. Ругачи свих фела слободно наставите да ружите православно веру, јер је богомољцима забрањено да је штите – то је порука казне која је изречена Милоју Стевановићу.

Пре свега тога, оваква казна је дубоко супротна сврси црквеног кажњавања, а то је „на првом мјесту”, речју Никодима Милаша, „да би се преступник попра-

вио”. О томе говори 102. правило трулског сабора, који, по еп. Атансију Јевтићу, представља „синтезу православне пастирске, терапевтичке Канонологије”. Реч је, како је приметио еп. Никодим Милаш, о правилу које дефинише сврху кажњавања у Православној Цркви. Преузимајући правило Јустинијановог Законика, по коме је сврха кажњавања морално поправљање људи (*Poenam constituitur in emendationem hominum*), оци трулског сабора сваки канонски преступ дефинишу као болест коју треба лечити. Исто онако како ће стотинама година касније, али у духу истог Предања, Св. Петар Цетињски у свом Законику формулисати улогу пресуде световних судова - судом лијечити. Коментаришући реченицу 102. правила, која отпочиње речима - Јер Богу, и ономе који је добио пастирску управу, сваки је смисао у томе: да се поврати залутала овца и змијом рањена излечи – еп. Атанасије додаје следеће: „И ова реченица овог Св. Канона показује велику мудрост и Црквено духовно искуство Светих Отаца, који на богоподобан начин приступају човеку грешнику, као боголиком бићу достојном љубави и милосрђа, коме је спасење највеће достојанство, и за то достојанство они се човекољубиво, христоводно труде и боре и старају”.

Да ли су судије казном анатеме послали поруку Милоју Стевановићу да не спада, ни у „залутале овце” које треба повратити, ни и „змијом рањену” коју треба излечити? Ко су праведници који су били спремни да се маше овакве казне? Да ли ревносним браниоцима клерикалних, сталешких привилегија требају само солвентни, али верски и национално индиферентни Срби, који ће ћутати и када се буде издавала Небеска Србија? Да ли ће се истим судом и истом казном прогонити и други неутихнули бранитељи Предања: прото-

јереј др Матеја Матејић, Предраг Драгић Кијук, проф. др Љубомир Протић, проф. др Драгиша Бојовић, мр Владимир Димитијевић, а посебно сви они епископи, игумани, јеромонаси, свештеници који, не од јуче, воде мученичку борбу за очување чистоте православне вере? Да ли ће у тим поступцима инквизиторски инвентивни дух, као и до сада, користити само она средства која су у највећем несагласју са психолошким профилом и животним приликама оптуженог, како се не би паштили око његовог спасења?

Једно је сигурно, православни Срби не смеју да подлегну искушењу да имају други избор од „борбе не-престане” за Српску Православну Цркву и слободну Српску Државу. Све друго је лажна црква и лажна држава, где би да нас жедне преведу српски „пријатељи”.

Дар читаоцу

**ГРЕШНИ МИЛОЈЕ НА ТАЛАСИМА
ФОКУС РАДИЈА**
(Аудио запис)

Милоје Стевановић је гостовао у емисији Угљеше Мрдића *Рудник Фокус радија*, 12/25.маја 2011. године. Емисија је ишла уживо у трајању од два сата и изазвала је огромно интересовање слушалаца од којих се већи број укључио у програм.

Због великог интересовања за ово својеврсно испо-ведање вере, у прилогу књиге нашим читаоцима дарујемо аудио запис тог исповедања.

Због техничких немогућности, односно дужине емисије доносимо скраћену верзију из које су изоставље-на укључења слушалаца.⁵³

Издавач

⁵³ Читаоци могу Емисију у целости наћи на интернет сајту:
WWW. YOU TUBE уписујући у прозор за претрагу:
Grešni Miloje Fokus radio 1; Grešni Miloje Fokus radio 2;
Grešni Miloje Fokus radio 3; Grešni Miloje Fokus radio 4.

С А Д Р Ж А Ј

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА	6
ПРОЛОГ	8
I ДЕО	
ЗАР ЋЕ КАМЕЊЕ ПРОГОВОРТИ	
А ТИ ДА ЋУТИШ	11
II ДЕО	
Грешни Милоје СИНЕ МОЈ НЕ ПРИСТАЈ	33
Разговор први	36
Разговор други	54
Разговор трећи	66
Разговор четврти	74
III ДЕО	
Грешни Милоје КО ТО ЋЕРДА	
СВЕТОГ САВЕ БЛАГО?	87
Министарству унутрашњих послова Чачак	88
Јаук из земље Србаља	95
Оцу Милићу Драговићу с љубављу	105
Јао мени до Бога милога ће погубих од себе бољег	110
Поводом Витомировог утука	116
Боље ме спали него ме похвали	123
Савиндански дар владике бачког	127
Отворено писмо игуману студеничком	130
Одговор Милутину	137
Реаговање на реаговање	145
Одговор брату Јанку	151
Кад ме питаш, право да ти кажем	158
Поводом текста "Информбиро" владике бачког	161
Одговор Милутину	163
Молба сабору	165

IV ДЕО

Грешни Милоје КО ТО СЛУЖИ БОГУ И МАМОНУ	167
Не могу се служити два господара	168
Писмо свештенику Ј.З.	176
Писмо јермонаху Герману	178
Јермонаху Герману други пут	187
Администратору рашко-призренском	
Г. Амфилохију Радовићу	192
Зашто сам примио монахе	195
Писмо унуку са Крфа	201
Ако ућуткају владика Артемија, камење	
ће проговорити	209
Јанку други пут	210
Протојереју-ставрофору Душану Петровићу -	
сменеом ректору карловачке богословије	214
О јавном покајању ректоровом	218
Отворено писмо Велибору Џомићу	220
Интервју Милоја Стевановића	
“Борби за Веру” о Срећу 2011	223
Интервју Милоја Стевановића	
“Борби за Веру” од 8. марта 2011	235

V ДЕО

Драго Жарковић ЋУТАЊЕМ СЕ ИЗДАЈЕ БОГ	243
О лицемерју попа Милића Драговића	244
Отворено писмо свештенику Милићу Драговићу	251
Реаговање на текст “Страховлада у	
Епархији жичкој”	257
Отворено писмо архијерејском намеснику трнавском	261
Зауоставите острашћеног архијерејског	
намесника трнавског	265
Чуда “старца” Тимотеја	269
Поводом трећег богомољачког сабора у Ваљеву	274
Реаговање на пролог	277
Мр Велибор Џомић - вук у јагњешој кожи	283
По плодовима њиховим ћемо их познати	286

“Говорећи да су мудри, полудеше”	289
Реаговање на писмо Атанасија Јевтића ректору Универзитета	294
“Информбиро” владике Иринеја Буловића	298
Шишатовић је јуче постао Света Гора	301
Борба против истине мр Велибора Џомића	303
Алиби Саве Јањића	306
Епископ Иринеј Буловић против Јеромонаха Иринеја Буловића	311
Посланица владике Иринеју Буловићу	315
На западу нешто ново	326
“Индекс још држи катедру”	335
О, срама и грдобе!	337
Владика жички опет тренира строгоћу	340
Поводом изласка из штампе књиге “Истина о слују владике Артемија II”	343
Расуђивање	345
Реаговање на акт еп. Лаврентија	352
Препознајмо знаке времена	357
Мућак Иринеја Буловића	363
Смирење по Атанасију и Амфилохију	385
Сан	387
VI ДЕО	
РАСПНИ, ГА РАСПНИ!	399
Епископу жичком господину Хризостому	400
Акт Намесништва трнавског	401
Архијерејском намеснику трнавском високопречасном Сапи Јоловићу	402
Акт епископа Жичког Е бр. 47	418
Писмо Епископу жичком г. Хризостому	420
Акт Црквеног суда ЦС. бр. 42	421
Оптужница	422
За шта је крив г. Милоје Стевановић	424
Одговор на оптужбу црквено-судског тужиоца	425
За шта је крив г. Милоје Стевановић I део	427

За шта је крив г. Милоје Стевановић II део	437
За шта је крив г. Милоје Стевановић III део	468
Црквени суд игнорисао аргументе УТ "Законоправило"	475
Отворено писмо УТ "Законоправило" Свештенику мр Небојши Дабићу	477

VII ДЕО

СРБИЈА СЕ РАСРБИТИ НЕ ДА	483
Проф. др Миодраг М. Петровић Удружењу грађана "Законоправило" Чачак	484
Момир Лазић, књижевник Од грамата до изопштења	506
Наташа Јовановић, новинар У реду је да затражим исто	507
Јеромонах Максим Брату Милоју утјешеније	509
Ранко Гојковић Смена пастве	519
Жељко Жугић Которанин Небивало стане	521
Владимир Димитријевић Због чега сам потписао још један апел?	526
Братство Св. Краља Милутина III а б а ц Подршка брату Милоју!	528
Милан Мићуновић, професор Универзитета у Крагујевцу Мала апологија Грешног Милоја	530
Нада Стевановић, рођ. Цогољевић Каквом мером мерите?	533
Мр Зоран Чворовић Милоје Стевановић или кога и зашто (нас) прогоне	534
Славко Радовановић Два греха Милојева	537
Јасмина Богичевић, Душица Гачић, Јелена Поповић, Хвала Вам, чачански Самарјанине!	545

Томислав Ерић, адвокат	
Архијереј Артемије и Грешни Милоје Стевановић јунаци	
нашег времена - и времена која долазе	546
Павел Тихомиров	
“Поп Никола баца сенку на светог Николу”	550
Милош М. Стефановић	
Ватијућа порука силницима	556
Верољуб Браничевски	
Живот нам је дат ради избора	558
УМЕСТО ПОГОВОРА	560
ПОГОВОР УЗ ДРУГО ИЗДАЊЕ	562
Д О Д А Т А К	567
Јеромонах Максим	
Приказ књиге брата Милоја Стевановића	
“Сине мој не пристај” и осврт на прогон	
који се над њим спроводи у СПЦ	569
Писмо унучадима, са Авале	578
Пресуда Епархије жичке	589
Интервју Милоја Стевановића (4. април 2011. г.)	597
Жалба Великом Црквеном суду	612
Ковачна пресуда	616
Интервју Милоја Стевановића (18. мај 2011. г.)	618
Отворено писмо онима који ме прозваше	628
Славко Радовановић	
(Не)правда Амфилохија Радовића и	
Иринеја Буловића	633
Зар ће камење проговорити а ти да ћутиш?	635
Зоран Чворовић	
Милоје Стевановић боготражитељ на црквеном суду	643
Дар читаоцу	
Грешни Милоје на таласима “Фокус” радија	653

Грешни Милоје – Драго Жарковић
СИНЕ МОЈ, НЕ ПРИСТАЈ
Друго проширено издање

Уредник
Проф. др Љубомир Протић

Библиотека
БРАТОЉУБЉЕ

Рецензент
Предраг Р. Драгић Кијук

Лектура и коректура
Радна група УГ „Законоправило“

Design
Мирко Ковачевић

Графичка опрема
„Артера“ Чачак

Компјутерска обрада
Слободан Бајић

Издаје и штампа
Штампарија БАЈИЋ
Чачак, 2011.

Тираж
1000 примерака

Поруџбине
032 224 178
E-mail: cuvajmopredanje@yahoo.com

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

271.2-87-299.2

СТЕВАНОВИЋ, Милоје. 1949 –

Сине мој не пристај / Грешни Милоје,
Драго Жарковић- - 2. допуњено изд. – Чачак :
Бајић, 2011 (Чачак : Бајић). – 653. стр. :
факс. : 21 см. – (Библиотека Братољубље
: књ. 3)

Грешни Милоје је псеудоним М. Стевановића. –
Тираж 1.000. – Стр. 560-561 : Уместо поговора
/ Љуба Протић. – Стр. 562-565 : Поговор уз
друго издање / Љубомир Протић.

ISBN 978-86-88109-21-5

1. Жарковић, Драго (аутор)

COBISS.SR-ID 185286428